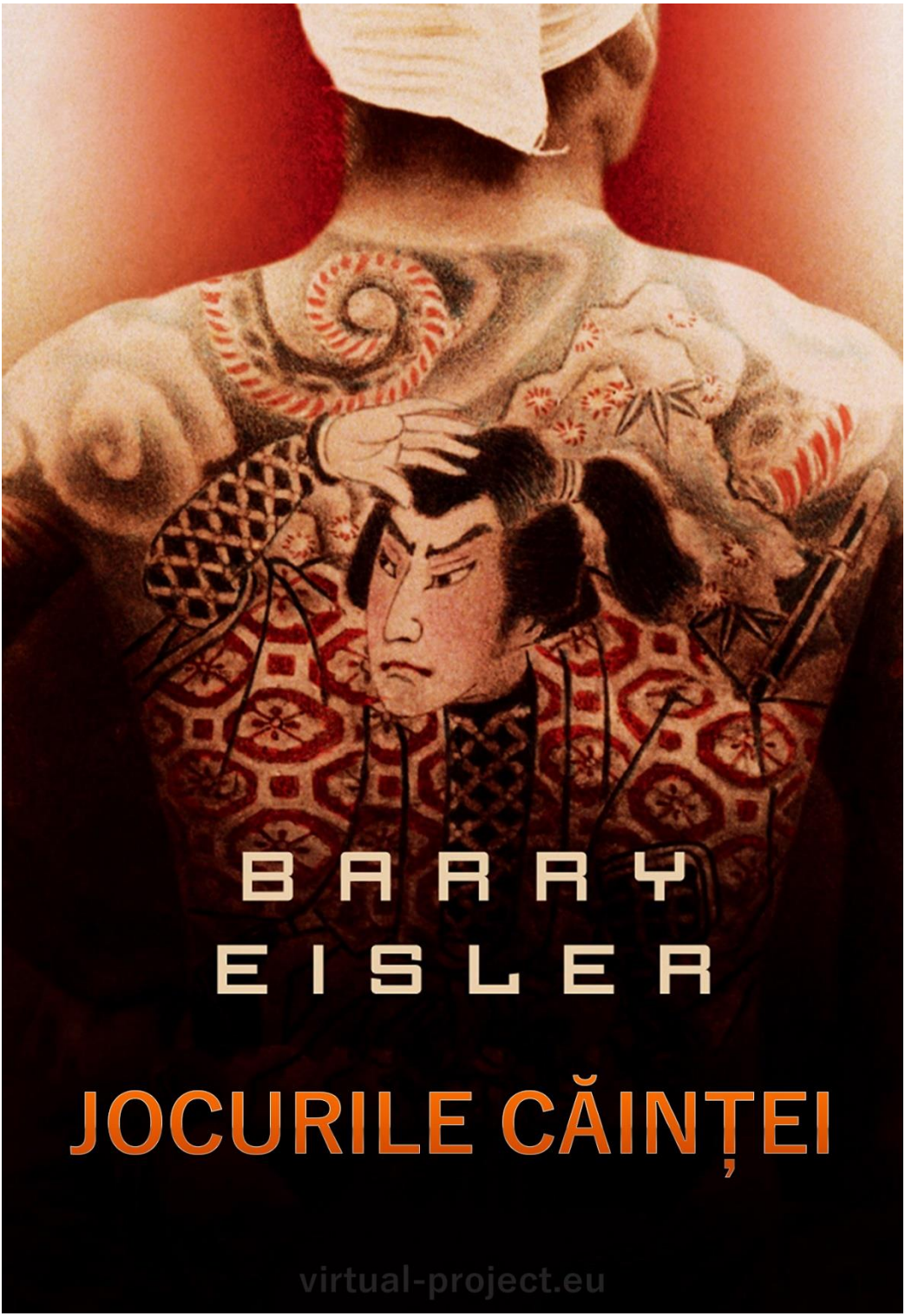

BARRY EISLER

JOCURILE CĂINȚEI

virtual-project.eu

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #4

JOCURILE CĂINŢEI

Original: *Redemption Games*: *John Rain #4* (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2018

Prefaţa autorului

De fiecare dată când scriu o nouă carte dintr-o serie, încep prin a mă întreba ce s-a întâmplat cu personajele din cartea anterioară şi după aceea pornesc să construiesc de acolo. Când am început *Asasinul din Tokio*: *Răzbunarea*[1], de exemplu, a doua carte din seria John Rain, m-am întrebat: „Ce ar face Rain acum, când duşmanul lui de moarte Yamaoto şi CIA i-au luat urma în Tokio? Ce ar face poliţistul japonez Tatsu cu CD-ul plin de informaţii politice incriminatorii pe care i-l obţinuse Rain? Şi ce aş putea spune despre Midori, iubita lui Rain, pe al cărei tată îl asasinase chiar el? Oare va crede ea realmente că Rain a murit? Ce ar face dacă ar suspecta adevărul?"

În mod similar, pentru a descoperi povestea din *Asasinul din Tokio*: *Trădarea*[2], m-am întrebat: „Oare Rain a izbutit să dispară în Brazilia, aşa cum plănuise în *Răzbunarea*? Oare a luat legătura în Rio cu noua lui iubire, Naomi Nascimento? Ce planuri post-11 septembrie 2001 ar fi avut pentru el agentul CIA Kanezaki şi cum i-ar fi dat de urmă în afara Japoniei?"

Cred însă că exemplul meu favorit despre felul cum fiecare carte se clădeşte pe evenimentele din romanul anterior este *Asasinul din Tokio*: *Jocurile căinţei.* Iată ce s-a întâmplat.

La sfârşitul *Trădării* (atenţie, urmează spoiler!), Rain înţelege cu uimire că se poate încrede în ex-puşcaşul marin lunetist Dox, care fusese trimis să-l ucidă, dar care a sfârşit prin a lucra cu el, ba chiar a-i salva viaţa. Înţelegerea aceea distruge convingerea lui Rain că nu se poate încrede în nimeni – o convingere centrală atât pentru imaginea lui despre sine, cât şi pentru imaginea despre lume în general. Am ştiut că schimbarea aceea trebuia să fie centrală pentru noul roman, însă nu eram sigur în ce fel. I-am povestit despre dilema asta prietenului meu Marc MacYoung de pe site-ul No Nonsense Self-Defense (www.unsd.com sau www.nononsenseselfdefense.com). Marc a spus:

— Ah, ar trebui să stai de vorbă cu Terry Trahan.

Îl cunoşteam pe Terry de pe listele de adrese ale NNSD şi mă antrenasem puţin cu el la unul dintre evenimentele anuale organizate de NNSD, însă nu-i ştiam povestea. Marc ne-a pus în legătură, iar Terry a răspuns cu generozitate întrebărilor mele.

Povestea lui era fascinantă. Fost delincvent de cartier şi veteran a numeroase încăierări violente, Terry lucra ca bodyguard într-un bar, când a început să-i facă curte unei femei care ulterior i-a devenit soţie. N-a ştiut de

[1] Ed. Meteor Publishing, 2016 (*n. trad.*).
[2] Ed. Meteor Publishing, 2016 (*n. trad.*).

ce femeia aceea iubeşte un infractor ca el, dar a decis că dorea să-i merite iubirea. A dorit să abandoneze felul anterior de existenţă şi a încercat s-o facă. A continuat totuşi să lucreze ca bodyguard şi, pe când se străduia să trăiască cu un picior în viaţa aceea şi cu celălalt în afara ei, a avut parte de o ciocnire uzuală în bar. Un conflict cu un client turbulent, genul de situaţii pe care le abordase cu succes de zeci de ori până atunci. Însă de data aceea Terry a încremenit.

Din fericire episodul s-a încheiat fără nicio urmare gravă şi permanentă pentru el, iar Terry s-a ales cu o lecţie profundă pe care mi-a împărtăşit-o – vulnerabilitatea pe care o poate avea cineva în timpul unei tranziţii între două feluri de existenţă. Iar pe când îmi descria toate astea, am simţit un beculeţ aprinzându-mi-se deasupra capului: „Sigur că da! Exact asta se întâmplă cu Rain. Viziunea lui asupra lumii este complet răsturnată din cauza felului în care l-a salvat Dox. El este angajat pentru un job nou şi... încremeneşte! O dă în bară! Apoi angajatorul începe să-l vâneze, pentru ca să nu rămână urme ale implicării sale..."

Ceea ce, ca toate ideile bune, a dus imediat la întrebările corecte: „Perfect, cine l-a angajat pe Rain? Poate israelienii? Da, în *Trădarea* exista o sugestie a posibilităţii respective, când calea lui Rain s-a intersectat cu cea a superbei agente Mossad Delilah, care îi va ajunge iubită. Bun, dar pe cine ar fi vrut Mossadul să lichideze Rain? Şi de ce? Şi cum ar fi implicat Dox?"

Cum, într-adevăr? Citiţi şi aflaţi.

Calea samuraiului este găsită în moarte.

Yamamoto Tsunetomo,
Hagakure

Partea I

Capitolul 1

Uciderea în sine nu-i partea cea mai grea. Membrii bandelor şi atâţia „câini turbaţi" o fac zilnic. Furia te umple de adrenalină, panica anulează logica, pui mâna pe pistol, închizi ochii, apeşi pe trăgaci... Hristoase! şi o maimuţă poate face asta, nici măcar nu trebuie să fii om.

Nu, adevărul este că uciderea în sine reprezintă partea simplă. Pe de altă parte însă, apropierea de ţintă necesită talent. Ca şi arta de a lăsa impresia că a fost o moarte naturală, care este specialitatea mea; nu am cunoscut decât un alt operator care o putea face în mod consecvent şi nu sunt sigur dacă ar trebui să-l pun la socoteală, pentru că eu sunt cel care l-a ucis. Şi nu-i tocmai floare la ureche nici să nu laşi urme ce ar putea duce la tine.

Care-i totuşi partea cea mai grea? Partea pe care n-o poţi planifica, pe care o poţi înţelege cu adevărat doar când este deja prea târziu? Să-ţi continui viaţa, ştiind ce ai făcut. Să rezişti sub povara faptei pe care ai săvârşit-o. Asta-i cel mai greu. Chiar şi cu limitări ca ale mele – nu mă ocup de femei, nu mă ocup de copii, nu întreprind acţiuni împotriva unor ţinte secundare –, după aceea nu mai eşti aceeaşi persoană. Nu mai respiri chiar la fel şi nici nu mai visezi aceleaşi vise. Credeţi-mă, eu ştiu asta.

Te străduieşti cât poţi să dezumanizezi ţinta. Acceptarea că ţinta este o fiinţă umană, un om ca tine, creează empatie. Iar empatia îngreunează uciderea şi produce regrete caustice.

De aceea utilizezi eufemisme; în Vietnam, noi nu ucideam niciodată oameni, ci „rădeam gălbejiţi" sau „angajam inamici", la fel ca în toate războaiele. De câte ori este posibil, preferi distanţa; loviturile aeriene sunt elegante, lupta la baionetă este oribilă. Dispersezi responsabilitatea: arme operate de echipaje, lanţuri lungi de comandă, înlocuirea sistematică a sentimentului de sine al soldatului cu identificarea cu plutonul, regimentul sau alt grup. Camuflezi trăsături: gluga nu este utilizată pentru confortul condamnatului, ci pentru a le îngădui celor din plutonul de execuţie să apese pe trăgaci fără a-şi aminti ulterior un chip îngrozit.

A trecut însă mult de când mi-au fost disponibile oricare dintre stratagemele acestea emoţionale. În mod uzual, operez singur, aşa că nu există un grup cu care să împart responsabilitatea. Nu discut despre munca

mea, prin urmare eufemismele ar fi lipsite de sens. Iar acţiunile mele trebuie întreprinse de la distanţă foarte mică. Până ajung la apropierea respectivă, este mult prea târziu să încerc să acopăr chipul ţintei, ori să-i camuflez în alt mod umanitatea.

Totul este destul de neplăcut, chiar şi în circumstanţe uzuale. Dar acum priveam ţinta care se bucura de o ieşire duminicală în Manila, cu familia lui filipineză care-l adora în mod evident, chiar înainte ca eu să-l omor, şi asta înrăutăţea situaţia.

Ţinta. Vedeţi? Toţi procedează aşa. Dacă eu difer faţă de majoritatea, o fac doar prin încercarea de a fi mai onest. „Mai" onest. Este o chestiune de gradaţie.

Numele ţintei era Manheim Lavi, „Manny" pentru asociaţii lui de afaceri. Manny era de naţionalitate israeliană, rezident în Africa de Sud şi cetăţean al lumii, prin care călătorea aproape tot anul, împărtăşind cunoştinţele sale experte în construirea de bombe unor indivizi care utilizau după aceea informaţiile aflate în feluri tot mai oribile. Vocaţii ca a lui Manny oferiseră cândva un raport rezonabil între risc şi răsplată, dar după 11 septembrie 2001, dacă îţi vindeai cunoştinţele de expert unor persoane nepotrivite, îţi puteai pierde destul de repede răsplăţile. Aceea era povestea lui Manny, după cum mi se dăduse de înţeles: căzuse în dizgraţia unui guvern.

Manny sosise în Manila din Johannesburg chiar în seara aceea. Un Mercedes negru aparţinând hotelului Peninsula îl preluase de la aeroportul Ninoy Aquino şi-l dusese direct la hotel. Dox şi cu mine eram deja cazaţi acolo sub identităţi false de prima mână şi înzestraţi cu cele mai recente dispozitive de comunicaţii şi alte echipamente, toate graţie serviciului secret israelian, actualul meu client. Dox, ex-puşcaş marin lunetist şi cândva camarad cu mine, abandonase recent o recompensă de cinci milioane de dolari pentru a-mi salva viaţa în Hong Kong. Aducerea lui în jobul acesta era, parţial, modul prin care încercam să-l răsplătesc.

Dox aştepta în holul recepţiei când a sosit Manny. Eu mă aflam în camera mea de la etajul şase, având în ureche o cască wireless minusculă de concepţie daneză, de culoarea pielii, cu un microfon wireless fixat sub reverul stâng al sacoului bleumarin pe care-l purtam. Dox era echipat similar.

— Gata, partenere, l-am auzit rostind încetişor în accentul lui sudic tărăgănat. Amicul nostru tocmai a sosit, împreună cu cel mai uriaş şi mai urât bodyguard din lume. Se cazează chiar acum.

Am aprobat din cap. Trecuse ceva timp de când nu mai lucrasem cu un partener, iar cu puţină vreme în urmă Dox se dovedise unul al naibii de bun.

— Perfect. Vezi dacă poţi afla numele sub care s-a cazat şi numărul

camerei.

— Am înţeles.

Nu era ideal să obţinem noi înşine informaţia aceasta, însă Filipinele nu erau tocmai ograda israelienilor, care nu-mi putuseră oferi prea multe. Manny călătorea frecvent la Manila de la reşedinţa lui din Johannesburg, ajungând chiar la zece drumuri pe an. Nu stătea niciodată mai puţin de o săptămână; cea mai lungă dintre vizitele acelea durase două luni. Proceda aşa de un deceniu, probabil pentru că controlul vamal în Manila nu este la fel de strict ca în să zicem, Singapore, motiv pentru care Filipine reprezenta un loc excelent pentru întâlniri cu MNLF[3], Abu Sayef, Jemaah Islamiah şi alte grupări violente din regiune. Şi poate că îl atrăgeau de asemenea preţurile şi varietatea bine-cunoscutei vieţi de noapte din Manila, sau cel puţin aşa se specula. El trăgea întotdeauna la Peninsula. Existau puţine fotografii de filaj. Asta era tot.

Deoarece aveam un dosar mai subţire ca de obicei, ştiam că va trebui să improvizăm. În primul rând, locul unde să-l atacăm pe Manny. Hotelul era unica noastră conexiune curentă, aşa încât reprezenta o alegere logică. Însă dacă Manny avea să-şi găsească sfârşitul în hotel, trebuia neapărat să pară o moarte naturală; în caz contrar, s-ar fi acordat prea multă atenţie celorlalţi oaspeţi cazaţi aici, printre care ne număram Dox şi cu mine. Nu ne-ar fi fost de folos să ne fi cazat altundeva, întrucât am fi rămas prea departe de acţiune.

Nivelul „naturaleţei" pe care l-ar fi necesitat un job într-un hotel nu-i simplu în sine, dar existau şi alte probleme. Majoritatea metodelor pe care le foloseam de obicei pentru a intra în camera cuiva depindea de anonimatul ţintei, dar Manny era binecunoscut în hotel. Şi chiar dacă aş fi intrat în camera lui în timp ce era plecat, pentru a-i aştepta revenirea, cum procedam dacă bodyguardul îi controla camera la întoarcere? Sau dacă Manny revenea însoţit de o fată de la bar? Pe terenul actual nu puteam controla variabilele acestea, ceea ce nu-mi plăcea.

Doream totuşi să ştiu în ce cameră se afla. Pe de o parte, pentru cazul în care nu apărea o oportunitate mai bună şi trebuia să folosim ca Plan B scenariul „Decesul din camera de hotel"; mai important însă, pentru a şti la ce etaj să plasăm videocamera cu care să-i urmărim mişcările. Am fi putut încerca să plasăm o videocameră în holul recepţiei, ceea ce ar fi fost mai simplu întrucât ne-ar fi scutit de dificultatea aflării etajului la care se cazase, dar şi holul prezenta unele neajunsuri. Din cauza multelor persoane care intrau şi ieşeau din hotel, ar fi trebuit să examinăm întruna fluxul video

[3] Moro National Liberation Front, organizaţie politică din Filipine, înfiinţată în 1972. (*n. trad.*).

granulat pentru a-l identifica pe Manny în mulţime. Iar dacă holul recepţiei ar fi fost unica noastră şansă de a-l vedea plecând, ar fi trebuit să ne grăbim pentru a-l urma afară din hotel – un comportament pe care orice bodyguard cu experienţă l-ar fi detectat prompt. De aceea am decis să folosim holul numai dacă era absolut necesar.

Bineînţeles însă nici chiar hotelurile ieftine şi dubioase nu destăinuiau camerele în care stăteau clienţii lor, iar Peninsula Manila, cu recepţia uriaşă placată în marmură şi cu personal în uniforme albe imaculate, nu era nici pe departe ieftin. Şi chiar dacă am fi găsit vreun angajat indiscret, nu am fi ştiut ce să-l întrebăm, fiindcă nu cunoşteam numele sub care se înregistrase Manny. De aceea, aplecându-se pentru a pune nişte întrebări banale despre Manila şi împrejurimi, Dox profitase şi plasase câteva transmiţătoare cu bază adezivă sub tăblia lungă din marmură a tejghelei recepţiei. În felul acela avea să poată asculta conversaţia lui Manny cu recepţionerul.

După două minute i-am auzit din nou vorba tărăgănată.

— Am o veste bună şi una proastă. Amicul nostru s-a înregistrat ca domnul Hartman. Recepţionerul i-a spus însă doar: „Domnule Hartman, aveţi numărul camerei scris aici".

Şi eu fusesem tratat exact la fel când mă cazasem, aşa că n-am fost surprins. Personalul hotelului era bine instruit.

— Altceva?

— Sigur că mai e şi altceva, a zis Dox şi mi-am putut imagina zâmbetul lui binecunoscut. A luat liftul pe partea Turnului Ayala.

Hotelul avea două aripi separate: Ayala şi Makati. Acum ştiam spre care ascensoare să ne concentrăm atenţia. Începeam să triangulăm.

— Ai suit cu el? am întrebat.

— Am încercat, dar bodyguardul a fost teribil de politicos şi a insistat să urc singur în cabină.

Bun, deci bodyguardul era priceput tactic. Nu mă surprindea.

— A apucat să te vadă bine?

— Destul de bine. Cred că ne putem aştepta să-l recunoască pe bărbatul cel mai arătos din Manila când îl va revedea data viitoare.

Am încuviinţat din cap. Când îl lăsasem pe Dox s-o ia înainte, îmi asumasem un risc calculat. În curând aveam să-l filăm în echipă pe Manny şi bodyguardului său i-ar fi fost greu să nu fie distras de vederea lui Dox, un alb cu fizic de rugbist şi zâmbet cuceritor. Îndeajuns de distras, poate, pentru a ignora complet asiaticul mărunt şi banal cu care lucra acesta.

În aripa Ayala existau în jur de două sute şaizeci de camere şi m-am gândit să telefonez la toate, de la telefonul intern al hotelului, spunând: „Doriţi să vă pregătim o baie, domnule Hartman?", până găseam camera

dorită. Însă dacă Manny cunoştea rutinele hotelului, aşa cum era cel mai probabil, sau chiar dacă nu era decât rezonabil de paranoic, un asemenea apel i-ar fi putut trezi suspiciunile. Ar fi putut telefona la recepţie, pentru confirmare. Sau ar fi putut pur şi simplu accepta oferta, ceea ce ar fi creat alte probleme. Apariţia uriaşului Dox cu ţăcălie pentru a-ţi pregăti baia nu-i tocmai imaginea igienei acceptată de toată lumea.

Aşa că am amânat scenariul „Baia", pentru a-l utiliza doar dacă dădeau greş tentativele noastre mai subtile.

— Crezi că mai poţi obţine ceva? am întrebat.

— Ştii bine că nu stau cu mâinile-n sân. Lasă-mă cinci minute.

Partea următoare a planului cerea ca Dox să meargă la magazinul de cadouri, de unde să cumpere o carte sau altceva, pe care s-o treacă în contul camerei. Vânzătoarea ar fi verificat numele şi numărul camerei lui pe o listă, pentru a se asigura de legitimitatea tranzacţiei, iar Dox s-ar fi poziţionat astfel încât să poată fotografia lista cu telefonul mobil, obţinând numele lui Hartman şi numărul camerei. Testasem sistemul ceva mai devreme şi funcţionase. Acum, când aveam numele corect, urma să vedem dacă va funcţiona şi când era realmente important.

După cinci minute, am auzit o ciocănitură în uşă. M-am apropiat tiptil, am glisat în lateral bucăţica de carton pe care o lipisem cu scotch peste vizor – n-avea rost să ocultez lumina dinapoia mea şi să alertez astfel vreun musafir asupra prezenţei mele înăuntru – şi am privit afară. Era Dox. Am deschis uşa. El a intrat, arborându-şi surâsul neobosit.

— Dacă rânjeşti aşa, ar fi bine să ai o veste bună, am spus închizând uşa.

Zâmbetul s-a lăţit şi el a încuviinţat din cap.

— Şi asta, dar sunt şi pur şi simplu fericit să te văd, partenere – nu trebuie să fie doar una sau alta.

Am aprobat şi eu din cap, ştiind că orice altceva în plus l-ar fi încurajat să continue. Nu puteam pretinde că-l înţelegeam în totalitate pe Dox. Din multe puncte de vedere, el era o contradicţie, o enigmă. În primul rând, vorbea mult – şi nu m-am simţit niciodată foarte confortabil în prezenţa guralivilor – şi în plus vorbea tare. Pe de altă parte toţi lunetiştii pe care-i cunoscusem, şi cunoscusem destui, fuseseră rezervaţi, ba chiar taciturni. Orice mediu are un flux specific, un ritm propriu, o conectivitate, iar lunetiştii intră, instinctiv şi uzual, în fluxul acela fără să-l tulbure. Însă lui Dox îi plăcea să agite lucrurile – ba chiar, numele lui de luptător era prescurtarea de la „neortodox", o poreclă ce-i fusese acordată prin consens în Afganistan, unde CIA din epoca Reagan trimisese pe unii ca noi să-i înarmăm şi instruim pe mujahedini împotriva sovieticilor invadatori. Permanentele lui clovnerii gălăgioase de acolo mă făcuseră iniţial să fiu rezervat faţă de el şi să-l

consider un simplu gură-mare lăudăros. Dar când îi văzusem eficienţa şi sângele rece sub foc inamic, am ştiut că mă-nşelasem. O transformare stranie se petrecea când se afla înapoia lunetei armei sale, iar personalitatea de băiat de ispravă dispărea, înlocuită de unul dintre bărbaţii cei mai concentraţi şi letali pe care-i întâlnisem vreodată. Nu am înţeles forţele antagonice care se combinau pentru a-i crea caracterul şi ştiam că nu m-aş fi încrezut niciodată în el, dacă n-ar fi fost felul cum acţionase la Kwai Chung. Desigur, acel eveniment unic nu-mi putea şterge tendinţa de o viaţă spre neîncredere, dar părea într-un fel s-o fi eclipsat sau cel puţin să fi creat o excepţie inconfortabilă.

Am intrat amândoi în cameră. M-am aşezat la masă şi am deschis capacul laptopului iMac pe care-l adusesem. Ecranul a înviat, ieşind din modul „sleep" şi am tastat parola. Dox mi-a întins telefonul mobil.

— Eşti sigur că ai fotografiat pagina cu numele lui Manny? l-am întrebat.

Dox a oftat teatral.

— Uite cum îmi răneşti iarăşi sentimentele!

— Asta înseamnă c-ai obţinut numărul camerei?

A suspinat din nou.

— Nu ţi-am zis c-o să-l obţin?

Am conectat telefonul mobil la laptop.

— Ia să vedem dacă trebuie să-mi cer scuze pentru scandaloasa mea lipsă de încredere în infailibilitatea ta.

— Nu-ţi face griji, partenere, voi fi milostiv în privinţa asta. Detest să văd maturii umilindu-se.

Imaginile au fost descărcate în câteva secunde. Prima dintre ele era o listă alfabetică a celor cazaţi în hotel, de la *A* la *F.* Am închis-o şi am deschis următoarea imagine. De la *G* la *M.* Printre ei figura Randolph Hartman, camera 914. Bingo!

— Cum ai izbutit s-o convingi pe vânzătoare să-ţi arate lista de la *G* la M? am întrebat. Tu te-ai cazat sub numele Smith, nu?

— Domnul Smith i-a spus mai întâi fetei că nu-şi putea aminti numărul camerei, dar că putea trece batonul de Snickers pe care-l cumpărase în contul domnului Herat.

Isteţ! Herat este un oraş din nordul Afganistanului.

— Şi după aceea?

— Ei bine, domnişorica noastră amabilă – drăguţică, apropo, şi cred că m-a plăcut – a dat la pagina cu numele *H* şi mi-a spus că în hotel nu era cazat niciun domn Herat. Atunci i-am zis: „Ciudat... Ah, stai aşa, sigur că da, camera e pe numele meu, nu al partenerului meu". Numele trebuie să fie Smith, i-am spus, şi-mi amintisem de asemenea şi numărul camerei unsprezece-zero-

şapte, Turnul Ayala. Care-i într-adevăr camera în care stă domnul Smith.

— N-a părut suspicioasă?

Dox a dat ochii peste cap.

— Ce naiba, partenere, încercam să cumpăr un amărât de baton de ciocolată, nu să-ncasez vreun cec. Nici că putea să-i pese mai puţin. În plus a fost destul de evident că era distrasă de sentimentele ce-i înmugureau faţă de mine. Cred c-aş putea trece pe acolo, ceva mai târziu, să văd la ce oră termină programul.

— Hei, am ridicat ochii spre el, dacă ai nevoie să te descarci, strada Burgos e la două minute de mers cu taxiul. Nu vreau să-ncerci să ţi-o pui cu personalul din hotel. Chestiile astea se observă.

Chiar pe când rosteam cuvintele acelea însă mi-am dat seama că erau zadarnice. Dox sărea în ochi din punct de vedere genetic, totuşi, din unele privinţe, asta putea fi un atu. Într-un mediu precum cel curent, el părea mai degrabă un turist american grosolan, decât un operator care acţiona sub acoperire. Se ascundea în plină vedere.

A ridicat din umeri.

— Bine, bine, nu te enerva pentru nimic. Atât doar că nu-mi place să le dezamăgesc pe-alea drăguţe.

— Alea drăguţe? am repetat, în continuare iritat. Dox, tu i-ai trage-o şi unui aligator, dacă ar sta locului.

— Nu-i adevărat, partenere. Puşcaşii marini nu se regulează cu reptilele. Pe cât posibil preferăm ca partenerele noastre să fie mamifere.

Am renunţat.

— Bine, e aşa cum zici tu. Nu ştiu cine a lansat zvonurile astea.

— Lumea-i plină de oameni răi, nenică, a replicat el oferindu-mi zâmbetul caracteristic. Aş fi înţeles dacă ai fi vorbit aşa despre o oaie, dar despre un aligator? Mă surprinde că ai o părere atât de proastă despre mine.

Nu ştiam cum era Dox în stare să-şi păstreze constant voia bună, până şi când se pregătea să devină operaţional. Când mă pregătesc, eu devin serios, ba chiar dur. Harry, prietenul meu hacker care a murit ca un martir, se agita întotdeauna când mă ajuta cu operaţiuni pe teren, ceea ce-mi provoca adesea o delăsare ce nu mă caracteriza. Însă Dox şi cu mine păream să polarizăm invers.

El se descurcase bine până acum, totuşi nu eram încrezător în abilităţile lui de inginerie socială. În mod constant era prea impertinent, prea direct şi, trebuie s-o recunosc, stilurile noastre difereau prea mult. Obţinerea numărului camerei lui Manny fusese un test. Îmi stăpânisem pornirea de a-i spune cum să procedeze, dar venise cu ceva apropiat de ceea ce mă gândisem chiar eu. Mai important, avusese succes. Nu avea să-mi fie uşor,

însă trebuia să încerc să-i las mai multă inițiativă pe măsură ce desfășuram acțiunea, pentru ca să-și demonstreze calitățile.

— Ia să vedem, am rostit și am închis ochii. Camera nouă-paisprezece înseamnă imediat după colț de la lifturi. Ar trebui să pot plasa o videocameră, dacă nu cumva bodyguardul lui stă în zona lifturilor când Manny este în cameră.

— Da, e grozav să ai o modalitate prin care să știi când pleacă din cameră. Detest să mă-nvârtesc pe-afară în loc deschis, așteptând să iasă cineva.

Pe de altă parte știam că Dox putea să aștepte zile întregi pe întuneric. Mărturie stăteau toate victimele lui.

Am deschis geanta laptopului și am scos o videocameră wireless de douăzeci de milimetri pătrați, care nu cântărea nici treizeci de grame. Am activat-o și apoi am testat un minut pe laptop, privind cum ecranul se acoperea cu inputul de la ea.

— De la distanța asta transmite perfect, am spus, dar la nouă sute de megaherți are o rază de acțiune de numai trei sute de metri. Probabil că va trebui să instalez și două relee amplificatoare intermediare. Așteaptă aici și monitorizează imaginile. Anunță-mă dacă receptezi ceva și dacă am încadrat bine lifturile după ce am plasat-o.

— Am înțeles.

Am scos căști intraauriculare din geanta laptopului și ni le-am pus amândoi în urechi. M-am dus la ușă și am privit prin vizor. Coridorul era pustiu.

Am ieșit și în ureche mi-a răsunat un bubuit puternic când ușa s-a închis în urma mea.

— Ești acolo? am întrebat încetișor.

— Confirmare, a spus Dox.

Perfect, echipamentele de comunicații continuau să funcționeze.

Am coborât cu liftul în holul recepției, nedorind să merg de la mine direct la etajul lui Manny. Pentru a mulțumi pe oricine ar fi putut privi imaginile videocamerei de securitate montate pe plafonul cabinei ascensorului, am cumpărat un pachet de chewing-gum din magazinul pentru cadouri, apoi m-am întors și am suit la etajul nouă. Ascensorul nu s-a oprit pe drum și după un minut ușile s-au deschis la destinație. Am ieșit și am privit în jur. Coridorul era pustiu.

Pe peretele din fața lifturilor se afla o credență mare din lemn, înapoia căreia se găsea o oglindă. M-am apropiat, m-am sprijinit de credență cu mâna stângă și mi-am trecut degetele mâinii drepte prin păr. O altă videocameră de securitate era montată pe tavanul din fața ascensoarelor, iar dacă cineva privea chiar acum imaginile transmise de ea, ar fi văzut un

bărbat preocupat de aspectul său. De fapt, strecurasem videocamera cu bază adezivă sub muchia stângă a credenţei, unde avea un unghi larg de vedere spre lifturi.

— Cum e imaginea? am întrebat încet.

— Nu-i bună. Prea granulată. Semnalul se pierde înainte să ajungă la receptor. Cred c-avem nevoie de amplificatoare.

— Bine. Stai pe poziţie.

Am mers câţiva paşi pe coridor, apoi am revenit la lift, ca un client al hotelului care coborâse din neatenţie la etajul greşit. De data asta m-am oprit la etajul şase. După ce am ieşit din cabină, mi-am privit cheia camerei şi m-am uitat în jur cu o surprindere uşor teatrală, de felul: *La naiba*, *toate etajele astea seamănă între ele*? *Unde-i oare camera mea*? pentru eventualitatea în care mă privea cineva. Am plasat apoi un releu amplificator de semnal în acelaşi fel cum procedasem cu videocamera la etajul lui Manny.

Când l-am activat, am auzit vocea lui Dox:

— Da, aşa mai merge. Asta zic şi eu imagine frumoasă.

M-am îndepărtat de credenţă.

— Apropierea de lifturi?

— Perfectă şi bate de departe imaginea prohabului tău pe care am căpătat-o cu un minut în urmă. Cineva ar trebui să telefoneze la emisiuni cu videoclipuri amuzante.

M-am gândit la o replică, dar era exact ce-şi dorea el. Am preferat să tac şi m-am întors în cameră.

Capitolul 2

Cei doi bărbaţi care-mi oferiseră jobul Manny cu o săptămână în urmă nu-şi recunoscuseră explicit afilierile. Puteau să fi fost din Mossad sau dintr-o unitate militară de elită, ca Sayeret Matkal. Ştiam doar că erau compatrioţii lui Delilah, care îmi garantase că erau serioşi. Implicarea ei fusese suficient pentru a mă convinge să-i întâlnesc.

Eu şi Delilah ne intersectaserăm în Macao, unde am descoperit că eram interesaţi amândoi de dealerul de arme Achille Belghazi pentru uciderea căruia fusesem angajat, dar pe care oamenii lui Delilah îl doreau viu ca să obţină de la el informaţii importante. Într-un final noi doi izbutiserăm să convenim un armistiţiu fragil şi lucrurile se terminaseră bine. Ba chiar foarte bine, dacă puneam la socoteală luna pe care o petrecusem după aceea

cu Delilah în Rio, înainte ca amândoi să revenim în lumile noastre diferite.

În ciuda chimiei personale dintre noi, nu mă încredeam complet în Delilah; la urma urmelor, era o agentă, cu propriile ei planuri profesionale. De aceea insistasem ca israelienii să vină în Nagoya, un oraş japonez mare aflat la peste trei sute de kilometri vest de Tokio. Pentru mine Nagoya însemna teren nativ, dar pentru doi israelieni vizitatori, şi pentru orice alţi neinvitaţi pe care ar fi putut decide să-i aducă, ar fi fost nefamiliar şi inconfortabil, iar acolo ei înşişi ar fi fost liniştitor de bătători la ochi. Tokio mi-ar fi slujit mai bine scopurilor, însă preferam să-l vizitez cât mai rar. Trecuseră doi ani de când mă confruntasem cu Yamaoto, maestrul păpuşar dinapoia corupţiei endemice a Japoniei, totuşi ştiam că nu uita, era răzbunător şi m-ar fi căutat în Tokio. Era preferabil în Nagoya.

Potenţialii clienţi mi-au urmat instrucţiunile şi, în ziua şi la ora stabilite, ne-am întâlnit în Torisei, un *yakitoriya* mic din Naka-ku. *Yakitori* este o mâncare japoneză simplă, frigărui de legume şi carne, în principal de pui, dar şi alte specialităţi, pe grătar de cărbuni. Mâncarea este însoţită de obicei de *chazuke*, un amestec de ceai şi orez asemănător unei supe, la care se consumă cantităţi copioase de bere sau sake fierbinte. *Yakitoriya* sunt în general mici, intime şi fără pretenţii, şi se găsesc frecvent în apropierea staţiilor de metrou, pentru a le fi mai uşor clienţilor *sarariiman* şi studenţilor să mănânce rapid prânzul pe un colţ de masă, sau în camaraderia relaxată a tejghelei.

La sosirea lor, eu mă aflam într-o ceainărie de vizavi; purtam un costum bleumarin banal în stil *sarariiman* şi citeam cotidianul de limbă japoneză *Asahi Shinbun.* I-am văzut cum au sosit dinspre nord, s-au oprit să privească firma Torisei, după care au intrat. Deşi nu se simţeau în largul lor în Nagoya, nu consultaseră îndrumări sau alte instrucţiuni scrise pentru a confirma că era locul căutat şi din asta am simţit că erau obişnuiţi să opereze „curat", ceva ce devine un obicei la profesionişti.

Am aşteptat şi am privit strada. După zece minute, m-am ridicat şi i-am urmat înăuntru. Când am dat în lături perdelele *noren* albastre ale localului, gândeam în japoneză şi menţineam o personalitate japoneză. Am văzut cu coada ochiului că se aşezaseră la una dintre mesele mici. Ambii au ridicat privirea la sosirea mea, însă i-am ignorat. Mă aşteptam ca Delilah să le fi oferit o descriere, dar mă îndoiam că ar fi fost suficientă ca să mă identifice dacă doream să rămân anonim. M-am aşezat la tejghea, cu faţa spre ei şi cu uşa în dreapta. Am comandat *yaki-onigiri* – bulete de orez la grătar – şi o bere Asahi Super Dry, mi-am deschis ziarul şi am început să citesc. După câteva minute, când am simţit că ar fi concluzionat că nu eram interesant, am privit în jur.

Mi-a plăcut ce am văzut. Erau îmbrăcaţi îngrijit, cu sacou, dar fără cravată, şi păreau relaxaţi şi confortabil într-un mediu care le era neîndoios nefamiliar. Cu excepţia unei uşoare circumspecţii, pe care doar unul ca mine ar fi observat-o, puteau fi consideraţi doi turişti europeni, sau oameni de afaceri, încântaţi că au descoperit un loc autentic japonez în care să mănânce după o zi de interminabile întâlniri în săli tipice de şedinţe.

M-am uitat prin local şi n-am văzut pe nimeni sau nimic care să-mi declanşeze alerta. După încă un moment, i-am explicat celui dinapoia tejghelei că prietenii mei sosiseră deja, dar că în mod inexplicabil nu-i zărisem. Urma să mă duc la masa lor, unde ospătăriţa îmi putea aduce comanda.

M-am ridicat şi am pornit spre ei. Mi-am lăsat ziarul pe tejghea, dorind să-i liniştesc în faţa acestei mici surprize arătându-mi mâinile goale. M-au privit cum mă apropiam.

Când am ajuns la masa lor, am întrebat:

— Boaz? Gil?

Erau numele pe care le primisem.

Amândoi s-au ridicat în picioare. Cel cu spatele la uşă a răspuns în engleză cu accent foarte slab:

— Eu sunt Boaz.

— Gil, a zis celălalt.

— Îmi cer scuze, am spus. Nu v-am văzut de la început.

Boaz a râs încetişor. Ştiau foarte bine că-i văzusem.

Ne-am strâns mâinile şi m-am aşezat lângă Gil. Boaz a privit meniul, care era scris în japoneză, şi m-a întrebat cu un surâs:

— Vrei să comanzi tu, sau s-o fac eu?

Zâmbetul lui era liniştitor şi i l-am întors.

— Poate că ar trebui să mă laşi pe mine.

În timp ce am mâncat şi am discutat, m-am simţit impresionat. Ambii trecuseră cu puţin de patruzeci de ani, îndeajuns ca să fi avansat în organizaţia lor, probabil pe merit, totuşi nu atât de seniori încât să fi pierdut contact cu munca de teren. Se simţeau în largul lor sub actuala acoperire; deşi o duzină de indicii mărunte mă anunţau că erau ex-militari, nimic din aspectul lor exterior nu ar fi dezvăluit asta. Evitau ceasurile G-Shock, ochelarii de tip aviator, tunsoarea periuţă şi celelalte indicii ale unui ataşament permanent de trecutul din armată. Purtau părul la lungimea preferată de civili, erau îmbrăcaţi cu gust, ba chiar elegant, şi fie că se simţeau confortabil neînarmaţi, fie că aveau arme pe care nu izbutisem să le detectez. Erau siguri pe ei, însă nu aroganţi; cu aer profesionist, însă nu reci; în mod evident serioşi, ba chiar gravi, în privinţa subiectului discutat, totuşi

nu fără simţul umorului.

Gil era cel mai tăcut. Ochii lui erau contradictorii – parţial ascunşi de pleoape grele, care-l făceau să pară relaxat, aproape gata să moţăie, totuşi luminaţi de o strălucire interioară ciudată. În ochii aceia şi în tonul lui neafectat am recunoscut un camarad asasin, un ins care ucisese de la mică distanţă, şi care era pregătit s-o facă din nou. Boaz, scund, cu început de pleşuvie, şi uşor durduliu, avea o personalitate mai caldă şi am apreciat că era mai puţin letal. Avea un râs contagios şi a insistat să-mi spună câteva glume cu americani pe care le-am găsit amuzante. Dacă lucrau în echipă, atunci Boaz era omul de la înaintare, iar Gil apăsa pe trăgaci, o diviziune a muncii despre care bănuiam că-i convenea de minune celui din urmă.

Iniţial au insistat ca decesul lui Manny să pară natural. Le-am cerut o definiţie mai precisă. În mod cert, un infarct este cât se poate de natural şi se ştia că eu cauzasem infarcte, dacă circumstanţele fuseseră prielnice. Nu eram totuşi sigur că mă puteam apropia atât de mult de unul ca Manny, nu eram sigur că puteam asigura controlul necesar al mediului. I-am întrebat despre accident sau sinucidere. Da, erau posibile, mi-au răspuns, dacă puteau fi făcute să pară convingătoare. Le-am spus că nu existau garanţii, în niciun caz cu datele sărăcăcioase pe care mi le furnizaseră. Le-am spus că în cele din urmă avea să fie o crimă – dar astfel încât să nu pară un act criminal aţintit specific împotriva lui Manny, ci urmarea nefericită a unui jaf sau a unei răpiri. Şi ca atare, imposibil de atribuit cuiva care prefera să se lipsească de asemenea speculaţii.

Am convenit în cele din urmă pentru o scară glisantă de plăţi, asociate cu gradul de „naturaleţe” al decesului lui Manny. Existau desigur unele zone incerte pe care un avocat bun le-ar fi putut defini mai bine, însă eram încrezător că orice dispute vor fi rezolvate în favoarea mea. Nu-i înţelept să încerci să profiţi de pe urma unuia ca mine, iar oamenii isteţi ştiu în general cum stau lucrurile.

Am observat cum luau cei doi deciziile. Nu exista nimic de forma „Te vom contacta în privinţa asta” sau „Va trebui mai întâi să discutăm asta cu şefii noştri”. Ei examinau faptele, apoi hotărau pe loc. În mod clar, organizaţia lor le asigura o doză apreciabilă de autonomie operaţională. Am perceput un respect din partea lui Gil faţă de Boaz şi am considerat că probabilul rang superior al lui Boaz confirma ipoteza că el era mai degrabă creierul, iar Gil braţul operaţiunilor.

I-am întrebat de ce mi se adresaseră mie, în loc să rezolve ei înşişi cazul. Boaz a hohotit cu râsul lui contagios. S-a uitat de la Gil la mine, apoi a răspuns:

— Crezi că noi doi am putea trece neobservaţi într-un loc ca Manila?

— Ştiu că este posibil să vi se pară surprinzător, le-am zis, dar nu toţi asiaticii seamănă între ei. Eu nu prea arăt ca un filipinez.

— Nu vrem să sugerăm că toţi asiaticii seamănă între ei, a spus Boaz. Cunoaştem deosebirile existente. Vreau doar să spun că un asiatic s-ar pierde prin mulţimile de acolo mai uşor decât un alb. Nu cred că-i o afirmaţie incorectă, de acord?

De fapt nu-mi făceam griji. Deşi este adevărat că nu arăt ca un filipinez, în Manila există destui etnici chinezi, ca şi tot felul de alte combinaţii, alături de mulţi expatriaţi. Cu bronzul pe care-l dobândisem în Rio, unde mă stabilisem după părăsirea Japoniei, ştiam că mă pot pierde cu uşurinţă în mulţimile din Manila. Nu doream totuşi să-i las pe israelieni să creadă că va fi uşor. Ar fi putut încerca să impună un preţ în consecinţă.

Câteva clipe am tăcut toţi, apoi Boaz a spus:

— De asemenea, ai primit nişte recomandări foarte bune.

— Delilah?

— Şi alte surse, a zis Gil.

M-am întrebat dacă existau cu adevărat alte surse sau dacă încercau pur şi simplu să pară că aveau mai multe conexiuni decât în realitate. Poliţişti, agenţi de informaţii, anchetatori... autoreclama exagerată despre cunoştinţele pe care le ai este o tehnică binecunoscută pentru stabilirea controlului.

— Şi pe ce temeiuri am fost recomandat?

Boaz a ridicat din umeri ca şi cum răspunsul ar fi fost evident.

— Credibilitate. Discreţie.

Cu ochi inexpresivi, Gil a adăugat:

— Letalitate.

Am privit în jur şi mi-am confirmat că nu se afla nimeni în raza noastră auditivă. Eforturile omniprezente ale sistemului de educaţie japonez de a preda engleza ca a doua limbă sunt uneori înduioşător de inutile, dar există de asemenea şi destule poveşti de succes, aşa că trebuie să fii precaut.

— Mă bucur că referinţele mele au fost verificate, am zis.

Gil a ridicat din umeri.

— Delilah pare să te privească cu ochi foarte buni.

Comentariul era redundant după ce Boaz mă asigurase că ea mă recomandase. Cuvintele acelea, ca şi ceva din tonul lui Gil, mi-au sugerat că nu era prea încântat de entuziasmul lui Delilah. Dacă era gelos, părea un mod destul de neglijent de a o arăta. Pe de altă parte îmi era clar că Gil era folosit pentru alte talente decât relaţiile cu oamenii.

— Mai precis, a zis Boaz, letalitate fără arme.

Modul subtil şi calm în care preluase conducerea conversaţiei m-a făcut

să simt că prinsesem într-adevăr ceva când mă gândisem că era posibil ca Gil să fi avut o relaţie cu Delilah. Am înălţat din sprâncene şi Boaz a continuat:

— Armele de foc reprezintă o problemă în Manila. Toate locurile publice – hoteluri, centre comerciale, cinematografe – au agenţi de pază şi detectoare de metale. În regiune au fost multe atentate şi acestea sunt contramăsuri. Dacă porţi o armă, îţi vei limita aşadar mobilitatea.

— Am înţeles totuşi că nu porţi armă, a spus Gil.

— Depinde de teren, am replicat sec.

— Însă n-ai nevoie de armă, a insistat el, parcă intrigat.

Am strâns din umeri.

— O armă este un instrument. Uneori este instrumentul cuvenit pe care să-l ai, alteori nu. Aşa cum am spus, depinde.

Au aprobat din capete: Boaz, aparent satisfăcut; Gil, de parcă şi-ar fi confirmat că, dacă ar fi fost necesar, mă putea învinge. Hristoase, era trecut de patruzeci de ani, ar fi trebuit să fi depăşit de mult rahaturile astea! Pe de altă parte, poate că nu le depăşeşti de fapt niciodată.

După o clipă, Boaz a spus:

— Indiferent cum ar sta lucrurile, am prefera ca el să moară altfel decât otrăvit cu plumb.

A arcuit sprâncenele şi eu am încuviinţat tăcut, indicând că pricepusem gluma. A surâs.

— După cum am explicat, a zis Gil, este preferabil ca moartea să nu pară un asasinat.

— Obiectivul final fiind posibilitatea dezminţirii, am zis.

Amândoi mi-au aprobat în tăcere spusele.

Am vrut să-i mai întreb în privinţa aceea, dar am simţit că ar putea fi un subiect sensibil şi am decis să amân pentru moment.

— Spuneţi-mi, am rostit, ce a făcut prietenul nostru Manny încât să vă determine să-i doriţi altceva decât o viaţă lungă şi prosperă?

Adevărul era că nu-mi păsa în mod particular de ce îi doreau moartea. Eu trebuia să ştiu „cine", „unde" şi „când". Din experienţa avută în domeniul ăsta învăţasem totuşi că motivele lor aparente şi ceea ce puteam întrezări printre rânduri mă puteau ajuta să mă protejez de surprize neplăcute.

Gil a luat o servietă de pe podea şi a aşezat-o pe masă, apoi a scotocit înăuntru. Deşi ne găseam într-un loc public şi nimic nu părea alarmant, s-a mişcat în mod deliberat cu gesturi lente, pentru a nu mă nelinişti. Implicaţia era: *Dacă ai suspiciuni fiindcă eu umblu într-o servietă*, *spune-mi şi mă opresc imediat.* Abordarea era politicoasă şi dovedea experienţă.

A luat dinăuntru un teanc de vreo douăsprezece fotografii color şi mi le-a

întins. Ţinându-le astfel încât nimeni din local să nu le poată vedea, nici chiar din întâmplare, am început să le examinez.

— Prima a fost făcută în Bali, a spus Boaz, pe 12 octombrie 2002.

Fotografia arăta o clădire năruită. Peste tot se vedeau corpuri carbonizate, zăcând printre palmieri ce ardeau şi ruine fumegânde. În prim-plan era o mână retezată; verigheta bărbătească era perfect vizibilă pe inelar, iar tendoane însângerate ieşeau din ciotul încheieturii precum cabluri rupte din spatele unui aparat electronic.

— Vreţi să ziceţi că Manny a făcut asta? am întrebat nesigur. Crezusem că Bali era teritoriul lui Jemaah Islamiah.

— Da, JI a întreprins operaţiunea, a încuviinţat Boaz, iar constructorul bombei a fost malaysianul Azahari Husin. De unde a dobândit el cunoştinţele necesare? De la amicul nostru.

— Lavi are pregătire de chimist, a zis Gil. Este expert în proprietăţile explozive ale diverselor materiale, iar acum cunoştinţele lui sunt de vânzare.

— De exemplu Bali, a spus Boaz. Bomba de acolo a folosit multe substanţe explozive – clorură de potasiu, sulf, pulbere de aluminiu, alaun şi clor – şi o cantitate foarte mică de TNT. Combinaţia a creat o undă de şoc şi temperaturi uriaşe. Majoritatea victimelor au ars de vii.

— Este israelian şi face aşa ceva? am întrebat.

Boaz a încuviinţat din cap.

— Pare o... cum ziceţi voi... „infamie", nu? Este însă adevărat – la fel ca în toate ţările, şi la noi există oameni care ar face orice pentru bani. Soldaţi israelieni au fost condamnaţi pentru că le-au vândut arme palestinienilor din Cisiordania şi Gaza – exact aceleaşi arme care au fost utilizate după aceea pentru a-i ucide pe propriii lor fraţi din armată.

Gil a clătinat din cap cu dezgust şi a continuat:

— Nu-nţeleg de ce ne mai sinchisim să-i aducem înaintea tribunalului.

Boaz s-a întins pentru a-mi atrage atenţia asupra altei fotografii.

— Hotelul Marriott din Jakarta, august 2003. Pentru bomba asta, teroriştii au utilizat sulf, clorură de potasiu, gazolină şi TNT. Bomba obţinută a fost atât mai mică, cât şi mai puternică decât cea din Bali. Combinaţia a creat o undă de şoc şi, din nou, un efect de ardere oribil.

A indicat fotografia următoare.

— Ambasada Australiei din Kuningan, Jakarta, septembrie 2004. De data asta au fost sulf, clorură de potasiu şi TNT. Combinaţia a creat o undă de şoc uriaşă, urmată de foc. Din nou, mult mai puternică decât bomba din Bali.

— Lavi învaţă prin experimentări, a zis Gil.

— Nu se mulţumeşte să-şi disemineze cunoaşterea, a spus Boaz, ci o rafinează. Este informat asupra compoziţiei bombelor, analizează

rezultatele şi propune „îmbunătăţiri". El este unul dintre elementele centrale ale unei baze de date mondiale de informaţii teroriste. Îi ajută pe monştrii ăştia să-şi îmbunătăţească instrumentele şi tacticile în toată lumea. Cele aflate în Asia de Sud-est sunt transmise în Europa, Statele Unite, Orientul Mijlociu.

— De cât timp ştiţi cu ce se ocupă?

— Nu de suficient timp, a răspuns Boaz. Ne-am focalizat mai atent asupra lui după ce a fost observată întâmplător o întâlnire cu un intermediar al Azahari. Vrem să fie îndepărtat cât mai curând posibil. După cum ai înţeles însă, iar eu personal regret asta, avem nevoie de posibilitatea dezminţirii.

— În caz contrar, a zis Gil, lista voluntarilor pentru jobul ăsta ar fi tare lungă.

Îmi era clar că el ar fi fost cap de listă.

— Cunoaşterea..., am reflectat eu cu glas tare. Cum poate fi oprită? Nu cumva duhul a evadat din clondir?

— Noi facem ce putem, a rostit Boaz fără pic din umorul lui caracteristic şi pentru o clipă m-am întrebat dacă nu cumva mă înşelasem, crezând că Gil era singurul ucigaş. Ne facem partea noastră.

Am examinat şi restul fotografiilor. Cu glas monoton, Boaz le-a atribuit tuturor date şi locuri: primul atac asupra World Trade Center, 1993; Centrul Comunităţii Evreieşti din Buenos Aires, 1994; ambasadele americane din Kenya şi Tanzania, 1998; USS *Cole*, 2000; şi altele. Gil a explicat implicarea lui Manny din culise şi felul cum participarea sa creştea letalitatea bombelor şi sporea cunoaşterea realizării altora.

— Vezi aşadar, a spus Boaz după ce am terminat şi i-am restituit fotografiile lui Gil, că, pentru noi, eradicarea lui Lavi este similară tratării unei boli fatale. Nu-i putem învia pe cei ucişi deja, dar putem salva vieţi ce vor fi pierdute dacă existenţa lui va continua.

— Credem că ne poţi ajuta, a zis Gil.

— Şi mai credem, a adăugat Boaz, că o poţi face în modul cuvenit.

Am înţeles ideea. Principalul era că ei nu căutau ceva infailibil, ci doar ceva care să poată fi dezminţit. Dacă ar fi insistat în privinţa unui infarct, aş fi înţeles că principala lor grijă era ca ulterior să nu se pună nici măcar întrebări. Atunci aş fi presupus că Manny era o ţintă cu conexiuni neobişnuit de sus-puse şi l-aş fi reevaluat în consecinţă. Cei doi israelieni păreau însă dispuşi să răspundă la întrebări, atâta timp cât răspunsurile nu duceau spre ei.

Mi s-a părut interesant şi faptul că mă abordaseră direct. Ar fi putut să folosească pe altcineva şi să se izoleze prin intermediari. Bănuiam că apreciaseră că izolarea suplimentară asigurată de intermediari ar fi fost

întrecută de posibilitatea mai însemnată a descoperirii. Dacă Manny ar fi murit împuşcat în cap cu o armă de calibru mare, cineva s-ar fi putut simţi îndemnat să caute cu foarte multă atenţie făptaşul. Sigur că da, şi atunci ar fi existat un grad de izolare, însă metoda asasinatului ar fi făcut izolarea necesară. „Palmaresul" şi metodele mele îi determinau să fie mai încrezători în succesul meu final – izolare mai puţină şi în acelaşi timp mai puţină nevoie de izolare. Un dublu avantaj. Şi oricum Delilah mă adusese aici. Ea mă convinsese să accept cazul şi intermediase întâlnirea. Ar fi fost lipsit de sens ca după aceea să încerc să derulez acţiunea potrivit altor coordonate.

Flexibilitatea în privinţa căreia am căzut de acord era utilă, dar pe ansamblu continuam să operez într-un univers de posibilităţi relativ restricţionat. Totul ar fi fost mai simplu dacă aş fi putut afla pur şi simplu rutinele lui Manny, după care să-l poziţionez pe Dox pentru a-i zbura creierii de la o mie de metri depărtare. Însă de fapt nu mă deranjau restricţionările şi bănuiesc că nu m-au deranjat niciodată. La urma urmelor ele fac parte din ceea ce-mi justifică preţurile. Iar „moarte naturală" înseamnă fără investigaţii, ba poate chiar fără întrebări. Mă pot pierde după aceea în mulţime. Fără să fiu urmărit. Şi făcându-mi mai puţini inamici în decursul procesului.

— Un lucru mă îngrijorează, am spus. Nu înţeleg nevoia dezminţirii. Ţinând seama de acţiunile lui, aş fi crezut că voi, sau oricare alţii, l-aţi putea omorî pe Manny în orice fel aţi vrea.

Cei doi au schimbat priviri. În mod vădit, avusesem dreptate să simt că subiectul era sensibil.

După o clipă Boaz a rostit:

— Avem motive să credem că Lavi este o sursă CIA.

În mintea mea, preţul jobului s-a dublat instantaneu.

— Aveţi motive? am întrebat.

Israelianul a strâns din umeri.

— Nu suntem siguri sută la sută, dar, evident, dacă există o relaţie, nu vrem să fim nevoiţi să ne cerem scuze.

— De ce l-ar dori Agenţia ca sursă pe individul ăsta? De ce n-ar vrea mai degrabă să-l vadă cu mâinile pe piept?

— CIA are idei exagerate despre propriile ei capacităţi, a zis Gil. Ei cred că pot face mai mult bine controlându-i pe unii ca Lavi, decât ar putea obţine prin simpla lor ucidere. Ei cred că informaţiile căpătate de la Lavi şi cei ca el slujesc „tabloul mai mare" şi „binele superior".

— Ai auzit de A.Q. Khan? a întrebat Boaz.

— Da, am încuviinţat, este părintele bombei atomice pakistaneze. Şi al multor copii nelegitimi, dacă ştirile sunt adevărate. Pakistanezii l-au arestat

pentru conducerea *unei* reţele internaţionale de arme nucleare, dar l-au graţiat practic în ziua următoare.

Boaz a aprobat din cap.

— Te întrebi ce ar trebui să faci ca să fii aruncat la închisoare în ţara aia.

— Khan şi-a vândut kitul de tehnologie nucleară Iranului, Libiei, Coreei de Nord şi altora, a zis Gil, poate chiar şi unor jucători individuali, nu numai unor ţări. S-a dovedit că CIA îl supraveghea de treizeci de ani, însă a făcut totul chiar sub nasul Agenţiei. CIA a convins în două rânduri agenţii serviciilor secrete olandeze să nu-l aresteze, deoarece dorea să-i urmărească contactele.

— Dar oamenii voştri? am întrebat eu. Pare ca şi cum Khan ar fi fost predispus spre suferirea unui accident.

— În mod prostesc, a zis tot Gil, am consultat Agenţia cum să-l abordăm. Toţi au fost enervant de cunoscători. Acum nu mai comitem greşeala aceea.

— Aşadar credeţi că Agenţia ar putea folosi cu Manny metoda utilizată cu Khan.

— O metodă similară, a precizat Boaz, nu chiar aceeaşi. Khan n-a fost niciodată o sursă a americanilor, pe când despre Lavi credem că ar putea fi. În tot cazul însă nu mai suntem interesaţi să încercăm să-i determinăm pe ei să ne conducă spre alţii. Nu-i decât o... cum să zic... „o labă-n grup”?

— Mda, cred că-i poţi spune în felul ăsta.

El a surâs, încântat de cunoaşterea argoului.

— Am învăţat din propriile noastre greşeli. Când dăm acum peste unii ca Lavi, îi omorâm pur şi simplu. În cazul ăsta, din motivele pe care ţi le-am împărtăşit, este preferabilă o moarte discretă.

Toţi am tăcut o vreme. După aceea, am spus:

— Dacă asta ar putea supăra CIA, riscul este mai mare. Preţul pe care l-am discutat mai devreme se schimbă.

Boaz m-a privit şi a zis:

— Spune care-i preţul nou.

Capitolul 3

În următoarele zile petrecute în Manila, Dox şi cu mine am aflat câteva lucruri importante. În primul rând, Manny nu locuia de fapt în hotel. Apărea acolo doar o dată sau de două ori pe zi, de obicei la începutul după-amiezii, apoi spre seară. Stătea cam o oră, după care pleca spre destinaţii necunoscute. În al doilea rând, se deplasa cu una dintre maşinile hotelului,

care avea patru Mercedesuri S-Class negre, identice. Nu vedeam niciodată automobilul lui, care avea plăcuţa de înmatriculare MPH 777, decât atunci când trăgea în faţă pentru a-l aduce pe Manny, după care şoferul aştepta în garaj. Maşina nu revenea la hotel nici chiar seara. Probabil că Manny o rezervase pentru servicii non-stop, posibil pentru toată durata şederii lui în Manila.

Am fost tentat să sun la recepţie – „Bună ziua, sunt domnul Hartman, îmi puteţi reaminti, vă rog, pentru ce perioadă am rezervat maşina de la hotel?" – pentru a obţine o posibilă indicaţie cu privire la timpul cât intenţiona Manny să stea în oraş. Am decis însă că apelul acela ar fi însemnat un risc inutil. Ţinând seama că se caza de mult timp în Peninsula, era posibil ca personalul să-i cunoască obiceiurile, poate chiar şi glasul.

Dar poate că exista o cale mai bună. Printre gadgeturile pe care le adusesem pentru job se număra un dispozitiv de urmărire prin GPS. Era un aparat minuscul cu antenă internă şi activare prin mişcare, pentru a economisi bateria în timpul staţionării maşinii. Dacă l-am fi putut plasa în vehicul, am fi putut urmări de la distanţă mişcările lui Manny.

În ziua aceea am închiriat una dintre maşinile hotelului pentru o excursie la lacul Taal. Folosind un accent japonez pronunţat, i-am spus şoferului că doream să văd lacul şi vulcanul activ care-l crease. Pe inelarul mâinii stângi purtam o verighetă din aur cumpărată cu cash de la un vânzător stradal din Manila. I-am oferit şoferului o mulţime de oportunităţi s-o vadă.

Călătoria, prima pe care o făceam în afara zonei metropolitane Manila, a fost straniu de frumoasă. Am trecut mai întâi pe lângă mahalalele zonei – magherniţe dărăpănate ce se agăţau precar pe sub autostrăzi şi liniile ferate; pereţii lor din tablă ondulată şi ruginită erau provizorii, dar în acelaşi timp, cumva, fără vârstă, iar locuitorii stăteau în picioare sau pe vine în faţa caselor acelea jalnice, printre găini şi câini vagabonzi, privind fără să se plângă Mercedesurile ce treceau pe lângă ei în traficul tot mai dens al dimineţii. Dincolo de EDSA, centura rutieră care înconjoară Manila ca un laţ sugrumat de circulaţie, oraşul lăsa locul orezăriilor şi dealurilor verzi din depărtare, şi am încercat senzaţia ciudată şi nu neplăcută că eram în Vietnam. Şoferul a sporit viteza. Capre şi vaci costelive ne-au privit fără interes evident. Am depăşit un băiat care călărea un bivol slăbănog pe lângă autostradă. El ne-a ignorat, însă am văzut că-şi zâmbea visător pentru sine, în timp ce se legăna pe animal şi m-am întrebat pentru o clipă ce gânduri i-ar fi putut cauza extazul acela blând. Lacul în sine, complet nemişcat, înconjura conul unui vulcan activ care părea adormit, însă care poate că avea să răbufnească în curând. Din cauza orei matinale nu apăruseră deocamdată turiştii şi am fost încântat să beneficiez de câteva clipe pentru a

contempla apa, cerul, zumzetul insectelor şi ciripelile păsărilor tropicale, înainte de a reveni la aglomeraţia din Manila şi apăsarea operaţiunii.

În hotel, Dox şi cu mine am monitorizat cu rândul transmisiunea de la videocamera din faţa ascensoarelor, după orice semne ale întoarcerii lui Manny. Era o activitate plictisitoare, aşa cum este în mod inevitabil filajul staţionar. De data asta însă am avut noroc: el a apărut imediat după ora 14, după ce aşteptaserăm doar câteva ore. De îndată ce l-am văzut pe el şi pe bodyguard trecând prin faţa videocamerei, am pornit spre garajul subteran.

În engleză stricată şi cu accent japonez pronunţat, i-am explicat şefului garajului ce se întâmplase. Fusesem cu una dintre maşinile hotelului la lacul Taal, i-am spus, dar, cumva, îmi pierdusem verigheta în decursul excursiei. Bărbatul a părut realmente înţelegător; probabil că pricepea cum va părea totul în ochii soţiei mele, când aveam să încerc să-i explic că-mi pierdusem verigheta în Manila, un oraş notoriu pentru cartierele dedicate plăcerilor carnale. A examinat nişte hârtii, apoi a indicat o maşină:

— Aceea, domnule Yamada, cea din extremitatea stângă, cu ea aţi fost. Vă rog, uitaţi-vă înăuntru.

I-am mulţumit şi am susţinut un spectacol complet, examinând interstiţiile dintre pernele banchetei şi ridicând covoraşele de pe jos. În mod bizar, nu mi-am găsit verigheta.

— Nu-i acolo, am clătinat din cap simulând agitaţia. Sunteţi sigur... că aceea este maşina corectă? Toate par la fel.

— Sunt absolut sigur, domnule.

Mi-am trecut palma peste gură, frecându-mă apăsat.

— V-ar deranja dacă m-aş uita şi în celelalte? Vă rog...

El a încuviinţat din cap şi mi-a oferit din nou surâsul de simpatie înţelegătoare.

— Sigur că da, domnule, a spus.

Am avut grijă să caut imediat după aceea prin Mercedesul cu plăcuţa de înmatriculare MPH 777, cercetând bancheta din spate cu aceeaşi atenţie meticuloasă pe care o dovedisem cu câteva minute mai devreme. De data asta însă am lăsat în urmă unitatea GPS, lipită sub scaunul şoferului. Şoferul pălăvrăgea cu cineva din personalul hotelului lângă uşa din faţă şi n-a părut nici să observe, nici să-i pese de scurta mea intruziune.

Căutările prin a treia şi a patra maşină au fost la fel de nefructuoase. I-am mulţumit stingherit şefului de garaj şi l-am rugat să-mi telefoneze imediat dacă se găsea o verighetă. M-a asigurat că o va face cu certitudine.

Dacă după terminarea operaţiunii se ivea vreo ocazie, aveam să recuperez unitatea. Oricum cineva ar fi descoperit-o până la urmă. Şi ce dacă însă? Şoferul ar fi ezitat să-i anunţe găsirea, pentru a nu-şi provoca singur

necazuri. Dacă îşi anunţa şeful, acesta ar fi avut aceleaşi reţineri. Chiar dacă incidentul ajungea la urechile managementului, se putea conta pe faptul că hotelul nu va risca să-şi facă publicitate negativă pentru că cineva urmărise clandestin deplasările unui client prin intermediul maşinilor din garajul hotelului, în felul acesta lăcomia şi ruşinea deveneau părinţii complicităţii.

În zilele următoare am utilizat GPS-ul pentru a urmări mişcările lui Manny. El părea să călătorească mult prin zona metropolitană Manila, însă exista un loc mai des frecventat: suburbia Greenhills. Obişnuia să ajungă acolo pe la începutul serii şi cu toate că uneori pleca iarăşi după o oră sau două, revenea întotdeauna pentru a înnopta.

— De ce crezi că se duce în Greenhills zilnic şi nu înnoptează deloc la hotel? a întrebat Dox, pe când îi studiam mişcările.

Am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur. Poate fi vorba despre securitate, despre locaţii multiple care să creeze un joc dinamic de tip alba-neagra. Însă numai două locuri nu sunt suficiente. Iar orarul lui este mai regulat decât mi-ar fi plăcut.

— Eu bănuiesc că are o femeie acolo.

— Şi-ar putea găsi mult mai uşor o femeie în Makati, lângă hotel.

— Poate că pe asta o iubeşte.

Am strâns din umeri.

— Nu există decât o singură cale prin care să aflăm.

La sosirea în Manila, cu trei săptămâni în urmă, închiriasem un automobil Honda Civic gri, nebătător la ochi, pe care-l ţineam în parcarea lui Peninsula. În mintea mea eram angajatul unui japonez şi sosisem înaintea bossului meu pentru a examina diverse locuri din oraş. Paravanul era simplu, asigura un domeniu larg de comportamente şi ar fi fost greu de dezaprobat. Yakuza sunt destul de numeroşi în Filipine, o ţară care asigură multe „animatoare" din Japonia, iar explicaţia mea, incluzând o reticenţă faţă de detalii, ar fi fost adecvată pentru a supravieţui oricăror întrebări previzibile.

Spre sfârşitul după-amiezii, am pornit spre Greenhills înainte de ora obişnuită la care ajungea Manny. Graţie informaţiilor GPS-ului, ştiam cu precizie de un metru locul unde îi oprea maşina. O făcea mereu în faţa numărului 11 de pe bulevardul Eisenhower, care s-a dovedit a fi un bloc din cărămidă şi sticlă, cu apartamente luxoase, care mirosea a proaspăt îmbogăţiţi. M-am aşezat şi am aşteptat la fereastra unui Jollibee, echivalentul filipinez al lui McDonald's, într-un mall de vizavi. Observasem că, deoarece soarele era pe cer şi continua să se deplaseze spre vest, sticla localului reflecta foarte multă lumină, îngreunând posibilitatea de a vedea înăuntru.

Pe când fusesem cu armata în Vietnam, petrecusem ceva timp în Manila,

dar, desigur, asta fusese demult şi oraşul se schimbase. Enclavele, precum suburbia aceasta, erau pe atunci orezării. Oraşul era de asemenea mai aglomerat acum: mai mulţi oameni, mai multe vehicule şi mai multă frenezie. Exista şi un aer nou de comercialism – mega-mallurile erau vizibile de pe autostrăzile ticsite de maşini şi cu panouri publicitare ce făceau reclamă la paste înălbitoare de dinţi, iar blocurile-turn moderne subliniau prin contrast eternele maghernițe şi mahalale din jurul lor. În cele trei săptămâni dinaintea sosirii lui Manny, mă adaptasem la schimbările acestea şi în acelaşi timp mă răsfăţasem cu un curs de actualizare a capitalei şi împrejurimilor. Itinerarul varia, dar exista desigur o temă. Aş fi putut spune că cercetam un ghid unic de felul *Necazuri în paradis*: *Ambuscade*, *evadări şi eschive pentru operatorul independent în Manila metropolitană*. Cu cât asuzi mai mult la antrenamente, cu atât sângerezi mai puţin în luptă, îmi spusese un instructor în armată şi nu uitasem niciodată lecţia aceea. Dacă aveam să mor în cursul unei operaţiuni, n-avea să fie în niciun caz pentru că fusesem prea leneş ca să mă pregătesc aşa cum se cuvine.

Manny a apărut la ora cinei. Mercedesul negru S-Class a apărut de după colţ pe Eisenhower şi a oprit în faţa blocului. Bodyguardul a coborât primul. A petrecut câteva clipe cercetând strada în căutarea vreunui eventual necaz, dar n-a reuşit să-l observe mâncând un cheeseburger înapoia geamului reflexiv al lui Jollibee. După ce s-a declarat mulţumit, i-a deschis portiera lui Manny, continuând să inspecteze periodic strada. Doi agenţi de pază, în uniforme, din faţa clădirii au încuviinţat din capete spre Manny când a trecut pe lângă ei şi am înţeles că le era cunoscut. Avea să fie dificil să ajung înăuntru la el, deşi varianta aceea oferea avantaje evidente. Trebuia să continuăm filajul pentru o ocazie mai bună.

Am ieşit din Jollibee şi am intrat în mall. L-am sunat pe Dox de pe un telefon mobil cu cartelă pe care-l cumpărasem cu bani lichizi. Dox folosea un telefon similar. El avea şi un telefon personal, dar i-am spus să-l ţină închis cât timp operam. Telefoanele mobile pot fi urmărite şi nu ştiam cine ar fi putut avea numărul lui.

— Este aici, am rostit. Blocul de apartamente din Greenhills.

— Ştiu, urmăresc săgeata care se mişcă pe laptop. Am văzut că maşina a oprit acum zece minute. Ceva interesant?

— Blocul are mulţi agenţi de pază. Va trebui să continuăm filajul.

— Am înţeles.

— Până în prezent, la ce oră a plecat cel mai devreme de aici?

— Stai aşa.

Am auzit sunetele tastaturii.

— La şapte dimineaţa. În general însă pleacă pe la opt.

— Bine. Eu mă retrag. Mă întorc dimineaţă. L-am văzut sosind. Poate că voi afla ceva văzându-l cum pleacă.

•••

În dimineaţa următoare am revenit înainte de ora şapte. Am mâncat iarăşi la Jollibee. Era duminică şi personalul de dimineaţă se schimbase. Deşi chiar dacă ar fi fost cei din ziua trecută, mă îndoiesc că m-ar fi remarcat. Când vreau, am abilitatea de a mă integra perfect în decor.

Manny a ieşit din bloc după vreo patruzeci şi cinci de minute. Era însoţit de o filipineză drăguţă şi de un băiat de şapte-opt ani, care părea metis. Manny purta pantaloni negri şi cămaşă crem din mătase; femeia era micuţă, cu corp frumos, cu piele închisă, în rochie galbenă, înflorată. Băieţelul avea blazer albastru şi pantaloni kaki. Îl ţinea pe Manny de mână şi în clipa în care mintea mea a pus toate piesele laolaltă, am înţeles: *Este pur şi simplu fericit că-i cu tăticul lui* şi am fost surprins de ascuţimea fiorului care a însoţit gândul.

Au suit pe bancheta din spate a Mercedesului, iar eu i-am privit îndepărtându-se. Atunci mi-a sunat telefonul. Era Dox.

— Este în mişcare, a spus el.

— Ştiu. Sunt cu ochii pe el.

— Care-i treaba?

Am tăcut o clipă, după care am zis:

— Nu stă la hotel, fiindcă are o familie aici, în Greenhills. O femeie şi un fiu.

— De unde ştii?

— Tocmai i-am văzut pe toţi laolaltă. După cum erau îmbrăcaţi în dimineaţa de duminică, aş zice că se duceau la biserică. Şi este logic. Dosarul spunea că Manny are o familie în Johannesburg. Bănuiesc că la un moment dat, să zicem acum şapte-opt ani, după cum pare băieţelul, Manny i-a tras-o unei filipineze. De aceea vine aici regulat şi stă aşa mult. Nu-i vorba despre afaceri, sau cel puţin nu numai despre afaceri. Îşi ia o cameră la hotel, pentru ca nevasta din Johannesburg să nu intre la idei, şi vine aici o dată sau de două ori pe zi. Ia gândeşte-te la ce ore vine la hotel – când este dimineaţă şi după-amiază în Africa de Sud. Probabil că telefonează acasă din cameră, pentru ca nevasta să poată vedea locaţia apelantului.

— Crezusem că amicul Manny este de credinţă iudaică. Când eram mic n-am mers prea des la biserică, totuşi nu-mi amintesc să fi văzut acolo mulţi evrei.

Am căzut pe gânduri, apoi am zis:

— Dacă nu m-am înşelat despre locul unde s-au dus, probabil că o face de dragul femeii. Filipinezele pot fi destul de serioase în privinţa catolicismului.

— Bun, să zicem că m-ai convins. Ai vreo idee despre cum am putea ajunge la el?

— Ştim unde stă în realitate, iar ăsta-i un început. Ţine-mă la curent despre locul spre care se îndreaptă maşina şi o să-i urmăresc de la distanţă până se opresc. Poate că o să aflu mai multe.

— Am înţeles.

N-au mers departe, ci la comunitatea East Greenhills din apropiere, care avea poartă de acces. A trebuit să-i arăt unui paznic actul meu de identitate, care era oricum fals, însă m-a lăsat să intru când i-am spus, urmându-mi intuiţia, că venisem pentru slujba de dimineaţă. Putea să mă şi testeze, dacă dorea. Mama mea americană, care era catolică, mă dusese la biserică suficient de des pentru ca experienţa respectivă să mi se întipărească în minte.

Artera de acces spre biserică era ticsită de maşini, aşa că a trebuit să parchez mai departe şi să merg pe jos. Era perfect. Preferam să nu-mi ţin automobilul la vedere, pentru ca bodyguardul să nu aibă multe ocazii de a revedea aceleaşi imagini familiare.

Înăuntru era aglomerat, aproape plin. Am recunoscut subiectul predicii, care era ţinută în engleză – vorbită aproape universal în Manila, alături de limba indigenă tagalog. Preotul comenta rugăciunea sfântului Francisc de Assisi, care opinase, printre altele, că prin moarte ne naştem în viaţă eternă.

Propria mea experienţă mă dusese la concluzii contrare, dar nu mi se părea că ar fi avut sens să argumentez.

Glasul preotului răsuna din partea din faţă a sălii lungi, concurând cu ventilatoarele montate pe pereţi, care basculau dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi fost alternativ fascinate, apoi respinse de cadenţele predicii lui. Incinta era deschisă pe trei laturi spre exterior şi aerul era încărcat de umezeala tropicală.

Am rămas în spate, pe una dintre stranele de lemn lăcuit, simţind apăsarea edificiului împrejurul meu. Trecuse mult, parcă o viaţă, de când nu mai intrasem într-o biserică, dar asta nu mă deranjase prea mult.

Îl puteam vedea pe Manny şi familia lui în stânga, cu şase rânduri mai în faţă. Băiatul stătea între el şi femeia despre care simţeam că avusesem dreptate când îi spusesem lui Dox că era motivul pentru care israelianul participa la slujbe. Probabil că de fapt lui nu-i păsa deloc, sau poate că totul i se părea inconfortabil. Oricum ar fi stat lucrurile, faptul că era dispus să participe reprezenta o dovadă suplimentară că ţinea mult la femeie şi, presupuneam, şi la băiat.

I-am privit din locul unde stăteam şi m-am întrebat cum vedea băiatul ritualul la care era supus. Nu ştiam dacă participarea tatălui său îi

îmbunătăţea sau înrăutăţea situaţia.

Da, am gândit. *Acum patru sute de ani spaniolii i-au infectat pe băştinaşi. Iar acum infecţia se perpetuează, persistă. Femeia o transmite băiatului.*

Tatăl meu fusese ucis pe când aveam opt ani, în timpul unei demonstraţii stradale din Tokio. De atunci existaseră mai multe momente despre care cred că ar putea fi numite „definitorii", dar moartea tatii a fost cel dintâi. Pot să simt şi acum frica teribilă şi şocul simţite când mama mi-a adus vestea, încercând, dar nereuşind, să-şi stăvilească lacrimile. Dacă aş dori, însă nu obişnuiesc s-o fac, mi-aş putea reaminti perfect anii de vise ciudate de după aceea, în care tata era cu noi, viu, dar întotdeauna imaterial, mut, pe moarte sau cumva incomplet în alt fel. Avusesem nevoie de mult timp pentru a-mi reveni din toate astea.

Mi-am dat seama că amintirile îmi fuseseră stârnite de vederea lui Manny alături de familia sa. Şi nu mă ajuta nici faptul că mă aflam într-o biserică.

M-am gândit la fotografiile pe care mi le arătaseră Boaz şi Gil. Dacă Manny ar fi murit azi într-un accident, era foarte clar că ar fi fost salvate multe vieţi nevinovate. Cum se putea atunci ca facilitarea decesului său să fie un păcat? Dimpotrivă, păcatul n-ar fi constat oare în pasivitate? Iar o asemenea pasivitate n-ar fi fost de fapt o formă de complicitate la morţile nevinovaţilor, ce aveau să urmeze?

În acelaşi timp însă ştiam că moartea lui Manny avea să-l lase orfan pe băieţaşul acesta, avea să-l crucifice în durere şi singurătate. Ştiam asta foarte bine.

Imediat am detestat să fiu pus înaintea acestei dileme. Am urât toate forţele, din trecut şi din viitor, ce conspiraseră pentru a mi-o impune. Doream să fiu unul dintre ignoranţi, unul dintre profitorii nedemni ai roadelor unor asemenea opţiuni oribile, care puteau dormi în tihnă în paturile lor şi visa vise inocente şi se puteau bucura de profiturile sacrificiului pe care urma să-l impun acestui copil şi ale sacrificiului pe care eu însumi aveam să-l fac în cursul procesului, fără ca ei să-şi păteze mâinile cu sânge. Ei nu meritau beneficiile, tot aşa cum nici băieţelul nu merita povara, şi la naiba dacă eu urma să fiu cel care să le prezinte un astfel de cadou însângerat!

Apoi mi-am spus: *Poate că acesta este sacrificiul care ţi se cere. Acesta este sacrificiul pe care-l datorezi. Toate vieţile pe care le-ai luat... oare vieţile salvate nu le contrabalansează*?

Am scuturat din cap, derutat. Făcusem treaba asta de mai mulţi ani decât m-aş fi obosit să socotesc şi până acum nu mai fusesem niciodată încercat de asemenea sentimente. Cel puţin nu în toiul procedurilor. Uneori afli ceva ulterior, sau vezi ceva când este prea târziu ca să mai baţi în retragere, şi te

tulbură mai târziu. Dar nu în felul acesta.

Băiatul este motivul, mi-am spus. *N-ai vrut niciodată să vezi că ţinta are o familie*, *iar băiatul îţi reaminteşte de tine însuţi. Este o reacţie perfect normală. Va trece*, *aşa cum trece întotdeauna. Concentrează-te asupra jobului*, *asupra executării lui. Doar în asta poţi avea încredere*, *doar asta te duce mai departe.*

Am inspirat adânc, apoi am expirat. Aşa-i. Jobul...

Slujba a mai durat patruzeci de minute. Când s-a terminat, m-am ţinut după Manny şi familia lui, stând totuşi la depărtare în mulţime. După ce am ieşit din biserică, băieţelul s-a cocoţat pe umerii lui Manny şi i-am putut auzi râsetele încântate răsunând până departe prin aerul tropical. I-am privit pe toţi trei suind în Mercedes, după care am revenit la maşina mea.

L-am sunat pe Dox.

— Au fost la biserică. Bănuiesc că se duc să mănânce undeva. Anunţă-mă încotro se îndreaptă şi voi sta în preajma lor. S-ar putea să fie ocazia noastră, aşa că fii gata să acţionezi.

— Sunt deja pregătit.

Deoarece Dox mă actualiza permanent asupra schimbărilor de direcţie ale Mercedesului, i-am putut urmări fără să fiu nicio clipă în raza lor vizuală. S-a dovedit că avusesem dreptate. S-au oprit în Ayala Center, un mega-mall strălucitor, aflat aproape chiar vizavi de Peninsula. Am intrat în mall cu numai un minut în urma lor şi, bazându-mă pe locul unde parcaseră, am estimat unde se duseseră înăuntru. După aceea a fost mai mult o problemă de verificare a restaurantelor. I-am descoperit peste numai câteva minute în principala zonă de food-court de la nivelul al treilea. Stăteau într-un local World Chicken şi începuseră deja să mănânce. Bodyguardul se afla într-o parte. L-am zărit cu coada ochiului, însă nu am schiţat niciun semn că aş fi fost conştient de prezenţa lui. Eram aproape sigur că el nu mă observase. Zona era ticsită de clienţi şi cumpărători, aşa că beneficiam de suficientă acoperire.

L-am sunat pe Dox.

— L-am găsit. Sunt în Ayala Center, chiar vizavi de tine. Vino pe jos, fiindcă n-o să faci nici zece minute.

— Am pornit.

— Când ajungi aici, comută pe echipamentul de comunicaţii.

— Am înţeles.

Mi-am cumpărat o cafea şi m-am aşezat în capătul opus al nivelului al treilea. După câteva minute l-am auzit pe Dox:

— Am ajuns. Sunt în atriul de la parter. Unde eşti tu?

— Într-un loc numit Glorietta Food Choices, nivelul al treilea Glorietta. La

etajul de sub cinematografe, imediat lângă o sală de jocuri video. Stau lângă ferestre, în capătul opus faţă de scările rulante. Amicul nostru îşi ia prânzul la trei metri în faţa scării rulante. Bodyguardul este cu ei. Suie şi ia-o imediat la dreapta, astfel nu te va vedea. După aceea rămâi pe periferie până îi identifici. Nu vreau să te recunoască din hotel.

— Am înţeles.

Dox a apărut după un minut. A descris un ocol mare aşa cum îi sugerasem, păstrând mereu mulţimea între el şi Manny. Ochii i-au trecut peste mine fără să zăbovească.

Mi-am dat seama că Manny nu fusese deloc la toaletă de când părăsise blocul cu apartamente. M-am gândit că, la un moment dat, poate după prânz, avea să se ducă pentru a răspunde chemării naturii. Bodyguardul avea să fie cu ochii în patru după oricine ar fi intrat după el, dar nu s-ar fi gândit că vreun element antisocial s-ar fi putut afla deja înăuntru.

Am simţit cum un val mic de adrenalină a scăldat ţărmul.

— Hei, am zis.

— Da.

— La nivelul ăsta există o toaletă pentru bărbaţi. Mă duc să aştept înăuntru. Simt că amicul nostru va veni acolo după ce termină masa. Cu puţin noroc, va fi singur.

— O să-ţi acopăr spatele, partenere.

— Perfect.

Toaletele sunt excelente, deoarece se numără printre ultimele locuri dintr-un oraş unde nu există videocamere de securitate. Aveam să aştept înăuntru, să apar înapoia lui Manny, să-i frâng gâtul şi să ies pe uşă înainte ca el să fi atins pardoseala. În vecinătatea toaletei nu existau videocamere, aşa că intrarea şi ieşirea mea nu aveau să fie înregistrate. Nimeni nu s-ar fi interesat de soarta lui Manny pentru minimum două minute, şi probabil mai degrabă vreo cinci minute, astfel că Dox şi cu mine am fi beneficiat de timp destul ca să ieşim neobservaţi. Nu tocmai nivelul de naturaleţe la care sperau israelienii, sau pentru care mi-ar fi plăcut să fiu plătit, totuşi acceptabil. Poliţiştii pot fi la fel de leneşi ca oricare alţi oameni, iar pentru cineva lipsit de cheful de a completa multe hârţoage, un gât rupt este mai uşor de clasat în categoria „lunecare şi cădere" sau „accident", decât o gaură de glonţ în frunte. Principalul era că nimeni n-avea să poată atribui incidentul clienţilor mei.

Mi-am închipuit familia lui Manny, aşteptându-l să revină de la toaletă. Două minute devin trei... trei devin patru. Cineva glumeşte că poate tăticul a căzut înăuntru. Femeia se duce la uşă şi-l strigă. Nu primeşte niciun răspuns. Se simte derutată, posibil uşor îngrijorată. Strecoară capul înăuntru şi-l vede

pe Manny pe podea, cu gâtul îndoit într-un unghi nefiresc. Ţipă. Băieţelul vine în fuga mare. Se opreşte lângă piciorul mamei şi priveşte prin uşa pe care ea o ţine întredeschisă. Imaginea i se întipăreşte în creier şi nu-l mai părăseşte niciodată.

Am auzit glasul lui Dox în cască:

— Eşti bine, partenere?

Am privit în jurul nivelului.

— Da, sunt bine, de ce?

— Pentru o clipă ai părut tulburat. M-am gândit că poate ai văzut ceva ce n-am observat eu.

— Sunt bine.

— Fii atent că o să ai companie – se apropie din spatele tău. M-am temut că n-ai observat.

— Ce fel de companie?

— Din cele care au o umflătură la spate sub sacou.

— Bodyguardul?

— Exact.

M-am întrebat cum reuşise să strecoare o armă în mall. Probabil că avea permis. Manny venea de mult timp în Manila şi avea cu siguranţă o mulţime de relaţii.

— Spune-mi dacă trebuie să mă întorc, ca să fie clar că-l văd sosind.

— Cred că n-o să ai probleme. Are mâinile goale, dar e clar că vine să te verifice.

Ştiam ce anume atrăsese probabil atenţia bodyguardului. Nu era ceva ce făcusem, ci ceva ce sunt eu însumi.

Nimeni nu poate tăinui complet semnele unei relaţii intime cu violenţa. Semnele evidente aparţin cazurilor grave, acei bărbaţi care au supravieţuit unor adversităţi teribile şi nu au nici capacitatea, şi în mod clar nici predispoziţia de a-şi camufla aerul prădător pe care-l transmite genul respectiv de supravieţuire. Indivizii aceia, printre care se numără membrii bandelor, foşti deţinuţi şi o anumită specie de foşti soldaţi, degajează presentimentele cele mai puternice şi mai distincte, şi sunt cel mai uşor de detectat.

Mai există de asemenea un alt tip, la fel de intim cu violenţa ca primul, ba poate chiar într-o măsură mai mare, însă mai conştient de undele pe care le emite şi mai predispus, ca şi mai priceput, în a le camufla. Acest tip, care-i include pe operatorii sub acoperire obişnuiţi, este mai greu de detectat, dar este adesea sesizabil nu atât prin prezenţa unui presentiment anume, cât prin absenţa oricărui fel de presentiment. Inşii aceia au devenit conştienţi de semnalele de pericol pe care le emit şi reacţionează sau, putem spune,

suprareacţionează, prin suprimarea tuturor emiţătorilor. În cadrul energiei emanate de un mediu social oarecare, ei apar ca o absenţă, ca o lipsă, ca o pată cenuşie într-o pânză multicoloră sau ca o gaură neagră pe fundalul cerului înstelat.

Al treilea tip este cel mai greu de detectat şi probabil de nerecunoscut pentru primele două tipuri şi cu certitudine pentru civili. Include oameni care au fost de asemenea călţi în violenţe, dar care sunt în acelaşi timp artişti înnăscuţi ai camuflării – cameleoni. Ei îşi ascund semnele de prădători nu atât prin încercarea de stopare a emiţătorilor, cât mai degrabă prin ascunderea lor înapoia altei personalităţi pe care ei o recunosc la civili şi pe care o imită şi o proiectează ca pe o hologramă. Cunosc acest tip, deoarece mă integrez în el.

Totuşi până şi al treilea tip este detectabil uneori, în anumite momente, dacă ştii ce să cauţi. Îmi este imposibil să articulez ce anume exact îi trădează pe cameleoni. Uneori este ceva din ochii lor, ceva care nu se potriveşte cu hainele, cu mersul, cu tiparele vorbirii. Uneori este ceva care se simte ca o încreţitură pe marginea personalităţii, care nu se potriveşte tocmai perfect în faţadă. Indiferent ce ar fi, este ceva ce intuiţia poate semnala, însă care rămâne prea subtil pentru a putea fi etichetat de mintea conştientă. Pe când stăteam în zona de food-court, tulburat de gândurile mele, probabil că ceva răzbătuse la suprafaţă în expresia mea, iar bărbatul acesta care venea spre mine îl percepuse şi considerase că merita o examinare mai îndeaproape.

Operatorii nu le îngăduie oamenilor să se apropie dinspre pata lor oarbă, aşa că dacă nu mă întorceam sau dacă nu-l lăsam în alt fel să ştie că eram conştient de apropierea lui, l-aş fi putut convinge să ignore ceea ce-l atrăsese şi să concluzioneze că eram totuşi un simplu civil. După ce mă adulmecase, putea să treacă pur şi simplu mai departe. Sau, dacă se apropia prea mult şi mă forţa să acţionez, ar fi fost mai puţin probabil să fie pregătit în mod adecvat pentru ceea ce avea să întâlnească.

— Cât este de aproape? am întrebat fără să mişc buzele.

Am luat un pliculeţ de zahăr, l-am desfăcut şi am început să-l torn în ceaşca de cafea. Dacă încerci să nu fii detectat, este util să faci lucruri banale şi, pe cât posibil, să gândeşti gânduri banale. Nu mă întrebaţi de ce, dar este util.

— Opt metri. Şapte. Şase...

— Mâinile?

— Tot goale. Patru metri.

De la patru metri ar fi trebuit să-i aud paşii. Fie că era un bărbat care se deplasa în mod natural silenţios, fie că acum o făcea deliberat. În tot cazul

ştiam că nu era banalul bodyguard tipic, angajat de la o firmă de pază.

— Trei metri. S-a oprit lângă o plantă mare în ghiveci, care-l camuflează parţial. Mâinile sunt tot goale. Cred că nu ştie ce să-nţeleagă despre tine, dar nici nu vrea să vă-mprieteniţi.

Mi-am făcut de lucru, amestecând zahărul în cafea cu o lopăţică din lemn şi gândind: *Hmm*, *sper că are gust bun*, *eu prefer cafeaua neagră*, *însă cafeaua asta era oricum destul de amară*, *poate că-i din soiul arabica*, *da*, *prăjită intens*, *mă întreb din ce ţară o fi*...

Glasul lui Dox s-a auzit din nou:

— Bun, se-ndepărtează. Probabil c-a decis că nu eşti chiar interesant.

Am sorbit din cafea. De fapt, era destul de bună cu zahărul adăugat.

— Păi nici nu sunt, am zis.

Dox a râs.

După ce bodyguardul se îndepărtase, m-am ridicat şi am plecat, târându-mi picioarele ca un *sarariiman* japonez tipic. L-am simţit urmărindu-mă cu privirea, ştiind că va considera ieşirea mea din scenă ca pe altă confirmare că nu prezentam o ameninţare.

Însă în capătul îndepărtat al zonei food-court, după ce trecusem de arcadă, am cotit brusc, intrând în toaletă. Încăperea respectivă era dreptunghiulară, cam de cinci metri pe şase, cu intrarea pe unul dintre pereţii scurţi. Trei pisoare se aflau pe unul dintre pereţii lungi; pe peretele opus erau două cabine, iar pe peretele de legătură se găseau chiuvetele. Doi adolescenţi filipinezi îşi ridicau fermoarele când am intrat, şi au ieşit după o clipă.

Am intrat în cabina din colţ şi am închis uşa.

— Sunt înăuntru, am anunţat. Spune-mi când se mişcă.

— Am înţeles.

Am aşteptat zece minute. Apoi am auzit:

— S-au ridicat toţi, se pare că bărbatul îşi ia rămas-bun de la femeie şi copil. Da, cei doi coboară cu scara rulantă.

Se despărţeau. Asta era bine.

— Bodyguardul a rămas însă. Asta nu-i o surpriză.

— Nu, nu-i o surpriză.

A trecut un moment. Apoi:

— Vine spre poziţia ta. Cred c-ai avut intuiţie bună.

M-am simţit cuprins de alt val de adrenalină, mai masiv decât primul.

— Este cu bodyguardul?

— Nu, bodyguardul a rămas în spate. Acum omul nostru a pornit pe coridorul spre toaletă. Încă zece secunde şi-i înăuntru.

— Perfect.

Am auzit deschizându-se uşa toaletei. Am inspirat profund, apoi am expirat lent pe gură şi răsuflarea a ieşit lin şi silenţios, contrabalansându-mi bubuiturile inimii.

Am privit prin interstiţiul de lângă marginea uşii şi l-am văzut pe Manny. S-a apropiat de un pisoar. Era cu spatele la mine.

Am deschis uşa cabinei. Am înaintat silenţios doi paşi.

L-am auzit pe Dox în ureche:

— Rahat, partenere, femeia şi băiatul s-au întors. Băiatul vine spre tine. Probabil că i-o fi spus maică-sii că are nevoie să facă pipi.

Rahat! *De două ori rahat*!

Am dat să intru înapoi în cabină. Crezusem că nu făcusem niciun zgomot, dar adrenalina îmi afecta auzul şi trebuie să fi existat vreun sunet de care nu fusesem conştient, pentru că Manny a întors capul şi m-a văzut.

În clipa dinaintea uciderii, nu mă uit niciodată la chipul ţintei. Privirea tinde să mi se focuseze asupra trunchiului, a mişcării umerilor, şoldurilor şi mâinilor. Procedând astfel, am avantajul de a zări orice mişcări defensive şi de a evita să văd ochii ţintei, expresia ei, apartenenţa la rasa umană.

Însă de data asta m-am uitat. Poate că a fost curiozitatea morbidă. Poate că a fost un instinct deplasat, ceva nobil în alte circumstanţe, dorinţa de a-mi confrunta consecinţele faptelor. Indiferent de explicaţie, m-am uitat.

Ochii ni s-au întâlnit. În ai lui am văzut seriozitate, poate o uşoară surprindere. Niciun fel de recunoaştere. Deocamdată, niciun fel de teamă.

Uşa s-a deschis. Era băiatul.

Şi atunci am încremenit.

Nu există alt mod prin care să explic ce s-a petrecut. Gândurile îmi erau limpezi. La fel şi percepţiile. Dar nu-mi puteam clinti corpul. Păream ţintuit locului. M-am gândit, în mod absurd, *Mişcă*! *Mişcă*!

Nu s-a întâmplat nimic.

Am simţit picături de transpiraţie brobonindu-mi fruntea. Şi totuşi nu mă puteam clinti.

Manny m-a privit şi surprinderea i s-a transformat în îngrijorare, apoi în frică, apoi în hotărâre. Şi-a încheiat prohabul, iar mâna dreaptă i-a intrat în buzunarul din faţă al pantalonilor. Cuvântul *cuţit*! mi-a fulgerat prin minte, totuşi membrele continuau să-mi fie ca îngheţate.

Probabil că nu era însă un cuţit, ci un dispozitiv de alertă. În secunda imediat următoare l-am auzit pe Dox:

— Rahat, partenere, se-ntâmplă ceva. Bodyguardul aleargă spre voi.

Nu am putut răspunde.

— Eşti acolo, nenică? Zi ceva! O pauză, apoi: Futu-i, nu ştiu dacă mă poţi auzi, dar bănuiesc că nu poţi răspunde. Bine, intru şi eu.

Manny a început să se retragă cu spatele spre uşă. S-a întors şi l-a ridicat pe băiat în braţe. După un moment, uşa s-a deschis brusc şi bodyguardul a năvălit înăuntru, aproape izbindu-se de ei. Mi-a zărit faţa şi s-a oprit imediat, recunoscându-mă, înţelegând că greşise să mă ignore mai devreme, ştiind acum că ar fi trebuit să-şi fi ascultat instinctul.

I-a împins cu putere pe Manny şi pe băiat în dreapta lui şi a dus mâna la spate, sub sacou. Transpiraţia îmi curgea pe chip, dar nici acum nu-mi puteam mişca vreun muşchi.

Uşa s-a deschis din nou violent şi Dox a pătruns în goană. Bodyguardul s-a răsucit şi din aceeaşi mişcare a scos pistolul.

Atunci, când am văzut că va trage în Dox, paralizia mi s-a destrămat. Mugind ceva neinteligibil, am înaintat doi paşi şi i-am prins pistolul cu ambele mâini. Deceniile de apucări şi răsuciri ale *judogi* îmi conferiseră o forţă anormală a mâinilor şi odată ce înhăţasem arma bodyguardului, am ştiut că era a mea. Am răsucit energic, menţinând ţeava îndreptată cât mai departe de mine şi Dox. Bodyguardul a dat un ţipăt şi mâna i-a cedat. Pistolul s-a descărcat când i l-am luat şi spaţiul mic al toaletei a reverberat sonor de ecoul împuşcăturii.

Dox l-a cuprins pe bodyguard după gât, din spate, şi l-a smucit de pe picioare. Mâinile bărbatului s-au ridicat spre antebraţul masiv al lui Dox şi picioarele i s-au zbătut sălbatic. Manny şi băiatul s-au furişat pe lângă ei. M-am uitat dacă puteam să trag în Manny, însă Dox şi bodyguardul îmi blocau linia de foc. Manny a deschis uşa şi a ieşit împreună cu băiatul din toaletă.

Dox a trecut pe *hadaka jime*, o strangulare cu braţul gol, iar convulsiile bodyguardului au sporit, corpul i s-a contorsionat şi picioarele s-au agitat prin aer.

Uşa s-a deschis iarăşi, cu un bubuit. Au apărut doi bărbaţi, ambii albi, cu armele scoase.

— Jos! am strigat spre Dox.

El continua să se lupte cu bodyguardul, totuşi a procedat în modul cel mai bun: s-a rotit şi l-a tras în faţa lui ca pe un scut uman.

Ambii nou-sosiţi s-au lăsat simultan într-un genunchi, micşorând mărimea ţintei pe care o ofereau, iar fluiditatea acţiunii a demonstrat antrenamente şi experienţă. Dox şi bodyguardul erau între noi, fiind astfel prinşi între două focuri.

O întrebare prostească mi-a străbătut mintea ca un fulger: *Cum dracu' au băgat armele în mall*?

Cu muşchii, şi aşa considerabili, supraîncărcaţi de adrenalină, Dox a prins cu o mână partea din spate a curelei bodyguardului şi l-a propulsat pe acesta spre ţintaşi. În acelaşi timp s-a azvârlit pe pardoseală în direcţia opusă.

Ambii bărbaţi au încercat să se ferească de masa bodyguardului care sosea prin aer spre ei, dar numai unul a avut succes – cel mai apropiat de uşă, care a eschivat la timp. Tovarăşul lui a fost lovit în plin. Însă în acţiunea de evitare a impactului bodyguardului, primul ţintaş fusese silit să-şi abată pentru o clipă focalizarea. Iar în clipita aceea, i-am trimis două gloanţe în piept.

Celălalt bărbat zăcea acum pe spate, contopit într-un morman cu bodyguardul. Încerca să mă ochească din nou, dar era prea târziu. M-am rotit şi am tras de două ori. Primul glonţ l-a lovit pe bodyguard în gât. Al doilea a intrat în umărul bărbatului răsturnat de coliziune, astfel că l-a răsucit parţial. Şi-a revenit însă şi a dat să îndrepte iarăşi arma spre mine.

Nici vorbă, *jegosule*, *acum* nu este *rândul tău. Tu nu mai capeţi niciun rând.*

Am înaintat, ţinând pistolul aţintit spre el, şi am apăsat pe trăgaci de încă două ori. Primul foc l-a nimerit în stern, al doilea în faţă. M-am răsucit către bodyguard – *Pauză. Respiră. Ţinteşte* – şi i-am tras un glonţ în ceafă; după aceea am tras un ultim glonţ în capul celui pe care-l împuşcasem în piept.

Brusc încăperea a fost cufundată într-o linişte nefirească. Urechile îmi ţiuiau. Aerul avea iz acrişor de la praful de puşcă.

De pe jos Dox mă privea cu ochi holbaţi.

— Să fiu al dracu', nenică, unde-ai învăţat să tragi aşa?

Am păşit peste bodyguard şi i-am pipăit cureaua. Am găsit un încărcător de rezervă. L-am tras de acolo, l-am ejectat pe cel actual şi l-am introdus pe cel nou. Am vârât arma la spate, sub curea, unde avea să fie ascunsă de cămaşa mea scoasă din pantaloni. Am băgat în buzunar încărcătorul folosit. Nu mai aveam timp să le şterg de amprente şi nici să mă asigur în alt fel că pe ele nu exista ADN-ul meu sau alte elemente incriminatoare. În plus, pistolul şi gloanţele rămase în primul încărcător se puteau dovedi utile pe drumul dintre locul unde ne aflam şi cel în care trebuia să ajungem.

— Haide, am rostit. Îmi revenisem în fire; aveam să mă gândesc mai târziu la ceea ce mi se întâmplase. Dispunem de numai câteva secunde. Acum îmi urmezi ordinele.

— Ordinele tale? a întrebat Dox sculându-se de jos.

M-am străduit să nu-mi pierd răbdarea. Mi se părea cât se poate de evident.

— Uite care-i treaba, un dement a intrat aici şi a tras în stânga şi-n dreapta. Agenţii de pază vor apărea dintr-o clipă în alta. Noi fugim îngroziţi, îndepărtându-ne de locul ăsta, aşa cum va face toată lumea.

— În regulă, acum m-ai convins.

Amândoi ne-am scos şepcile din buzunare. A mea era de baseball; a lui

Dox de pescuit. Martorii îşi reamintesc în general doar detalii grosiere, cum ar fi culoarea cămăşii sau existenţa unei şepci, iar precauţii elementare ca ale noastre pot elimina multe probleme ulterioare.

Ne-am apropiat de uşă.

— Gata? l-am întrebat.

— Sunt pe urmele tale, partenere.

L-am privit. Dox rânjea larg.

— La dracu', i-am zis, noi am fost victimele, ai uitat? Trebuie să pari speriat.

— Nenică, să ştii că sunt speriat!

— Încearcă să fii mai convingător, am mârâit.

— Rahat, îţi spun c-aşa arăt eu când sunt speriat!

Privirile ni s-au încrucişat pentru o clipă. Rânjetul nu i s-a diminuat absolut deloc.

Am clătinat din cap.

— Îi dăm drumul.

Am deschis uşa. Coridorul de acces spre toalete era pustiu. Nici urmă de Manny sau de băiat. Cu toate acestea, dincolo de coridor, starea clienţilor din zona de food-court fusese în mod evident perturbată. Cei cu raţiune şi experienţă în zgomote produse de armele de foc la interior se îndreptau în mod înţelept spre scările rulante. Cei curioşi, cei care refuzau să creadă adevărul şi cei pur şi simplu stupizi se înşiruiseră şi se holbau. Pentru beneficiul lor, am întors capul spre toaletă şi am strigat:

— Se trage-năuntru! Chemaţi paza!

Dox a adăugat:

— Mi-e frică! Mi-e frică!

Un gând lipsit de utilitate mi-a trecut prin minte – *partenerul meu este nebun*! –, dar nu m-am oprit din înaintare. Scanarea rapidă a mulţimii nu-mi dezvăluise grija principală – pe acel individ sau grup de indivizi pe care-i întâlneşti frecvent într-o criză şi care, uneori din instinct, însă cel mai adesea din experienţă, nu fug şi nu neagă adevărul celor petrecute, ci privesc cu calm şi evaluează, ba poate chiar caută o oportunitate pentru a interveni. În mod obişnuit ei sunt ulterior mai buni decât orice martori obişnuiţi, deşi uneori pot să acceseze un impuls protector adânc înrădăcinat şi să atace realmente. Am ţinut capul plecat şi am evitat să privesc în ochii cuiva; împreună cu Dox m-am alăturat mulţimilor ce se grăbeau spre scările rulante. Cu coada ochiului am zărit doi agenţi de pază în tricouri albe care suiau pe escalatorul vecin. Niciunul nu scosese arma; nu erau siguri în privinţa agitaţiei şi încă n-o priveau cu toată seriozitatea.

La nivelul imediat inferior, mulţimea era mai puţin agitată, totuşi

intrigată. Oamenii priveau în jur, încercând să înţeleagă ce se întâmplase, care era motivul agitaţiei, dacă trebuiau să facă ceva, sau puteau reveni la shopping.

Noi doi ne-am deplasat în lateral, îndreptându-ne către următorul set de scări rulante. Pe când mergeam, ne-am scos cu gesturi automate şepcile, după care, pe rând, ne-am scos şi cămăşile, care erau bleumarin, şi le-am împăturit strâns. Amândoi purtam pe dedesubt alte cămăşi, crem – ţinuta filipineză tipică.

— Trebuie să ne despărţim, i-am spus lui Dox. Un alb voinic şi un asiatic, asta-i cam tot ce-şi vor aminti oamenii, dar este suficient ca să ne identifice chiar acum.

— Da, ştiu.

— Du-te direct la aeroport. Eu merg la hotel, să recuperez echipamentele. Ne întâlnim la locul stabilit din Bangkok.

— Mi-ai salvat viaţa, partenere. Realmente ai făcut-o.

— Rahat.

— Bodyguardul ăla m-ar fi ciuruit, dacă nu l-ai fi ras tu primul. I-am văzut ochii şi nu se juca.

Am clătinat din cap. Nu era timp pentru explicaţii. Şi continuam să nu înţeleg ce mi se întâmplase acolo.

— Crezi că tipii erau din CIA? a întrebat el. În tot cazul au ajuns repede la noi şi au acţionat ca nişte profesionişti.

Agitaţia rămăsese în urma noastră; următorul set de escalatoare, apoi ieşirile de la parter, aflate acum la numai câţiva metri depărtare.

— Ăsta-i unul dintre lucrurile pe care trebuie să le aflăm, am spus. Dar mai întâi să ieşim din Manila. Mă-ndoiesc că Manny va raporta autorităţilor incidentul – ar însemna să abată asupra lui prea multă atenţie. Nu vreau totuşi să mai stau aici, aşteptând să aflu.

Am ajuns la scara rulantă şi ne-am oprit pentru o clipă.

— Tu coboară, i-am spus. Eu vreau să scap de pistol şi de încărcător – o să le bag în bazinul de apă dintr-o toaletă. Cu niţel noroc, o să găsesc nişte clor sau alte substanţe pentru curăţenie în căruciorul unei femei de serviciu şi o să le şterg bine înainte.

Dox a surâs larg ca un şcolar aflat pe punctul de a se făli cu o farsă sau altă ispravă.

— Cred că va trebui să renunţ la întâlnirea mea cu vânzătoarea din magazinul de cadouri.

În nebunia acelor momente, mi-a venit pe jumătate să râd. Cealaltă jumătate a mea l-ar fi strâns de gât. L-am privit o clipă şi am clătinat din cap, iar în momentul dinaintea îndepărtării mele, rânjetul i s-a lăţit încă şi mai

mult pe chip.

Capitolul 4

Terminalul pentru sosiri din aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv era ticsit, colcăitor şi zgomotos. Turişti în tricouri şi şorturi se înghesuiau alături de evrei *haredi*, „cei care tremură de evlavie înaintea lui Dumnezeu", în costume şi cu pălării negre. Anunţurile făcute în engleză şi ebraică reverberau din pereţii lungi din beton. Soarele apunea dincolo de ferestrele dinspre vest şi pentru o clipă interiorul terminalului păru că arde dureros de luminos cu strălucirea sa portocalie.

De acum Delilah nu se mai simţea confortabil aici. Deşi cei pentru care lucra aranjaseră ca ea să poată reveni cel puţin anual pentru a-şi vizita părinţii şi alte rude, anii de trăit sub acoperire străină o îndepărtaseră inexorabil de ţărmurile Levantului, tot mai mult şi mai mult, până ce, într-un final, pierduse din vedere pământul. Aceasta era ţara ei, însă Delilah n-ar mai fi trebuit să se găsească aici. Măsurile extraordinare de securitate ce-i însoţeau vizitele – documente false, deghizări, contrafilaj – erau dovezi în această privinţă. Se simţea mai în largul ei acum să comande *pain au chocolat* în franceză la Paris, decât să dea instrucţiuni în ebraică unui taximetrist în Tel Aviv. Îşi spunea că aceasta era consecinţa firească, şi poate nu nedorită, a dedicaţiei faţă de munca ei, totuşi continua să fie straniu să simţi că uiţi cine eşti, sau, oricum, cine ai fost în trecut. Ideea în sine poate sfârşi prin a părea foarte îndepărtată, foarte abstractă. Delilah se întreba uneori dacă şi alţi operatori erau afectaţi similar, dar ştia că ar fi fost mai bine să nu-şi discute cu nimeni îngrijorările. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, înţelegea că senzaţia crescătoare de înstrăinare de lucruri ce păruseră cândva în mod inalienabil ale ei era cunoscută, în alte medii, simplu ca „riscul afacerii".

Iar afacerea ei era ceea ce mass-media din ţară numeau *sikul memukad,* adică „prevenire focusată", o sintagmă pe care o prefera termenului mai direct „asasinare". După părerea ei, cea dintâi era mai descriptivă şi mai asociată cu obiectivul de salvare a vieţilor decât cu mijloacele sale de stingere a lor. Delilah nu se număra printre cei care apăsau pe trăgace, dar uneori îşi dorea asta. La urma urmelor, bărbaţii cu arme se ocupau de partea cea mai simplă a diviziunii muncii. Ei nu trebuiau niciodată să cunoască ţinta. Nu erau nevoiţi să petreacă timp cu ţinta. În tot cazul nu trebuiau să se culce cu ţinta. Ei se apropiau doar o singură dată, doar pentru o clipă, îşi

făceau treaba şi dispăreau. Din punct de vedere emoţional, era deosebirea între a pleca după o aventură de o noapte şi a pune capăt unei căsătorii.

Cu toate acestea, femeia era mândră în mod discret de sacrificiile ei, mândră că le făcuse pentru propriile ei motive şi nu pentru recunoaştere din partea egalilor. „Recunoaştere"... un termen într-adevăr interesant. Mai corect ar fi fost să spună „notorietate". Superiorii recunoşteau că Delilah deţinea talente unice şi i le exploatau în mod deliberat şi nemilos, dar ea ştia că în esenţă era privită ca fiind cumva pătată, mânjită de ceea ce i se cerea să facă. Cei mai buni din rândul superiorilor se simţeau doar inconfortabil cu o femeie care se infiltra în vieţile victimelor ei, care se culca cu monştrii noapte de noapte, care ştia, chiar pe când îi accepta în propriul trup, că îi călăuzea spre moarte. Iar cei mai răi dintre superiori, suspecta Delilah, îi spuneau *târfă.*

Uneori ea simţea o furie rece faţă de bărbaţii care nutreau astfel de gânduri; alteori aproape că-i compătimea. Problema lor era că nu puteau trece dincolo de limitele propriilor experienţe masculine inerente. Bărbaţii erau simpli: erau propulsaţi de pasiunea carnală şi de aceea presupuneau că şi femeile ar trebui să fie la fel. Erau complet derutaţi de faptul că o femeie s-ar fi putut culca cu un bărbat din propriile ei motive, mai atent calculate. Îi făcea să se întrebe dacă ei înşişi nu puteau fi la fel de vulnerabili ca victimele femeii, iar asta îi neliniştea. Dacă femeia era atrăgătoare, iar ei o doreau în secret, neliniştea se transforma în tulburare. *Târfă* era modul prin care se reasigurau că ei continuau să controleze situaţia.

Delilah se întrebă de ce apelaseră la ea de data aceasta. Lucrurile mergeau bine cu operaţiunea ei curentă, o capcană clasică de tipul „borcanul cu miere" pentru un diplomat din Arabia Saudită care acţiona la Paris şi care fusese distras de la convingerile lui religioase wahabi de părul ei lung, blond natural, şi felul cum i se revărsa pe umeri atunci când alegea să-l poarte despletit; de ochii ei albaştri, veşnic fascinaţi, bineînţeles, de pălăvrăgelile stângace ale bărbatului; de ispititorul decolteu occidental şi pielea de porţelan de dedesubtul său. Bărbatul era vrăjit de povestea lui Delilah despre un soţ indiferent şi despre dorul ei pentru o dragoste adevărată şi de aceea era aproape pregătit să audă istoria lacrimogenă că cineva aflase de relaţia lor clandestină şi o şantaja acum cu dezvăluirea. O dezvăluire care, desigur, l-ar fi afectat şi pe saudit, doar numai dacă el ar fi întreprins unele acţiuni, banale în sine, dar care, în timp, l-ar fi compromis şi mai mult, până ce superiorii lui Delilah ar fi devenit realmente stăpânii lui. De ce o rechemaseră când se afla atât de aproape de reuşită? Ei utilizaseră canalele de comunicare obişnuite, fără semnale de abandonare a misiunii, astfel încât femeia ştia că nu se afla în pericol, că actuala operaţiune nu fusese

compromisă. Însă asta nu făcea decât ca motivele rechemării să fie cu atât mai misterioase.

Actele îi erau perfecte, iar ebraica, deşi nu mai era de acum limba primară, continua să fie nativă, aşa că Delilah trecu fără probleme cu geanta de voiaj prin vamă. Luă un taxi din faţa terminalului şi se îndreptă spre centrul oraşului. Trebuia să ajungă la Crowne Plaza de pe Hayarkon, un hotel pentru oamenii de afaceri, drăguţ şi anonim, locul întâlnirii spre care fusese direcţionată. Participanţii urmau să sosească şi să plece separat, pentru ca afilierea ei să rămână necunoscută, şi nu aveau să mai folosească multe luni acelaşi hotel. După întâlnire Delilah avea să le telefoneze părinţilor ei şi să-i viziteze, după care să-şi petreacă noaptea în apartamentul lor din Jaffa. Femeia nu-şi anunţa niciodată vizitele; părinţii înţelegeau că activitatea ei, indiferent care ar fi fost, o împiedica să-i poată anunţa din timp. Dar afacerile primau.

Delilah schimbă taxiurile de câteva ori şi folosi şi alte metode pentru a se asigura că nu era urmărită. Când se declară mulţumită, porni cu adevărat spre hotel. Sui cu liftul direct la etajul patru şi se îndreptă către camera 416. Nu trebui nici măcar s-o caute – în faţa uşii stăteau doi bărbaţi tunşi foarte scurt, cu căşti în urechi şi pistoale-mitralieră Uzi. Securitatea aceasta bătătoare la ochi era neobişnuită. În mod clar se întâmplase ceva.

Unul dintre ei îi examină actul de identitate. Aparent satisfăcut, deschise uşa şi o închise imediat după ea. În cameră trei bărbaţi stăteau aşezaţi la o masă. Delilah îi recunoscu pe doi: Boaz şi Gil. Al treilea era mai vârstnic cu poate două decenii şi avu nevoie de o secundă ca să şi-l reamintească. Îl întâlnise o singură dată.

Dumnezeule, *directorul*! Ce se-ntâmplase oare?

— *Shalom*, Delilah, rosti vârstnicul şi se sculă din scaun. Se apropie de ea, îi strânse mâna, după care continuă în ebraică: Sau ar trebui să spun *bonjour*? Ai prefera să folosim franceza?

Femeii îi plăcu c-o întrebase asta. O stresa să alterneze între două identităţi, cea reală şi cea sub acoperire. Clătină din cap şi răspunse tot în ebraică:

— Nu. Ea n-ar trebui să fie aici. S-o lăsăm să doarmă. Se va trezi când revine în Paris.

El aprobă încetişor şi zâmbi.

— Iar atunci toată discuţia asta va părea un vis. Arătă cu braţul spre ceilalţi bărbaţi de la masă. Îl ştii pe Boaz... pe Gil?

— Da, am lucrat împreună, încuviinţă ea.

Ei se ridicară şi toţi îşi strânseră mâinile.

Boaz era unul dintre cei mai buni specialişti ai lor în DEI – dispozitive

explozive improvizate. Lui Delilah îi plăcea de el, ca şi tuturor de altfel. Era serios când situaţia o cerea, însă personalitatea lui reală era de băieţandru, uneori pus pe glume, şi izbucnea cu uşurinţă într-un râs care putea fi un chicotit. Nu-i făcuse niciodată aluzii cu tente sexuale şi de fapt o trata mai degrabă ca pe o soră, decât ca pe o colegă, ceea ce-l făcea să fie un caz rar în organizaţie şi, dacă directorul n-ar fi fost prezent, ar fi meritat o îmbrăţişare.

Gil era diferit – încruntat, capricios şi intens. Oamenii îl admirau, dar în acelaşi timp el îi făcea să se simtă inconfortabil, iar ambele se datorau aceluiaşi motiv: era extrem de priceput în ceea ce făcea. În două dintre misiunile lui Delilah, Gil fusese ţintaşul. În ambele cazuri, apăruse din beznă, trăsese un glonţ calibrul 5,6 mm în ochiul ţintei, după care dispăruse fără să fi lăsat cel mai mic semn. Lucra şi cu alţii, când trebuia, dar Delilah ştia că în adâncul sufletului era un lup solitar şi niciodată nu era mai în elementul lui decât atunci când îşi urmărea singur prada.

Odată, într-o casă conspirativă din Viena, Gil se dăduse la ea. O făcuse în mod direct, aproape grosolan, iar ei nu-i plăcuse presupunerea de la baza gestului lui, de îndreptăţire dublată de aşteptarea satisfacerii. Delilah ştia că sexul i-ar fi oferit lui Gil un soi de putere asupra ei – că de fapt acesta era o parte din motivul pentru care l-ar fi dorit – şi nu intenţiona să-şi încredinţeze unui coleg unul dintre puţinele ei mistere şi pârghii de influenţă. Respingerea ei fusese la fel de lipsită de ambiguitate ca propunerea lui. N-ar fi trebuit să fie mare scofală – Gil nu era nici pe departe primul care să-i fi făcut avansuri dar în cele câteva ocazii în care se mai întâlniseră, el păruse mereu că nu-i uitase refuzul şi că-i purta ranchiună pentru asta. Existau bărbaţi predispuşi să se simtă umiliţi de respingerea unei femei şi Delilah suspecta că Gil făcea parte dintre ei.

Masa fusese aşezată pentru patru persoane, ceea ce-i spuse că nu mai aşteptau pe nimeni. Se aşezară toţi. Directorul arătă sandvişurile.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă.

Delilah scutură din cap; încă nu se simţea în largul ei.

— Ne-au servit cina în avion.

Gil luă un sandviş şi muşcă. Boaz apucă ceainicul şi-i zâmbi femeii.

— Atunci un ceai?

Ea îi răspunse la zâmbet şi întinse ceaşca.

— Mulţumesc.

Boaz le turnă tuturor. Pentru câteva momente sorbiră în tăcere, după care directorul rosti:

— Delilah, o să încep prin a-ţi explica de ce ai fost chemată. Te-ai întrebat, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap.

— Un pic, da.

— Noi am avut o problemă în Manila şi credem că ne-ai putea ajuta s-o rezolvăm.

Noi am avut o problemă, repetă ea în gând. Nu aşa raportaseră şi astronauţii aceia din *Apollo 13* în timp ce nava se dezintegra în jurul lor? Iar folosirea pronumelui la plural era interesantă, dar în acelaşi timp vag neliniştitoare.

— Bine, zise ea întrebându-se ce va urma.

— Recent am folosit un contractor pentru un job în Manila. Un tip pe jumătate japonez, pe nume John Rain.

Ea nu şovăi.

— Da, eu am intermediat legătura.

Pentru o clipă se întrebă dacă directorul simula neştiinţa faţă de ea. Dacă problema era într-atât de serioasă încât să necesite prezenţa lui la întâlnirea aceasta, atunci fusese informat despre toate detaliile, inclusiv implicarea anterioară a lui Delilah. Probabil că o testase, căutând ocazii de a-i aprecia reacţiile.

— Da, bineînţeles, continuă el. L-ai cunoscut pe Rain în Macao. Operaţiunea Belghazi.

— Da.

— Tot ce am putut afla despre el, inclusiv propria ta evaluare, indica o persoană foarte de încredere.

Inclusiv propria ta evaluare. Ceva mersese prost şi ea avea să fie muştruluită pentru asta.

— Da, repetă Delilah, simţind că era mai bine să spună cât mai puţine.

Directorul făcu o pauză ca să soarbă din ceai şi femeia înţelese că încerca s-o facă să vorbească prin tăcerea lui. Rezistă imboldului de a vorbi şi sorbi de asemenea din ceai. După încă un moment, directorul urmă:

— Bărbatul pe care Rain a fost angajat să-l înlăture se numeşte Manheim Lavi. I se spune Manny. Cetăţean israelian, cu domiciliul actual în Africa de Sud. Are contacte în Filipine şi, aşa se pare acum, o a doua familie în Manila. Recent am aflat că devenise trădător. A împărtăşit inamicilor noştri informaţii – foarte extinse – despre construirea bombelor.

Directorul nu i-ar fi zis lui Delilah nimic din toate astea dacă ea n-ar fi trebuit să ştie. N-o spusese oficial, însă era inclusă în operaţiune. Menţionase „evaluarea” ei pentru a o anunţa că putea fi parţial învinovăţită pentru problema care, deocamdată, rămânea necunoscută; acum practic o informa că va fi responsabilă pentru rezolvarea problemei.

Delilah se uită la Gil.

— De ce aţi folosit un contractor? De ce aţi externalizat operaţiunea?

— Manny are legături, răspunse Gil. Noi credem că-i o sursă CIA şi Agenţia nu-i încântată dacă servicii secrete „prietene” îi înlătură oamenii.

— Aşa că aţi preferat să aduceţi un contractor care a dat-o cumva în bară?

Ochii lui Gil se îngustară puţin şi ea îi surâse, pentru a-l anunţa că în mod clar tocmai primise un „du-te dracu’” pentru că-i vorbise pe un ton de superioritate. De asemenea, răspunsul ei mai avusese un scop: îi indicase directorului că, deşi Delilah îl cunoştea pe Rain, nu avea niciun interes să muşamalizeze necunoscutul lui insucces, ori să-l protejeze în alt fel.

— Tu ne-ai spus că-i de încredere, replică Gil şi Delilah fu încântată de tonul lui de irascibilitate.

Directorul flutură din mână ca un tată care pune capăt unei ciorovăieli între copii la cină.

— Nu contează cum am ajuns aici. Contează doar cum procedăm în continuare.

Toţi rămaseră tăcuţi şi directorul continuă după câteva secunde:

— Rain a încercat să-l lichideze pe Manny în toaleta unui mall din Manila. Manny a scăpat, însă Rain a ucis alte trei persoane. Un bodyguard. Făcu o pauză şi se uită la femeie: Şi doi agenţi CIA.

Tăcu din nou pentru ca ea să înţeleagă însemnătatea acelor cuvinte. Delilah nu zise nimic, dar se gândi *Dumnezeule*!

— CIA poate asocia omorurile cu noi? rosti ea într-un final.

— Asta-i întrebarea, încuviinţă directorul.

— Uite ce ştim noi, interveni Boaz. Rain a telefonat ieri ca să ne informeze. Ne-a spus că-l urmărise pe Manny şi pe familia lui într-un mall din Manila. Manny era cu o femeie şi cu un băieţaş. Când femeia şi băiatul au părut că ies din scenă, Rain a anticipat că Manny va folosi toaleta şi i-a luat-o înainte, aşteptându-l înăuntru. Manny a intrat, dar apoi a apărut şi băieţelul. Când Rain l-a văzut pe băiat, a ezitat.

— Se pare că Rain nu face rău femeilor şi copiilor, zise Gil.

Delilah îl privi.

— Şi tu ai vreo problemă cu asta?

— Depinde de măsura în care a dat chix.

Femeia reveni către Boaz:

— Şi după aceea?

— După aceea a apărut bodyguardul. Rain crede că Manny a acţionat un dispozitiv de alertă. El l-a dezarmat pe bodyguard, dar atunci au apărut cei doi din CIA. Rain nu ştia cine erau, şi nu ştie nici acum, cel puţin potrivit informaţiilor noastre. Însă şi ei erau înarmaţi.

— Rain a izbutit să-i omoare pe toţi, spuse Gil, mai puţin pe Manny.

Delilah îl privi.

— Şi băiatul?

Gil strânse din umeri ca şi cum ar fi fost irelevant.

— Nu l-a omorât nici pe băiat.

Ea se uită din nou la Boaz.

— Manny şi băiatul au apucat să-l vadă bine pe Rain?

— Rain a zis că nu-i sigur.

— Rahat! pufni Gil. Cum să se fi putut întâmpla toate astea fără ca nimeni să nu-l fi văzut la faţă? Cineva l-a văzut bine de tot, iar Rain o ştie. Altfel s-ar fi mulţumit să ne spună c-a scăpat curat. Oricum este în interesul lui să-şi minimalizeze expunerea aici. Va trebui să presupunem că dacă el recunoaşte că Manny l-a văzut, câtuşi de puţin, asta înseamnă că Manny l-a văzut al naibii de bine.

Delilah nu-l putea contrazice. Încuviinţă din cap.

— Iată ce se întâmplă în chiar momentul ăsta, continuă Gil. Manny este mort de frică. Discută cu handlerii lui din CIA, care-i arată fotografii de operatori asiatici cunoscuţi. Asta înseamnă un teanc cu câte poze – trei, sau patru? Dacă au fotografii cu Rain, iar Manny îl poate identifica, atunci CIA va porni pe urmele lui. Va fi o vânătoare acerbă.

Ea înţelese încotro se îndrepta discuţia. Un refren începu să-i zumzăie prin minte: *Rahat*, *rahat*, *rahat.* Nu spuse nimic.

— Manny are mulţi inamici, urmă Gil, dar putem presupune în mod corect că, după ce CIA va întocmi o listă, noi vom figura pe prima poziţie. Aşa că dacă vor ajunge la Rain, statutul nostru se va modifica din „prim suspect" în „vinovat confirmat".

Încăperea rămase tăcută. Directorul o privi pe Delilah şi oftă.

— Înţelegi care-i miza? întrebă el.

Femeia aprobă din cap.

— Nu doar cariera ta, continuă directorul. Nu doar cariera lor. Se uită la Boaz, după aceea la Gil, tăcu câteva clipe pentru ca vorbele acelea să fie bine înţelese, apoi reveni la Delilah. Nu doar cariera mea. Noi am fi doar primele victime. Guvernul ne va sacrifica rapid şi pe bună dreptate pentru a încerca să limiteze pagubele. Însă dacă pagubele nu vor putea fi limitate... nu putem şti ce se va întâmpla. Ar putea afecta miliarde de dolari primiţi ca ajutoare de la Statele Unite. Ca să nu mai amintesc de livrările de arme. Accesul la imaginile sateliţilor şi alte cooperări cu serviciile secrete. Înţelegi? Asta nu-i o problemă a organizaţiei, ci o problemă geopolitică. Trebuie s-o aducem sub control.

— Înţeleg, zise ea.

El încuviinţă, aparent satisfăcut, apoi spuse:

— Spune-mi, cât de bine îl cunoşti pe individul ăsta?

Delilah ar fi trebuit să fi prevăzut întrebarea aceea. Acum înţelese.

Ridică din umeri.

— Ne-am intersectat în Macao. Unii – se uită la Gil – au vrut să-l lichidăm acolo, fiindcă era pe urmele lui Belghazi şi l-ar fi putut ucide înainte ca noi să fi obţinut ceea ce doream. Eu am susţinut că existau moduri mai bune de a-l controla.

— Te-ai înşelat, spuse Gil. Este adevărat că lucrurile au mers bine, dar a fost vorba pur şi simplu de noroc. Rain l-ar fi putut omorî pe Belghazi înainte ca noi să fi pus mâna pe ceea ce doream.

— Era sub controlul meu, replică Delilah şi-şi dădu seama imediat că greşise lăsându-l pe Gil s-o ataţe.

— Aţi fost aşadar împreună? întrebă directorul.

Ea ridică iarăşi din umeri.

— Ţi-am spus că da. L-am convins să nu acţioneze o vreme, cât să ne facem noi treaba. După aceea i-am luat urma până în Rio. Am mers acolo şi i-am făcut propunerea. Mai departe l-au preluat Boaz şi Gil. Toate astea sunt consemnate în dosar.

— Cum anume l-ai contactat? întrebă Gil.

Să te ia dracu' cu jocurile tale!

— N-ai citit dosarul? întrebă Delilah cu un surâs nevinovat.

Bărbatul strânse din maxilare şi încercă să revină.

— Era un site protejat electronic, nu?

— Întrebi pentru că nu-ţi mai aminteşti? Nu-i genul tău să uiţi detalii, Gil. De obicei îţi aminteşti totul.

Maxilarele lui se încordară iarăşi. Delilah ştia că o va urî pentru că i se dovedea superioară în faţa directorului, mai ales în felul acesta insinuant, şi pe moment ştiinţa respectivă fu profund satisfăcătoare.

— Îl poţi contacta acum? întrebă Gil, abandonând jocul în care pierdea.

— Nu ştiu. Presupun că da, dacă şi-a menţinut site-ul protejat şi-l mai frecventează.

Gil dădu să spună ceva, însă directorul ridică o mână.

— Delilah, tu-l cunoşti pe individul ăsta şi în alte moduri care nu sunt reflectate în dosar?

— Nu ştiu ce vrei să zici, răspunse ea.

Ştia perfect, bineînţeles, dar nici prin cap nu-i trecea să răspundă la întrebarea aceea fără măcar să-l silească la neplăcerea de a o rosti.

— Aţi avut o... relaţie personală?

Ea nu răspunse imediat, după care zise:

— N-o să răspund la asta.

Cu coada ochiului văzu atât admiraţie, cât şi simpatie în ochii lui Boaz. În

ochii lui Gil zări surprinderea că accepta să se ruineze în felul acesta, ceva ce el n-ar fi avut niciodată integritatea de a face. Sărmanul Gil! Nu înţelegea că avantajul pe care-l avea Delilah în jocul acesta era tocmai miza scăzută pentru ea. Gil urca în ierarhie şi dorea o carieră aici, pe când Delilah ştia că asta era imposibil pentru ea. Peste numai câţiva ani avea să fie prea bătrână pentru ceea ce făcea acum şi atunci ar fi căpătat un post într-un birou sau de instructor, şi avea să fie ocolită, ignorată şi uitată. Ţinând seama de circumstanţe, ce avea de pierdut?

Directorul răpăi degetele pe masă, apoi spuse:

— Nu te întreb din motive personale, ci doar profesional. Asta pentru că informaţia respectivă va afecta modul cum vom proceda într-o chestiune foarte serioasă.

Delilah îl privi în ochi.

— Tot nu voi răspunde. Nu intenţionez să te las să treci linia aceea azi. Dacă o voi face, o vei trece şi mâine.

El o privi îndelung, după care zâmbi înaintea tupeului ei şi nu mai insistă. Femeia îl aprecie pentru asta. Şi totuşi de ce insistase? Prin refuzul ei, Delilah îi răspunsese deja la întrebare.

Gil păru derutat, apoi furios. Adică ea tocmai înregistrase *într-adevăr* o victorie în confruntarea cu directorul?

— Delilah, rosti Boaz, crezi... că te poţi apropia de Rain?

— Vrei să spui dacă-l pot atrage într-o ambuscadă?

El încuviinţă în tăcere.

— Nu sunt sigură. Pot să încerc.

Cei trei se relaxară infim în scaune, ca şi cum o părticică din tensiune le părăsise brusc corpurile, şi în secunda aceea Delilah înţelese natura conversaţiei care precedase sosirea ei: *Crezi că ea s-a culcat cu Rain*? *Va fi de acord s-o facă*? *Putem avea încredere în ea*?

— Dar de ce aveţi nevoie de mine? îi întrebă. L-aţi întâlnit voi înşivă, aşa că, bănuiesc, aveţi un mod de a-l contacta.

— Dacă i-am cere să ne întâlnim în clipa asta, spuse Boaz, va fi suspicios. Ne trebuie ceva care să-i coboare garda.

— Ţinând seama de circumstanţe, ar putea fi suspicios şi faţă de mine, zise Delilah.

— Ne bazăm pe tine să-i alungi orice suspiciuni, rosti Gil. Eşti cea mai bună în privinţa asta.

Tonul lui arăta că abilităţile femeii, deşi utile, erau de asemenea cumva suspecte.

Ea îl privi, însă ignoră comentariul.

— Cum veţi proceda?

Gil flutură din mână ca şi cum ar fi fost un detaliu lipsit de importanţă.

— Tu ia legătura cu el. Mergeţi undeva împreună – o evadare romantică. La momentul potrivit, mă contactezi.

— Cine-i ţintaşul?

— Eu.

— Îţi ştie faţa. Cum o să te apropii?

— N-o să mă vadă.

Delilah fu cât pe aici să izbucnească în râs.

— Nu înţelegi cu cine ai de-a face.

— Este un ratat. A luat-o la vale.

Femeia se gândi la felul cum se ocupase Rain de individul din ascensorul din Macao. Trecuse de la discuţia calmă cu ea la frângerea gâtului bărbatului aceluia fără absolut niciun moment intermediar.

— Dacă te vede, zise ea, o să ştie că l-am atras în cursă.

— Atunci poţi s-o faci chiar tu.

Ea nu răspunse.

— N-o să mă vadă, repetă Gil. Şi oricum tu ştii cum să te descurci.

Urmă o tăcere prelungă. Delilah era obişnuită să ia decizii dure, rapid şi sub presiune, iar până când directorul începu să vorbească, ea hotărâse deja.

— O vei face? o întrebă directorul, cu o expresie deschisă a chipului şi pe un ton afabil.

— Când am refuzat vreodată? replică ea.

— Niciodată, spuse Gil şi în cuvântul acela ea auzi un ecou al lui *curvă.*

Se uită la el. Când vorbi, glasul îi era mătase îngheţată.

— Tu ştii c-am făcut-o o dată.

Bărbatul se înroşi la faţă şi Delilah surâse, răsucind cuţitul în rană.

Directorul se prefăcu că ignoră ceea ce înţelegea pe deplin şi zise:

— Atunci am stabilit.

Capitolul 5

A doua zi după dezastrul Manny, m-am îndreptat spre restaurantul Baan Khanitha, de pe strada Sukhumvit, nr. 23, din Bangkok, locul de întâlnire pe care-l convenisem cu Dox pentru eventualitatea în care ceva ar fi mers prost... adică exact aşa cum mersese acum.

Pentru a ajunge la restaurant, am ales o rută indirectă, atât din motive de securitate, cât şi pentru a-mi satisface un sentiment incipient de nostalgie. Am văzut că Sukhumvit se schimbase enorm în deceniile scurse de la timpul

puţin pe care-l petrecusem aici în timpul războiului, totuşi în aspectele esenţiale rămăsese la fel. Este adevărat, pe atunci nu existau blocuri-turn şi, bineînţeles, nici malluri sclipitoare, iar traficul, deşi haotic, încă nu atinsese nivelul de calamitate biblică din prezent. Însă mirosurile de aici şi atmosfera generală pe care o degajau locurile, atunci şi acum deopotrivă, erau de comerţ de nivel inferior, în mare parte sexual, în mintea mea, Sukhumvit fusese asociat mereu cu caracterul de „ultim": ultimul party din ultima seară, pe care toţi doresc să-l prelungească, fiindcă mâine înseamnă revenirea la război; ultima şansă pentru comportament nocturn care va fi cu siguranţă sursa de regret în lumina zilei ce se apropie; ultima escală disperată pentru femeile ale căror farmece, şi prin urmare preţuri, au ajuns chiar sub nivelul apropiatului cartier Patpong.

Am mers pe Sukhumvit Road, lăsând mulţimile să mă poarte şi să curgă pe lângă mine, iar apoi să mă poarte din nou. Dumnezeule, zona crescuse enorm! După război, mai fusesem de câteva ori pe aici, ba chiar efectuasem un job, un expatriat japonez, însă cadrul meu de referinţă, care era depăşit de peste trei decenii, părea cumva nedoritor să accepte topografia schimbată a zonei. Sigur că da, şi pe atunci existaseră vânzători stradali, însă nu atât de mulţi. Acum ei ticseau trotuarele şi vindeau tot felul de mărunţişuri: trolere copiate, ceasuri dubioase, DVD-uri piratate, tricouri ce proclamau *Same-Same* şi *No Money*, *No Honey.* Vânzătorii linguşeau şi amăgeau, concurând cu freamătul mulţimii, vuietul motoarelor autobuzelor, mârâitul sinusoidal distinctiv al scuterelor şi *tuk-tuk*-urilor ce făceau slalom prin traficul constipat. Am simţit gazele eşapate de motoarele diesel şi aromele de curry şi mi-am spus *Da*, *la fel*, *la fel*, *chiar aşa este*, şi am fost surprins de un sentiment copleşitor de tristeţe şi pierdere pe care nu-l puteam eticheta. Aici nimic nu mai arăta la fel, însă mirosea la fel, iar disonanţa aceea era tulburătoare.

Am mers mai departe. Iar apoi, cu o explozie de plăcere amestecată cu oroare, am ajuns la o relicvă: hotelul Miami, care continua să se afle în vârful lui Soi 13. Sărăcăcios şi mucegăit din momentul când luase avânt la sfârşitul anilor 1960 în găzduirea soldaţilor americani care veneau în oraş în permisie, hotelul lăsa acum impresia unui deget mijlociu arhitectural ridicat spre Bangkokul bogat şi modern care se înălţa în jurul său. Când am trecut pe lângă el, am întrezărit un expatriat încărunţit, care privea de la o fereastră strada de dedesubt; expresia chipului său aducea cu cea a unui individ condamnat la închisoare pe viaţă pentru o crimă pe care n-o înţelegea şi m-am gândit că era posibil să-l fi văzut pe unul dintre locuitorii originali, la fel de încăpăţânat şi anacronic ca hotelul în sine. Mi-am continuat mersul. Arabi şi sikhi cu turbane fumau ţigări şi sorbeau cafele sub

streşinile din tablă ondulată ale faţadelor gata să se prăbuşească ale magazinelor. Prostituate pândeau în vestibulurile saloanelor de masaj, dar trecătorii le ignorau ochii trişti şi surâsurile disperate. Un amputat jegos, în zdrenţe, a zăngănit spre mine o ceaşcă de pe trotuarul pe care zăcea. I-am dat nişte bahţi şi am trecut mai departe. După jumătate de cvartal, tarabele vânzătorilor s-au despărţit pentru moment şi am văzut firma de la Thermae Bar & Coffee House, localul cel mai jalnic dintre jalnice, care găzduise cândva femeile ce-şi ofereau serviciile soldaţilor din Miami. M-am întrebat dacă clienţii îl mai numeau, în mod cuvenit şi inevitabil, „Termita". Se părea că clădirea originală fusese demolată, dar Termita renăscuse, demonstrând prin reîncarnarea ei că deşi trupul poate să se topească şi să moară, spiritul este etern, la bine şi la rău.

Am trecut pe lângă o tarabă care vindea cuţite şi am profitat de ocazie ca să mă înarmez cu un Emerson pliabil excelent, cu mâner din lemn şi lamă de zece centimetri, parţial serată. Mă învăţasem de mult să nu mai port armă şi chiar îmi plăcea aşa. În primul rând, tinzi să te comporţi diferit când eşti înarmat şi există oameni care pot detecta semnele. De asemenea, acoperirea mea foarte, foarte civilă, ar fi fost cumva compromisă dacă s-ar fi găsit asupra mea, să zicem, un *karambit* pliabil sau alte arme albe ascunse. La acestea se adăuga problema sângelui, care te poate împroşca peste tot, compromiţându-ţi serios încercările de a te contopi cu mulţimea după o întâlnire foarte apropiată. Simţeam însă că balanţa costurilor şi beneficiilor se schimba acum. În primul rând, nu mai eram atât de rapid, pe cât fusesem cândva. Sau atât de rezistent. M-am întrebat dacă ceea ce mi se întâmplase în toaleta aceea cu Manny nu era, de asemenea, o consecinţă parţială a vârstei. Trebuise ca Dox să mă salveze, aşa cum făcuse la Kwai Chung cu un an în urmă. În plus, revenirea în Sukhumvit era în sine un memento al îmbătrânirii mele în anii ce trecuseră de atunci şi al faptului că lucruri pe care cândva le putusem face cu mâinile puteau acum să fie efectuate mult mai eficient cu unelte.

Am cumpărat două telefoane cu cartelă de la vânzători diferiţi, plătind de fiecare dată cu cash, după care am luat un *tuk-tuk* până la Sukhumvit 23. Dox şi cu mine trebuia să ne întâlnim la restaurant la amiază, dar am sosit mai devreme, ca să cercetez zona, aşa cum fac întotdeauna în acele rare ocazii când sunt de acord cu o întâlnire faţă în faţă. O inspectare pe furiş previne surprizele. În cazul acesta însă surpriza mă aştepta deja, sub forma lui Dox. Stătea într-un scaun din tec cu pernuţă, în colţul din spate al sălii principale, plin de splendoare într-o cămaşă de mătase crem, sorbind cu paiul o combinaţie tropicală dintr-o sondă înaltă şi arătând, trebuia să recunosc, complet relaxat şi în largul lui în mediul acela.

— Ştiam că vei sosi mai devreme, a rânjit el larg. A lăsat sonda din mână şi s-a sculat de la masă. N-am vrut să fiu nepoliticos şi să te las să aştepţi.

Am pornit spre el, privind în acelaşi timp prin restaurant. Clienţii erau jumătate localnici, jumătate străini, şi toţi păreau mai interesaţi de excelenta mâncare thailandeză tradiţională gătită de Baan Khanitha, decât de ceea ce se putea întâmpla în jurul lor. Mi-am dat totuşi seama că-mi efectuam verificarea de securitate mai degrabă din obişnuinţă, nu pentru că aş fi crezut că Dox ar putea aduce necazuri cu el. Apoi am fost surprins, aproape uluit, să înţeleg că mă încredeam în cineva în felul acesta. L-am privit şi probabil că inconfortul mi s-a trădat în ochi, pentru că el şi-a arcuit sprâncenele şi a spus:

— Te simţi bine?

Am încuviinţat printr-un gest care era pe jumătate exasperare, pe jumătate plăcere de a-l revedea după eşecul nostru din Manila.

— Perfect. Este perfect.

M-am întins către mâna lui, dar Dox a ignorat-o şi m-a cuprins în braţe, trăgându-mă spre el pentru o îmbrăţişare. *Iisuse*, am gândit. L-am bătut stânjenit cu palma pe spate.

Dox s-a retras un pas, m-a privit şi a izbucnit în râs.

— Hei, nenică, te-ai înroşit la faţă! Sper că nu te-ai îndrăgostit de mine sau altceva, nu?

L-am ignorat.

— Ai avut probleme venind încoace?

A râs iarăşi.

— Nicio problemă. Mă bucur să te văd, nenică, chiar dacă-ncepi să ai sentimente anormale pentru mine. Vrei să mâncăm aici sau ar trebui să mergem altundeva? Eu îţi recomand să stăm. Aici se găteşte cel mai bun *poo nim pad gra pow* din oraş.

Am privit din nou în jur. Poate că Dox se pricepea la *poo nim*, indiferent ce ar fi fost asta, dar măsurile lui de securitate nu erau întotdeauna pe măsura standardelor mele. Deşi, ca să fiu cinstit, nu ştiam ale cui ar fi fost.

— Ţi-ai închis telefonul, da? am întrebat.

— Da, mami, l-am închis. Am dezamăgit toate doamnele care vor să ia legătura cu mine.

— Eşti sigur că n-ai fost urmărit?

Dox a dat ochii peste cap.

— Haide, ar trebui să renunţi odată şi odată la chestiile astea ale lupului solitar, misteriosul asasin care acţionează pe scena internaţională. Nu poţi să trăieşti aşa non-stop. O să te consume, nenică, am văzut-o la alţii.

— Asta înseamnă că eşti sigur că n-ai fost urmărit?

S-a încruntat.

— Da, exact asta-nseamnă. Poate că nu sunt chiar fantoma urbană care poţi să fii tu, dar mă pricep să am grijă. Fac mizeria asta a noastră de mult timp de unul singur şi încă mai respir, deşi sunt destui care ar prefera să nu fie aşa.

Am privit prin jur, după care am decis.

— Bine, să mâncăm aici.

— Slavă cerului! Sunt mort de foame.

Ne-am aşezat la masa lui. Chelnerul a sosit şi Dox a comandat pentru amândoi. Se pricepea la asta – până şi thailandeza lui părea pasabilă. A comandat de asemenea două cafele cu gheaţă. Ultimele zile fuseseră foarte lungi.

— Bun, a zis el după ce chelnerul s-a îndepărtat, care-i situaţia? Sper că israelienii nu s-au înfuriat.

Îi spusesem cine era clientul. Desigur, ei nu ştiau nimic despre Dox. Informaţia respectivă nu-i interesa.

— Nu sunt perfect sigur, am răspuns.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Vrea să însemne că imediat după ce am plecat din Manila, i-am contactat pe amicii Boaz şi Gil şi le-am povestit ce s-a întâmplat. Ei au părut să accepte situaţia. Au fost dezamăgiţi că Manny a scăpat şi îngrijoraţi că acum îşi va consolida securitatea, dar au fost mulţumiţi că am ieşit de acolo fără alte incidente.

— Adică fără să fi fost prins, ca să-i poţi implica pe ei.

— Da.

— Probabil c-au fost uşor dezamăgiţi că n-ai fost ucis în încăierare.

Am strâns din umeri.

— E doar o relaţie de afaceri, nimic personal.

— Asta în teorie. În practică, lucrurile se mai schimbă.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji în privinţa asta. N-ar merita pentru ei să facă vreun efort. Se pare că am scăpat fără nicio implicare, aşa că şi ei sunt neimplicaţi.

— Chiar aşa? Unde a dispărut profesionistul paranoic pe care toţi îl cunoaştem şi-l iubim?

— Sunt precaut. Ţi-am spus ce cred că este probabil, dar nu consider nimic sigur sută la sută.

— Şi ce le-ai spus că s-a-ntâmplat?

— Că pe scenă au apărut doi jucători necunoscuţi pe care nu izbutisem să-i observ şi s-a ajuns la un schimb de focuri. Că respectivii jucători erau buni şi este posibil să fi fost din CIA.

— Ce-au spus când au auzit asta?

— Cum ţi-am zis, au fost îngrijoraţi, dar pot verifica foarte uşor numărătoarea corpurilor. Ştirea a apărut în toate ziarele de limbă engleză din Filipine.

— Ai văzut tu?

Am aprobat din cap.

— Mi-am petrecut dimineaţa online.

— Ce ziceau ziarele?

— Trei morţi – un filipinez şi doi străini ale căror identităţi sunt în curs de verificare. Martorii par să creadă că au fost doi pistolari. Ambii asiatici.

Dox a zâmbit.

— Ambii asiatici, da?

Am încuviinţat.

— Oamenii nu văd corect nici chiar în cele mai bune circumstanţe. Adaugă stresul cauzat de adrenalină şi n-o să-şi mai amintească nimic din ce au văzut. Chiar în clipa asta, pot fi în căutare de marţieni. Boaz şi Gil încearcă şi ei să afle identităţile morţilor. Ne vor spune, dacă vor afla mai multe. Între timp, noi trebuie să monitorizăm situaţia şi să aşteptăm.

Chelnerul ne-a adus mâncarea şi s-a îndepărtat. *Poo nim* s-au dovedit a fi crabi cu cochilii moi sotaţi. Dox nu exagerase. Erau excelenţi, moi şi fragezi, cu o uşoară aromă de busuioc.

— Eu cred că erau din Agenţie, a zis Dox.

— Este posibil, nu ştiu. Nu i-ai văzut înainte să se îndrepte spre toaletă?

— Ba i-am văzut, cum să nu? Erau la o masă, amândoi, dar nu mi s-au părut deloc nişte asasini. Deşi, trebuie să recunosc, s-ar putea să fi fost distras de ce se întâmpla cu Manny şi bodyguardul, şi să nu fi fost atent la indiciile mărunte, aşa cum aş fi făcut poate altfel. Şi tu?

— La fel. Au fost foarte discreţi, trebuie să le recunosc asta. Am mai înghiţit o bucăţică de crab. Bănuiesc că erau cumva conectaţi cu Manny. Nu se aflau acolo ca să-i facă rău, pentru că altfel ar fi căutat să-l radă când a ieşit din toaletă. Ei se aflau acolo ca să-l protejeze.

— Mda, asta m-am gândit şi eu. Tot nişte bodyguarzi?

— Poate că da. Totuşi nu i-am văzut deloc până atunci în alte părţi. Cred că veniseră pentru o întâlnire.

— Cu Manny?

— Da. Nu păreau localnici, aşa că stăteau probabil la un hotel – poate Peninsula, Mandarin Oriental, Shangri-La... Toate astea sunt la o aruncătură de băţ de Ayala Center şi acolo şi-a dus Manny familia pentru prânz, deşi mallul Greenhills ar fi fost mai aproape.

— Deci tu spui că Manny a prânzit cu familia, şi-a luat rămas bun, femeia

şi băieţelul au plecat, iar el a trecut la afaceri cu cei care-l aşteptau.

— Da. Iar când au văzut că un tip uriaş, cu ţăcălie şi aspect periculos, năvăleşte în toaletă odată cu bodyguardul lui Manny, au înţeles că se-ntâmplă ceva. Atunci au intrat şi ei.

Dox a aprobat din cap.

— Este un scenariu cu care sunt de acord. Au fost siguri pe ei şi au acţionat perfect din punct de vedere tactic. Şi cum ai spus, au avut o acoperire perfectă. Eu nu i-am remarcat decât când a fost prea târziu. A fost vina mea, nenică, şi-mi pare rău. Ţi-am spus, mi-ai salvat viaţa – cu-adevărat ai făcut-o.

Am vrut să-i spun adevărul – că, prin felul cum intrase, dând buzna în toaletă, el îmi salvase viaţa, nu invers.

În loc să zic asta, am rostit:

— Problema este că tot nu ştim cu certitudine cine au fost ei. Cu cine erau afiliaţi? De ce se întâlneau cu Manny? Dacă am şti toate astea, poate că am mai putea beneficia de o şansă.

— Crezi că ne-am mai putea apropia atât de mult?

— Depinde. Să ştii însă că detest să las lucrurile neterminate.

Dox a hohotit.

— Ca un cec neîncasat, vrei să spui?

Am încuviinţat.

— Asta-i o parte. Iar faptul că-i anunţ pe Boaz şi Gil că voi continua urmărirea lui Manny îmi oferă un pretext pentru a fi în legătură cu ei şi o ocazie de a continua să-i evaluez.

— Ca să te asiguri că nu s-au răzgândit despre cum să continue cazul?

— Bineînţeles. În plus, ei sunt un canal potenţial de informaţii.

— Despre cine erau pistolarii ăia.

— Şi nu numai.

Pentru câteva minute am mâncat amândoi în tăcere. După aceea Dox a spus:

— Voiam să te întreb ceva.

Am înălţat din sprâncene şi l-am privit.

— Când am ajuns în toaletă, m-a surprins să văd că Manny mai era în picioare. Ştiu perfect ce poţi face cu mâinile din imediata apropiere. Ai fost singur cu el timp suficient.

N-am spus nimic.

— O să-mi povesteşti ce s-a-ntâmplat?

Mi-am ferit ochii.

— Nu ştiu nici eu, cu exactitate.

— Eşti sincer cu mine, partenere?

Am făcut o pauză, după aceea am răspuns:

— Nu ştiu ce-a fost. El a intrat, era cu spatele la mine şi am ieşit din cabină. După aceea tu m-ai anunţat că vine băiatul. Am vrut să intru înapoi în cabină înainte să apară băiatul, dar probabil că am făcut un zgomot, fiindcă Manny s-a întors. L-am privit în ochi...

— Ah, păi de ce l-ai privit în ochi, nenică?

Am clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Aia-i, nenică, eu când mă uit prin lunetă, nu privesc niciodată în ochi. Sau dacă o fac, privesc doar la un singur ochi şi atunci văd doar o ţintă rotundă, înţelegi? Nu văd niciodată un om. Doar o ţintă. M-a privit în tăcere, apoi a adăugat: Dacă vezi omul, atunci s-ar putea să... şovăi.

M-am gândit la câteva replici, dar n-am rostit niciuna dintre ele.

Dox a sorbit din cafeaua cu gheaţă şi a ridicat ochii, ca şi când ar fi contemplat ceva. Apoi a zis:

— Fiecare om are o cantitate de curaj în fântâna lui. Dacă bei prea des, până la urmă va seca. Am mai văzut întâmplându-se asta. Cred că-ntr-o bună zi mi se va întâmpla şi mie. A făcut o pauză, după care a zâmbit şi a adăugat: Deşi probabil că nu.

— N-a fost vorba despre asta, am spus eu.

— Atunci ce-a fost?

M-am uitat la peretele pe care pâlpâiau imagini, de parcă ar fi fost un ecran.

— Ceva în legătură cu băieţelul ăla. Când l-am văzut cu familia lui... nu ştiu.

A urmat o pauză. Dox a rostit:

— Nenică, se pare că ai petrecut prea mult timp luna asta urmărindu-i.

— Da, se poate.

— Se-ntâmplă, aşa-i. I-adevărat, poate să-ngreuneze lucrurile.

Mă simţeam ca un idiot. Ce era în neregulă cu mine? De ce încremenisem? De ce nu-i puteam explica unui bărbat alături de care luptasem, un bărbat în care aveam încredere?

Încredere, am gândit. Cuvântul mi se părea alunecos în minte, periculos.

— Nu-i asta, am spus. Sau nu-i numai asta.

— Ce mai e?

Am scuturat din cap şi am expirat zgomotos.

— N-am mai avut de mult timp un partener.

— Ia stai aşa... ce vrei să zici – că-i vina mea?

Am clătinat iarăşi din cap.

— Nu asta am vrut să zic. Atât doar că... N-am avut încredere în tine

înainte, când ai venit după mine în Rio.

— Da, am simţit.

— Dar apoi, după ce ai făcut la Kwai Chung... am înţeles că mă înşelasem. Asta-i greu pentru mine.

— Cred c-ar fi trebuit să te fi împuşcat şi să fi păstrat banii pentru mine. Cel puţin aşa ai fi avut dreptate să n-ai încredere-n mine.

— Te-ai gândit la asta?

El a izbucnit în râs.

— Iisuse, nenică, aproape c-ai părut plin de speranţă.

— Te-ai gândit sau nu?

Dox a clătinat din cap.

— Nici măcar o clipă.

— La dracu'! Am ştiut eu.

— Vrei să-mi cer scuze?

— Nu, am scuturat din cap.

— Nu-mi datorezi nimic. Aşa cum ţi-am spus chiar atunci, ştiu că şi tu ai fi făcut la fel pentru mine. Aşteaptă, nu-mi răspunde la asta, fiindcă o să-mi strici visul.

Chelnerul a sosit şi ne-a debarasat farfuriile. La desert am comandat orez lipicios cu mango. L-am privit pe chelner îndepărtându-se.

Exista ceva ce doream să-l întreb pe Dox, ceva la care mă gândisem, la diverse niveluri, de mult timp şi mai ales după Manila. Nu era ceva ce să fi spus cu glas tare până atunci şi am descoperit că aveam şovăieli în a o spune acum. Pe de o parte pentru că dacă o făceam, s-ar fi putut să se simtă mai real; pe de altă parte, pentru că, probabil, lui Dox i s-ar fi părut o prostie. Dar îi zisesem deja multe. Doream să termin de deşertat sacul.

— Am şi eu o întrebare pentru tine, i-am spus privindu-l.

Şi-a îndepărtat scaunul de masă şi şi-a încrucişat degetele pe abdomen.

— Sigur că da.

— Tu eşti vreodată... eşti vreodată tulburat de ceea ce facem noi?

— Doar când nu sunt plătit prompt.

— Vorbesc serios.

Dox a înălţat din umeri.

— Nu, de obicei nu sunt tulburat.

— Nu simţi niciodată că... Am chicotit. Cum să zic, ca şi cum te-ar vedea Dumnezeu?

— Ah, păi sunt sigur că mă vede. Atât doar că nu-i pasă.

— Aşa crezi?

A strâns iarăşi din umeri.

— Mă gândesc că El a stabilit regulile. Eu nu fac altceva decât să joc după

ele. Dacă nu-i place cum merg treburile pe Pământ, ar trebui să-şi facă cunoscute părerile. Eu aşa aş face-n locul lui.

— Poate că şi le face cunoscute, dar nu-L ascultă nimeni.

— Atunci ar trebui să vorbească mai limpede. Dox a ridicat ochii spre mine şi a adăugat: Dacă nu te superi c-o spun.

Mi-am examinat palmele pentru câteva clipe.

— Ştii, m-a tulburat când m-am gândit că băieţaşul acela îşi va pierde tatăl.

— E normal. Dacă nu te-ar fi tulburat, înseamnă că n-ai fi omul bun care eşti. De-aia cel mai bine este să nu te apropii prea mult de ţintă. Un instructor mi-a spus o dată: „Dacă-ţi poate conecta mintea, atunci îţi poate controla degetul".

— Da, asta-i adevărat.

— Chestia-i că nu se poate ca tu să iei decizia şi tot tu s-o execuţi, înţelegi? Judecătorul şi călăul sunt roluri diferite. Judecătorul îşi face treaba, după care călăul duce sentinţa la bun sfârşit. Aşa se petrec lucrurile. Noi facem pur şi simplu ceea ce trebuie să facem.

— Este un mod interesant de a vedea situaţia, am comentat nesigur.

— Este unicul mod. N-am ştiut că eşti aşa filosof, partenere. De fapt, cred că-i prima dată când te aud vorbind atât de mult.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Eu cred totuşi că despicarea prea amănunţită a firului în patru s-ar putea să nu fie foarte recomandată pentru unii ca noi. Am putea începe să credem că noi suntem judecătorii sau aşa ceva şi unde am ajunge atunci?

Chelnerul a adus orezul lipicios cu mango. Era bun, dar gândurile mele se aflau altundeva.

— Şi acum, spuse Dox, care-i pasul următor? În privinţa lui Manny, vreau să zic.

Am căzut pe gânduri.

— Nu ne mai putem apropia de el aşa cum am făcut-o. În primul rând, m-a văzut bine, iar în al doilea rând ne putem aştepta să-şi ia precauţii suplimentare.

— Mda, cam asta-mi ziceam şi eu.

— Avem nevoie de o variabilă nouă, ceva care să schimbe lucrurile. Iar în privinţa asta nu ne putem bizui decât pe informaţii de la Boaz şi Gil. Dacă ei pot descoperi afilierea celor doi pistolari din toaletă, atunci am putea avea ceva pe baza căruia să acţionăm. Altfel cred că operaţiunea este moartă.

— Deci n-avem nimic de făcut decât s-aşteptăm şi să vedem ce pot oferi israelienii.

— Exact.

Dox s-a lăsat pe spate în scaun şi a rânjit larg.

— Ei bine, potrivit experienţei mele, nu chiar neglijabile, Bangkokul este cel mai bun loc din lume în care să aştepţi.

Am suspinat, simţindu-mă ca un părinte aflat pe punctul de a-şi mustra fiul adolescent.

— Mai avem încă treabă de făcut. N-o să fii util, dacă vei fi secătuit de toate fluidele corporale şi cu o mahmureală de zile mari.

El a hohotit.

— Da, mami.

— Îţi zic doar să fii disponibil pentru eventualitatea în care primesc vreun telefon şi trebuie să pornim rapid.

Dox a aprobat din cap, apoi a zis:

— Fii atent aici. Pentru mine modul cel mai bun în care să fiu disponibil este ca noi doi să fim împreună. De ce nu vii cu mine-n seara asta?

— Nu, cred...

— Haide, nenică, când ai făcut ultima dată sex ca lumea? Sau măcar când ai făcut sex, pur şi simplu?

Am clătinat din cap.

— O noapte petrecută cu prostituatele nu-i tocmai genul meu de distracţie.

— Cine-a zis ceva despre prostituate? Fetele locale o să-ţi sară de gât, când o să te vadă c-un străin arătos ca mine. Şi, apropo, cred c-ai evitat răspunsul la întrebarea mea.

M-am gândit la Delilah, însă n-am spus nimic.

— Haide, nenică, îţi putem face rost de nişte Viagra de pe piaţa neagră.

— Nu cred că mă interesează.

— Îţi zic eu, c-o doză dublă o să te descurci perfect. În plus, prin venele tale încă mai curge vreun litru din sângele meu. Ăla ar trebui să te-ajute.

Îmi reamintea de transfuzia pentru care-mi donase sânge după episodul de la Kwai Chung.

— Nu cred că sunt în dispoziţie pentru „One Night în Bangkok", am replicat.

— Care-i treaba, ţi-e teamă că s-ar putea să-ţi placă? Fii atent aici – dacă te văd râzând şi distrându-te, îţi promit că n-o să spun nimănui. Ştiu foarte bine că ai o reputaţie de protejat.

Am căzut pe gânduri. Poate că aveam să fac o plimbare lungă pe unele bulevarde mai puţin frecventate ale oraşului. Puteam să trec pe lângă locuri unde petrecusem cândva cu alţi adolescenţi călîţi în război, care erau veterani şi totuşi incredibil de inocenţi, şi, privind relicvele acelea, să văd în

ce fel memoria mea le anima sau le deforma aşa cum puteau ele exista în Bangkokul prezent. Dar pe măsură ce am examinat posibilităţile respective, am fost surprins să constat că de fapt nu doream să fiu singur.

— Perfect! a exclamat Dox, considerându-mi şovăiala ca pe o afirmaţie. Putem să cinăm şi apoi să cutreierăm nişte baruri, să stăm de vorbă cu doamne, cine ştie... Ţie-ţi place jazzul, este? Ştiu un local nou pe Silom, care va fi exact genul tău. Eu unul prefer muzica disco, dar ştiu că eşti un tip cu gusturi sofisticate, şi sunt dispus să-ţi cânt în strună.

Am încuviinţat, capitulând.

— Bine.

Surâsul i s-a lăţit încă şi mai mult.

— Ai luat decizia corectă, domnule Rain, şi-ţi promit că n-o s-o regreţi. Te-ai cazat deja?

Noi stăteam la Sukhothai, care oferea combinaţia potrivită de eleganţă şi discreţie. Hotelul Oriental avea mai multă clasă, dar deloc discreţie, iar nenumărate hoteluri din oraş ne-ar fi oferit combinaţia inversă. Sukhothai fusese însă construit atât pentru frumuseţe, cât şi pentru discreţie. Întregul domeniu, cu grădinile de flori şi iazurile cu lotuşi, cu liniile sale lungi şi simetrice şi iluminatul nebătător la ochi, şi cu accentele tradiţionale de arhitectură şi artă thailandeză, era cu certitudine un triumf al esteticii. Din perspectiva mea însă era de asemenea extrem de funcţional: recepţia mică şi intimă nu semăna absolut deloc cu sălile uriaşe şi animate ce-i întâmpină pe clienţi în să zicem, Four Seasons, care era perfect proiectat pentru aceia care doreau să vadă şi să fie văzuţi, dar inconfortabil pentru cei care preferau invizibilitatea.

— Da, azi-dimineaţă, i-am spus. Tu?

— La fel. Este un loc drăguţ. Îmi plac căzile alea mari. Ştiai că poţi să bagi până la trei persoane în ele? Cu toate oglinzile alea, poate să iasă o distracţie pe cinste. Odată...

— Haide atunci să ne întâlnim la recepţie.

Dox a rânjit când l-am întrerupt.

— Perfect. La ora opt?

— Nu trebuie să te odihneşti mai întâi?

— Nu, fiule, trebuie să ies şi să-ţi cumpăr doza aia dublă de Viagra.

Încercarea de-a scoate ce era mai bun din Dox era sortită eşecului de la bun început. I-am făcut semn chelnerului să ne aducă nota de plată şi am spus:

— La opt, atunci.

Capitolul 6

Jim Hilger nu se enerva niciodată. Asta nu însemna că nu trăda agitaţie exterioară, dar pur şi simplu n-o percepea ca atare. Cu cât situaţia din jurul lui devenea mai nebunească, cu atât mai calm se simţea la interior. Calitatea aceasta făcuse din el unul dintre cei mai buni ţintaşi din Grupul 3 Forţe Speciale în timpul Primului Război din Golf. Când cineva trăgea spre el, simţea aproape ca şi cum propria lui personalitate i-ar fi părăsit corpul, lăsând în loc o maşină care să se ocupe de probleme. Hilger ştia că dacă ar fi trăit în epoca duelurilor, nimeni nu i-ar fi stat în faţă.

Mai ştia de asemenea că firea lui imperturbabilă era o abilitate utilă în conducere. Când oamenii lui îl vedeau cât de calm şi letal era în luptă, deveneau şi ei calmi şi letali. Iar acum, în noul lui rol, constatase că purtarea flegmatică îi oferea putere asupra celor pe care-i conducea. Cu cât ei deveneau mai neliniştiţi într-o criză, cu atât sângele lui devenea mai rece, calmându-i în decursul procesului. Era ca şi cum oamenii ar fi presupus că el ştia probabil ceva despre care ei nu aveau habar; pentru că în caz contrar şi Hilger şi-ar fi pierdut cumpătul. În realitate, bărbatul se îndoia că ar fi ştiut mai multe decât alţii. Atât doar că învăţase să se bizuie pe stăpânirea de sine şi să creadă că se putea baza oricând pe ea pentru a-l scoate la liman, aşa cum făcuse mereu până atunci. El nu credea în multe alte chestii.

Când Manny îi telefonase cu o zi în urmă, aproape isteric de furie, calmul lui Hilger fusese pus la încercare.

— Spune-mi doar ce s-a-ntâmplat, repetase el în timp ce Manny delira şi ameninţa.

Avusese nevoie de ceva timp, dar într-un final, îl potolise pe celălalt. Iisuse, isteria aproape că-i părea explicabilă! Cineva încercase să-l asasineze în Manila, iar Calver şi Gibbons, doi dintre oamenii cei mai buni ai lui Hilger, oameni care făcuseră parte din unitatea lui în Războiul din Golf, fuseseră ucişi. O primă întâlnire esenţială cu o sursă, pe care Hilger încerca s-o pună la punct prin intermediul lui Manny de peste doi ani, şi pentru asigurarea căreia Calver şi Gibbons zburaseră la Manila, fusese anulată. O porcărie şi jumătate!

În timp ce Manny îi comunica ştirea, hiperventilându-se, Hilger comutase automat pe modul de rezolvare a problemelor.

— Unde-i VBM? întrebase el, utilizând criptonimul pe care-l stabiliseră pentru noua sursă.

— Nu ştiu, răspunsese Manny. Nu am o modalitate imediată pentru a-l contacta. Probabil că a venit la locul de întâlnire şi a plecat, dacă noi n-am

apărut.

Rahat! Nu era tocmai prima impresie pe care sperase Hilger s-o lase.

— Poţi să restabileşti contactul? întrebase el. Să propui altă întâlnire?

Cuvintele lui produseseră o explozie minoră.

— Altă întâlnire? Ţi-am spus doar – cineva tocmai a-ncercat să m-omoare! Sub ochii familiei mele!

Hilger înţelesese că nu demonstra priorităţile cuvenite. Perfect, să le abordeze pe rând.

— Uite care-i treaba, îi zisese el lui Manny, prin telefon nu putem face prea multe. Trebuie să ne-ntâlnim. Tu-mi vei da toate detaliile şi apoi ne gândim ce să facem.

— Cum să ştiu dacă pot avea încredere în tine? se lamentase Manny. Cum să ştiu dacă n-ai fost înapoia acestei acţiuni?

— Cei ucişi erau oamenii mei, îi atrăsese Hilger atenţia. Nu-ţi pot da o dovadă mai bună ca asta.

Manny nu era raţional.

— Poate c-a fost un vicleşug, spusese el, după care repetase: Poate c-a fost un vicleşug.

Hilger oftase.

— Haide să lucrăm împreună şi să rezolvăm problema asta aşa cum trebuie rezolvată.

Urmase o pauză îndelungată. Bătăile inimii lui Hilger erau lente şi constante.

— Bine, bine, rostise Manny.

— Perfect. Spune unde vrei să ne întâlnim.

Lăsându-l pe Manny să aleagă locul îl ajuta să-şi alunge suspiciunile ridicole.

— Nu în Manila. Pot să vin în...

Făcuse o pauză şi Hilger ştiuse că fusese pe punctul de a spune „Hong Kong", după care se răzgândise. Hong Kong era baza din care acţiona Hilger, locul unde-şi ducea existenţa-paravan de consultant financiar. Manny nu dorea să-i ofere niciun avantaj acum şi, probabil fiindcă se simţea ranchiunos, era încântat să-i refuze orice avantaj.

— Jakarta, zisese Manny. Pot să vin în Jakarta.

Hilger nu dorea să zboare până în Jakarta. Manny era o pacoste.

— Sigur că da. Atât doar că am de rezolvat mai întâi nişte chestii aici – şi va dura probabil câteva zile. Eşti sigur că nu poţi să ajungi în Hong Kong?

Urmase o tăcere lungă. Hilger spusese:

— Ne putem întâlni oriunde doreşti, însă în Hong Kong ar fi cel mai rapid şi aş dori să pot începe treaba imediat. Oriunde vrei tu în Hong Kong, de

acord?

În felul acela căzuseră la înţelegere. În ziua următoare stăteau într-o cafenea de lângă Nathan Road în Kowloon, la numai cincisprezece minute de mers cu taxiul de biroul lui Hilger prin tunelul Cross Harbor. În Kowloon nu erau chiar aşa mulţi albi ca în Central, unde lucra Hilger, totuşi erau destui pentru ca niciunul dintre ei să nu iasă în evidenţă şi exista o şansă redusă ca Hilger să se întâlnească cu vreun cunoscut. Desigur, nimeni nu l-ar fi recunoscut pe Manny – faţa lui nu apăruse pe afişe pe pereţii secţiilor de poliţie, deşi probabil că ar fi trebuit dar era mai bine să fie prudent. Hilger recursese la precauţiile uzuale pentru a se asigura că nu fusese urmărit şi spera că şi Manny fusese la fel de atent. Îi acceptă celuilalt isteria obligatorie. Când aprecie că încuviinţase destul timp din cap cu înţelegere, începu chestionarea.

— Spune-mi exact cum s-a-ntâmplat, îi ceru el şi ştiu că acum calmul său era liniştitor. Nu doar în ziua respectivă, ci în fiecare zi, din clipa în care ai sosit în Manila.

Manny se conformă. După ce termină, Hilger începu să examineze detaliile.

— Ai spus că erau doi.

— Da, aşa cred. Cineva a intrat după bodyguard.

— Dar nu i-ai văzut faţa.

— Nu prea bine. Era voinic. Cred că era alb. Nu sunt sigur.

Hilger căzu pe gânduri.

— Nu contează. Chiar dacă nu l-ai fi văzut, ţi-aş fi putut spune că era acolo. Să revenim la primul dintre ei, la asiatic. Spui că era deja în toaletă, da?

— Da.

— Te urmărise pentru o vreme înainte de a decide să anticipeze şi să te aştepte acolo. În acelaşi timp însă n-ar fi făcut-o dacă nu avea un partener care continua să te fileze. În caz contrar, dacă s-ar fi înşelat în privinţa intrării tale în toaletă, te-ar fi pierdut.

Manny aprobă din cap şi spuse:

— Da, e logic.

— Crezi că l-ai putea recunoaşte pe asiatic?

Manny aprobă iarăşi.

— Dacă-l revăd, da. Am apucat să-l văd bine. Îl poţi găsi? Şi pe celălalt?

Hilger reflectă puţin, după care spuse:

— Am nişte fotografii, pe care o să ţi le arăt înainte să pleci. O să vedem dacă cei la care m-am gândit sunt cei pe care i-ai văzut.

— Atunci îi poţi găsi.

Hilger ştia că dacă avea dreptate în privinţa indivizilor respectivi, identificarea lor ar fi fost floare la ureche prin comparaţie cu găsirea lor reală. Cu toate acestea, spuse:

— Aşa cred.

Manny se aplecă puţin înainte.

— Să faci bine şi să-i găseşti. Iar când o să-i găseşti, să-i faci să sufere mai întâi. M-au urmărit pe mine şi familia mea, mi-ar fi putut răni fiul!

Hilger încuviinţă din cap pentru a-i demonstra că putea să conteze pe el. Apoi zise:

— Şi VBM? Poţi să-l contactezi, să stabilim altă întâlnire?

Îl anunţa pe Manny că era vorba despre serviciu contra serviciu.

Celălalt strânse din umeri.

— I-am lăsat deja un mesaj, dar nu-i un individ la care să ajungi uşor. Şi s-ar putea să se fi speriat când a auzit ce s-a petrecut în Manila.

Hilger se îndoia că VBM s-ar fi speriat cu atâta uşurinţă. Cei ca el tindeau să fie mult mai duri. Nu avea totuşi rost să-l contrazică pe Manny.

— Dacă s-a speriat, atunci s-a speriat şi asta este, rosti el cu glas tare. Însă dacă-i vei spune ce pot face oamenii mei pentru el, sunt convins că va dori să ne întâlnim.

— I-am spus deja.

— Perfect. Continuă să-ncerci să-l contactezi. Iar când o faci, spune-i că am avut grijă de indivizii care au făcut necazuri în Manila. Spune-i...

— O să i-o spun când o să fie adevărat.

— Până-l vei contacta, va fi adevărat, zise Hilger cu glas la fel de ferm ca şi privirea.

Manny aprobă din cap şi celălalt continuă:

— Spune-i că voi veni personal la întâlnire. Că o poate stabili absolut oriunde doreşte. Şi dă-i numărul mobilului meu. Dacă vrea, mă poate contacta direct.

Manny mai aprobă o dată, apoi zise:

— Bine.

Hilger detectă o undă de îmbufnare în expresia celuilalt, cauzată neîndoios de dorinţa lui de a discuta probleme ce nu erau legate direct de dificultăţile prin care trecuse Manny. Parţial pentru a continua chestionarea, parţial pentru a-i oferi satisfacţia dorită, îl întrebă:

— Tu cine crezi că ar fi vrut să te asasineze?

Manny se lăsă pe spate şi ridică din umeri.

— De unde să ştiu eu? Putea fi oricine.

— „Oricine” nu mă ajută să îngustez cercetările.

— Tu pe cine suspectezi?

— Manny, eu am propriile mele idei, dar mă îndoiesc că altcineva decât tine ar fi într-o poziţie mai bună pentru o indicaţie. Îmi ascunzi ceva? Asta mi-ar îngreuna considerabil cercetările.

Manny scutură din cap.

— Nu-ţi ascund absolut nimic. Atât doar că n-am habar. Bănuiesc că poate fi Mossadul. Nemernicilor ăia de ipocriţi s-ar putea să nu le placă prietenii mei.

Hilger se gândise deja la israelieni. Ei figurau în vârful listei lui scurte.

— Altcineva?

Manny îl privi deschis.

— CIA, bineînţeles.

— Sursele mele de-acolo examinează deja posibilitatea. Altcineva? Poate BIN?

— BIN?

— Badan Intelijen Nasional. Serviciile secrete indoneziene. Ele au avut o mulţime de probleme – Bali, Marriott din Jakarta, ambasada Australiei...

— BIN, da. Poate. Poate.

Hilger înţelese că Manny n-avea să-i fie de ajutor în privinţa asta. Era genul de om căruia nu-i plăcea să recunoască faptul că avea duşmani reali – ceea ce, ţinând seama de activităţile lui, era aproape caraghios. Se părea că acum fusese prima dată când dăduse ochi cu realitatea că cineva dorea cu adevărat să-l vadă mort şi întreprindea acţiuni concrete în privinţa aceea. Manny ar fi avut nevoie de ceva vreme să se adapteze la situaţia respectivă, iar între timp Hilger avea să investigheze pe cont propriu. Asta nu era foarte important, deoarece era obişnuit să facă lucrurile de unul singur. De altfel, uneori era unicul mod ca să termine o treabă.

Decise să revină la direcţia anterioară de chestionare, în care Manny era mai util.

— Ai zis că asiaticul te-a văzut şi a părut să încremenească. Este posibil să fi fost din cauză că l-a văzut pe fiul tău?

Manny făcu o grimasă.

— Cred c-a încremenit din cauza mea.

Hilger se întrebă asupra veridicităţii amintirilor sale. Oricum nu se aştepta să fie foarte precise; ştia că rareori se întâmplă aşa în cazul incidentelor traumatizante. De asemenea, probabil că Manny dorea să creadă că cei care veniseră după el erau ucigaşi depravaţi, subumani pentru că aşa s-ar fi simţit virtuos prin comparaţie cu ei. Faptul că unul dintre asasinii aceia ar fi putut ezita la vederea unui copil nu s-ar fi potrivit cu imaginea lui, l-ar fi abătut de la sentimentul însoţitor de neprihănire comparativă şi probabil că l-ar fi respins. Mintea unuia ca Manny avea multe

căi prin care să-şi producă, subconştient, mulţumire de sine. Trebuia să fii foarte atent.

— Mi se pare totuşi bizar, rosti Hilger, că asiaticul a părut să şovăie, indiferent care ar fi fost motivele. Şovăiala îi afectează în general pe cei fără experienţă.

Manny se strâmbă din nou.

— Poate că erau într-adevăr fără experienţă.

— Nişte inşi fără experienţă n-ar fi fost în stare să-l lichideze pe bodyguardul tău şi pe oamenii mei, care au fost ucişi cu focuri foarte precise, în cap. Crede-mă, nu erau deloc neexperimentaţi.

— Atunci de ce a ezitat?

Hilger clătină din cap.

— Încă nu ştiu răspunsul la întrebarea asta.

— Fiul meu este traumatizat, zise Manny. L-am trimis cu maică-sa la rudele ei, în provincie.

— Pot să aranjez protecţie suplimentară.

— Ei sunt într-un loc sigur acum, însă eu am nevoie de alt bodyguard.

Aceea fusese singura lui aluzie de până atunci la unul dintre oamenii care-şi dăduse viaţa pentru a i-o salva pe a sa. *Eu*, *eu*, *eu*, gândi Hilger. Şi nu era vorba numai despre Manny, ci aceasta era starea actuală a lumii.

— În caz contrar, urmă Manny, nu pot continua să te ajut.

Hilger suspină. Israelianul îşi alegea întotdeauna momentele cele mai nepotrivite pentru ameninţări, care nu erau de altfel nici măcar necesare.

— M-am ocupat deja de asta, spuse el.

— Şi cei care au încercat să mă asasineze?

— Oamenii mei îi vor găsi.

Manny încleştă maxilarele.

— Să-i găseşti cât mai repede. Să ştii că tu nu eşti singurul meu prieten.

Altă ameninţare idioată. Hilger o văzuse apropiindu-se.

— Manny, ştiu că ai mulţi prieteni, dar te întreb – a fost vreodată unul dintre ei pe atât de nădejde pe cât am fost eu?

Manny tăcu o clipă, după care izbucni:

— Mi-ai spus că prietenia ta mă va proteja! Că aşa ceva nu se va-ntâmpla niciodată!

Hilger îl privi. Pentru prima dată de la începutul conversaţiei îngădui ca în glasul lui să se strecoare o undă de emoţie. Parţial pentru efect. Dar nu complet.

— Doi dintre oamenii mei cei mai buni tocmai au murit pentru a te proteja pe tine. Plus un bodyguard de care tot eu ţi-am făcut rost.

Celălalt nu răspunse şi Hilger aprecie că tăcerea îi era în mod caracteristic

bosumflată. Trei oameni muriseră pentru el şi nici măcar nu putea recunoaşte, *Da*, *ai dreptate*, *este corect ce spui.*

— Dacă te vei duce la alţii, urmă Hilger, îmi vei complica sarcina. Acordă-mi nişte timp să rezolv problema înainte de a acţiona într-un fel care s-o complice, da?

— Am şi alţi prieteni, repetă Manny.

Hristoase, era momentul pentru o doză de realitate!

— Manny, cei despre care vorbeşti nu sunt prietenii tăi. Ei sunt nişte oameni pe care-i cunoşti şi care au interese. Dacă ei decid că interesele lor nu coincid cu ale tale, vei constata că vor deveni neprietenoşi. Iar atunci cum te voi mai putea proteja eu?

Manny îl privi, urându-l în mod vizibil pentru că nu se temea mai mult de ameninţare şi pentru că făcuse la rândul său una, voalată.

— Fă-i să sufere, ceru el ceva pentru a salva aparenţele.

Hilger aprobă din cap. Mai mult pentru că se gândea la oamenii săi, decât din dorinţa de a-l mulţumi pe celălalt, spuse:

— Aşa o să fac.

Capitolul 7

Dispuneam de câteva ore până la întâlnirea cu Dox în vederea ieşirii în oraş, aşa că am luat un taxi până în Silom din apropiere, ca să caut o internet café.

Rareori desfiinţez un site securizat după ce l-am pus la punct. Clienţii au nevoie de un mod prin care să mă contacteze, iar modul acela sunt tocmai site-urile securizate. Dar când necesitatea afacerilor nu justifică întreţinerea lor, atunci motivaţia necesară o reprezintă speranţa sâcâitoare. Dacă aş fi convenit vreodată un astfel de site cu Midori, care mă evitase după ce aflase că-i asasinasem tatăl, probabil că l-aş fi verificat întruna. În loc de aşa ceva, îmi întreţineam speranţele pentru Midori ascultându-i albumele, care ajunseseră acum la patru, din ce în ce mai profunde, mai expresive, mai cutezătoare ca cele dinainte; şi imaginându-mi entuziaştii care-i aplaudau solourile de pian în localurile întunecate de jazz din Lower Manhattan, pentru care plecase din Tokio; şoptindu-i numele în fiecare noapte ca pe o incantaţie tristă care aducea mereu durerea continuă a absenţei ei, alături de unele calităţi ale spiritului femeii.

Pe de altă parte, îmi spuneam, verificarea site-ului securizat pe care-l stabilisem cu Delilah era o combinaţie între business şi plăcere. Graţie ei

ajunsesem la jobul Manny şi, dacă aş fi putut rezolva problemele apărute acum, poate că aş mai fi primit misiuni din aceeaşi sursă. Totuşi nu afacerile erau motivul real pentru care păstrasem site-ul Delilah şi nici pentru care continuam să-l verific aproape zilnic. Motivul real, o ştiam prea bine, era timpul pe care-l petrecusem împreună cu ea în Rio după întâlnirea noastră iniţială în Macao şi după ce eu fusesem în pragul morţii acolo.

Nu era vorba doar despre sex, deşi acela fusese excelent, şi nici doar despre cât de bine arăta Delilah. Mai degrabă era vorba despre ceva aflat în adâncul femeii, ceva la care eu nu puteam ajunge. Nu ştiam cu certitudine ce anume era: regret despre rolul pe care-l jucase în atât de multe asasinate, amărăciune faţă de tratamentul neplăcut din partea propriei ei organizaţii, tristeţe faţă de viaţa normală şi familia pe care alesese să le dea uitării şi care probabil că acum aveau să-i fie negate pentru totdeauna. Ea îmi fusese tovarăşa perfectă. Putea fi solicitantă, uneori capricioasă, şi era temperamentală. Însă dulceaţa şi perfecţiunea reprezentau o mască despre care am presupus că o folosea cu ţintele ei. Incertitudinea şi barierele ce condimentau relaţia noastră îi confereau realitate şi m-au condus spre încrederea în Delilah. Iar încrederea, aşa cum descopeream cu Dox, este un narcotic periculos. Crezusem că scăpasem de extazul ei, de povara de pe suflet. O degustasem însă şi lucrul acela fără de care trăisem atâţia ani devenise brusc indispensabil.

Am cerut taximetristului să mă lase la Silom Road, sub staţia Sala Daeng a lui Skytrain. Metroul acesta aerian fusese inaugurat cu câţiva ani în urmă şi acum era prima dată când îl vedeam cu propriii mei ochi. Nu eram sigur că-mi plăcea. Neîndoios, prezenţa lui uşura traversarea oraşului, unind între ele puncte care, cândva, fuseseră considerate nepractic de accesat prin intermediul reţelei de străzi. Exista însă şi un preţ. Pasajele aeriene de şine din oţel şi platforme din beton cufundau în umbră străzile de dedesubt şi păreau cumva să comprime şi să amplifice zgomotele, poluarea, greutatea acumulată a întregii metropole. Am surâs, fără voioşie, deoarece văzusem acelaşi lucru întâmplându-se şi în Tokio cu căile expres suspendate, spre regretul pe termen lung al tuturor, mai puţin al companiilor de construcţii şi al acoliţilor lor din aparatul de stat, care profitau de pe urma implementării unor asemenea scheme şi care aveau să profite fără doar şi poate din nou când edilii oraşului determinau că era momentul să interzică aceleaşi monstruozităţi întunecate pe care le apreciaseră cândva ca necesare. Prin construirea unei căi aeriene de-a curmezişul cerului, custozii Bangkokului transformaseră efectiv străzile de dedesubt în artere subterane. Îmi puteam imagina o vreme, nu foarte îndepărtată, când metroul aerian avea să fie atât de extins şi aglomerat cu spaţii food-court, magazine wireless şi outleturi

video, încât viaţa, pietonii, automobilele şi magazinele de pe străzile de dedesubt aveau să devină, fără vreo planificare conştientă sau alocare a vinovăţiei, adevăratul sistem de transport subteran al oraşului, destinaţia finală pentru acei cetăţeni care căzuseră prin crăpături şi care zăceau acum nevăzuţi într-o beznă de unde nu puteau să mai cadă.

Am mers în zigzag în lungul *sois* şi *sub-sois* – străzile principale şi arterele lor – dintre Silom şi Surawong, trecând pe lângă câteva firme ce făceau reclamă telefoniei internaţionale şi internetului. Majoritatea erau spaţii micuţe din clădiri mari, neutilizate probabil până când internetul sosise şi crease posibilitatea profitului pentru săliţe cu cinci-şase măsuţe şi tot atâtea scaune şi terminale de computere. În scurt timp am găsit unul al cărui aspect mi-a plăcut. Ocupa o nişă la parterul unei clădiri strălucitoare Bank of Bangkok, părând aproape ascuns acolo. La interior se găseau zece terminale; câteva erau ocupate de femei care păreau animatoare în baruri şi care poate că acum expediau e-mailuri acelor clienţi *farang* îndeajuns de naivi pentru a le fi dat adresele personale, povestindu-le istorii interşanjabile despre mame bolnave şi bivoli muribunzi şi alte motive pentru această unică rugăminte, atât de ruşinată, pentru dolarii, lirele sau yenii *farang*-ului. Am ales o masă care-mi asigura spatele spre perete. Concentrate asupra corespondenţei lor, fetele nu mi-au aruncat nici măcar o privire.

Înainte de a începe, am descărcat un software comercial de pe un site personal de stocare şi am verificat dacă terminalul monitoriza apăsările de taste sau avea alte software-uri pentru spionarea clienţilor. După ce m-am asigurat că era curat, am intrat în site-ul securizat pe care-l stabilisem cu Delilah, cu obişnuita speranţă incipientă.

Acolo mă aştepta însă un mesaj. Inima mi-a tresărit ameţitor.

Am tastat parola şi am trecut la ecranul următor. Mesajul era: *Am ceva timp liber. Tu*? Era urmat de un număr de telefon care începea cu 331 – codul telefonic al Franţei şi al Parisului.

La naiba! Am privit în jur o secundă, un răspuns reflex faţă de neaşteptata perturbare a solitudinii mele. Fetele tastau cu hotărâre, cu ochii plini de calcule şi speranţe.

M-am uitat din nou la ecran. Mesajul fusese lăsat cu o zi în urmă. Am notat numărul, utilizând codul meu obişnuit, am şters mesajul, am ieşit din site-ul securizat şi am curăţat browserul, ştergând urmele tuturor locurilor pe unde fusesem.

Când am revenit pe Silom, inima îmi gonea, dar creierul nu se dezactivase. Era greu de crezut că momentul mesajului ei era o coincidenţă. Cel mai probabil avea o legătură cu operaţiunea Manny. Deşi nu puteam fi sigur.

M-am oprit şi mi-am spus, *Nu poţi fi sigur*? *Ce dracu-i cu tine*?

Nu crezusem niciodată în coincidenţe – în niciun caz pentru asemenea lucruri. Sigur că da, poate că ele există, dar trebuie să acţionezi ca şi cum n-ar exista. În majoritatea timpului, aparenta coincidenţă este de fapt cu totul altceva şi îndoiala te face să-i supravieţuieşti. Iar dacă te-ai înşelat şi a fost într-adevăr o coincidenţă, nu există niciun dezavantaj.

Acum însă se părea că exista un dezavantaj şi era ca şi cum mintea încerca să-mi deformeze în concordanţă viziunea despre lume. Nu conta ce doream eu să cred. Important era ce aveam nevoie să cred.

Atunci ignoră mesajul. N-o suna. Cel puţin nu-i telefona până nu se rezolvă cazul Manny.

Gândul acesta era deprimant. Ba chiar dureros.

Dox nu ştiuse, iar eu nu-i spusesem niciodată, dar comentariul lui despre ultima dată când „făcusem sex" îmi atinsese un nerv sensibil. Este adevărat, la răstimpuri plătesc pentru destindere. Trebuie să ai grijă de nevoile tale fizice. Totuşi ceva real, ceva care să merite, nu mai existase după Delilah şi nici înainte de ea nu fuseseră aşa multe episoade.

Cum puteam să ştiu despre ce era vorba, ce intenţiona de fapt Delilah, dacă nu vorbeam cu ea? Poate că deţinea informaţia necesară pentru a mă apropia iarăşi de Manny. Poate că mi-ar fi putut oferi indicii despre opinia şefilor ei faţă de evenimentele din Manila, despre planurile lor de viitor. Da, ar fi existat riscuri, dar riscuri există mereu. Iar eu le puteam controla. O fac întotdeauna.

Instinctul îmi spunea că merita să risc. Pentru o clipă m-am temut că nu mă puteam încrede în instinct, că poate, deşi mă slujise mereu, fusese cumva deformat, iar instrumentele mele interioare de navigaţie îmi fuseseră compromise. Apoi mi-am spus: *Dacă instinctul nu-ţi mai este bun*, *atunci eşti oricum terminat.*

Ceea ce în sine putea fi o deformare. La naiba însă!

Am găsit un telefon cu plată pentru convorbiri internaţionale şi am sunat la numărul lăsat de Delilah. Pe când se stabilea legătura, am simţit cum inima îmi bubuie tot mai tare şi am fost cumva stingherit pentru asta. Dacă ar fi ştiut, Dox m-ar fi luat peste picior şi mi-ar fi spus că mă comport ca un puşti.

Ea a răspuns după primul ţârâit.

— *Allô.*

— Hei, am spus eu privind spre stradă, temător pentru speranţele mele.

— Hei, a replicat ea.

Când nu i-am răspuns, Delilah a continuat:

— Ce mai faci?

Indiferent la ce mă aşteptasem, nu crezusem că mă voi simţi aşa stângaci.

— Bine. Tu?

— Şi eu. Am lucrat la un... proiect, dar îmi pot lua câteva zile libere, dacă poţi şi tu.

Nicio referire la afaceri. Fie că era un apel personal, aşa cum doream să sper, fie că era un apel de afaceri deghizat ca personal, ceea ce, ţinând seama de domeniul curent de posibilităţi, însemna probabil lucrul cel mai rău.

— Da, pot. Sunt în mijlocul unui job care deocamdată este liniştit, dar s-ar putea încinge brusc.

M-am întrebat dacă ea va reacţiona faţă de cuvintele acelea. N-a făcut-o.

— Dacă preferi, a zis Delilah, pot să vin eu la tine.

Am căzut pe gânduri. Trebuia să rămân în regiune, dacă Boaz şi Gil descopereau ceva ce ne-ar fi putut readuce pe Dox şi pe mine pe urmele lui Manny. Şi doream să mă întâlnesc cu Delilah într-un loc care să ridice dificultăţi pentru ea, dacă se gândea să vină însoţită. Pentru orice eventualitate.

— Poţi s-ajungi în Bangkok? am întrebat-o.

— Sigur. S-ar putea chiar să găsesc un zbor direct de pe De Gaulle.

— Scrie cursa cu care vii pe site-ul securizat şi-o să te aştept imediat după vamă.

— Bine. Eşti totuşi sigur că vrei în Bangkok? Se zice că a-ţi duce prietena acolo este ca şi cum ai veni cu un sandviş într-un restaurant *haute cuisine.*

Am zâmbit.

— Eu ştiu ce mâncare-mi place.

Delilah a râs şi tensiunea s-a destins puţin.

— Bine atunci. O să mă ocup de zbor şi las restul în seama ta.

Am recunoscut concesia faţă de ceea ce Dox numea paranoia mea. Delilah ştia că m-aş fi simţit mai confortabil dacă mă lăsa să aleg destinaţia finală, fără să-i spun nimic în avans.

— Va trebui să ştiu sub ce nume călătoreşti, i-am spus. Pentru restul aranjamentelor legate de hotel.

— O să pun totul pe site.

— Bine atunci.

A urmat o pauză.

— Abia aştept să te văd, a zis ea.

— Da. Mă bucur că ai dat semn.

— *Jaa*, a spus Delilah etalându-şi cunoştinţele de japoneză. „Ei bine, atunci".

Am surâs.

— *À bientôt.*

Apoi am închis.

Am mers câteva minute, după care am intrat în altă internet café. M-am uitat ca de obicei după eventuale software-uri pentru spionare, apoi am căutat zborurile Paris-Bangkok. Curse directe ofereau doar Thai Air şi Air France. Zborul Thai pleca zilnic la 13:30. Ia să vedem... la Paris era deja 13:15, deci pe acela îl ratase. Zborul Air France pleca zilnic la 23:25 şi ajungea a doua zi la 16:35.

M-am gândit pe îndelete. Fie că Delilah dispunea de timp liber neaşteptat, aşa cum declarase, caz în care ar fi vrut să profite la maximum de el, fie că, mai probabil, venea cu afaceri, ceea ce ar fi cauzat propria sa formă de urgenţă. În ambele cazuri mă puteam aştepta să se mişte prompt, ceea ce ar fi însemnat probabil zborul Air France de noapte. Perfect, pe ăsta aş fi mizat.

M-am gândit apoi unde s-o duc şi cum să procedez. Trebuia să fie un loc special. Pe de o parte, trebuia să recunosc, fiindcă voiam s-o impresionez. Şi, încă mai important, fiindcă doream ca ea să se simtă îndepărtată de cei care o trimiseseră. Sentimentul distanţei, al decuplării, ar fi crescut probabilitatea să vorbească deschis, sau cel puţin să comită o eroare. În acelaşi timp, locul trebuia să aibă securitate excelentă. Iar noi trebuia să ajungem acolo într-un mod care să-mi ofere ocazia de a determina că venise singură.

Am intrat din nou pe site-ul securizat şi am văzut că Delilah îmi lăsase deja identitatea sub care avea să călătorească. Perfect! Am petrecut următoarea jumătate de oră făcând rezervările online necesare. După ce am terminat, am reexaminat totul şi m-am declarat mulţumit. Unica problemă era un sentiment brusc de nerăbdare. Totul era pregătit şi acum nu mai trebuia decât să aştept. Ziua următoare avea să fie dedicată pierderii timpului.

În mod obişnuit pierderea timpului în Bangkok ar fi însemnat urmărirea unui meci de box thailandez la Lumpini sau Ratchadamnoen, sau ascultarea de jazz în Brown Sugar, ori în barul Bamboo din Oriental, poate chiar o noapte petrecută în Grand Hyatt cu o fată de la Spasso. În seara asta însă se părea că voi cutreiera pur şi simplu oraşul în tovărăşia unui prieten.

Ideea respectivă mi se părea stranie. Nu dezagreabilă, nici vorbă de aşa ceva, totuşi stranie. Era ca şi cum aş fi auzit un cântec care-mi plăcuse cu mult timp în urmă, şi pe care îl uitasem cine ştie cum, o melodie simplă care pe vremuri fusese bogată, proaspătă şi plină de promisiuni, şi care acum, prin pierderea ei neobservată şi reapariţia neaşteptată, se transformase alchimic în ceva obsedant, un memento nu doar a ceea ce era, dar şi a ceea ce fusese pierdut în anii scurşi între timp – o melodie nuanţată acum cu speranţa că pierderea putea fi recuperată, dar şi cu teama că a doua

pierdere va fi ireversibilă.

Dox şi cu mine ne-am întâlnit în holul recepţiei, aşa cum stabiliserăm, şi, după precauţiile cuvenite, am luat un taxi spre Silom. Pe drum l-am întrebat asupra destinaţiei, însă a refuzat să-mi spună. Faptul că n-am oprit pur şi simplu taxiul ca să cobor era o dovadă a gradului în care ajunsesem să am încredere în el. Totuşi mă irita comportamentul acela copilăresc.

Am coborât în faţa clădirii State Tower Bangkok şi am luat ascensorul până la etajul şaizeci şi trei, ultimul al turnului. După ce am ieşit din lift, am trecut prin nişte uşi de sticlă din plafon până în podea şi ne-a întâmpinat o imagine despre care a trebuit să recunosc că era impresionantă.

Pe terasa aflată sub cerul liber, care se întindea imediat sub noi, se vedeau mese aranjate simetric, acoperite cu olandă albă; într-un capăt, un bar circular se afla pe un podium ceva mai înalt care strălucea succesiv în roşu, albastru şi galben. În stânga noastră, pe o terasă mai înaltă, un cvartet de jazz cânta pentru meseni. Podeaua restaurantului, din piatră şi lemn de tec închis la culoare, se întindea până la marginile clădirii, dincolo de care pâlpâiau în toate direcţiile luminile nesfârşite ale oraşului; râul Chao Phraya, care şerpuia silenţios, se distingea doar sub forma unei absenţe sinusoidale a luminii. La baza scării, o plăcuţă din sticlă anunţa discret că localul se numea Sirocco.

— Ce zici? a întrebat Dox. Îţi place?

— Da, am recunoscut fără a reuşi să-mi ascund surprinderea din glas.

— Ce credeai, c-o să te duc la un bar de striptease sau aşa ceva?

— A fost o întrebare retorică?

El s-a încruntat.

— Nenică, uneori nu-mi acorzi destul credit.

Am fost surprins de cuvintele acelea. Dox făcea pe bufonul atât de frecvent şi atât de bine, încât mi se părea bizar că ar fi dorit să i se recunoască faptul că, ocazional, dădea dovadă de bun gust.

— De unde ai auzit de Sirocco? l-am întrebat.

A strâns din umeri.

— Petrec destul de mult timp pe-aici, aşa că stau cu urechile mereu ciulite. S-a deschis cu numai câteva luni în urmă şi părea să fie genul tău de local. Aşa c-am zis c-ar merita să-l încercăm.

— Mulţumesc. Am vrut să spun că...

Dox a rânjit larg.

— Hai, las-o baltă.

— Voiam să zic să mă laşi pe mine să comand vinul.

Zâmbetul a început să se destrame, apoi a revenit, de două ori mai luminos.

— Orice te face fericit, nenică.

Plasatoarea ne-a condus la masa noastră. Meniul, denumit de Sirocco „Cină de inspiraţie mediteraneeană", era la fel de bun ca şi panorama. Am comandat cotlete de miel marinate cu usturoi şi rozmarin la grătar, homar Phuket la grătar stropit cu lămâie şi ulei de măsline aromatizat, *confit* de raţă şi *foie gras* tras în tigaie ca antreu. Eu am comandat vinul: Emilio's Terrace Cabernet Sauvignon Rezerve din 1996. Era tânăr, dar puţină expunere la aer avea să-l potenţeze.

— Da' chiar că-i bun, a comentat Dox după ce chelneriţa deschisese şi decantase sticla, iar noi am luat primele sorbituri. Nu ştiu cine-i Emilio, dar mi-ar plăcea să-i strâng mâna. Tu de unde ştii atâtea despre vinuri, nenică?

— Nu ştiu chiar aşa multe.

— Termină cu modestia. Îmi dau seama că te pricepi.

Am sorbit iarăşi din vin, bucurându-mă de gust.

— Pentru joburile mele, am spus după ceea, trebuie să mă pot integra fără probleme în diverse straturi ale societăţii. Iar pentru asta trebuie să cunosc chestiile de fineţe, indiciile mărunte. Poate fi vorba despre vin, sau poate fi vorba despre furculiţa potrivită pe care s-o folosesc. Poate fi vorba despre hainele potrivite. Sau despre cuvintele potrivite. Nu ştiu... Eu mă mulţumesc să privesc şi încerc să învăţ. Sunt un bun imitator. Am sorbit din nou. În acelaşi timp însă îmi place pur şi simplu vinul.

— Adică tu poţi... să foloseşti chestiile astea, apoi să renunţi la ele, ca şi cum ar fi un fel de deghizare?

— Cam aşa ceva. Şi tu procedezi la fel, deşi cumva diferit. Tu ai stilul de a dispărea când o doreşti, l-am văzut la tine.

— Da, e şcoala lunetiştilor. Pur şi simplu... îţi tragi spre interior toată energia. I-o chestie Zen. Îmi vine greu să-ţi explic. Un amic mi-a spus odată că-i cum făcea creatura aia din *Predator* sau navele de război klingoniene cu dispozitive de camuflare. Cam aşa stau lucrurile. Nu m-ar deranja totuşi să mă pot deplasa în largul meu prin pături sociale diferite, ca tine. În acelaşi timp trebuie să fie destul de ciudat să te poţi mişca prin ele, dar de fapt să nu aparţii niciuneia, înţelegi ce zic?

Am aprobat din cap.

— Da, ştiu.

Cina s-a dovedit o plăcere neaşteptată. Mâncarea şi vinul erau de prima mână, iar senzaţia de a fi în centrul metropolei dense din jur, dar în acelaşi timp deasupra ei şi izolat, era înviorătoare, aproape ameţitoare. Vremea era cea mai bună din Bangkok: răcoroasă şi relativ uscată, şi se zăreau chiar câteva stele prin linţoliul de poluare de deasupra. Am vorbit mult despre Afganistan, locul nostru comun: despre cei pe care-i cunoscuserăm acolo,

nebuniile pe care le făcuserăm, despre consecinţa neintenţionată a unei structuri de fanatici islamişti înarmaţi şi bine instruiţi care urmaseră după plecarea sovieticilor la a căror alungare dăduserăm şi noi o mână de ajutor.

Am vorbit de asemenea despre Asia. M-au surprins cunoştinţele lui Dox despre regiune, iar întrebările pe care mi le-a pus, mai ales despre cultura japoneză, au fost inteligente şi pătrunzătoare. Mi-a povestit despre dragostea lui pentru Asia de Sud-Est şi îndeosebi pentru Thailanda, unde îşi făcuse „sejururile", cum îi plăcea să spună, de ani buni, zăbovind tot mai mult şi mai mult cu fiecare vizită, şi că spera să se retragă la pensie aici. Mi-a spus că nu se mai simţea în largul lui în Statele Unite.

L-am înţeles. Cultura thailandeză este tolerantă în acceptare şi există *farang*, străini, care se simt atraşi de ea. În partea întunecată a fenomenului se numără pedofilii şi alţi degeneraţi, care vin aici pentru a-şi satisface pasiunile bolnăvicioase secrete. Există de asemenea managerii mijlocii îmbătrâniţi, care anesteziază regretele legate de ambiţii eşuate şi implacabila apropiere zilnică a morţii prin angajarea de femei, pe care oricum nu le mai pot satisface din cauza vârstei, şi prin reasigurarea propriei lor valori pentru că duc un stil de viaţă neocolonial pe care localnicii nu şi-l pot permite. Mulţi s-au stabilit totuşi aici pentru motive mai nevinovate. Unii sunt, dintr-un punct de vedere, orientali captivi în corpuri de occidentali, care-şi descoperă firea eliberată în climatul „străin" al Thailandei. Alţii sunt pur şi simplu aventurieri, dependenţi de exotisme. Unii sunt refugiaţi dinaintea unei afaceri dezastruoase, a unui divorţ, faliment sau alte traume personale similare. Iar alţii, ca Dox şi ca mine, sunt soldaţi care constată că au fost prea transformaţi de faptele pe care le-au săvârşit în război pentru a mai reveni pe meleagurile tinereţii lor. Unii nu mai pot astupa hăul dintre cei care au fost şi cei care au devenit, iar disonanţa creată de tentativa de repatriere este un memento constant tocmai al schimbărilor pe care doresc atât de mult să le uite.

După ce am terminat cina şi zăboveam înaintea unor căni enorme cu cappuccino, am rostit:

— Am nevoie de ajutorul tău pentru o chestie.

Dox m-a privit atent.

— Sigur că da, nenică, orice, ştii doar. Zi-mi şi s-a făcut.

— Este vorba despre sursa mea din Israel. Femeia care mi-a intermediat întâlnirea cu Boaz şi Gil. M-a contactat mai devreme şi vrea să ne vedem.

— Poate că asta-i exact ce ne trebuie, o informaţie nouă despre Manny.

Am clătinat din cap.

— N-a pomenit nimic despre Manny. A zis doar că vrea să ne vedem.

El a înclinat capul spre un umăr şi m-a studiat.

— Nu pricep. De ce ar vrea să te vadă, dacă nu-i vorba despre Manny?

— Înainte să-mi aranjeze legătura cu Boaz şi Gil, am petrecut ceva timp cu ea.

I-am oferit o versiune prescurtată a întâlnirii mele cu Delilah în Macao, a celor întâmplate între noi acolo şi ulterior în Rio.

M-a ascultat în tăcere, cu o expresie neobişnuit de gravă pe chip. Când am terminat, a spus:

— Te gândeşti să te-ntâlneşti cu ea.

Am încuviinţat fără un cuvânt.

— Vrei să faci asta pentru că te gândeşti că s-ar putea să aibă nişte informaţii operaţionale, sau pur şi simplu pentru că vrei s-o vezi?

Deşi îi plăcea să facă pe ţărănoiul, Dox avea stilul de a merge direct în miezul problemelor. M-aş fi putut eschiva, dar am decis să fiu deschis cu el. O merita.

— Pur şi simplu vreau s-o văd.

A aprobat încet din cap, după aceea a zis:

— Mă bucur c-ai spus-o. Mi-am dat seama din felul cum ai vorbit despre ea şi aş fi fost al naibii de îngrijorat dacă ai fi încercat să m-abureşti. M-aş fi întrebat dacă nu cumva te abureşti şi pe tine.

— Nu ştiu dacă mă aburesc sau nu pe mine.

— Partenere, asta în sine este o clasă profundă de onestitate.

Am sorbit din cappuccino.

— S-ar putea totuşi ca ea să aibă şi ceva operaţional pentru noi. Mă îndoiesc că momentul contactării mele este o simplă coincidenţă.

— Dacă nu-i o coincidenţă şi ea ţi-a spus că te-a căutat numai pentru că-i era dor de personalitatea ta fermecătoare, atunci n-a fost corectă cu tine. S-ar putea să fie vorba despre ceva abject.

— „Abject”?

— Da, adică „imoral” sau „ticălos”.

M-am încruntat.

— Ştiu ce înseamnă cuvântul.

Dox a zâmbit.

— Ei bine, dacă ştii ce-nseamnă, ce crezi?

— S-ar putea să ai dreptate.

— Oricum însă vrei să te-ntâlneşti cu ea.

— Da.

A ţuguiat buzele şi a expirat cu putere.

— Partenere, asta-mi sună cumva ca sexul neprotejat. Şi nu-s sigur că aş vrea ca eu să fiu prezervativul.

Am făcut o strâmbătură.

— Când o spui sub forma asta, nici eu nu sunt prea sigur.

Dox mi-a oferit un rânjet de strălucire medie.

— Orice ar fi, zi-mi ce vrei.

— Ea vine în Bangkok şi i-am spus c-o voi aştepta imediat după vamă. Dacă plasează acolo oameni, care să-mi ia urma, i-ai putea observa.

— Bun...

— O să iau un taxi de la terminalul pentru curse internaţionale la cel pentru curse interne. Tu ne vei urmări, aşa că vei beneficia de ocazii să-ţi dai seama dacă suntem filaţi. Dacă sunt curat, vom trece prin controalele de securitate pentru cursele interne. O să am două bilete pentru Phuket, unde o să merg cu Delilah, iar tu o să ai un bilet pentru altă destinaţie. În felul ăsta vei putea trece de asemenea prin controalele de securitate şi vei avea altă ocazie în zona de îmbarcare ca să confirmi că nu suntem urmăriţi.

— Phuket zici? Sper c-ai discutat cu agentul turistic. Acolo mai există locuri care n-au fost refăcute după tsunami.

— Ştiu.

— Ai putea merge în Ko Chang, care-i în Golful Thailandei, şi n-a suferit deloc. În plus este mai puţin dezvoltat şi la numai patru ore de mers cu maşina de Bangkok.

— Ştiu. Vreau să merg cu avionul, fiindcă aşa vom fi mai greu de urmărit.

— Da, asta-i o explicaţie corectă. Sigur că da, Phuket este oricum un loc frumos. Unde intenţionezi să staţi?

Din reflex, n-am răspuns decât după câteva clipe:

— Amanpuri.

— Oho-ho! Paradisul pe Pământ! Am stat o dată acolo şi l-am văzut pe Mick Jagger. Genul meu de loc, deşi cred că aş prefera totuşi plaja de la Chedi, de alături. N-aş avea nevoie de vreo vilă sau nimic de felul ăla. Un simplu pavilion ar fi suficient. Cu vedere la ocean, bineînţeles. N-are rost să fii în paradis, dacă nu poţi să vezi apa.

— Nu, nu cred...

— Hei, dar cum o să-ţi supraveghez spatele, dacă n-o să fiu acolo? Este posibil ca ea să-şi cheme oamenii după ce ajungeţi la destinaţie şi tu vei rămâne pe cont propriu.

— Mă pot descurca şi singur.

— Atunci de ce-mi mai ceri ajutorul?

— Uite care-i treaba, nu ştiu dacă mai pot face rost de o cameră acolo. Am avut noroc să găsesc una cu aşa puţin timp înainte şi...

— Haide, nenică, ştii bine că rezervările lor au căzut pentru că turiştii cred că daunele cauzate de tsunami sunt mai grave decât în realitate. Totul din cauza echipelor alea de la CNN care-i întreabă pe localnici: „Ne poţi duce

la o scenă de distrugeri suficient de spectaculoase pentru a ne creşte ratingurile?" Iar dup-aia telespectatorii americani îşi spun: „Rahat, aşa arată-ntreaga insulă, mai bine mă duc în Hawaii". Dar noi doi ştim mai bine cum stă treaba, nu?

Pe chipul lui n-am zărit posibilitatea unei negocieri. Am oftat.

— Bine. Să ştii însă că tipa asta-i foarte isteaţă, ai înţeles? observă tot ce se-ntâmplă în jurul ei şi ţine minte feţele. Dacă adopţi modul lunetist, o să fii în regulă, dar dacă îţi pierzi camuflajul, te-a ochit imediat. Iar asta ne-ar putea înmulţi problemele.

Dox a rânjit larg.

— Promit să mă comport corespunzător.

L-am cercetat cu atenţie. O parte din mine clătina din cap, gândind: *Din asta nu poate ieşi nimic bun.*

Am spus însă:

— Bine.

— Acum să fiu sincer, mă bucur să m-aleg cu o excursie cu toate cheltuielile plătite până la Amanpuri, dar asta nu-nseamnă că situaţia îmi place, partenere. Nu-i înţelept s-amesteci afacerile cu plăcerile. În general chestia asta te derutează. Iar uciderea ta ar fi un mod jalnic de clarificare a derutei.

Am mai sorbit din cappuccino.

— Există un grad de risc, dar şi o răsplată. Dacă nu mă întâlnesc cu ea, o să ratez ocazia de a afla ce ştiu israelienii, ce anume plănuiesc ei.

— Da, fiule, dar în cazul ăsta nu te gândeşti doar la răsplata asta.

— Nu, ai dreptate.

— Treaba ta, eşti adult. N-o să-ţi spun eu la ce oră să te bagi în pat sau cu cine s-o faci. Sper totuşi ca ea să merite.

Am încuviinţat în tăcere. Briza s-a înteţit şi, pentru o clipă, pe terasă a fost chiar frig. M-am întrebat despre înţelepciunea intenţiei mele, ca şi despre corectitudinea implicării lui Dox.

Stelele, care fuseseră vizibile pentru scurt timp, dispăruseră acum, ocultate de poluarea cerului. Am privit luminile oraşului. După terminarea cinei, nu mai aveam senzaţia plăcută de a fi deasupra lui, îndepărtat de el. Dimpotrivă, mă simţeam chiar în mijlocul lui şi probabil într-o măsură mai mare decât o ştiam.

Capitolul 8

Hilger stătea la biroul lui de la etajul optzeci şi opt din International Finance Center. Turnul al doilea, Two IFC, era una dintre clădirile cele mai noi din Hong Kong şi de asemenea cea mai înaltă, având 415 metri. Bărbatul trebuia să admită că îi plăcea într-adevăr. Nu era vorba doar de panoramă, dotări şi senzaţia de a te găsi pe acoperişul lumii, detaşat, atotputernic, intangibil, ci clădirea reprezenta pentru el paravanul perfect. Chiria în sine era atât de ameţitoare, încât era de neconceput ca vreun guvern sau nonprofit să poată aproba nota de plată. Şi într-adevăr nu Unchiul Sam plătea chiria lui Hilger, ca de altfel niciunul dintre celelalte aspecte ale operaţiunii sale. În prezent Unchiul Sam îl lăsa pe Hilger mai degrabă singur, bucurându-se de calitatea informaţiilor lui, însă preferând să nu ştie prea multe despre modul cum le obţinea el. Iar asta îi convenea de minune bărbatului.

Camera era lambrisată cu stejar şi avea pe jos un covor berber din lână alb-murdar. Pe birou se aflau doar câteva obiecte: o veioză cu halogen marca Leonardo Marelli din nichel mătuit, un telefon Bang & Olufsen Beocom 2500 care avea instalate circuite Secure Telephone Unit create de CIA şi un display Macintosh uriaş, cu tastatură şi mouse wireless. Aspectul general, pe care îl proiectase cu succes asupra multor clienţi, era soliditate, focusare, bani, conexiuni. Panorama zgârie-norilor Central şi Victoria Harbor făcea de asemenea parte din impresie, iar lui Hilger îi plăcea enorm. În seara aceasta, pentru a minimiza reflexiile şi a pune în valoare peisajul urban strălucitor, încăperea era luminată doar cu veioza. Privitul panoramei îi liniştea mintea bărbatului şi-l ajuta să gândească. Ceea ce era bine, întrucât pe moment existau foarte multe la care trebuia să se gândească.

Situaţia nu era complet pozitivă, totuşi lucrurile puteau fi încă aranjate. Da, pierduse doi oameni, dar mai pierduse oameni şi până atunci şi înţelegea că pierderea de vieţi, poate chiar pierderea propriei lui vieţi, făcea parte din orice misiune. Misiunea era cea importantă, operaţiunea. Aceasta trebuia să reuşească, iar el avea să acţioneze pentru asta.

Examină evenimentele dinspre prezent spre trecut. Obiectivul: protejarea operaţiunii. Asta însemna stoparea ameninţării la adresa lui Manny, care era o parte esenţială din operaţiune. Cum să procedeze în privinţa asta? Foarte simplu. Să afle cine fusese înapoia tentativei de asasinat şi cine încercase s-o comită, iar apoi, pe cât posibil, să-i elimine pe ambii.

Problema era că trebuia lucrat sub presiune. După ce se întâlnise în dimineaţa aceea cu Manny în Kowloon, Hilger revenise în biroul său. Îl

aştepta un mesaj din partea unui membru al reţelei lui, care lucra actualmente în Langley. Acesta îl anunţa că vestea uciderii lui Calver şi Gibbons în Manila ajunsese la eşalonul din vârful CIA. Staţia Manila luase legătura cu poliţia metropolitană din Manila, care verificase dosarul bodyguardului mort şi aflase că unicul lui client era numitul Manheim Lavi, „Jigodie Majoră Binecunoscută". Lavi nu putea fi contactat, dar deducţia era că bodyguardul murise încercând să-l protejeze, iar cei doi ex-agenţi ucişi fuseseră conectaţi cu numita „Jigodie Majoră Binecunoscută". Întrebarea arzătoare, continua mesajul, era ce făceau Calver şi Gibbons cu „Jigodia" şi cine mai era implicat? Hilger ştia că trebuia să înnoade capetele acelea rămase dezlegate înainte ca altcineva să pună mâna pe ele şi să destrame toată ţesătura.

Pe primul front, aflarea atentatorului, izbutise să se mişte rapid. Din descrierea lui Manny, Hilger îl suspectase imediat pe John Rain, despre care ştia că făcuse anul trecut jobul Belghazi la Kwai Chung, în Hong Kong. Hilger fusese împotriva operaţiunii aceleia, ba chiar încercase să-l lichideze pe Rain pentru a-l opri. Rain se dovedise însă greu de abătut din cale şi ajunsese oricum la Belghazi. Ceea ce, în mod neaşteptat, se dovedise a fi excelent: ticălosul de Belghazi încercase să tranzacţioneze rachete nucleare chiar sub nasul lui Hilger. Dacă Rain n-ar fi dus jobul la bun sfârşit, Hilger ar fi fost nevoit să se ocupe personal de Belghazi.

Cu toate acestea, fusese o mizerie totală. Unele dintre sursele pe care le cultivase cu multă grijă îi suspectaseră implicarea. Dacă n-ar fi existat Manny, Hilger se îndoia că ar fi reuşit să le recâştige încrederea. La asta se adăugau presiunile din partea CIA, care dorea să ştie cu exactitate nivelul lui de implicare şi de ce nu fuseseră completate documentele cuvenite. Şi acolo intervenţia din exterior se dovedise decisivă. Contactul lui din Consiliul Naţional de Securitate îl câştigase pe directorul Agenţiei spunându-i că CIA avea mână liberă în a-şi asuma tot creditul pentru stoparea unei operaţiuni teroriste în Kwai Chung. A doua zi toate mass-media trâmbiţaseră despre eroii din CIA, scăldându-l în lumina reflectoarelor pe directorul Agenţiei. Existase de asemenea şi un beneficiu secundar: deoarece Consiliul Naţional de Securitate vorbea în numele preşedintelui SUA, faptul că CNS intervenise agresiv pentru Hilger îl anunţase pe directorul CIA că acesta era protejat la nivelul cel mai de sus. Directorul CIA, directorul Directoratului Operaţiuni şi aproape toţi indivizii importanţi din Directoratul acela îl lăsaseră în pace după aceea.

Acum însă directorul Agenţiei se schimbase şi, după valul de concedieri şi demisii, dispăruseră toţi cei care fuseseră intimidaţi. Vestea bună era că noul director nu ştia absolut nimic, cel puţin deocamdată. El trebuia să-şi

impună controlul asupra atâtor cazuri, încât Hilger putea probabil să acţioneze o vreme fără să apară pe radarul său. Dacă se comitea însă altă eroare sau dacă actualului director îi trecea prin minte să se afirme prin atacarea lui Hilger, atunci situaţia putea redeveni încurcată. Sigur că da, poate că el ar fi fost în stare să apeleze iarăşi la nişte favoruri şi să cureţe mizeria, totuşi prefera să nu aibă atât de curând o confruntare cu noul management. Chiar dacă Hilger ieşea victorios, ar fi existat după aceea ranchiune. Vânătorilor nu le place să fie întrerupţi în timp ce gonesc după pradă.

Implicarea lui Rain în tentativa asupra lui Manny sugera că CIA comandase asasinatul, aşa cum făcuse cu Belghazi. Posibilitatea era aproape dezgustătoare. Dacă idioţii ăia ar fi avut habar ce făcea Hilger, ce izbutise el să realizeze în numai trei ani, atunci ar fi ştiut să nu-i stea în cale şi să-l lase în pace. Să-l lase dracului în pace – dacă ar fi înţeles ceva din ce se întâmpla, i-ar fi căzut în genunchi.

Bărbatul răpăi degetele pe marginea tăbliei din lemn gălbui a biroului şi se uită la barjele luminate ce înaintau încetişor aidoma unor insecte acvatice pe suprafaţa întunecată a portului aflată la aproape cinci sute de metri mai jos. Hilger nu ştia exact de ce anume oamenii lui credeau în el, dar aşa era. Întotdeauna fusese aşa. El simţea că, în preajma împlinirii a patruzeci de ani, devenise pentru ei un soi de figură paternală. Ar fi fost prea mult să se spună că-l adulau, însă opinia lui despre ei conta enorm, ca şi înţelegerea şi iertarea lui pentru faptele pe care munca lor le impunea să le comită. La vremea lui, Hilger nu avusese pe nimeni aşa cum era el acum, dar înţelegea puterea şi responsabilitatea poziţiei. Putea să bată un bărbat pe spate, uneori literalmente, şi să-i spună că era bine, că făcuse lucrul corect, că imaginile şi mirosurile, temerile şi îndoielile, efectele corozive ale conştiinţei făceau de fapt parte din nobleţea lui de a nu fi pornit pe calea mai uşoară, comună, de a se feri de ceea ce trebuia făcut. Şi pentru că nimeni nu putea afla niciodată despre faptele lor discrete de eroism, despre sacrificiile lor anonime, pentru că n-aveau să existe niciodată medalii, parade cu confeti sau mulţumirile unei naţiuni recunoscătoare, înţelegerea lui Hilger şi, când era necesar, iertarea acordată de el erau singurele cu care se puteau mulţumi oamenii lui. Sigur că da, nu era suficient pentru a înlătura povara, totuşi o uşura. Uneori bărbatul îşi dorea să fi putut avea pe cineva spre care să se poată întoarce el însuşi în mod similar, însă nu avea şi presupunea că asta făcea parte din povara conducerii – să suporţi singur îndoielile şi amintirile.

Manny spusese că mai fusese un bărbat, un alb voinic. În sine, informaţia aceea nu însemna mare lucru, dar Hilger ştia că la Kwai Chung acţionase un

lunetist. Poate că fusese Rain, însă acesta nu avea trecut de lunetist, iar cel din Kwai Chung fusese un profesionist. Îi împuşcase în cap pe cei doi din Transnistria de la depărtare suficient de mare pentru ca nimeni să nu fi auzit focurile. Ăsta nu era stilul lui Rain, care lucra din apropiere. Hilger nu putea fi sigur, dar suspecta că ţintaşul fusese un contractor CIA pe nume Dox. Printr-un intermediar, încercase chiar el să-l angajeze pe Dox pentru a-l elimina pe Rain şi a-l salva pe Belghazi. După aceea se întrebase dacă nu cumva blestematul de ex-puşcaş marin decisese să lucreze *cu* Rain şi nu *împotriva* lui. Ştia că cei doi „serviseră" împreună în Afganistan, ajutându-i pe mujahedini să alunge Armata Roşie. Se aşteptase ca instinctele de mercenar ale lui Dox să fie mai puternice decât orice sentimente de camaraderie pe care le putea încă simţi din perioada aceea comună a lor, dar se părea că judecase greşit în privinţa respectivă.

El avea propriile lui dosare despre cei doi bărbaţi, complete cu fotografii. Cea a lui Rain era veche, dar Hilger utilizase un software al Agenţiei ca s-o actualizeze. Îi arătase fotografiile lui Manny înainte de a reveni la Manila şi răspunsul fusese pozitiv pentru ambele.

Deocamdată era bine. Mult mai dificil era să deducă cine comandase asasinatul. CIA fusese prima bănuială a lui Hilger, totuşi nu putuse găsi nimic în direcţia aceea. Bineînţeles, investigaţiile lui fuseseră indirecte, pentru a nu fi conectat prin intermediul lui Manny cu cei ucişi în Manila, totuşi avea surse bune şi niciuna nu găsise nimic. Chiar dacă Agenţia l-ar fi dorit pe Manny mort, se părea că nu încercase să treacă la fapte.

Cine fusese atunci? Manny nu dorise s-o admită, dar, aşa cum discutaseră cu o zi în urmă, lista era extrem de scurtă. Problema era că nu se ştia ca Rain să fi avut conexiuni cu niciunul dintre principalii suspecţi. El avea un trecut comun cu Partidul Liberal Democrat japonez şi, desigur, cu CIA, aceasta din urmă datând tocmai din Vietnam, dar nu se ştia să fi lucrat şi cu alţii. Bineînţeles, asta nu însemna că n-ar fi existat şi alţi clienţi; Rain era liber-profesionist, un mercenar. Totuşi nu-i uşor să-ţi extinzi baza de clienţi într-un domeniu de activitate ca al lui. Nu poţi să-ţi pui o plăcuţă pe uşă sau să publici reclame în mass-media. Clienţii noi sosesc lent sau poate nu sosesc deloc.

Exista bineînţeles şi un mod direct de aflare a adevărului. Tot ce trebuia să facă era să-i întrebe pe Rain sau Dox. Desigur, poate că ei n-ar fi vrut să-i spună, dar aveau să fie înclinaţi să-l creadă când le-ar fi zis că înţelegea că erau doar simpli contractori, că nu avea absolut nimic de împărţit cu ei personal şi nici vreun motiv profesional pentru a-i dori îndepărtaţi. Ba chiar, după ce rezolva toată mizeria asta, ar fi fost încântat să-i încadreze în echipa lui.

Avea să sune atrăgător... pentru că era aproape adevărat. Ba chiar ar fi fost adevărat, însă ei îi omorâseră pe Calver şi Gibbons, ceea ce făcea ca lucrurile să capete totuşi o turnură personală. În plus, cei doi îl speriaseră pe puştiul lui Manny, distrugând astfel orice şansă ca acesta să dorească de asemenea să închidă ochii mărinimos.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă la ei. O răpire curată, cu o dubă banală, care să nu atragă atenţia. O conversaţie rezonabilă, de la om la om, pe cât posibil. Dacă nu, cleme-crocodil prinse de scrot. Indiferent de soluţia adoptată, ar fi obţinut informaţia dorită.

Inspiră profund. Da, avea nevoie de cineva care să-i poată răpi, apoi interoga pe cei doi. Cineva care să cunoască de asemenea regiunea suficient de bine pentru a acţiona rapid şi decisiv.

Putea alege dintre câţiva, dar un nume se reliefa în mod deosebit: Mitchell William Winters. Individul era expert. Se antrenase alături de faimoasa echipă de salvare a ostaticilor a FBI-ului şi venise de hac la o mulţime de indivizi răi. Lucrase de asemenea în Asia, unde acordase consultanţă de securitate companiilor ce necesitau asemenea asistenţă în regiune. Winters practica artele marţiale; Hilger ţinea minte că auzise despre *kali* sau aşa ceva în Filipine şi box thailandez în Bangkok. El nu prea avea treabă cu karate – alegerea lui în domeniul artelor marţiale era un SIG P229, ascuns într-o borsetă de centură şi încă nu întâlnise un mare maestru shaolin care să poată bloca un glonţ plecat din pistolul acela –, dar experienţa asiatică avea să fie esenţială.

Iar Winters mai deţinea un atu; Hilger ştia despre el că absolvise un program CIA de interogare a ostililor care nu figura în niciun manual oficial. Programul fusese conceput pentru a-i deprinde pe agenţi să reziste la torturi, dar în comunitate se ştia foarte bine că, procedând aşa, predase el însuşi torturile şi acela îi era adevăratul scop. Unii erau mai predispuşi să aplice lecţiile deprinse şi despre Winters se auzise că fusese un elev model.

Cerul începea să se lumineze înapoia lui Central, în dreapta. Hilger îşi consultă agenda, apoi luă telefonul.

Capitolul 9

După cină, Dox a insistat să meargă în barurile de striptease din Patpong. Ideea nu mă încânta, dar bănuiam că trebuia pur şi simplu să accept că în corpul lui masiv coexistau o mulţime de trăsături: era letal şi gălăgios, cultivat şi grosolan, profund şi petrecăreţ. Iar ceea ce declarase mai

devreme, că se descurcase perfect pe cont propriu era, bineînţeles, adevărat. Poate că nu eram corect faţă de el. Am decis să încerc să-i acord şi mai multă încredere. Gândul acela era ciudat şi inconfortabil, dar părea cuvenit.

M-am oprit la o internet café pentru o actualizare a planurilor lui Delilah. Îmi lăsase un mesaj: sosea cu zborul Air France, care avea să sosească în Bangkok în după-amiaza următoare, la 16:35. Perfect! Am făcut rezervarea necesară pentru Dox, am revenit în Sukhothai, m-am bucurat de o baie fierbinte în cada excelentă, am suit în pat şi am dormit.

Somnul mi-a fost însă agitat. Am visat că eram iarăşi băieţel în apartamentul în care crescusem şi ceva mă urmărea dintr-o cameră în alta. Mi-am strigat părinţii, însă n-au apărut şi eram îngrozit că rămăsesem singur. Tata avusese o *katana*, sabia lungă japoneză, despre care spunea că aparţinuse străbunicului său, ţinută pe un stativ ceremonial în dormitorul părinţilor, aşa că am alergat acolo şi am trântit uşa în urma mea. M-am dus să iau *katana*, dar nu era o sabie, ci două, şi nu puteam alege pe care s-o apuc. Am încremenit. Mintea mea zbiera: *Ia pur şi simplu una*! *Ia-o pe oricare*!, însă nu mă puteam clinti. Apoi uşa a început să se deschidă...

M-am trezit şi am sărit din pat, adoptând o postură ghemuită. Am rămas aşa mult timp, trăgându-mi răsuflarea, simţind cum transpiraţia mi se usucă pe corp, străduindu-mă să alung visul şi să-mi vin în fire. Într-un final m-am îndreptat, am folosit toaleta şi am mai făcut o baie.

N-a mai avut însă efectul aproape instantaneu al primei. Am rămas mult timp întins în pat, gândindu-mă. Mă tulbura că încremenisem iarăşi, chiar dacă nu fusese decât un vis. Două săbii aflate la o lungime de braţ de mine – ai fi zis că însemnau destule arme dacă ai fi în pericol. Totuşi nu putusem alege niciuna dintre ele. Dacă nu m-aş fi trezit, ceea ce mă urmărise în vis m-ar fi ucis.

•••

În după-amiaza următoare Dox şi cu mine ne-am dus devreme la aeroport, pentru a avea timp să stabilim o rută de contrafilaj şi s-o parcurgem de câteva ori. Utilizam echipamentul de comunicaţii din Manila. Dacă Dox trebuia să mă prevină în legătură cu orice, o putea face de la distanţă şi direct în urechea mea. În felul acesta beneficiam de un domeniu mai bun de opţiuni decât dacă el ar fi încercat să mă protejeze de la depărtare, fără contact.

Zona de după vamă era ticsită cu cei care aşteptau sosiri: familii, thailandezi şi expatriaţi, şoferi de la hoteluri în livrele albe, turişti cu păr unsuros, rucsac în spate şi sandale, aşteptând prieteni dornici de aventură care soseau din Europa şi Australia. Niciunul nu mi-a declanşat radarul, totuşi locul era prea aglomerat ca să pot fi sigur. Dacă ar fi fost indivizi care

să creeze probleme, mă aşteptam să arate a israelieni. La urma urmelor, o parte din motivul pentru care oamenii lui Delilah recurseseră la mine fusese lipsa lor de resurse asiatice. „Lipsa" era desigur relativă: atât prin intermediul comerţului cu pietre preţioase, cât şi al pieţei clandestine de arme destinate unor grupări ca Tigrii din Tamil, din Sri Lanka, Israelul are surse în Thailanda. Bănuiam că n-ar fi reuşit totuşi să externalizeze, dacă doreau să acţioneze îndeajuns de rapid pentru a profita de orice informaţii pe care le-ar fi putut furniza Delilah. Asta nu însemna că i-aş fi ignorat pe cei care nu se potriveau profilului respectiv, dar este util să ai în minte nişte linii directoare.

M-am instalat departe în dreapta ieşirii, într-un loc de unde o puteam vedea pe femeie când ieşea de la vamă, pe când ea ar fi trebuit să mă caute serios ca să mă zărească. Dox era poziţionat la câţiva metri înapoia mea, spre stânga, şi când am privit cu un aer nepăsător în direcţia lui, mi-a trebuit o secundă să-l disting, deşi îl cunoşteam şi ştiam unde să mă uit. Avea într-adevăr tehnica de lunetist de a dispărea în fundal.

Existau două posibilităţi: prima, ca ei să fi poziţionat din timp pe cineva în exteriorul vămii, acolo unde îi spusesem lui Delilah că o voi aştepta. A doua posibilitate era ca în aceeaşi cursă cu ea să existe cineva, care s-o urmărească ulterior dacă prezenţa lui ar fi slujit vreunui scop. O consideram pe a doua mai probabilă, şi în acelaşi timp mai uşor de abordat de către mine. Era mai probabilă, pentru că lipsa lor de resurse asiatice i-ar fi împiedicat să aducă pe cineva atât de repede; era mai uşor de abordat, pentru că persoana aceea trebuia să fie aproape de Delilah la coborârea din avion şi i-ar fi fost greu să rămână camuflată după ce începeam să mă mişc. Oricum ar fi stat lucrurile, nu-mi făceam griji despre vreo acţiune în aeroport. Nivelurile de supraveghere, securitate şi control ale intrărilor şi ieşirilor implicate făceau ca un job în interiorul aeroportului să fie aproape imposibil de executat în mod curat.

Avionul a sosit cu zece minute mai devreme şi până atunci n-am remarcat nimic anormal, care să-mi sară în ochi, în mulţimea care aştepta. Am văzut-o pe Delilah imediat cum a ieşit din vamă. Purta un costum cu pantaloni bleumarin şi pantofi cu toc maro; părul lung şi blond îi era strâns în coadă la spate. Pe umărul stâng avea o geantă de voiaj din piele de crocodil, a cărei curea îi trecea curmeziş peste piept, astfel că geanta în sine se proptea confortabil pe şoldul opus. Imaginea ei generală anunţa aspect, bani, încredere, stil. Ştiam bine că ea nu se limita la astea, dar etala perfect respectiva personalitate exterioară.

Am băgat mâna în buzunar şi am închis echipamentul de comunicaţii, apoi am activat detectorul de microfoane pe care mi-l construise Harry în

Tokio şi de care nu mă mai despărţisem de atunci. Primul l-ar fi declanşat pe al doilea şi doream să mă asigur că Delilah nu purta asupra ei niciun transmiţător.

Ea a privit în jur, m-a zărit şi a zâmbit. Am simţit o furnicătură în zonele intime, aidoma unui dulău adormit care se foieşte ca răspuns faţă de o aromă îmbietoare şi am gândit, *Jos*, *băiete*! *Nu mă face de râs.*

Delilah a venit spre mine, a lăsat geanta jos, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat uşor pe gură. Am cuprins-o în braţe şi am tras-o mai aproape. Mirosea la fel ca atunci când o sărutasem prima dată, curat şi proaspăt şi cu urma ispititoare a unui parfum pe care nu-l puteam identifica. Căldura ei, apăsarea corpului, mirosul, toate au părut să mi se strecoare pe sub haine şi, în ciuda înghesuielii din aeroport, îmbrăţişarea a fost brusc privată, concentrată, aproape nudă prin intimitatea ei.

Ea şi-a retras capul şi m-a privit, ţinându-mă cu o mână după ceafă şi coborând cealaltă mână încet spre pieptul meu. Trezirea cărnii era acum în plină desfăşurare. Încă un minut şi ar fi ajuns la maximum. M-am desprins din braţele ei şi am privit-o.

A surâs şi ochii de culoarea cobaltului i-au strălucit şăgalnic.

— Bănuiesc, a rostit, că acum ar trebui să te întreb: „Ai un pistol în buzunar sau...”

M-am simţit învăpăindu-mă la faţă.

— Nu, ci mă bucur în mod clar să te văd.

Delilah a râs.

— Unde mergem?

Detectorul dormea paşnic în buzunarul meu. Femeia nu avea microfoane asupra ei. Am adoptat o postură relaxată, cu ambele mâini în buzunare. Am închis detectorul şi am activat echipamentul de comunicaţii. Un fâşâit uşor mi s-a auzit în canalul auricular, acolo unde era inserată unitatea de culoarea pielii.

— Într-un locşor de pe Phuket pe care-l cunosc, i-am spus.

— Grozav! Am auzit că-i o minunăţie, dar n-am fost niciodată acolo. Cum e situaţia după tsunami?

— Locul unde mergem noi este mai sus decât plaja şi a scăpat cu bine. De fapt, majoritatea insulei îşi revine fără probleme. De cât timp dispui?

— Trei zile, poate mai mult. Tu?

— Nu ştiu. Aştept ceva. Sper că va dura câteva zile până se materializează.

— Atunci să nu pierdem timpul. Unde mergem?

— La celălalt terminal. Zborul nostru pleacă peste o oră.

Am evitat autobuzul de navetă între terminale, preferând să aleg o rută care necesita să mergem pe jos prin terminal, apoi să coborâm la nivelul

imediat inferior. Delilah ştia ce fac, dar n-a comentat. Când am ajuns jos, am chemat un taxi şi i-am cerut să ne ducă la terminalul pentru zboruri interne. La un minut după pornire, l-am auzit pe Dox în ureche:

— În regulă, până acum merge bine. Nu pare că cineva ar încerca să vină după voi. Iar dacă o face totuşi, este extrem de discret. Pornesc şi eu într-acolo, să vedem dacă observăm ceva feţe familiare.

Taxiul s-a oprit în faţa terminalului pentru zboruri interne. Am achitat cursa, am coborât şi i-am deschis portiera lui Delilah, privind în acelaşi timp în spatele şi în jurul nostru. Ea m-a văzut – nu încercam să fiu subtil, pentru că oricum şi-ar fi dat seama –, însă n-a comentat nici acum. Mi-am spus că absenţa protestelor era o posibilă sursă de îngrijorare. În Rio, noi doi trecuserăm de punctul în care eu o tratam ca pe o potenţială ameninţare şi ştiam că acceptul meu de a-mi relaxa garda fusese important pentru ea. Aparenta revenire a neîncrederii mele ar fi trebuit să fie o sursă de insulte şi de furie, aşa cum ştiam din ocazionalele ei izbucniri. Cu excepţia cazului în care, desigur, era perfect conştientă de motivele dinapoia resurgenţei şi încerca în mod greşit să mi-o adoarmă.

Am intrat în terminal şi ne-am îndreptat spre poarta 8. După câteva minute a apărut şi Dox, care s-a menţinut la periferia câmpului meu vizual.

— Partenere, este imposibil să fi fost urmărit până aici. De asemenea, n-am văzut pe nimeni care să fi aşteptat în faţa terminalului pentru sosirile curselor internaţionale. Aşa că, exceptând cazul în care cineva ştia unde te duci şi a ajuns aici înaintea noastră, eşti curat. Cred că următorul punct vulnerabil va fi la destinaţie. Este posibil ca după ce aterizaţi, ea să dea un telefon sau SMS, pentru a-şi anunţa oamenii unde sunteţi. În felul ăsta, ei n-ar trebui să se trădeze, încercând să vă urmărească. Dacă aş fi în locul ei şi aş avea intenţii rele, aşa aş proceda.

Ajunge, am gândit. Nu numai că mă gândisem eu însumi la toate astea, dar le şi discutasem de fapt cu Dox, în amănunt. Era extrem de vorbăreţ.

Delilah şi cu mine am flecărit despre zborul ei. Venise cu clasa întâi şi dormise tot drumul, aşa că era odihnită şi pregătită pentru o seară într-un paradis tropical. Dox continua să pălăvrăgească şi, deoarece Delilah era chiar lângă mine, nu-i puteam spune să înceteze.

— Să fiu al naibii, nenică, nu mai trebuie să ţi-o spun, da' i-o tipă a-ntâia! De ce ai tăcut din gură? Aş fi-nţeles imediat de ce vrei să te reîntâlneşti cu ea. Ce dracu', şi eu aş fi încercat s-o fac. Ţi-aş fi făcut contrafilajul pe gratis, partenere. Dac-aş fi ştiut că ea va fi subiectul, nici n-ar fi trebuit să-mi plăteşti vacanţa. Acum însă e prea târziu – înţelegerea rămâne înţelegere.

A tăcut şi mi-am spus *Slavă cerului*! Dar el a reînceput:

— Iar eu crezusem că tu duci o viaţă de sihastru, fără să te bucuri decât

de palma dreaptă! Te-am judecat greşit, nenică, şi să ştii că-s îndeajuns de matur ca s-o recunosc. De-acum înainte, tu eşti eroul meu – de la tine o să iau toate ponturile romantice.

Odată ce am suit în avion şi am ştiut că mă găseam în siguranţă, cel puţin temporar, mi-am scos casca din ureche, mulţumit să ştiu că Dox vorbea acum de unul singur.

Delilah şi cu mine am mai conversat, în general despre fleacuri, totuşi am sondat discret. Deocamdată aveam două indicii şi ambele erau neliniştitoare: momentul când mă contactase şi lipsa ei de reacţie faţă de evidentele mele acţiuni de contrafilaj. Juriul nu-şi ocupase încă locurile, însă dovezile se adunau. La un anumit nivel mă tulbura că se ajunsese la asta. În Rio fusese realmente bine. Ar fi trebuit să fiu capabil să abordez situaţia – ea era o profesionistă, iar afacerile sunt afaceri – dar, era adevărat, mă deranja.

Dumnezeule, era totuşi frumoasă! Îi puteai înţelege eficienţa extraordinară. Avea o aură, un magnetism pe care nu le mai întâlnisem niciodată la altcineva.

Şi în ciuda suspiciunilor, mă simţeam bine să fiu alături de ea. Poate că greşeam. Poate că indiciile aveau să înceapă să se acumuleze într-o direcţie mai favorabilă.

Coborârea şi aterizarea au fost line, iar o maşină a hotelului ne aştepta în faţa terminalului sosiri pentru a ne duce la Amanpuri. Soarele cobora pe cer în timp ce am mers pe drumurile înguste cu numai două benzi de pe Phuket. Ştiam ce gândea Delilah: *Asta este*? *Nu-i chiar aşa grozav.* Eram însă spre interiorul uscatului, iar frumuseţea insulei nu se dezvăluie cu adevărat până nu ajungi pe coastă. Moment în care, o ştiam cu certitudine, aşteptările ei care se reduseseră aveau să facă Amanpuri cu atât mai extraordinar.

Am intrat pe drumul de acces şerpuit al staţiunii, am trecut de poartă şi am oprit tocmai când soarele apunea înapoia acoperişurilor ţuguiate în stil thailandez ale bungalow-urilor şi pavilioanelor, şi a Mării Andaman dinapoia lor. Siluetele palmierilor se legănau sub briza blândă. O terasă din lemn de tec se întindea de la marginea drumului spre o piscină lungă, cu fundul negru, a cărei suprafaţă părea onix lustruit dedesubtul cerului care se întuneca treptat. În lumina aurie firavă, părea ca şi cum am fi privit un decor de film.

Un portar a deschis portiera şi am coborât.

— Bun venit la Amanpuri, a rostit el lipindu-şi palmele sub bărbie şi plecându-şi capul într-o *wai* formală, atitudinea thailandeză de salut şi recunoştinţă.

Delilah a privit în jur, după care s-a întors spre mine. Avea buzele întredeschise.

— Ce-i mirosul ăsta minunat? a întrebat ea.

— *Sedap malam*, a răspuns portarul. Adus aici din Indonezia. Înseamnă „noapte cerească", deoarece îşi oferă parfumul doar seara. Cred că în engleză îi spuneţi Chipa Roasă.

Am zâmbit larg şi am privit-o.

— Deci? îţi place?

Delilah a tăcut o clipă, apoi a zis:

— Dumnezeule!

— Asta înseamnă „da"?

A încuviinţat din cap şi a privit iar în jur, pentru a reveni cu ochii la mine. Faţa i s-a deschis într-un surâs enorm.

— Da, a spus. Da, îmi place.

Ne-am înregistrat în pavilionul recepţiei în aer liber. O tânără, care s-a recomandat Aom, ne-a oferit un tur scurt al facilităţilor: centrul de fitness, biblioteca şi complexul balneoclimateric. Totul era din lemn de tec şi piatră şi părea să se înalţe din terenul deluros, la fel de natural ca palmierii înconjurători. Am zărit foarte mulţi agenţi de pază, toţi extrem de discreţi. Amanpuri este un magnet pentru celebrităţi şi staţiunea priveşte securitatea cu toată seriozitatea. Ceea ce, pentru mine, făcea parte din atracţie. Chiar dacă Delilah şi-ar fi informat oamenii asupra locului unde ne aflam, le-ar fi fost enorm de greu să intre aici neanunţaţi şi neobservaţi. Cât despre Delilah însăşi, din cele văzute despre modul de operare al organizaţiei ei, rolul femeii era să aranjeze popicele, nu să le doboare. De asemenea, întrucât nu avusese bagaj de cală, capacitatea de a fi adus arme era mult limitată. Ştiind toate astea şi influenţat în mod inevitabil de împrejurimile extraordinar de frumoase, am început să mă relaxez. Simţeam că ne fusese acordată o pauză, în timpul căreia puteam afla ceea ce trebuia să ştiu. Poate că aş fi putut răsturna situaţia, dacă ar fi fost necesar. Era adevărat, noi doi ne mai confruntaserăm şi înainte cu un conflict de interese şi găsiserăm o cale de rezolvare. Poate că o puteam face din nou.

Aom ne-a dus la pavilionul nostru – numărul 105, cu panoramă completă a oceanului. Camera era discretă, dar luxoasă. Pereţii, podeaua şi mobilierul simplu erau din lemn de tec, cada lungă era din porţelan, cuvertura din bumbac, iar prosoapele groase şi mari erau toate sclipitor de albe. Totul părea să strălucească sub lumina aurie a soarelui, care continua să fie vizibil prin uşile dinspre vest ale pavilionului.

Delilah murea de foame, aşa că am decis să mâncăm într-unul dintre cele două restaurante în aer liber de pe domeniu. Ne-am aşezat lângă balustrada de unde aveam vedere peste ocean. Soarele coborâse deja complet sub orizont şi, cu excepţia unei linii roşu-strălucitor subţiri care le despărţea,

apa era la fel de neagră ca şi cerul. Ca toate facilităţile din Amanpuri, restaurantul renunţase cu înţelepciune la orice fel de muzică difuzată prin instalaţia hi-fi, îngăduind brizei care legăna palmierii şi valurilor ce clipoceau pe plajă să asigure ambianţa necesară.

Am comandat raţă la cuptor sotată cu spanac-de-apă, crabi negri cu cochilie moale sotaţi cu pastă chile, mix de legume prăjite la foc iute şi muguri de fasole prăjiţi la foc iute cu tofu şi chili. Pentru început am cerut o sticlă de şampanie Veuve Clicquot 1993.

— Trebuie să-ţi spun, a rostit Delilah în timp ce mâncam, că am fost în unele din cele mai frumoase locuri de pe Pământ. Post Ranch din Big Sur... Hotelul Palace din Saint-Moritz... Parcul Naţional Seregenti... Însă acesta este cu totul special.

Am zâmbit încântat.

— Nu există multe locuri care să te poată face să uiţi de toate. Să uiţi oriunde ai mai fost, orice ai făcut...

Ea a arcuit sprâncenele.

— Care sunt altele? Pentru tine, vreau să zic.

Am căzut pe gânduri.

— Poate n-o să crezi, dar câteva se află în Tokio. Sunt însă mai degrabă ca nişte... enclave. Oaze. Te pot proteja de lucrurile din exterior, totuşi continui să ştii că ele există acolo. Aici însă... aici este alt univers.

Delilah a sorbit din şampanie.

— Ştiu ce vrei să spui. În Haifa, unde am crescut, există o plajă şi uneori când revin acolo, pot găsi câte un colţişor liniştit, seara. Izul mării, sunetul valurilor... mă fac să mă simt din nou o fetiţă, inocentă şi nepătată. Ca şi cum aş fi singură, dar într-un fel bun, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— A nu fi însoţit de amintiri permanente, am citat cuvintele pe care mi le spusese cândva un prieten, înseamnă a găsi o stare de graţie.

— Graţie? a repetat ea, luându-mi literal referirea. Tu crezi în Dumnezeu?

Am făcut o pauză, gândindu-mă la conversaţia mea cu Dox, apoi am zis:

— Încerc să n-o fac.

— Şi te ajută?

Am ridicat din umeri.

— Nu tocmai. Ce contează însă în ce anume crezi? Lucrurile sunt aşa cum sunt.

— Ceea ce crezi este cel mai important în lume.

Am privit-o cu atenţie. Noi doi mai fuseserăm pe drumul acesta şi nu mi-a plăcut critica implicită, poate chiar condescendenţa din comentariul ei. Nici atunci, nici acum.

— Atunci ar fi bine să fii atentă în ce anume crezi, am zis. Şi ce te-ar putea

costa.

Delilah şi-a ferit ochii pentru o clipă. N-am fost sigur dacă a fost o tresărire.

Am terminat şampania şi am comandat un vin Lafon Volnay Santenots 1999. Ştiam că Delilah avea o minte disciplinată, totuşi nimeni nu se descurcă la fel de bine în prezenţa vinului şi a schimbării fusului orar, ca în absenţa lor. Iar dacă ea se afla aici pentru ceva „abject", aşa cum spusese Dox, discordanţa dintre sentimentele ei anterioare pentru mine şi intenţiile ei actuale ar fi produs o tensiune. Doream să fac tot ce puteam pentru a transforma tensiunea aceea într-o fisură, iar fisura într-o crăpătură care să se lărgească treptat.

Am continuat să discutăm despre fel de fel. Ea n-a lăsat nicio clipă să-i scape că ar fi ştiut ceva despre Manny sau că tentativa ratată din Manila avea orice de-a face cu prezenţa ei aici, acum. Iar odată cu trecerea serii, mi-am dat seama că nu puteam accepta că momentul în care mă contactase fusese o coincidenţă. De aceea, absenţa oricărei recunoaşteri trebuia să fie o omisiune. O omisiune deliberată.

Dacă Delilah ar fi fost altcineva şi dacă toate astea s-ar fi întâmplat cu numai un an sau doi în urmă, aş fi acceptat adevărul informaţiilor pe care le aveam. Aş fi acţionat pe baza lui. Procedând astfel, mi-aş fi protejat corpul, este drept pe seama unui cost din partea sufletului. Dar stând acum vizavi de ea la masă, afectat fără îndoială de vin, ca şi de ambianţă şi de sentimentele pe care încă le nutream pentru ea, m-am pomenit căutând altă cale. Ceva mai puţin direct, mai puţin iremediabil, ceva care să fi avut la bază speranţa, nu doar frica.

În acelaşi timp sentimentul că-mi asumam un risc era straniu de atractiv. Nimic bazic ca fiorul „sexului neprotejat", aşa cum sugerase Dox, ci mai degrabă o percepere a posibilităţilor, a potenţialei părţi pozitive. Nu doar posibilitatea ca, în urma unei provocări, Delilah să cedeze şi să-mi ofere informaţii care să mă ajute să înţeleg unde ajunsesem în privinţa lui Manny. Conştientizam de asemenea existenţa unei speranţe mai profunde, speranţa pentru ceva mai mult decât simpla informaţie, ceva intangibil, totuşi infinit mai valoros.

După desertul de fructe şi dulciuri thailandeze, urmat de ceşti aburinde de cappuccino, am revenit încetişor spre pavilion. Am redus intensitatea luminilor şi ne-am aşezat pe o sofa de tec scundă cu faţa spre ocean, care era prezent prin sunetele valurilor, dar invizibil în beznă. Tăcerea mi se părea apăsătoare, de rău augur. Gambiturile mele conversaţionale anterioare, piezişe, îmi îngăduiseră doar aluzii şi indicii. Am decis că era timpul să fiu mai direct. Îmi simţeam gura uscată înaintea ideii respective; poate că o

parte din mine se temea de ceea ce puteam descoperi.

— Ai tăi ţi-au spus despre jobul pe care mi l-au oferit? am întrebat-o.

Delilah m-a privit şi ceva din expresia ei mi-a spus că întrebarea nu o încântase. Nu acesta era motivul pentru care reveniserăm în cameră. Nu făcea parte din scenariu.

— Nu, a spus după aceea. Organizaţia noastră funcţionează în conformitate cu „nevoia de a şti". Dacă nu este nevoie să ştiu, atunci este mai bine să nu ştiu.

— M-au trimis după un tip din Manila.

Ea a clătinat din cap.

— De ce-mi spui asta?

— Nu vreau ca relaţia dintre noi să fie limitată strict la „nevoia de a şti". Dacă va fi aşa, atunci înseamnă că ne jucăm unul cu celălalt.

— Ne protejăm unul pe celălalt.

— Tu m-ai proteja pe mine?

— De ce anume să te protejez?

— Dacă, de pildă, ceva ar merge rău?

— Nu mă pune într-o asemenea poziţie.

— Dar dacă ar trebui să alegi?

Ochii i s-au îngustat puţin.

— Nu ştiu. Tu ce ai face?

Am privit-o.

— Pentru mine este uşor. Eu nu cred în nimic, ai uitat? Pot decide singur.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Este un răspuns într-o măsură mai mare decât ceea ce tocmai mi-ai spus tu.

— Ţi-am spus că nu ştiu. Îmi pare rău dacă n-a fost răspunsul pe care-l căutai.

— Eu caut adevărul.

— Ştii cine sunt.

— Asta te întreb.

Delilah a râs.

— Uite care-i treaba, eu sunt ca o femeie măritată, da? Cu o familie la care trebuie să revin de fiecare dată.

Nu am răspuns. După încă o clipă ea a zis:

— Atunci încetează să te mai prefaci că nu ştii toate astea.

Părea periculos de aproape de genul de justificare cu care sunt foarte familiar: *Ţinta a ştiut în ce s-a băgat. Dacă n-ar fi fost în joc, ei n-ar fi vrut să-l omoare.*

Dintre toate unghiurile de abordare potenţiale, dintre toate gambiturile

posibile, mi se părea că Delilah era cel mai puţin pregătită pentru adevăr. Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât o scotea mai mult din jocul ei.

— Ai venit aici numai din motive personale? am întrebat-o.

S-a mişcat foarte puţin pe sofa.

— Da.

— Uită-te-n ochii mei când spui asta.

S-a uitat. A trecut o secundă foarte lungă.

— Am venit aici numai din motive personale, a zis ea.

Nu era adevărat. O cunoşteam, din timpul pe care-l petrecuserăm împreună în Rio. Dacă ceea ce tocmai spusese era adevărat, atunci suspiciunile mele ar fi trebuit s-o fi iritat instantaneu. Însă acum ea încerca să-şi gestioneze comportamentul afectat de oboseală, emoţii conflictuale, alcool şi presiunea întrebărilor mele, iar efortul neobişnuit se trăda.

Am privit-o în tăcere. Ea mi-a întors uitătura. A trecut un timp destul de lung – poate cincisprezece secunde. Am văzut cum obrajii au început să i se coloreze, cum nările i se dilatau uşor cu fiecare expiraţie.

Brusc, şi-a ferit ochii. Umerii i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei.

— Lua-te-ar dracu', a murmurat ea. Lua-te-ar dracu' să te ia.

S-a uitat în jurul camerei, mişcând capul în gesturi iuţi, smucite, dar eficiente, înainte şi înapoi.

După aceea s-a ridicat şi a început să se plimbe, la început lent, apoi mai rapid, încuviinţând din cap de parcă ar fi confirmat ceva intern, ceva ce încerca să accepte. Se uita peste tot, mai puţin spre mine.

— Trebuie să plec de-aici, a rostit mai mult pentru sine.

S-a apropiat de dulap, a deschis sertarul şi a început să-şi înghesuie lucruri în geanta de voiaj.

— Delilah, am spus eu.

Nu mi-a răspuns şi nici măcar nu s-a oprit. A deschis un al doilea sertar şi a îndesat şi conţinutul lui în geantă.

M-am ridicat de pe sofa.

— Delilah, am repetat.

Ea şi-a aruncat geanta pe umăr şi a pornit spre uşă.

— Aşteaptă, am zis şi m-am pus în faţa ei.

A încercat să mă ocolească prin stânga. I-am tăiat calea. A pornit spre dreapta. N-a avut nici aşa succes. S-a mişcat din nou către stânga, dar acum mai rapid. Degeaba.

Devenise aproape indiferentă faţă de prezenţa mea. Un obstacol îi apăruse în cale şi încerca să-l ocolească orbeşte. Totuşi lipsa progresului a silit-o să-şi schimbe focalizarea şi a văzut imediat că obstacolul eram eu. Ochii i s-au mijit şi a părut că urechile i se lipesc de cap. Cu vederea

periferică am observat-o deplasându-şi centrul de greutate printr-o rotire uşoară a şoldurilor. După aceea cotul drept i-a ţâşnit fulgerător spre tâmpla mea.

Am retras capul şi am ridicat umărul stâng, iar simultan am înălţat mâna stângă pe lângă faţă. Cotul ei mi-a şters creştetul capului. Pumnul ei stâng sosea deja din direcţia opusă. M-am lăsat în genunchi şi i-am deviat lovitura în acelaşi fel.

Delilah s-a retras şi a repezit o lovitură cu podul palmei stângi drept spre nasul meu. M-am ferit şi am parat cu mâna dreaptă. A atacat după aceea din partea opusă – aceeaşi apărare.

A mai încercat două lovituri rapide, croşee spre cap. Am eschivat efectele cele mai rele ale ambelor. M-a prins apoi de braţ şi a încercat să mă tragă într-o parte; orice tactică era acum erodată de frustrare şi mânie.

În douăzeci şi cinci de ani de judo practicaţi în Kodokan, corpul meu a deprins perfect înţepenirea pe picioare. La fel de bine Delilah ar fi putut să încerce să mişte din loc unul dintre stâlpii groşi din tec ai camerei.

A scos un mârâit, pe jumătate de furie, pe jumătate de disperare. S-a retras un pas şi a expediat geanta de voiaj spre capul meu. Am disipat o parte din forţa loviturii, curgând odată cu ea, şi am absorbit restul cu umărul, bicepsul şi antebraţul. Ea a retras geanta şi a încercat din nou. Şi de data asta am curs şi am absorbit.

A început să înjure în ebraică şi să mă izbească direct cu geanta, fără alt ţel evident decât de a-şi descărca furia. I-am îngăduit s-o facă, amortizând majoritatea impacturilor cu braţele şi umerii. Era în formă şi a obosit după un timp mai lung decât aş fi preferat. Într-un final însă puterea loviturilor s-a diminuat şi intervalul dintre ele s-a prelungit. A rămas locului, cu geanta atârnând pe lângă corp, gâfâind apăsat. Mi-am coborât braţele şi am privit-o.

Ea s-a uitat prin cameră. Mi-am dat seama că era în căutarea unei arme mai utile decât geanta. M-am încordat, gata s-o prind înainte de a putea înhăţa ceva greu şi contondent, sau ascuţit.

Probabil că a simţit că eram cu ochii pe ea. Sau poate că n-a zărit nimic care să-i poată satisface intenţiile. Oricum s-a oprit din examinarea încăperii şi m-a privit în ochi. Pupilele îi erau uriaşe şi negre – dilatate de adrenalină.

Gâfâielile i-au punctat vorbele.

— Pleacă... Dracului... Din... Calea... Mea...

— N-o s-o fac până nu-mi spui ce se-ntâmplă.

A tras aer adânc în piept pentru o clipă, după care a zis:

— Du-te-n mă-ta!

Am privit-o.

— Va fi o noapte lungă.

— Ce vrei?

— Vreau..., am dat să spun.

Fusese însă doar un truc. Delilah şi-a coborât umărul drept şi s-a năpustit în mine, încercând să mă răstoarne. Mişcarea m-a luat prin surprindere şi ar fi putut avea succes, dar i-am prins umerii cu ambele mâini. S-a cabrat, încercând să mă lovească cu capul şi a reuşit într-adevăr să mă izbească în bărbie. Dinţii mi s-au ciocnit violent şi am scăpat ca prin minune să nu-mi retez limba.

Era îndeajuns. Am apucat-o de bicepşi şi am împins-o în perete.

— Spune-mi ce se-ntâmplă, i-am cerut.

A dat drumul genţii şi a încercat să-mi plaseze un upercut în plex. Am prins-o de încheieturi şi i-am izbit braţele cu putere de perete, sus, de o parte şi cealaltă a capului. Feţele noastre erau la numai câţiva centimetri depărtare.

Am simţit-o ridicând genunchiul şi mi-am lipit corpul de al ei ca să-l blochez. Delilah s-a răsucit la dreapta, apoi la stânga. Obrajii ne erau acum lipiţi şi mirosul ei, parfumul care-mi plăcea, amestecat acum cu transpiraţie, frică şi furie, mi-a pătruns în nări şi a declanşat o alchimie stranie. Mi-am coborât faţa spre gâtul ei, simţind la început ca şi cum aveam s-o apăs pentru a o bloca, dar apoi am sărutat-o. Am auzit-o spunând „Nu, nu", însă nu mi se mai împotrivea, sau cel puţin nu în acelaşi fel.

Ţinându-i braţele şi corpul lipite de perete, mi-am ridicat capul ca s-o sărut pe buze. S-a smucit, ferindu-se. I-am dat drumul încheieturilor şi i-am prins faţa între palme. Pentru o secundă a încercat să mă împingă, dar după aceea mi-a răspuns la sărut, aproape atacându-mi gura. Mi-am coborât mâinile peste sânii ei şi am strâns-o de talie, apoi de fese. Mi-am dat seama că o sărutam la fel de puternic pe cât mă săruta ea.

Am ridicat mâinile şi am încercat să-i deschei un nasture al bluzei, însă degetele îmi tremurau şi n-am izbutit. *Rahat*! Mi-am vârât degetelor ambelor mâini în interstiţiile dintre nasturi şi am tras violent într-o parte şi alta. Toţi nasturii au sărit prin butoniere. Dedesubt, sutienul era din dantelă, cu încheietoarea în faţă. Prin ţesătură îi puteam simţi sfârcurile, întărite. M-am chinuit să desfac încheietoarea. Dantela s-a rupt. Sutienul s-a deschis şi sânii ei mi-au umplut palmele. Pielea lui Delilah era mătăsoasă, fierbinte şi umedă de eforturi.

Sărutându-mă atât de apăsat încât am fost silit să mă retrag un pas, ea s-a întins şi mi-a rupt cămaşa, desfăcând-o la fel cum procedasem eu. Apoi şi-a coborât degetele spre catarama curelei mele. *Nu*, mi-am spus. *Tu*, *mai întâi.* I-am smucit bluza şi sutienul în jos, până la încheieturi, şi am rotit-o, astfel încât a ajuns cu faţa la perete. Am început să ne luptăm iarăşi. I-am prins

braţul stâng şi l-am răsucit la spate. L-am ţinut sus, aproape de omoplaţi, folosindu-mă de mâna stângă, şi am proptit-o în perete. Mi-am strecurat mâna dreaptă sub fustă. Dedesubtul slipului era umedă. Am ridicat fusta, i-am fixat ţesătura de fese, apăsând cu şoldul, şi i-am smuls slipul. Delilah şi-a smucit capul spre înapoi şi m-a luat prin surprindere, lovindu-mă în pomete. Am văzut cu adevărat stele verzi. Am apăsat şi mai tare şi mi-am lipit şi capul de al ei, astfel că era complet ţintuită de perete. Am coborât mâna şi am început s-o ating. A închis ochii şi a gemut. Mi-am mişcat degetele înăuntrul ei şi corpul i s-a cutremurat.

Am privit în jur frenetic. În stânga noastră era servanta. Am împins-o pe Delilah într-acolo. Deasupra se afla un teanc de reviste. Cu mâna liberă, le-am măturat pe podea. După aceea am aplecat-o pe Delilah peste servantă, apăsându-i braţul în sus şi ţintuindu-i jumătatea superioară a trunchiului. S-a zbătut, dar priza de pe încheietură era prea fixă. Am păşit în lateral, mi-am descheiat cureaua, apoi am deschis nasturele şi am tras fermoarul.

Am călcat pe manşeta cracului stâng al pantalonilor cu talpa dreaptă şi mi-am coborât pantalonii, ieşind din ei cu piciorul stâng imediat ce au atins podeaua. În niciun caz nu aveam să am de-a face cu Delilah cu pantalonii în jurul gleznelor. Am repetat procedura cu piciorul drept, apoi mi-am scos boxerii. Erecţia mi se înălţa rigidă ca un fier-beton.

Am păşit între picioarele ei şi i-am împins fusta în sus. Respiraţia îi era gâfâită acum şi mi-am dat seama că şi a mea era la fel.

Continuând să-i apăs braţul răsucit la spate, am reînceput s-o ating cu degetele. Nu ştiu ce aşteptam. Poate că doream s-o torturez puţin, să ne torturăm amândoi.

— Fă-o! a icnit ea. Fă-o, dacă nu te-omor.

Inima îmi bubuia atât de tare, încât o auzeam bufnindu-mi în ţeastă. Mă furnicau deopotrivă degetele de la mâini şi de la picioare. I-am depărtat picioarele şi mai mult, mi-am întins pe membru o parte din sucurile ei şi am pătruns-o cu o mişcare lină.

Delilah a gemut atât de sonor, încât am simţit cum sunetul a pătruns înapoi în mine ca o microfonie ascuţită. Am început să mă mişc, deplasându-mi şoldurile înainte şi înapoi, încordând şi destinzând abdomenul şi fesele cu fiecare penetrare profundă.

Am coborât ochii spre ea. Obrazul îi era apăsat de comodă, ochii îi erau strâns închişi, gura întredeschisă şi gâfâitoare, în durere sau extaz sau ambele, nu puteam şti. Faţa îi strălucea de lacrimi. Mi-am continuat mişcările. N-am încetinit nicio clipă.

A trecut un minut, poate două. Am uitat cine era ea, cine eram eu, de ce eram noi acolo. Exista doar dormitorul, fierbinţeala, o singularitate care

genera un ritm străvechi ca oceanele.

Am auzit un geamăt gros şi mi-am dat seama că venea de la mine. Sau poate de la ea. Delilah a deschis ochii şi s-a uitat spre înapoi, implorând ceva. I-am eliberat încheietura şi am prins-o de şolduri. Ea a apucat marginile comodei şi s-a ridicat în vârful picioarelor, înălţându-şi fesele. Buzele i se mişcau, dar dacă erau cuvinte, nu le-am putut auzi. Picioarele îi tremurau. Am simţit-o începând să-şi dea drumul şi asta mi-a sporit excitarea. Mi-am înfipt degetele mai adânc în şoldurile ei. Bubuiturile din piept şi din ţeastă păreau să se contopească cu toate celelalte – picioarele mele, testiculele, măruntaiele, trupul ei dedesubt şi în faţa mea, totul. Prin toate astea am auzit-o înjurând din nou în ebraică, am simţit-o dându-şi drumul în valuri sub mine şi de jur-împrejurul meu şi m-am simţit pe mine dându-mi drumul odată cu ea.

Într-un final a încetat. M-am lăsat moale peste ea, proptindu-mi o parte din greutate în braţe. Am rămas aşa, cu respiraţiile domolindu-se, cu sudoarea uscându-se, revenindu-ne în fire.

După o vreme m-am îndreptat şi am păşit într-o parte. I-am atins umărul.

S-a ridicat de pe comodă şi m-a privit. Niciunul dintre noi n-a spus nimic.

— Eşti bine? am întrebat după un timp.

— Da, sunt bine.

— Vrei să stăm de vorbă?

— Nu, vreau să plec de-aici.

— Asta te va ajuta?

— Nu.

— Atunci poate c-ar trebui să stăm de vorbă.

A urmat o pauză. Delilah s-a uitat la ceea ce-i mai rămăsese din bluză şi sutien, după care le-a lăsat să-i lunece de pe braţe pe podea. A păşit afară din fustă.

— Poţi să-mi spui ceva? m-a întrebat.

— Da!

— Spune-mi că n-ai mai făcut asta până acum. Fără prezervativ, vreau să zic.

M-am gândit la Naomi şi, chiar mai mult, la Midori.

— N-am mai făcut-o de multă vreme.

Ea a încuviinţat din cap.

— E bine atunci. Deşi în momentul ăsta SIDA sau orice altceva ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile mele.

— Zi-mi ce se-ntâmplă.

S-a dus până la duş şi a luat un halat de pe cuierul de lângă el. L-a îmbrăcat. Am imitat-o. Am mers amândoi şi ne-am aşezat pe pat.

— Cei pe care i-ai omorât în Manila..., a început ea privindu-şi mâinile. Avea glasul răguşit. Doi dintre ei erau agenţi CIA.

Am privit-o. Mi-am dat seama că-mi spunea adevărul.

— Rahat, am mormăit.

Delilah nu a răspuns. După o clipă am întrebat:

— Cât de rău este?

— Ai mei se tem că Agenţia te va găsi şi că tu vei vorbi. Ei nu vor să-şi asume riscul respectiv.

— De aceea te-au trimis pe tine.

A înălţat din umeri.

— Tu ce-ai fi făcut?

— Ai venit aici ca să mă atragi într-o ambuscadă?

— Aşa crezusem. Acum nu mai sunt sigură.

— Nu-i tocmai ceea ce sperasem s-aud.

— Este adevărul.

— Nu puteai să apeşi tu însăţi pe trăgaci?

— Ceea ce fac este şi-aşa destul de greu.

Amândoi am rămas tăcuţi un minut, în timp ce eu am digerat informaţia aflată.

— Care-i pasul următor? am întrebat.

Ea şi-a îndepărtat câteva şuviţe de păr ce i se lipiseră de faţă.

— Ar trebui să-mi sun contactul şi să-i spun când şi unde vei fi vulnerabil.

— Şi ce-i vei spune?

Delilah a privit tavanul, după care a zis:

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? am întrebat şi am gândit: *Deşi poate că nu te-ai răzgândit. Poate că asta-i de fapt ambuscada cea mai abilă pe care ai conceput-o vreodată*.

Trebuia să continui s-o testez în privinţa asta. Nu credeam că putuse juca teatru în felul cum îi răspunsese corpul, dar poate că existau destui morţi care fuseseră convinşi de acelaşi lucru. Şi poate că aş fi fost idiot să presupun că trupul va urma întotdeauna mintea. Sau că mintea va urma trupul.

A urmat o tăcere prelungă, după care ea a zis:

— Până acum ai avut noroc. Nu cunosc pe nimeni care să fi fost mai norocos mai mult timp. Însă nimeni nu-i invincibil în faţa gloanţelor. Nu te voi putea salva mereu.

— Să mă salvezi?

— Te-am avertizat despre individul din camera ta din Macao.

— Nu aveam nevoie de avertismentul tău.

— Nu? Ai ţinut seama de el.

Nu am comentat.

— Şi acum?

Ea m-a privit.

— Ajunge, da? Ştii motivul. Nu vreau să fiu responsabilă pentru moartea ta. Ai belit-o în Manila şi nu ştiu dacă vei supravieţui. Pur şi simplu nu vreau să fiu cea care te omoară. Sau care-i ajută pe alţii s-o facă.

— Eu n-aş vrea să te omor.

Mi-a aruncat o privire sfredelitoare.

— Încetează să te mai comporţi ca un copil. Tu ai cauzat situaţia asta şi acum sunt prinsă şi eu în ea.

Am făcut o pauză şi am inspirat adânc. Trebuia să mă gândesc. Trebuia să existe o ieşire.

— Ei ce ţi-au spus ce s-a-ntâmplat în Manila? am întrebat.

— Doar ce le-ai spus tu. Că ai încercat să-l lichidezi pe Lavi într-o toaletă, dar a intrat fiul lui şi s-a interpus. Apoi au apărut bodyguardul şi ceilalţi doi, iar Lavi şi băiatul au fugit.

— Mda, cam aşa a fost.

— De ce nu-mi spui tu atunci varianta ta, cu detalii?

I-am spus-o, fără să pomenesc de Dox.

După ce am terminat, Delilah a zis:

— Se potriveşte cu tot ce mi-au spus ai mei. Cel puţin au fost sinceri.

— Ei ştiu ce legătură avea Manny cu agenţii CIA?

— Dacă ştiu, nu mi-au spus nimic. Decât doar că Lavi este o sursă CIA cunoscută.

Ceva mă sâcâia, solicitându-mi atenţia. Am examinat faptele, încercând să identific premisele. Apoi mi-am dat seama.

— De unde ştiu ai tăi că morţii erau agenţi CIA?

Delilah a strâns din umeri.

— Nu ştiu. N-am întrebat.

M-am mai gândit câteva clipe, după care am zis:

— Din ce mi-au spus ai tăi, Manny este un personaj malefic la nivel mondial. Nici pe departe genul de persoană pe care Agenţia să admită că ar avea-o pe statul de plată. De fapt, chiar după 11 septembrie angajarea unuia ca Manny este extrem de ilegală. Dacă s-ar afla detaliul ăsta, ar urma o situaţie foarte stânjenitoare. Probabil că cei implicaţi ar fi demişi.

— Nu-nţeleg.

Am încuviinţat din cap.

— Nu, nu-nţelegi şi este posibil că ai tăi să aibă aceeaşi problemă. Voi lucraţi pentru o organizaţie mică, strâns unită, care operează cu puţină

supervizare şi puţine restricţionări. Însă CIA nu-i aşa. De-a lungul anilor am lucrat la răstimpuri cu ea şi ştiu. Agenţia a fost atacată în multe rânduri – Comisia Church... epurările din timpul lui Stansfield Turner... reorganizările de după 11 septembrie – şi şi-a dezvoltat o aversiune pavloviană faţă de risc. Oare ar trebui să recruteze terorişti? Absolut. Însă dacă tu o vei face, dacă tu eşti recrutorul şi, Doamne fereşte!, plăteşti pe cineva cu mâinile pătate de sânge american, şi dacă pe acte se găseşte numele tău, atunci prima dată când vreo Comisie congresională începe să-şi afirme prerogativele, sau prima dată când cineva are nevoie de un ţap ispăşitor, sau prima dată când îţi faci un duşman în birocraţie, este sigur că vei fi crucificat.

— Tu presupui că agenţii CIA îl controlau pe Lavi. Poate însă că se aflau acolo ca să-l ucidă, la fel ca tine.

Am clătinat din cap.

— N-a fost aşa. După felul cum au năvălit în toaletă când Manny a acţionat dispozitivul de alertă, ei detectaseră probleme şi veneau să-l protejeze. Crede-mă, cunosc diferenţa.

— Bun, aşadar nu se aflau acolo ca să-i facă rău.

— Exact. Vezi ce vreau să spun? Ceva nu-i în regulă aici. Manny nu-i ca un secretar doi din consulatul chinez, pentru care toţi vor să-şi asume meritul. El este un ins care lucrează cu explozibili, un terorist care are mâinile pătate de sânge american. Dacă cineva din CIA îl controlează, atunci îl va trata ca şi cum ar fi radioactiv. Agenţia n-ar trimite doi agenţi să se întâlnească cu el faţă în faţă. Nu-i logic.

Delilah m-a privit.

— Dacă ei n-au fost din CIA...

— Atunci eu n-am nicio problemă cu CIA. Sau cel puţin n-am o problemă mai mare ca de obicei. Poate că situaţia este mai fluidă decât pare chiar acum. Poate că aş mai putea face o încercare cu Manny.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Ai putea afla de unde ştiu ai tăi ceea ce cred ei că ştiu?

Delilah a privit spre dreapta, un semn neurolingvistic al construirii. Îşi imagina cum le va spune despre cele întâmplate.

— O să văd ce pot face.

— Ce-i vei spune lui Gil? am întrebat-o, încercând să intru exact în filmul pe care şi-l imagina.

— Că...

S-a uitat la mine şi a înţeles ce făcusem şi cum se trădase ea. Faptele erau însă consumate, aşa că a continuat:

— O să-i telefonez dimineaţă. O să-i spun că am sugerat să mergem să facem scufundări subacvatice pe o anumită plajă la o anumită oră, dar că

propunerea aceea ţi-a trezit suspiciunile. Iar când m-am trezit dimineaţa, tu dispăruseşi.

Mă gândisem că avea să fie Gil. Asasinii se recunosc între ei.

— O să te creadă? am întrebat.

— O să fie bănuitor, dar noi vom câştiga timp.

— Ai încredere în el?

Delilah s-a încruntat.

— Este foarte... dedicat.

— Am simţit asta.

— Dar este un profesionist. Are un motiv bine întemeiat pentru tot ce face. Dacă îi îndepărtezi motivul, el va trece la următorul lucru care-l ţine treaz nopţile.

Am încuviinţat din cap. Descrierea aceea coincidea cu părerea mea.

Delilah s-a frecat la ochi.

— Trebuie neapărat să dorm.

I-am atins obrazul şi am privit-o în ochi, dorind să ştiu ce voi vedea acolo.

Indiferent ce ar fi fost, era destul de bine. Nu mai era nimic de spus. Am stins lumina şi ne-am băgat sub pătură. Am rămas mult timp, ascultând-o cum răsuflă în beznă. După aceea nu mai ţin minte.

•••

Delilah dormi profund două ore, după care se trezi din oboseala cauzată de schimbarea fusului orar. Rămase întinsă pe o parte şi-l privi pe Rain dormind. Dumnezeule, ce mai porcărie!

Venise aici convinsă că el o dăduse în bară şi că moartea lui era singura cale pentru rezolvarea problemei pe care o cauzase. El ştiuse riscurile şi, de aceea, merita deznodământul. Însă acum înţelegea că toate acelea fuseseră o formă de apărare psihică împotriva unei implicări de care se temea. Vederea lui nu-i înceţoşase mintea, ci o limpezise.

Rain fusese angajat pentru un job şi făcuse tot ce putuse mai bine, fără să fi dispus de prea multe informaţii. Ce ar fi vrut ei să facă – să ucidă un copil? Se ajunsese la aşa ceva? Cu Gil, o ştia prea bine, se ajunsese într-adevăr. Dacă l-ar fi înfruntat, Gil ar fi vorbit despre „răul mai mare şi răul mai mic", despre „victime colaterale", despre „ai lor şi ai noştri". Ea nu înghiţea nimic din gargara aceea. Nu voia. O impresiona că Rain mai era capabil să facă distincţii morale după atâta timp petrecut în genul acela de activitate – mai mult timp decât Gil, de pildă. Asta îi oferea speranţe pentru ea însăşi. Nu intenţiona să ajute la uciderea lui pentru că acţionase într-un fel despre care până şi Gil, dacă ar fi fost presat, ar fi declarat public că era corect. Da, exista o problemă, însă directorul, Boaz şi Gil propuseseră pur şi simplu soluţia greşită. Ea înţelegea asta acum. Tot ce trebuia să facă era să găsească o cale

mai bună. Se simţea încrezătoare că o putea găsi. Iar dacă nu putea... nu, nu dorea să gândească mai departe. Nu dorea s-o facă decât dacă era realmente nevoită.

La un nivel înţelegea că găsea justificări, că şefii aveau să considere trădare determinarea ei de a găsi o a treia cale. Nu-i păsa. Ei nu erau întotdeauna pe atât de inteligenţi pe cât le plăcea s-o creadă. Iar investiţia lor era diferită de a lui Delilah. Pentru ei, Rain nu era decât un pion de pe o tablă de şah. Pentru ea însă bărbatul devenise mult mai important.

Îl plăcea mult, ba chiar mai mult decât plăcuse pe cineva de destul timp. Sexul era bun – Dumnezeule, mai bine decât doar „bun”! –, însă asta nu era decât o parte. Alături de el se simţea... confortabil. Până când fuseseră împreună în Rio, Delilah nu observase absenţa genului acela de confort în viaţa ei. Dispăruse de atâta vreme şi ea fusese atât de copleşită de multe alte lucruri pe atunci, încât nu se gândise niciodată să-i jelească pierderea.

Avusese multe relaţii, mai numeroase decât şi le-ar fi putut aminti. Dar niciunul dintre bărbaţii respectivi, absolut niciunul, nu ştiuse cu ce se ocupa ea. Indiferent cât de intensă fusese pasiunea, indiferent cât de satisfăcător fusese sexul, Delilah era conştientă că ei n-o cunoscuseră cu adevărat, că n-o putuseră cunoaşte cu adevărat. Nu-i puteau înţelege convingerile, nu puteau simpatiza cu îndoielile ei, nu-i puteau alina frustrările, nu-i puteau ameliora durerea periodică din suflet. Nu era de mirare că obişnuia să se plictisească iute de ei.

Rain era altfel. De la bun început femeia îşi dăduse seama că el ştia exact cu ce se ocupa ea, deşi se ferise să i-o spună explicit. Păruse să înţeleagă fără ca Delilah să fie nevoită să se explice vreodată. Era răbdător cu toanele ei. Ştia, da, însă n-o judeca. Mai mult chiar, ea simţea că îi admira convingerile, sacrificiile personale pe care le făcea pentru cauza care o definea. Delilah înţelesese că el nu avea cauze proprii şi ducea dorul uneia, ducea dorul unei cauze personale ca atribut-cheie al personalităţii lui, şi-şi amintea, cu un fior uşor de conştiinţă, cum le raportase şefilor ei detaliul acela ca fiind potenţial exploatabil.

Contextul oferea de asemenea confort: nu exista nicio incertitudine asupra statutului lor, nicio speranţă prostească despre direcţia în care ar fi putut duce relaţia dintre ei doi. Nu puteau exista răniri sau incriminări despre motivul pentru care unul sau altul nu telefonase ori trebuia să anuleze o întâlnire. Până şi afilierile lor diferite erau înţelese, ca şi potenţialele conflicte de interese pe care le puteau prezenta afilierile respective. În Franţa i-ar fi spus *sympa*, „afinitate morală”. În engleza colocvială, exista expresia „aceeaşi lungime de undă”, banală, dar poate mai descriptivă. În felul său discret, era de-a dreptul minunată.

Toate acestea contau pentru ea, totuşi exista ceva mai important, ceva mai improbabil: Delilah ştia că Rain avea încredere în ea. Desigur, el nu-şi abandonase tacticile, iar femeia nu s-ar fi aşteptat niciodată la aşa ceva. Mişcările lui erau la fel de subtile ca întotdeauna şi deghizate de obicei ca un comportament banal, dar ea îi înţelegea perfect acţiunile. Faptul că o aşteptase în faţa terminalului din Bangkok, urmat de drumul cu taxiul până la terminalul curselor interne fusese o modalitate excelentă de verificare. Dacă ea ar fi fost însoţită de Gil sau de orice alt israelian, jocul ar fi luat sfârşit imediat. Delilah suspecta că în contramăsurile lui Rain existau şi alte niveluri, care implicau posibil dispozitive electronice, însă pe care ea nu le detectase. Iar la răstimpuri conştientiza că întrebările lui „inocente" implicau înţelesuri ascunse şi curse. Însă toate astea erau pentru bărbat obişnuinţe intrate în reflex. Ea simţea că tacticile reprezentau felul lui de a se asigura că nu se „înmuiase", că continua să fie protejat, că nu va fi atât de naiv încât să se încreadă în cineva ca Delilah.

Ea nu ar fi spus-o niciodată lui Gil sau altcuiva, dar ştiuse că Rain va accepta întâlnirea din clipa când i-o ceruse directorul. Se întrebă ce justificări folosise pentru a accepta să se întâlnească cu ea în Bangkok. Probabil îşi spusese că riscul va merita fiindcă Delilah i-ar fi putut spune mai multe despre Lavi. Şi poate că într-adevăr sperase asta, totuşi ea ştia motivul real. Motivul real era încrederea.

Privindu-l cum dormea, Delilah simţi un val de recunoştinţă atât de intens, încât îi umplu ochii de lacrimi. Ar fi dorit să-l trezească cu o sărutare, să-i ţină chipul între palme, să-l privească în ochi şi să-i mulţumească, să-i mulţumească cu adevărat, astfel încât Rain să poată înţelege cât preţuia încrederea aceea, pe care nu i-o acordau nici măcar colegii ei de muncă. Surâse apoi uşor înaintea impulsului acela ridicol şi aşteptă să treacă.

Rain era ciudat din multe puncte de vedere, dar stranietatea lui o atrăgea. Uneori ceea ce zărea în ochii lui îi reamintea expresia părinţilor ei după ce fratele lui Delilah fusese ucis în Liban. Ea fusese mişcată de privirea aceea şi de felul cum bărbatul îşi ferea imediat ochii dacă o vedea privindu-l prea atentă. Odată ea îl întrebase dacă avusese copii. El îi răspunsese negativ. Delilah nu insistase, simţind că necunoscutele evenimente echivalente ce putuseră produce expresia aceea trebuiau abordate gradat şi indirect... sau nu trebuiau abordate niciodată.

Ştia că şansele erau împotriva lor, dar nu dorea să se gândească acum la asta. Preferă să se gândească cum ar fi compensat ei, după ce lucrurile urmau să fie îndreptate, situaţia aceasta în care aproape fuseseră asmuţiţi unul împotriva celuilalt. Ei doi fuseseră în Macao, Hong Kong, acum Thailanda. Toate, teritoriile lui. Şi, desigur, în Rio, un colţişor oarecum

neutru. Se pomeni dorindu-şi să-l ia cu ea în Europa, pe care o simţea acum ca pe un cămin într-o măsură mai mare decât Israelul. Poate la Barcelona, sau pe Coasta Amalfitană. Într-un loc unde el nu fusese niciodată, într-un loc unde timpul petrecut de ei doi împreună să fie nou-nouţ şi neîmpovărat de amintiri.

Îl privi pe Rain. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să doarmă atât de silenţios. Era aproape iritant că cineva putea fi discret până şi în somn.

După mult timp, i se alătură.

Capitolul 10

În dimineaţa următoare m-am trezit devreme. Delilah continua să doarmă. Am coborât din pat şi m-am dus tăcut în living, închizând uşile glisante de tec ce-l despărţeau de dormitor. Am luat unul dintre telefoanele cu cartelă cumpărate din Bangkok, am intrat în cabina de toaletă, am închis uşa după mine şi am activat telefonul. Trebuia să port două convorbiri şi pentru moment doream ca ambele să fie private.

L-am sunat mai întâi pe Tatsu, vechiul meu prieten şi duşman din Keisatsucho, echivalentul japonez al FBI-ului. Tatsu îmi era îndatorat pe viaţă pentru că-l eliminasem pe Murakami, un asasin *yakuza* pe care-l dorise „rezolvat" extrajudiciar, şi era momentul să solicit plata unei datorii.

Telefonul lui a sunat o singură dată. Tatsu nu era genul de om care să irosească vorbele, ba nici chiar silabele, aşa că a spus doar:

— *Hai*.

— Salut, bătrâne prieten, am rostit în japoneză.

A urmat o pauză şi mi-am imaginat un surâs, ceva rar pentru Tatsu.

— Salut, a zis el. A trecut ceva vreme.

— Prea multă.

— Eşti în oraş?

— Nu.

— Atunci m-ai sunat pentru informaţii.

— Da.

— Ce-ţi trebuie?

— Acum patru zile într-un mall din Manila a avut loc un schimb de focuri. Vreau să ştiu tot ce poţi afla despre cei care au murit acolo.

Tatsu se întreba probabil dacă eu fusesem implicat, dar în acelaşi timp ştia că n-ar fi avut rost să întrebe.

— Bine, a spus el.

— Mulţumesc.
— Totul e-n regulă?
— Ca de obicei.
— Îmi pare rău s-aud asta.
Am chicotit.
— Mulţumesc, bătrâne prieten.
— Sună-mă dacă treci vreodată prin oraş. Putem flecări niţel.
Am surâs. În mod congenital, Tatsu era incapabil să flecărească şi obişnuiam să-l tachinez în privinţa asta.
— Aşa o să facem, i-am zis.
— *Jaa.*
„Bine atunci".
— *Jaa.*
Am închis.
Următorul apel, o ştiam, avea să fie mai problematic. Riscul era mai mare, dar şi răsplata pe măsură.
Am tastat numărul şi am aşteptat stabilirea legăturii. Mi-am spus că dacă cei din Manila fuseseră într-adevăr din CIA, eram oricum în rahat şi apelul nu-mi putea înrăutăţi mai mult situaţia. Dar dacă nu fuseseră, o conversaţie chiar cu CIA ar fi fost ocazia mea cea mai bună de-a afla.
Şi de data aceasta mi s-a răspuns prompt şi scurt:
— *Hai.*
Am surâs, întrebându-mă, nu pentru prima dată, dacă Tatsu îl îndruma pe tânărul acesta.
Tomohisa Kanezaki era japonezo-american de generaţia a treia şi stea în urcare în Staţia CIA din Tokio. În ultimii doi ani fuseserăm implicaţi în câteva dintre aceleaşi proiecte neoficiale şi, la fel cum se întâmplase cu Tatsu, izbutiserăm să ne dezvoltăm un *modus vivendi* reciproc benefic. Era momentul să testez limitele relaţiei acelea ambigue.
— Hei, i-am spus în engleză, ştiind că-mi va recunoaşte salutul şi glasul.
O pauză, apoi glasul a vorbit tot în engleză:
— Chiar mă-ntrebam când vei lua legătura cu mine.
— Iată-mă-s.
— Cauţi de lucru?
— Ai ceva?
— Nu ca pe timpuri. Este o perioadă mai potolită sau aşa ceva. Pentru o vreme am avut realmente mentalitatea „fără prizonieri", dar acum? Rahat, dacă aş lucra în departamentul Cinegeticii şi Pescuitului, aş zice că derulăm un program de tipul „capturare şi eliberare".
— Îmi pare rău s-aud asta.

— Mie-mi pare rău s-o spun.

— Oricum, nu căutam de lucru.

— Nu?

— Nu. Nu mă bag în afacerea aia. Este prea periculoasă.

Kanezaki a râs.

— Am nevoie de o favoare, am urmat eu.

— Cu plăcere.

— Am auzit despre un incident recent cu schimb de focuri, într-un mall din Manila.

Altă pauză, după care:

— Şi eu am auzit.

Asta nu era prea grozav. Nu-mi puteam imagina ca el să fi auzit despre cele întâmplate, dacă CIA n-ar fi fost cumva implicată. Poate că n-ar fi trebuit să-i telefonez. Oricum era prea târziu să dau înapoi.

— Ştii ceva despre cei care au murit? Am auzit că erau din Agenţie.

Altă pauză. Apoi:

— Nu mai erau de ceva timp.

Interesant...

— Ştii ce făceau acolo?

— Nu.

— Cred că s-ar putea ca eu să ştiu câte ceva. Dacă îţi spun, poţi încerca să mai obţii nişte informaţii?

— O să fac ce pot.

Nu era tocmai o promisiune fermă, dar aveam să mă mulţumesc cu ce puteam obţine.

— Ei veniseră acolo pentru a se întâlni cu un ins pe nume Manheim Lavi. Cetăţean israelian, rezident în Africa de Sud. Verifică-ţi dosarele şi vei afla cine este.

— De unde ştii toate astea?

Fusese o întrebare reflexă. Kanezaki ştia că nu-i voi răspunde.

— Verifică-ţi dosarele, am repetat.

— Ştiu cine este Manny.

Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Când vorbiserăm ultima dată, Kanezaki răspundea de o serie de iniţiative antitero în Asia de Sud-Est. Dacă era la curent cu cele mai recente dezvoltări, aşa cum ar fi fost firesc de altfel, Manny ar fi apărut cu siguranţă pe radarul lui.

— Perfect, atunci. Ai vreo idee de ce nişte ex-agenţi CIA ar fi vrut să se întâlnească cu el în Manila?

— Tot ce ştiu este că se numeau Calver şi Gibbons. Au părăsit Agenţia acum doi ani, după ce lucraseră în Divizia Orientul Mijlociu. Eu nu i-am

cunoscut cât am fost acolo, însă i-au cunoscut destui pentru ca moartea să le fie privită cu atenţie. Toţi vorbesc despre cele întâmplate.

— Dacă poţi afla şi alte informaţii, mi-ar plăcea să ştiu. Cui raportau când au lucrat pentru Agenţie şi cu ce s-au ocupat în ultima vreme. Chestii de felul ăsta...

— Să nu-mi spui că ai fost implicat.

— Ţi-am zis că nu mă mai ocup cu aşa ceva.

— Da? Şi cu ce te ocupi?

— Mă bate gândul să încerc în industria cărţilor poştale aniversare.

— Foarte amuzant. O să ai un telefon-pantof[4]?

Am zâmbit.

— Îţi voi fi recunoscător pentru orice mi-ai putea spune.

— Ştii unde să te uiţi, a zis Kanezaki.

Se referea la site-ul securizat.

— Mulţumesc.

— Şi nu uita: asta nu-i o stradă cu sens unic. Eu îmi asum o mulţime de riscuri. Mă aştept în schimb la informaţii de calitate.

— Bineînţeles.

Am închis, am şters istoria apelurilor şi am dezactivat telefonul.

Am îmbrăcat un şort şi am făcut două sute cincizeci de flotări hinduse, cinci sute de genuflexiuni hinduse, câteva minute de poduri pe faţă şi pe spate, precum şi alte întinderi şi exerciţii calistenice care utilizau greutatea corpului. Ceea ce se poate face în treizeci de minute de activitate doar cu podeaua, greutatea corpului propriu şi gravitaţia ar falimenta industria echipamentelor pentru fitness, dacă oamenii ar avea habar.

După ce am terminat, m-am dus la duş. M-am săpunit pe faţă ca să mă rad şi am simţit o durere când mi-am atins obrazul. M-am uitat în suprafaţa-oglindă a uşii cabinei de duş şi am văzut că aveam obrazul învineţit. După aceea am zărit vânătăi şi pe antebraţe. La naiba, avusesem noroc că geanta lui Delilah nu conţinuse ceva mai greu! Şi că mă ferisem la timp de lovitura ei de cap.

Delilah mi s-a alăturat pe când terminam bărbieritul. Mi-a privit obrazul şi a spus:

— Au!

— Nu-ţi face griji, i-am spus, îţi accept scuzele.

Mi-a aruncat o căutătură stranie – pe jumătate surâs, pe jumătate încruntătură nemulţumită.

— O meriţi, a spus după aceea. Şi nu numai atât.

---

[4] Aluzie la gadgetul agentului din serialul TV american *Get Smart.* (*n. trad.*).

Am decis să răspund la surâs, nu la încruntătură. Am cuprins-o în braţe şi am tras-o spre mine.

A trecut o vreme până am reuşit să termin duşul. De data asta a fost mai lent, şi mult mai tandru. Slavă Domnului!

După aceea, Delilah a rămas la duş. Eu m-am schimbat în blugi şi un tricou polo olive, şi mi-am strâns bagajele.

M-am aşezat pe sofa şi am aşteptat-o. Când a terminat, a revenit în living complet goală. Fără machiaj, cu părul ud. Arăta superb. Aş fi dorit să fi putut beneficia de mai mult timp alături de ea. Ei bine, poate că avea să existe altă ocazie. Dacă eram norocoşi.

Delilah s-a îmbrăcat cu un şort de mătase bleumarin şi o bluză de olandă crem. S-a aşezat lângă mine şi şi-a îndepărtat câteva şuviţe de păr ud de pe faţă.

— Am nişte informaţii preliminare, i-am spus.

A arcuit sprâncenele şi eu am continuat:

— Am o sursă în Agenţie. Potrivit spuselor sale, indivizii aceia părăsiseră CIA de doi ani.

Delilah s-a încruntat.

— Tu la ce te-ai aşteptat? Ai vorbit cu CIA, iar întrebările tale ţi-au confirmat vinovăţia. Sursa ta a reacţionat prin a te linişti – ţi-a spus că n-ai de ce să te îngrijorezi, aşa cum crezuseşi iniţial. Este exact ce ar fi fost de aşteptat să-ţi spună.

Avea o minte diabolică. Probabil credea că-i spusesem informaţia pentru ca ea să o transmită mai departe lui Gil şi ceilalţi, determinându-i poate să regândească totul. De aceea respingea pur şi simplu informaţia.

Am clătinat din cap.

— Îl cunosc de ceva timp pe omul acela. Nu cred că şi-ar juca aşa cărţile.

— Să sperăm.

— Verifică în partea ta. Vom vedea dacă putem rezolva aparenta discrepanţă. Dacă putem găsi dovezi, sau ceva de felul dovezilor, poate că ai tăi îşi vor schimba evaluarea înainte ca situaţia să devină cu adevărat neplăcută.

Ea a aprobat încetişor, ca şi cum s-ar fi gândit, după care a spus:

— Am vrut să-ţi zic... în faţa terminalului pentru sosiri din Bangkok, am văzut un bărbat solid, cu păr nisipiu, pe care l-am revăzut apoi aici, după cină. L-ai observat şi tu?

— Nu, am răspuns scuturând din cap cu un gest reflex, de parcă n-ar fi fost cine ştie ce, ci doar o simplă coincidenţă.

La naiba, aici mă luase prin surprindere!

— Mi s-a părut ciudat că a fost în aeroportul din Bangkok în acelaşi timp

cu noi, iar după aceea a apărut aici, totuşi n-a fost cu noi în avion.

— Poate că aştepta pe cineva şi au luat împreună avionul următor.

Delilah s-a uitat la mine.

— Mă surprinde că am observat o nepotrivire şi că tu n-ai văzut-o. Ştiu că eşti foarte acordat la împrejurimi.

Rahat! Am ştiut că mă prinsese. Cu toate acestea, nu m-am dat bătut pe loc.

— Probabil că nu mai am acuitatea de altă dată.

Ţinând seama de felul nu prea inteligent în care tocmai reacţionasem la testarea ei, cuvintele acelea sunau îngrijorător de adevărate.

— Dacă nu-l cunoşteai şi nu l-ai observat, m-aş fi aşteptat să fii mai alarmat când ţi-am spus de el, a insistat ea nemilos.

N-am rostit nimic. Dox fusese deconspirat. Nu mai puteam face absolut nimic.

— Cine-i tipul? a întrebat Delilah.

Am oftat.

— Partenerul meu.

Ea a încuviinţat, ca şi cum ştiuse deja asta, ceea ce era probabil adevărat.

— A fost cu tine în Manila?

Am strâns din umeri. Nu era nimic de spus.

— Ai putea să-l chemi, atunci. Ar trebui să discutăm.

Mi-am dat seama că nu fusesem niciodată cu Dox în faţa unei companii rafinate. Ideea respectivă nu mă făcea să mă simt în apele mele.

— Nu cred c-ar fi bine.

Delilah mi-a înţeles în mod greşit reticenţa.

— Ar fi mult mai eficient să ne punem creierele laolaltă. Pentru a doua oară în tot atâtea zile, mi-am spus: *Din asta nu poate ieşi nimic bun.*

Şi pentru a doua oară m-am pomenit spunând:

— Bine.

Am luat telefonul şi l-am sunat. Dox a răspuns imediat.

— Totu-i în regulă? a întrebat el.

— Excelent, am răspuns prin cuvântul pe care-l stabilisem să-l anunţ că totul era într-adevăr bine şi că nu mă aflam sub vreo constrângere. Însă prietena mea te-a observat la aeroport şi după aceea din nou, aici. Ar dori să faceţi cunoştinţă.

— Cum să mă observe, nenică? Probabil că i-ai spus tu ceva.

— Nu, nu i-am spus. Pur şi simplu te-a observat.

— Cum? La dracu', e chiar jenant...

M-am uitat la Delilah. Surâdea uşor, încântată de probabilele replici ale interlocutorului meu.

— Ţi-am zis că-i bună, i-am spus lui Dox.

— Mda, aşa se pare. O să-mi freci rău ridichea pentru asta?

— Dumnezeule, normal!

A urmat o pauză.

— Bine. Bănuiesc c-o merit. Da' nu-n faţa ei, da? Şi-aşa e jenant.

— Bine.

— Promite-mi.

Hristoase!

— Îţi promit.

— Bun, zi acum unde vrei s-o facem?

Tonul era al unui băieţel care se resemnase cu gândul încasării unei bătăi la fund.

— Cred că-n camera mea ar fi cel mai bine. N-are sens să fim văzuţi toţi trei împreună.

Dox a suspinat.

— Sosesc într-un minut.

Am întrerupt legătura.

— Era afectat? a întrebat Delilah.

Am înălţat din umeri.

— Mai degrabă stânjenit.

Ea a zâmbit.

— Şi eu aş fi în locul lui.

— I-am promis că n-o să-l beştelesc în faţa ta.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Aşa ai promis?

Am aprobat şi am adăugat pe un ton nevinovat:

— Promisiunea a fost însă doar a mea. Tu n-ai promis nimic.

Delilah a chicotit şi a zis:

— Văd că ai şi o undă de cruzime.

— Cum l-ai detectat? Vorbesc serios acum.

— Ţi-am spus – nepotrivirile. În plus... este un tip voinic, totuşi când îl priveşti parcă n-ar exista acolo.

Întrucât nu vedeam rostul de a-i povesti despre trecutul lui de lunetist, am zis doar:

— Este ca Dr. Jekyll şi Mr. Hyde. În majoritatea timpului este gălăgios şi iritant ca sirena unei ambulanţe, dar când nu vrea să fie observat, aproape că dispare.

— Ăsta a fost şi indiciul meu. Nu l-am observat, dar apoi mi-am dat seama că nu l-am observat – înţelegi ce vreau să spun? M-am uitat a doua oară şi am văzut cât de voinic era. Atunci am înţeles că-i un profesionist. Nu-i uşor

pentru un ins mătăhălos să poată dispărea în felul ăsta. Chiar şi pentru unul micuţ este ceva mai rar.

La uşă a răsunat o ciocănitură. M-am apropiat de ea, am stat într-o parte şi m-am aplecat să privesc prin vizor. Era Dox.

Am deschis uşa şi aproape că a acoperit lumina soarelui dinapoia lui. M-am întors şi i-am făcut semn să intre.

Delilah s-a ridicat. Dox a privit-o cu un aer ruşinat. După aceea s-a întors spre mine. Ochii i s-au dilatat puţin la vederea pometului meu învineţit. A coborât apoi privirea spre juliturile de pe braţe. Chipul i s-a luminat în zâmbetul lui faimos.

— Nu ştiu ce-aţi făcut voi azi-noapte, a rostit el, dar sper c-a fost consensual.

Rahat, mi-am spus. Ei bine, Dox trebuia să fie Dox. Nimeni nu putea face nimic în privinţa asta.

Delilah l-a privit cu o expresie situată undeva între amuzament moderat şi reproş blând.

— Serios acum, a rostit apoi încet ţintuindu-l cu privirea, ăsta ţi se pare un mod de prezentare?

Dox nu şi-a ferit ochii, dar a suferit o transformare ciudată. Rânjetul i-a dispărut şi obrajii au început să i se coloreze. Şi-a coborât mâinile în faţa pantalonilor, ca şi cum ar fi ţinut o pălărie acolo, şi a zis:

— Ăăă, nu. Nu, doamnă, nu este.

Ce dracu? m-am întrebat.

Ea i-a oferit un surâs încurajator de tipul „aşa-i mai bine" şi a întins mâna. Ţinea bărbia ridicată, iar postura îi era dreaptă şi protocolară.

— Mă numesc Delilah.

Dox s-a întins, i-a prins mâna şi i-a scuturat-o o dată, plecând în acelaşi timp uşor capul.

— Mie mi se spune Dox.

Delilah şi-a arcuit sprâncenele.

— „Dox"?

El a încuviinţat şi am observat cum şi-a îndreptat spatele în mod inconştient, oglindindu-i postura.

— Este prescurtarea de la „neortodox", doamnă. Unii aşa par să creadă despre mine.

Dumnezeule, era ca şi cum aş fi privit un dulău cu aspect feroce care năvălea într-o încăpere, după care se întorcea pe spate ca să fie scărpinat pe burtă.

Ochii ei au scânteiat de înţelegere şi umor împărtăşit.

— Mie nu-mi pari a fi prea neortodox.

Expresia lui Dox era aproape gravă.

— Păi nici nu sunt. Eu sunt cel normal. Toţi ceilalţi sunt neortodocşi. A făcut o pauză, apoi a continuat: Deşi mie-mi cam place porecla asta. Am avut-o de mult timp. Dacă vreţi, puteţi s-o folosiţi.

Delilah a surâs.

— Aşa o să fac. Şi, te rog, spune-mi Delilah.

— Da, doamnă. S-a înroşit la faţă şi mi l-am putut imagina spunându-şi *Dobitocule*. Scuze, voiam să zic Delilah.

— De ce nu luăm loc? am întrebat eu.

Dox s-a întors către mine, de parcă abia atunci îşi reamintise că eram prezent. A aprobat din cap. După aceea a revenit spre Delilah şi a făcut un gest spre canapea ca un perfect gentleman sudist. Ea a zâmbit şi s-a apropiat. M-am aşezat alături. Dox a luat scaunul şi l-a întors cu faţa la noi.

Delilah şi cu mine l-am informat despre ce discutaserăm în seara trecută şi despre ce aflasem eu de dimineaţă.

După ce am terminat, el a zis:

— Am ştiut că băieţii ăia erau meseriaşi după felul cum se mişcau. Şi m-am temut să nu fie afiliaţi cu CIA. Cam neplăcut. De obicei încerc să nu supăr organizaţiile de spioni şi pe cei de-o teapă cu ele.

— Asta-i întrebarea, am spus eu. Care este organizaţia pe care am supărat-o noi?

— Dar oamenii tăi? s-a întors Dox spre Delilah. John mi-a spus că eşti cu Mossadul sau una dintre afiliatele lui.

Ea a înălţat sprâncenele şi m-a privit.

— Aşa zice el?

Dox a strâns din umeri.

— Pari profesionistă, dacă nu te superi că ţi-o spun. Cu ani în urmă am lucrat cu nişte lunetişti israelieni.

Lunetişti. Rahat, la fel de bine putea să-i fi dat direct CV-ul lui.

— Şi ce părere ţi-au lăsat? a întrebat Delilah.

— Mi-a plăcut de ei. Nişte gagii... ăăă, vreau să zic, bărbaţi duri şi aroganţi, dar cu toate motivele pentru a fi aşa. M-au învăţat la fel de multe trucuri pe cât i-am învăţat eu.

A afişat rânjetul lui larg, caracteristic. Poveştile despre lunetişti îi erau mai familiare. Mi-a aruncat o ocheadă şi a zis:

— Îţi trebuie o karma specială să superi CIA şi Mossadul, ba chiar pe ambele în acelaşi timp. Dacă s-ar fi întâmplat altora, aş fi râs de ei. S-a uitat după aceea la Delilah şi expresia i-a redevenit sobră. Sper realmente că poţi face ceva să ne-ajuţi să ieşim din situaţia asta, înainte să se-mpută şi mai rău.

Delilah a încuviinţat din cap.

— O să încerc.

Dox a schiţat o plecăciune.

— Ei bine, îţi sunt recunoscător. La fel ca partenerul meu.

Delilah m-a privit:

— Cum te contactez?

I-am dat unul dintre numerele de telefon mobil. Ţineam telefonul dezactivat în majoritatea timpului, pentru ca să nu pot fi urmărit de nimeni, însă la răstimpuri puteam verifica mesageria vocală în condiţii destul de sigure, şi o puteam face mai frecvent şi mai uşor decât să intru pe site-ul securizat.

— Bun, am spus după aceea. Este timpul pentru o retragere grăbită. O să mă ocup eu de achitarea cazării.

Dox şi cu mine ne-am ridicat. M-am aplecat şi am sărutat-o pe Delilah.

— Mulţumesc, am spus.

Ea a clătinat din cap.

— Nu-mi mulţumi încă.

Capitolul 11

Trecuse mult de răsăritul soarelui când Hilger revenise în apartamentul lui de pe Lugard Road din Mid-levels. Dormea cu o mască neagră pe ochi, când telefonul mobil sună pe noptiera patului. Se ridică instantaneu în capul oaselor, luă masca şi clipi repede înaintea luminii ce pătrundea prin fereastra dormitorului. Inspiră şi expiră apăsat, şi-şi drese glasul. Avea sentimentul că ştia cine îi putea telefona, deşi convingerea lui nu avea niciun motiv logic.

Ridică telefonul şi spuse:

— Hilger.

— Salut, domnule Hilger. Prietenul nostru comun mi-a dat numărul tău de telefon.

Glasul era moale şi sigur pe sine, cu un uşor accent arab. Hilger zâmbi. Avusese dreptate. Era VBM.

— Mulţumesc pentru telefon, zise el.

— Numărul acesta este sigur? întrebă vocea.

— Absolut.

Vocea continuă oricum indirect:

— Se pare c-a existat o problemă în Manila.

— Da, aşa este, răspunse Hilger, el însuşi vag pentru a-l face pe celălalt să

se simtă confortabil. Aşa cum poate ştii, prietenul nostru comun are duşmani.

— Şi?

— Problema a fost rezolvată.

Hilger n-o simţea chiar ca pe o minciună, deoarece se aştepta ca în curând să se întâmple chiar aşa. La naiba, poate că era deja adevărat.

— Perfect.

— Dacă mai eşti în regiune, sper că ne-am putea întâlni. Aş dori să vin personal la întâlnire.

— Data trecută n-ai putut veni personal?

Bărbatul insista. Poate că era genul cu vederi înguste. Poate că nu făcea altceva decât să testeze curajul lui Hilger. Era lipsit de importanţă.

— Nu, n-am putut, răspunse el, dar poate că a fost mai bine.

Îl auzi pe VBM chicotind. Excelent, era un semn bun.

— Unde propui să ne întâlnim? întrebă vocea.

— De ce nu vii aici, în Hong Kong? Vei fi musafirul meu. Te voi caza în hotelul cel mai bun. Putem să închiriem un iaht, să mergem la cursele de cai, orice doreşti.

— Mă tem că voi fi presat din cauza timpului.

Da, era din genul cu vederi înguste. Dorea să arate că el stabilea limitele, că el se afla la conducere. Principalul însă era că acceptase implicit esenţa propunerii lui Hilger. Toată şmecheria acum era să se apropie de esenţa aceea şi în acelaşi timp să-l lase să simtă că deţinea controlul.

— Am înţeles, zise Hilger. Dacă programul îţi permite, cred că vei găsi extrem de satisfăcătoare o excursie la Hong Kong la clasa întâi, cu toate cheltuielile plătite.

Urmă o pauză în care-l putea simţi pe celălalt examinând propunerea. Potrivit experienţei lui Hilger, bogaţii erau de obicei oamenii cei mai zgârciţi şi mai lacomi de pe planetă. Ţinând seama de cei pe care-i avea înapoia sa, probabil că VBM putea cumpăra jumătate din Hong Kong, totuşi saliva la ideea că cineva îi putea închiria o bucăţică minusculă din el.

— Vom vedea, rosti vocea.

Hilger ştia că asta însemna „da". Zâmbi şi spuse:

— Pot să fac nişte aranjamente şi să le postez pe site-ul securizat. Mâine seară, la cină, ar fi posibil? Putem discuta afacerile atunci, iar ulterior, dacă mai beneficiezi de timp, poţi rămâne câteva zile ca invitatul meu.

— Cina mâine seară este fezabilă, zise celălalt acceptând doar partea care-l interesa de fapt pe Hilger.

— Excelent. Eu voi face oricum aranjamentele şi le voi posta pe site.

— Bine.

VBM închise.

Hilger se sculă şi se duse la birou. Deschise laptopul, apoi petrecu câteva minute gândindu-se. Fără Calver şi Gibbons, era logic să-l aducă pe Winters la întâlnirea cu VBM. Winters venea oricum în Hong Kong, pentru a-l informa ce aflase de la Rain şi Dox. Era posibil ca lui VBM să nu-i facă plăcere acea mică surpriză, însă la momentul respectiv nu avea să mai să dea înapoi. Poate că merita ca, temporar, să-l irite că venea cu întăriri şi că avea pe cineva căruia să-i poată delega ulterior. În acelaşi timp era necesară şi prezenţa lui Manny care să-i acorde girul. În felul acesta ar fi fost o cină frumoasă în patru. Hilger ştia deja localul potrivit.

Petrecu ora următoare pe internet şi la telefon, făcând aranjamente şi anunţându-i pe participanţi. După ce termină, intră pe unul dintre site-urile securizate.

Afurisitul, gândi el simţind un val de mândrie faţă de calitatea celor cu care lucra. Avuseseră noroc: o şansă le îngăduise oamenilor lui să-i ia urma lui Dox până în Bangkok. Lunetistul comisese o greşeală care avea să-l coste. Dacă Rain îl însoţea, aşa cum Hilger ar fi fost gata să pună prinsoare, avea să-i coste pe amândoi.

Telefonul îi sună iarăşi.

— Hilger, rosti el.

— Eu sunt.

Hilger recunoscu glasul uşor nazal al apelantului. Era sursa lui din Consiliul Naţional de Securitate.

— Spune.

— Avem o nouă problemă.

Hilger aşteptă.

— Azi-dimineaţă am primit un telefon, zise sursa. Un reporter de la rahatul de *Washington Post.*

Îngrijorarea lui Hilger se exprimă într-o senzaţie de calm aproape delicios de detaşat.

— Ce-a vrut?

— Voia să se intereseze despre un zvon potrivit căruia cei din Manila erau agenţi CIA şi că au murit pe când se întâlneau cu un terorist binecunoscut.

— Mai ştia şi altceva?

— Dacă ştia, n-a spus.

— Poate că testa pur şi simplu terenul.

— Mă îndoiesc. Informaţia lui era destul de corectă din anumite puncte de vedere. Cred că este mai probabil că are o sursă.

La dracu', cineva punea destul de iute lucrurile cap la cap.

— Va publica un articol?

— Nu cred. Nu încă. Cred că este în căutare de mai multe informaţii, de coroborare.

— Atunci mai avem timp.

— Uite ce-i, am utilizat capital serios ca să aranjez lucrurile după Kwai Chung. Nu ştiu dacă o mai pot face.

Hilger inspiră adânc, apoi expiră.

— Nu va fi nevoie, spuse el.

— Trebuie să încheiem rapid cazul ăsta, zise vocea. Nu ne putem permite o anchetă. Nu din nou.

Mda, *aşa-i.*

— Se rezolvă azi, rosti Hilger. O să te sun când s-a terminat.

— Bine. Aşa rămâne.

Hilger sfârşi convorbirea. Rămase privindu-şi telefonul şi se întrebă ce se întâmpla în Bangkok. Pentru o clipă se gândi că poate ar fi trebuit să fi mers el însuşi acolo, ca să supravegheze operaţiunea. Totuşi, nu. Winters era cel mai bun. Îl văzuse în acţiune şi nu era deloc un spectacol agreabil. Însă obţinea rezultate.

Se uită apoi la ceasul de pe birou. Poate că obţinea rezultatele acelea chiar acum.

Partea a II-a

Capitolul 12

Delilah aşteptă o oră, pentru a se asigura că Rain şi Dox beneficiaseră de suficient timp, apoi îl sună pe Gil pe telefonul mobil.

Bărbatul răspunse după primul ţârâit şi ea şi-l imagină, aşa cum făcea întotdeauna în această etapă a unei operaţiuni, stând singur într-o cameră semiîntunecată de hotel, neavând nevoie nici de mâncare, nici de alte mijloace de subzistenţă, cu telefonul mobil aşezat pe o masă în faţa lui, aşteptând tăcut şi răbdător să sune, pentru ca după aceea să se poată aventura spectral în lume şi să facă lucrurile la care se pricepea cel mai bine.

— *Ken,* îl auzi rostind în ebraică.

„Da."

— Eu sunt, zise femeia. Nu primi niciun răspuns. Îi ignoră genul acela de jocuri meschine de putere şi continuă: Amicul nostru a plecat azi-dimineaţă. Şi-a strâns bagajul şi a dispărut.

După o pauză, Gil spuse:

— Rahat! Unde eşti?

— Phuket.

— De ce n-ai sunat mai devreme?

— N-am avut nicio posibilitate. Am fost tot timpul cu el.

— El nu doarme?

— Tu dormi?

Urmă altă pauză, în decursul căreia bărbatul se gândea fără doar şi poate la un răspuns pe măsură. Când nu-l putu găsi, zise:

— Deci te-a dus pe Phuket.

Ea simţi aluzia şi fu copleşită de un val de furie.

— Ştii cum e treaba, Gil, îi replică. Unii bărbaţi au pur şi simplu tehnica necesară cu femeile. Ei ştiu cum să obţină ce doresc.

Imediat ce rosti cuvintele acelea, le regretă. În majoritatea cazurilor refuzul ei de a accepta mizerii o servea cu succes, dar acum avea s-o împiedice. Ea dorea informaţii de la Gil şi pentru asta trebuia să-l controleze, să-l manipuleze, nu să reacţioneze reflex la provocările lui meschine şi constante. Da, ea răspundea la lovituri, totuşi bărbatul continua s-o determine să lupte după regulile lui. Pentru a învinge, Delilah trebuia să

schimbe complet jocul.

Gil rămase tăcut la celălalt capăt al legăturii telefonice şi femeia se gândi la posibilitatea ca replica ei să-l fi rănit cu adevărat. Ideea aceea îi mai destrămă furia, o făcu să se simtă generoasă. Simţi că sentimentul acela putea fi util.

Căzu pe gânduri. Poate că Gil necesita pur şi simplu o victorie în permanentul lor duel verbal. Poate că o victorie i-ar fi restabilit sentimentul bărbăţiei personale, i-ar fi îngăduit să se comporte şi altfel decât să încerce s-o rănească. Ea se gândise adesea că aşa ar fi trebuit să procedeze şi statul cu palestinienii. La urma urmelor, Egiptul fusese dispus să încheie pacea abia după Războiul de Iom Kipur, după ce însângerase nasul Israelului. Poate că Gil era la fel. Şi poate că dacă el se pomenea bucurându-se de o poziţie nefamiliară de succes şi putere, putea fi generos sau neglijent cu informaţiile. Da, acesta era felul în care trebuia să-i joace jocul. Să-l lase să câştige.

După o clipă, Gil întrebă:

— Bun, ce s-a-ntâmplat?

— Cred c-a devenit bănuitor.

— Ai vreo idee despre locul unde a plecat?

— Nu.

— Rahat, repetă bărbatul.

Delilah dădu ochii peste cap. Probabil că pentru Gil imposibilitatea de a ucide pe cineva asupra căruia îşi fixase vizorul se simţea ca un *coitus interruptus.*

— Unde eşti? întrebă ea.

— În Bangkok.

Se aşteptase la asta. Le spusese că va călători la Bangkok pentru a-l întâlni pe Rain, iar Gil ar fi dorit să fie cât mai aproape, ca să se poată deplasa rapid.

— Ca să ajung la următoarea mea destinaţie, zise ea, trebuie să trec prin Bangkok. Ce-ar fi să ne întâlnim acolo, ca să te informez? Iar apoi, de parcă abia atunci îi venise ideea respectivă, şi n-o plănuise absolut deloc, adăugă: Sau poţi să vii tu aici. Este un loc superb şi nu ştiu când vreunul dintre noi va mai beneficia vreodată de şansa asta.

Urmă o pauză îndelungată. După aceea bărbatul spuse:

— Este mai bine să vii tu aici.

Pauza îi spuse lui Delilah că el fusese tentat de propunerea de a se întâlni pe Phuket, poate şi prin felul subtil cum îi contopise pe amândoi prin folosirea pronumelui plural. Pe de altă parte, răspunsul lui îi spuse că Gil era suspicios; în caz contrar, ispita ar fi prevalat.

— Bine, zise Delilah. Iau primul avion şi te sun când ajung. Ar trebui să fie

vorba de câteva ore, cel mult.

— În regulă, rosti el şi închise.

Delilah căzu pe gânduri. Un loc nefamiliar, doar ei doi, departe de oamenii pe care-i cunoşteau... toate astea reprezentau un mediu ideal pentru a determina pe cineva să se relaxeze şi să fie deschis. Văzuse asta de multe ori până atunci. Ce naiba, John însuşi folosise metoda cu ea!

Maşina hotelului o duse la aeroport şi izbuti să prindă o cursă Thai Air care plecă peste mai puţin de o oră. Îi telefonă lui Gil după ce ateriză pe aeroportul Bangkok. Bărbatul îi propuse să se întâlnească pe terasa restaurantului hotelului Oriental, cu vedere spre râu. Delilah îi spuse că va ajunge în mai puţin de o oră.

Traficul de amiază nu era foarte aglomerat şi drumul nu dură nici patruzeci de minute. În clipa când văzu hotelul, ea pricepu de ce-l alesese Gil. Era o structură colonială clasică, întinsă pe un cvartal de oraş, cu intrări şi ieşiri peste tot. Oaspeţii puteau să plece cu taxiul, *tuk-tuk*-urile sau şalupele-taxi, imediat de lângă hotel. Iar securitatea, deşi subtilă, era la tot pasul sub forma videocamerelor de supraveghere şi agenţilor de pază cu căşti intraauriculare. De aceea ar fi fost greu să stabileşti un loc îngust pentru o ambuscadă, să acţionezi realmente fără să fii înregistrat de videocamere, ori să filezi pe cineva care ieşea din hotel fără să stai inacceptabil de aproape de ţintă. Gil nu era doar suspicios, ci de-a dreptul îngrijorat ca nu cumva Delilah să fi trecut în tabăra adversă.

Pentru o clipă simţi suind prin ea familiara mânie indignată, apoi îşi dădu seama: *Nu-i chiar departe de adevăr.*

Traversă holul recepţiei şi ieşi pe terasă. Gil se rezema de balustradă, parcă apreciind panorama perfect turistică a râului din faţă. Aruncă însă o privire peste umăr la o numai o secundă după intrarea femeii şi o văzu. Se îndreptă şi încuviinţă din cap. Pe când se apropia, Delilah îl zări privind în urma ei, apoi într-o parte şi cealaltă. Purta cămaşă cu mâneci scurte, încheiată până jos şi scoasă din pantaloni, ca majoritatea turiştilor. Deosebirea era că, în cazul lui Gil, ţinuta locală neprotocolară îi uşura ascunderea pistolului despre care ştia că-l avea asupra lui. Gil era dreptaci şi, cu cămaşa peste pantaloni, probabil că purta arma pe şoldul drept, ceea ce Delilah aprecia că ar fi fost compromisul cuvenit între ascundere şi acces. Desigur, observaţiile ei nu erau defel relevante pe moment – la urma urmelor, el era Gil şi, chiar dacă era un dobitoc, făceau parte din aceeaşi tabără –, totuşi asemenea observaţii deveniseră pentru ea a doua natură şi se derulau pe fundal indiferent cu cine s-ar fi întâlnit.

— Frumos loc, rosti ea ignorând bănuielile lui evidente.

Bărbatul aprobă tăcut din cap. Delilah îl simţi încordat ca un arc. Trebuia

să găsească o cale prin care să-l calmeze.

— Ce vrei să facem? îl întrebă. Rămânem aici? Mergem altundeva?

El o privi lung, după care ridică din umeri.

— Putem rămâne aici.

— Perfect. Mor de foame.

Mâncară în restaurantul Verandah, cu vedere spre râu. Era o panoramă minunată şi Delilah se putu bucura de ea, întrucât Gil alesese scaunul cu spatele spre apă. Femeia nu era încântată să stea cu spatele la uşă, totuşi multe dintre ţintele ei aveau instinctul securităţii şi se obişnuise cu dezavantajul acela. Făcea parte din riscurile meseriei.

Comandară *khao phad goong* – la urma urmelor, se aflau în Bangkok şi puteau profita de bucătăria locală – şi discutară. Delilah explică cum merseseră lucrurile cu Rain din clipa întâlnirii la aeroportul din Bangkok. Îl lăsă apoi pe Gil să întrebe. La început el se complăcu în insinuări periodice. Femeia anticipase asta şi plănuise să le ignore, totuşi, după câteva înţepături iritante, se pomeni spunând:

— Uite care-i treaba, putem discuta profesional cazul?

Asta păru să-l potolească pe Gil şi ea înţelese că reacţia aceea, mai autentică decât gambitul pe care-l plănuise iniţial, fusese alegerea mai bună. După aceea bărbatul se controlă, iar Delilah îi răspunse la întrebări pe cât de direct ar fi fost de aşteptat. Dorea ca totul să lase mai degrabă impresia unei chestionări, nu a unei informări. Aşa ar fi fost mai confortabil pentru Gil. L-ar fi făcut să se simtă la controlul situaţiei.

El privea frecvent în jur. Pentru cineva din exterior, ar fi părut că se bucura de împrejurimile exotice şi că încerca să beneficieze cât mai mult de panoramă. Sau poate că aştepta pe cineva şi ridica ochii la răstimpuri, pentru a vedea dacă sosise. Delilah ştia însă motivul acelor gesturi. Şi nu-i plăcea că nu se oprea din practicarea lor. Decise să-l interpeleze direct.

— Îţi cauzez nervozitate? întrebă, zâmbind uşor amuzată, când el verifică din nou perimetrul sălii.

Gil o privi scurt.

— Nu.

Surâsul ei se lărgi, dar fără să-i dispară blândeţea.

— Pentru moment m-am gândit că n-ai încredere în mine.

— Eu n-am încredere în nimeni.

Acela, suspecta Delilah, era tristul adevăr.

— Şi cu atât mai puţin în mine, zise ea de parcă ar fi fost ceva ce ar fi regretat din tot sufletul.

— Nu este nimic personal.

— Eşti sigur?

Tonul ei avea dozarea perfectă de tristeţe şi nesiguranţă.

Bărbatul clătină din cap, temător sau nedoritor să continue în direcţia aceea.

— Ce ar fi putut declanşa suspiciunea lui Rain?

Delilah recunoscu că gambitul nu avusese succes. Era lipsit de importanţă; avea să continue să joace după ureche. Înălţă din umeri.

— Este paranoic prin natură. Până când i-am sugerat o plajă privată, el se ocupase de aranjamente. Altcineva care să propună ora sau locul...

— N-ar fi trebuit să te grăbeşti aşa. Asta l-a pus pe gânduri.

În mod uzual, un asemenea comentariu ar fi făcut-o pe femeie să atace direct la jugulară. Asta se aştepta şi Gil şi era pregătit să riposteze ca atare. Însă Delilah se încleştase destul cu el pentru ziua de azi. Dacă bărbatul dorea să mai împungă, ea avea să se dea pur şi simplu la o parte. Să-l vadă atunci cum avea să-şi menţină echilibrul.

— Ştiu, spuse ea, şi coborî privirea ca şi cum îi venise greu s-o admită, ca şi cum el o învinsese până la urmă. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fi fost mai subtilă. A fost vina mea.

Urmă o pauză, timp în care Gil îi digeră reacţia neaşteptată. După aceea zise:

— Nu seamănă cu felul tău de a fi, asta-i tot. De obicei, ai instincte bune.

Aparent un compliment, dar în realitate un mod de a demonstra că era de competenţa şi prerogativa lui să judece. Şi de aceea, o dată în plus, un comentariu care în mod uzual ar fi stârnit iritarea lui Delilah.

Ea surâse şters, ca şi cum i-ar fi apreciat încrederea şi în acelaşi timp ar fi fost stânjenită de ceea ce o cauzase, apoi îşi feri ochii.

După încă un moment, Gil spuse:

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. O să găsim altă cale.

Înţelegerea ei anterioară că îl rănise o temperase, iar acum aparenta ei resemnare avea acelaşi efect asupra bărbatului. Era bine.

Delilah îl privi şi rosti:

— Mulţumesc.

El clătină din cap şi-şi feri ochii, parcă stânjenit de recunoştinţa aceea. Delilah simţi momentul prielnic şi urmă:

— Gil, de ce eşti mereu atât de... ostil faţă de mine?

Expresia lui se strădui să simuleze neînţelegerea, dar nu izbuti prea bine.

— Eu, ostil faţă de tine? Nu sunt deloc ostil.

— Haide, ştii foarte bine că aşa eşti. O simt permanent.

Gil clătină iarăşi din cap.

— Uite care-i treaba, eu am un job de făcut şi-l privesc cu toată seriozitatea. Nu am întotdeauna timp să fiu diplomat. Unii nu-nţeleg asta.

Asta-i doar o părticică din tot, gândi Delilah şi aprecie în acelaşi timp instinctul bărbatului, care-i spusese ceva care nu era neadevărat, ci pur şi simplu doar pe jumătate adevărat.

— Şi tu ai un job greu, încercă el să compenseze. Ştiu asta.

Femeia plecă ochii, ca şi cum bunătatea lui îi atinsese o coardă sensibilă, ca şi cum ea ar fi vrut să-i spună mai multe, dar nu ştia cum să găsească cuvintele potrivite. Observă că de aproape un minut Gil îşi abandonase scanările vizuale.

Se aflau la jumătatea drumului spre stabilirea unei legături. Ştia că el găsea posibilitatea atrăgătoare şi că n-ar fi vrut ca Delilah s-o abandoneze acum.

— Voi posta alt mesaj pe site-ul securizat, zise ea. O să-i spun că m-am simţit jignită că a plecat în felul acela. Poate că-l pot determina să ne întâlnim din nou.

Gil aprobă din cap şi Delilah simţi că ar fi preferat să fi rămas pe un făgaş mai puţin operaţional. În mod inconştient, el ar fi fost dispus să sară prin câteva cercuri ca să revină aici.

— Sau poate că am putea căpăta vreun indiciu de la CIA, urmă Delilah. Şi Agenţia îl caută. Pe noi ne-au întrebat ceva?

— Nu.

— Nu? Aş fi crezut că vor lua legătura cu toate serviciile secrete prietene.

— Nu încă.

Ea încuviinţă.

— Ştii, mă gândeam la ceva. Poate c-o să ţi se pară ciudat, dar... suntem siguri că tipii ăia erau din CIA?

Gil aprobă, încântat probabil că avea informaţii ce nu-i erau cunoscute ei, încântat să fie într-o poziţie din care femeia trebuia să-l întrebe.

— Suntem siguri.

— Pentru că... ştii şi tu cum sunt americanii. Pentru ei ar fi greu să-l controleze pe unul ca Lavi. Dacă Congresul află, cineva ar putea da de bucluc.

Gil izbucni în râs. Batjocura pe seama ineficacităţii CIA era ridicol de simplă, iar gluma îi reamintise în mod subtil că, Gil, noi nu suntem aşa, noi facem parte din aceeaşi echipă.

— Uite care-i treaba, zise el. Acum vreun an, când am avut primele bănuieli despre ce ar putea face Lavi, am condus echipa care l-a filat pe teren şi l-a supravegheat electronic. L-am văzut întâlnindu-se de mai multe ori cu un american pe care-l ştiam din Primul Război din Golf sub numele Jim Huxton, dar care acum pare să se numească Jim Hilger. Pe atunci Hilger făcea parte din Grupul 3 Forţe Speciale. Cei doi americani ucişi de Rain în

Manila erau în echipa lui Hilger. După război, toţi au părăsit armata ca să lucreze pentru CIA.

Delilah fu surprinsă că legăturile lui erau atât de îndelungate.

— Tu... ai lucrat cu ei?

Gil dădu din cap.

— Am vizat lansatoarele mobile de rachete SCUD ale lui Hussein. Nu ştiu cu ce altceva se mai ocupau ei. În tot cazul, nouă nu ne-au spus.

Femeia căzu pe gânduri.

— Ţi-au spus că intenţionau să intre în CIA?

El înălţă din umeri.

— Ştii cum este... un ghiont şi un clipit din ochi. Însă comportamentul lui Hilger cu Lavi o confirmă, deşi nu mai era necesară vreo confirmare. Avem interceptări electronice. Numele de cod al lui Hilger în CIA era „Top Dog". Vrei să ştii ce nume de cod avea Lavi?

Ea încuviinţă fără un cuvânt.

— „Jidanu'".

— Uau!

Bărbatul strânse iarăşi din umeri.

— În felul ăsta am aflat.

— Ştim ce făceau ei cu Lavi în Manila?

— Nu. Evident, noi nu ştiam că vor fi acolo, fiindcă altfel l-am fi avertizat pe Rain.

— Tu ce crezi că obţinea Agenţia de la Lavi?

— Habar n-am. Indiferent ce informaţii ar fi fost, nu ni le-au împărtăşit. Dacă ar fi făcut-o, poate că am fi decis că Lavi era mai util viu decât mort, cel puţin pentru o vreme. Aşa cum stau lucrurile, statul îi vrea pur şi simplu pe cei ca Lavi...

Făcu un gest nepăsător din mână, ca şi cum ar fi aruncat ceva, ca şi cum ar fi renunţat la el.

— Pentru ca altcineva să-i poată lua locul, zise Delilah cu un surâs trist.

— Ştii cum este jocul ăsta: perturbă şi priveză. Eliminarea lui Lavi va perturba reţelele care se bazează pe el şi în acelaşi timp le va priva de cunoştinţele lui de specialist.

Delilah încuviinţă din cap. Era momentul să readucă conversaţia la direcţia mai personală, care avea să-i facă plăcere lui Gil, deşi nu în modul în care spera bărbatul.

— Mai ţii minte atunci, în Viena? întrebă ea, privindu-l.

Gil îi întoarse privirea, însă nu răspunse. Delilah ştia că el ar fi vrut să spună „da", pentru ca ea să continue, dar că se temea că asta ar fi însemnat să mărturisească ceva ce nu dorea să recunoască.

— Să nu crezi că n-am dorit-o. Dar nu pot. Cu colegii trebuie să păstrez distanţa. Altfel cred că mi-aş pierde minţile. Poţi înţelege?

El aprobă, cu un gest inconfortabil. Ce altceva ar fi putut face?

— Te admir pentru acţiunile tale, urmă Delilah. Ştiu cât de dificil trebuie să-ţi fie. Am vrut... Am vrut doar să-ţi spun asta...

Subtextul era că existau foarte multe alte lucruri pe care ea ar fi dorit să i le spună. Perceperea admiraţiei, ba chiar a dorinţei ei, l-ar fi îmblânzit în mod inevitabil pe bărbat. Sau l-ar fi distras de la întrebările mult mai importante pe care tocmai i le pusese Delilah.

— E-n regulă, zise Gil şi-i oferi un surâs scurt şi şovăitor.

Ea îl determinase să fie de acord că de data asta nu se va întâmpla nimic. Şi să spere, prin implicare, că era posibil să apară ceva în viitor.

Delilah îi zâmbi la rândul ei. Bărbaţii erau atât de simpli.

Capitolul 13

După ce ne-am întors în Bangkok, Dox şi cu mine am tras la Grand Hyatt Erawan pe Ratchadamri. Nu era un hotel la fel de discret ca Sukhothai, dar nu mă simt în largul meu dacă folosesc acelaşi loc de două ori consecutiv. Pe de altă parte, Erawan compensa lipsa şarmului discret prin caracterul operaţional net superior: oferea o mulţime de intrări şi ieşiri pe două niveluri şi o infrastructură de securitate importantă sub forma agenţilor de pază şi videocamerelor. În mod uzual, securitatea şi supravegherea mă stânjenesc şi încerc să le evit. De data asta însă doream să fiu într-un loc care să ofere obstacole oricui s-ar fi gândit să mă viziteze pe neaşteptate. Desigur nimeni nu ştia unde mă aflam, dar întotdeauna mă odihnesc mai bine când există straturi multiple. Iar dacă unul dintre straturile acelea are forma unor cearşafuri de bumbac cu 300 de noduri pe centimetru... ei bine, profesiunea mea nu se bucură de foarte multe avantaje. Profit de ele când pot.

Acum nu aveam nimic de făcut decât să aştept şi l-am lăsat pe Dox să mă convingă de petrecerea altei seri în oraş. Îmi făcuse plăcere când cinasem cu câteva seri în urmă, îmi plăcuse mai mult decât obişnuita seară de solitudine într-o cameră de hotel şi nu i-a fost prea greu să mă înduplece. De data asta însă am ales eu localul.

Am coborât în holul recepţiei pentru a ne întâlni la orele 20:00, aşa cum convenisem. Dox era deja acolo, arătând din nou ca un expatriat local, în cămaşă cu mâneci scurte din pânză crem, scoasă peste blugi. Părea absorbit de o carte. Când m-am apropiat, am descifrat titlul: *Dincolo de bine şi de rău*.

— Citeşti Nietzsche? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

M-a privit nedumerit.

— Da, sigur, de ce nu?

Pentru o clipă nu mi-am găsit cuvintele, nedorind ca următoarele mele cuvinte să fie considerate drept insultătoare.

— Păi, chestia e că...

Dox a zâmbit.

— Ştiu, ştiu, toţi cred că un flăcău sudist nu poate fi intelectual. Ei bine, tata a lucrat pentru o companie farmaceutică mare şi eu am crescut în Germania, unde era detaşat pe atunci. L-am studiat pe moş Friedrich în şcoală şi mi-a plăcut. Toate chestiile alea despre voinţa de putere şi altele. Când îl citesc acum mă reconfortează.

— Cine-ar fi crezut, am rostit eu imitându-i accentul sudist tărăgănat.

Dox a izbucnit în râs.

— Auzi, cowboy, da' tu cum naiba ai recunoscut ce citeam? Asta-i mai mult decât m-aş fi aşteptat.

Am strâns din umeri.

— În copilărie, am fost vânat tot timpul de o gaşcă sau alta de golani. Am descoperit că ascunzătoarea cea mai bună era biblioteca, fiindcă nimeni nu s-a gândit vreodată să mă caute acolo. După un timp m-am plictisit şi am început să citesc cărţile. De atunci nu m-am mai oprit.

— Nu te-ai mai oprit să fii vânat de o gaşcă sau alta?

Am chicotit.

— Aşa se pare, este? Voiam să zic că nu m-am mai oprit din citit.

— Deci de acolo ştii cuvintele alea pompoase pe care-ţi place să le foloseşti. M-am întrebat uneori de unde le-ai învăţat. În plus, n-ai părut niciodată pus în dificultate de vastul meu vocabular. Până şi un termen ca „perineu" părea de la sine înţeles pentru tine.

— E frumos din partea ta s-o zici.

Dox a închis cartea şi s-a ridicat.

— Ei bine, încotro pornim în seara asta? Discotecă? Salon de masaj?

— Mă gândisem mai degrabă să vedem un meci la Lumpini şi după aceea, poate, să terminăm într-un bar. Un bar pentru adulţi.

— Sigur că da, mi-ar plăcea să văd nişte box thailandez. Nu-s prea sigur însă în privinţa barului pentru adulţi... ce-nseamnă, e ca filmele pentru adulţi? Alea-mi plac destul de mult.

— În cazul ăsta s-ar putea să fii dezamăgit. Ar trebui totuşi să-ncerci.

Dox a rânjit larg.

— Sigur c-o să fac o-ncercare. Ce naiba, sunt trisexual, partenere, încerc orice măcar o dată.

Am coborât scările la subsol, după care am ieşit prin mallul Amarin Plaza. După ce am ajuns pe stradă, Dox a dat să oprească un taxi.

— Stai aşa, i-am spus. Haide să ne mişcăm niţel în jur.

— Să ne mişcăm în jur... chiar e necesar, nenică? Am făcut o rută în drum spre hotel, mai devreme. Ştim că suntem curaţi.

— Doar pentru că ai fost curat înainte, nu înseamnă că eşti curat şi acum. Dacă ieri ai făcut duş, nu înseamnă că nu mai trebuie să faci şi azi.

— Am înţeles, totuşi...

— Poţi să urmăreşti pe cineva şi altfel decât prin filaj fizic direct. Aminteşte-ţi ce-a spus Delilah. Pe urmele noastre sunt nişte tipi foarte motivaţi. Haide să nu le uşurăm sarcina.

Dox a suspinat.

— Bine, bine. Atât doar că nu voiam să ratez meciul.

Am mers pe jos până la staţia Chit Lom şi am luat metroul aerian o staţie, până la Phloen Chit. Am coborât, am aşteptat ca peronul să se golească, apoi am intrat iarăşi în vagon şi am mers până la Siam. Am coborât cu liftul la nivelul stradal, după care am traversat iute o *sois* până la Henri Dunant, de unde am luat un taxi.

Dox şi-a consultat ceasul.

— Eşti mulţumit acum? O să ratăm jumătate din gală.

— Meciurile bune încep după ora nouă.

M-a privit cu atenţie.

— Partenere, cunoşti Thailanda mai bine decât ai lăsat să se creadă.

Am înălţat din umeri.

— Am petrecut o vreme pe aici. Totuşi nu recent şi în niciun caz ca tine.

— Domnule Rain, eşti un individ misterios.

Am făcut o uşoară grimasă, auzindu-mi numele. Perfect, ştiu că sunt paranoic, aşa cum obişnuia să-mi spună Harry: numele acela n-ar fi însemnat absolut nimic pentru taximetrist, care se oprise din întâmplare la semnalul nostru şi care, fără îndoială, oricum nu vorbea engleza. Totuşi care era avantajul folosirii unui nume? Dacă paranoia nu te costă nimic, de ce să nu profiţi de ea? Deocamdată teoria asta avusese succes pentru mine.

Am rămas totuşi tăcut. Începusem să învăţ că în cazul lui Dox, ca de altfel în toate situaţiile din lumea asta, trebuia să-mi aleg bătăliile pe care doream neapărat să le port.

Drumul cu taxiul până la arena Lumpini a durat zece minute. Pentru o mie cinci sute de bahţi biletul, am cumpărat locuri lângă ring şi am intrat.

Muay Thai, sau boxul thailandez, este forma indigenă de pugilism a Thailandei. Boxerii poartă mănuşi şi în această privinţă, şi în alte câteva, arta este în mod superficial similară cu boxul occidental. În acelaşi timp însă

practicanţii de *Muay Thai* luptă în mod legal şi entuziast cu picioarele, genunchii, coatele şi capetele, chiar şi din încleştări corp la corp pe care arbitrii occidentali le-ar despărţi imediat. Până şi senzaţia degajată de un meci este diferită, fiind lipsită de declaraţiile sforăitoare şi ameninţătoare ce au ajuns să domine atât de multe sporturi americane. Boxerii de *Thai* se încălzesc laolaltă în ring, ignorându-se în general pe când execută ritualurile *wai khru* prin care îşi omagiază dascălii, şi boxează pe muzică, o combinaţie înnebunitoare de clarinete, tobe şi ţimbale. În anii petrecuţi în Japonia, lucrasem cu un fost boxer *Thai* care venise la Kodokan ca să studieze judo. Ne-am învăţat reciproc multe şi eu am rămas cu un mare respect faţă de ferocitatea şi eficienţa acestui sistem de luptă.

Arena era pur funcţională: trei niveluri de scaune dispuse în amfiteatru, pardoseli din beton, lumini incandescente ce străluceau ucigaş peste ring. Aerul duhnea a sudoare şi alifii acumulate de-a lungul anilor. Nivelul al doilea de scaune era cel mai aglomerat şi mai uniform ocupat de thailandezi, întrucât acolo se derulau pariurile serioase, pe sume mari, şi fiecare lovitură care-şi atingea violent ţinta sau fiecare lovitură circulară, spectaculoasă, de picior era salutată de acolo cu un cor de răcnete, care avea de-a face atât cu pariul, cât şi cu setea de sânge.

Am prins ultimele trei meciuri ale galei. Ca întotdeauna, am rămas impresionat de abilitatea şi entuziasmul pe care boxerii aceştia le aduceau în ring, iar de data asta m-am simţit şi uşor invidios. La vârsta lor fusesem cel puţin la fel de iute, iar viteza mă ajutase în multe situaţii corp la corp neplăcute. Acum însă reflexele mele, deşi încă bune, nu mai erau la fel în ciuda unei diete precaute, a suplimentelor alimentare şi a regimului de exerciţii fizice. Mi-am atins cuţitul din buzunar şi mi-am spus: *Ei bine, pentru asta sunt jucăriile. Alături de dezvoltarea tacticilor.*

Dox era gălăgios în stilul lui caracteristic, zbierând entuziast în timpul meciurilor, ba chiar ridicându-se pentru a-i felicita în thailandeză pe învingători când părăseau ringul. Aş fi preferat să fi menţinut un profil mai discret, dar înţelegeam că i-ar fi fost imposibil. Mi-am reamintit că dacă doream ca parteneriatul acesta, aflat abia la început, să continue, trebuia să încerc să-l accept pe Dox mai mult sau mai puţin aşa cum era.

După terminarea ultimului meci, am pornit spre ieşire.

— Ei bine, a zis Dox, seara abia a început. Ce facem – ne ducem în barul ăla „pentru adulţi”?

Am încuviinţat din cap.

— Dacă nu eşti prea obosit.

A rânjit larg.

— Sunt în plină formă, dacă eşti şi tu. Hai să luăm un taxi.

Mi-a văzut apoi expresia feţei şi a oftat:

— Iar o luăm de la-nceput, nenică?

— Doar pe strada asta. Trecem pe lângă Lumpini Park şi putem lua un taxi de acolo. Va fi mai uşor şi nu va fi nici aşa multă lume.

— Pe lângă Lumpini Park? Acolo o să fie pustiu.

— Atunci e şi mai bine. N-o să avem concurenţă.

Dox a suspinat din nou şi a aprobat în tăcere, iar eu mi-am dat seama, cu un sentiment neaşteptat de recunoştinţă, că şi el făcuse acelaşi tip de calcul „dacă vreau ca parteneriatul ăsta să funcţioneze" ca mine.

Am mers pe jos, după care am găsit un taxi. În numai câteva minute am ajuns la locul pe care-l aveam în minte: Brown Sugar, cel mai bun club de jazz din Bangkok.

Clubul se găsea pe Soi Sarasin, vizavi de colţul nord-vestic al giganticului Lumpini Park. Îşi anunţa prezenţa discret şi cu încredere: o copertină simplă, verde, cu litere albe ce proclamau *Brown Sugar – The Finest Jazz Restaurant.* Faţadă din cărămizi roşii şi cadru de uşă din lemn lăcuit, cu uşa proptită deschisă, ca o invitaţie. Vitrina cu şiruri de poliţe din sticlă etala un decantor din ceramică pentru bourbon împodobit cu o hartă a statului Kentucky, un mixer vechi pentru martini, o colecţie de sticluţe minuscule, cutii pentru ţinut cafeaua, o ceşcuţă, soldaţi din ceramică în uniforme napoleoniene. Câteva mese şi scaune din lemn pe trotuarul din faţă, iluminate doar de puţinele raze răzbătute din interiorul clubului.

Am fost încântat să văd că locul continua să prospere. Era mărginit în dreapta de o alee şi în stânga de un grup de baruri luminate de neoane cu nume ca Bar D, The Room şi Café Noir. Spre deosebire de Brown Sugar, care degaja o atmosferă clasică – unii ar putea zice perimată –, toate celelalte păreau noi. Simţeam însă că niciunul dintre nou-sosiţii pe scenă n-avea să reziste încă un an. Poate că Brown Sugar era mai vechi, însă deţinea calităţile necesare unei curse de anduranţă.

Am coborât din taxi, am traversat strada şi am intrat. Un afiş lipit lângă uşă anunţa că în seara aceea cânta formaţia Anodard. Era formată din două chitare, un saxofon, orgă electronică, tobe şi o vocalistă drăguţă. Interpretau o variaţiune plăcută după „Baby Eyes" a lui Brenda Russell, iar încăperea principală, un spaţiu strâmt, cu plafon jos, în care puteau intra probabil treizeci de oameni într-o seară bună, era umplută cam pe trei sferturi. Decorul era exact aşa cum trebuia: iluminat discret, tavan gol, mese şi podea tocite, suvenire decolorate din lumea jazzului atârnate pe pereţi. Am sperat că nimeni nu se va gândi vreodată să modernizeze interiorul. Ne-am aşezat la o masă din dreapta barului, de unde vedeam bine formaţia. Unicul neajuns real al lui Brown Sugar este meniul lipsit de inspiraţie de single malt, dar m-

am descurcat cu un Glenlivet vechi de optsprezece ani. Dox a comandat o votcă Stolichnaya cu gheaţă. Ne-am relaxat, am sorbit din pahare şi am ascultat muzica. S-a dovedit a fi mai degrabă pop, decât jazz, totuşi Anodard erau buni şi asta era principalul.

Pentru mine era oarecum ciudat să ascult un concert împreună cu cineva. De obicei mă duc singur, intru şi ies discret şi nebăgat în seamă, şi fără să-mi fac griji dacă celălalt gustă experienţa respectivă în aceeaşi măsură ca mine. După vreo jumătate de oră, când formaţia a făcut o pauză, l-am întrebat pe Dox:

— Ia zi – ce părere ai?

El s-a încruntat, parcă concentrându-se.

— Să fiu sincer, am nevoie de ceva timp să mă obişnuiesc. În majoritatea localurilor din Bangkok pe care le-am cunoscut, fetele dansează pe mese şi au numere pe slip. Dar pot înţelege şi atracţia locului ăsta.

Am încuviinţat din cap.

— Perfect, deci mai sunt speranţe pentru tine.

— Iar cântăreaţa aia e sexy.

— Slabe speranţe.

Dox a chicotit.

— Auzi, partenere, să ştii că Delilah i-o doamnă de clasă. Nu ştiu ce face cu un desfrânat ca tine.

— Nici eu nu ştiu.

Mi-a aruncat un surâs care era pe jumătate un rânjet lasciv.

— Se pare că ţi-a tras-o binişor acolo. N-am ştiut că-ţi plac chestiile de felul ăsta.

M-am uitat în jur, căutând din ochi chelneriţa.

— Îmi place când o doamnă nu se teme să lase frâu liber pasiunii, a continuat el pe un ton gânditor, aparent neperturbat de absenţa răspunsului meu. Să fiu al naibii, mă excită numai când mă gândesc.

— Să ştii că poţi să nu-mi împărtăşeşti toate sentimentele tale.

— Haide, haide, suntem parteneri şi prieteni şi ne aflăm aici în Bangkok, tărâmul zâmbetelor! Ne putem face niţel de cap.

— Dox, capul tău este mereu „niţel" făcut.

— O să privesc asta ca pe un compliment. Oricum, cred că doamna ta ne va ajuta. Am un instinct bun în privinţa ei.

— Chiar aşa?

— Da, domnule.

— Nu poţi să mergi mereu pe mâna instinctelor.

— Partenere, eu n-am paranoia ta universală super-dezvoltată, aşa că adesea nu pot recurge decât la instincte. Şi până acum m-au slujit, pentru că

– privește! – acum sunt aici și vorbesc chiar despre asta.

Am fost surprins să constat că vorbele lui m-au durut puțin. Încă de când plecasem de pe Phuket, rulasem, pe jumătate conștient, scenarii prin minte, testându-mi speranța că Delilah fusese sinceră cu noi. Eu așa consideram. Pe de altă parte îmi doream să fi avut încrederea simplă a lui Dox.

— Vom vedea, a fost singurul meu răspuns.

Chelnerița a apărut și am mai comandat un rând de băuturi. La răstimpuri, de afară apărea câte un cuplu sau grup nou și am fost încântat să văd că Dox a cercetat ușa de fiecare dată. Pentru profesioniști este un reflex rapid, discret, executat cu același automatism ca respirația. Îți dorești permanent să știi cine ți se alătură și cine face parte din mulțime.

La un moment dat am ridicat privirea și am zărit o thailandeză superbă intrând în club. Purta o bluză de mătase Jacquard de culoarea cositorului, fără mâneci, cu guler mandarin, fustă din mătase neagră mulată, lungă până deasupra genunchiului, și sandale cu toc înalt. Machiajul îi era perfect, iar părul coafat în coc îi accentua postura impecabilă și mersul sigur pe sine. În urechi străluceau cercei în formă de picături, ce păreau a fi din jad.

S-a așezat la bar ca o regină și a privit prin club. Dox mi-a dat un ghiont și a spus:

— Ai văzut-o pe tipa aia care tocmai a intrat?

Am încuviințat din cap și m-am întrebat dacă nu cumva îi acordasem prea mult credit pentru așa-zisele verificări de securitate. Se părea că explicația mai probabilă era excitația sexuală.

Femeia l-a văzut pe Dox și a zâmbit. El i-a răspuns la zâmbet.

Grozav, mi-am spus. *Începe dansul.*

— Vezi, nenică? a întrebat el. Mi-a zâmbit.

L-am privit.

— Dox, probabil că-i o prostituată. Ea le zâmbește tuturor. Mai ales occidentalilor despre care apreciază că au bani ca să-i cumpere cerceii de jad.

— Partenere, mie nu-mi pasă cum își câștigă existența. N-are decât să lucreze pe cont propriu, cine-ar putea-o învinui? Nu asta-i ideea. Ideea este că-i place de mine. Îmi pot da seama.

— Îi place de banii tăi.

— Poate că-i plac și ăia, și aș putea chiar să-i las un bacșiș, ca dovadă a aprecierii mele și, în general, pur și simplu ca s-o ajut. Dar n-aș fi atras de ea, dacă nu m-ar dori pentru ceea ce sunt în sine. Fii atent și-o să vezi.

A privit-o din nou pe thailandeză și i-a surâs prelung. Ea i-a răspuns în același fel, după care a adresat câteva cuvinte barmanului și s-a ridicat. A pornit în direcția noastră.

Dox s-a uitat la mine.

— Ce ţi-am zis?

Încrederea pe care femeia o afişa prin abordarea tupeistă a lui Dox îmi spunea că avusesem dreptate să presupun că era o prostituată. În acelaşi timp însă prezenţa ei aici era cumva stranie. Prostituatele de lux frecventau în general cluburi de dans şi baruri ca Spasso din Grand Hyatt, nu spelunci pitite, ca Brown Sugar. Pe de altă parte, era posibil ca să nu fi avut noroc în localurile vecine şi să fi intrat aici pur şi simplu pentru muzică, sau fiindcă aşa avusese chef. Cu toate acestea, aşa cum se întâmplă întotdeauna ca răspuns faţă de ceva anormal, vigilenţa mi-a crescut cu o treaptă. Deşi menţineam deja o conştientizare de rutină, la nivel scăzut, a evenimentelor din club, am privit în jur ca să-mi confirm că nimic altceva nu era în neregulă. Totul părea firesc.

Fata a ajuns la masa noastră. I-am privit mâinile. Mâna dreaptă era goală, iar în stânga ţinea o poşetuţă neagră de seară, în care nu se aflau probabil decât telefonul mobil, rujul şi o oglinjoară. N-am depistat niciun fel de semnale de pericol. Totuşi nu-mi dispăruse complet senzaţia că ceva nu era în regulă şi am rămas alert.

Ea s-a uitat la mine, după aceea la Dox.

— Bună, a rostit cu o voce simultan dulce şi uşor răguşită. Eu sunt Tiara.

Avea accent thailandez pronunţat.

— Bună, Tiara, a răspuns Dox oferindu-i un surâs enorm. Eu sunt Bob, iar el este Richard. Însă cei mai mulţi îi spun Dick.

M-a privit şi surâsul i-a devenit încă şi mai larg.

Fata i-a întins mâna lui Dox, care i-a strâns-o. Mi-a întins-o apoi mie. I-am prins degetele şi le-am strâns cu blândeţe. Vârfurile degetelor îi erau mătăsoase, fără bătături. Când şi-a retras mâna, i-am privit-o. Avea degete lungi, cu manichiura perfectă, iar lumina se reflecta din unghiile lustruite de parcă ar fi fost nişte nestemate micuţe.

— Vrei să bei ceva cu mine şi cu Dick? a întrebat-o Dox.

Fata i-a oferit un zâmbet radiant şi şi-a aranjat microscopic părul.

— Da, mult foarte, a zis ea.

M-am aşteptat ca genul acesta de conversaţie să fi fost maximumul de engleză cunoscut de ea. Asta şi, poate, *Ah*, *tu are sculă mare*! *Ah*, *tu face la mine plăcere mult*! şi alte replici shakespeariene similare ale profesiunii.

M-am ridicat şi i-am oferit scaunul meu, lângă al lui Dox, cu faţa spre formaţie.

— Ia loc, i-am spus. Eu trebuie să mă duc la toaletă. Până mă întorc, tu şi Bob aveţi timp să faceţi cunoştinţă.

Fata a aprobat din cap şi s-a aşezat. Dox a rânjit şi a zis:

— Mulţumesc, Dick.

Nu simţeam de fapt, vreo nevoie specială de a folosi toaleta, ci doream să examinez interiorul încăperii şi din alte unghiuri. Să observ masa noastră aşa cum ar fi putut-o observa altcineva. Asta avea să mă facă să mă simt mai bine.

Brown Sugar mai are alte două încăperi în spate şi am intrat şi acolo. Ambele erau ocupate cu grupuri de thailandezi de vârstă mijlocie care vorbeau, mâncau şi râdeau cu poftă. La celelalte mese se aflau clienţi străini şi thailandezi de douăzeci-treizeci şi ceva de ani, cu nimic remarcabil. Niciunul nu mi-a declanşat radarul. Ceva continua totuşi să mă deranjeze. Nu era mare lucru, însă exista.

Poate că eşti pur şi simplu încordat. Nu eşti obişnuit cu companie şi cineva să se apropie de tine neinvitat.

Poate că aşa era. Am folosit toaleta, apoi am revenit la masă. Dox şi fata aveau în faţă alte pahare. Se ţineau de mână şi vorbeau în şoaptă. Se părea că până la urmă aveam să-mi închei seara singur.

Am venit în stânga fetei şi am zis:

— Chestia este că mă simt niţel cam obosit.

Ea a ridicat ochii şi i-a întors către mine. Din unghiul acela, gulerul înalt al bluzei i s-a îndepărtat puţin de gât. Sub pielea netedă, am zărit uşoara proeminenţă a cartilajului cricoid – mărul lui Adam.

Să fiu al naibii, mi-am spus. Am înţeles imediat ce anume îmi crease încordarea. Mi-am înăbuşit râsul.

— Haide, Dick, încă n-a venit ora ta de culcare. Mai stai niţel, poate c-o să te şi distrezi.

Oho, am gândit, *o să mă distrez*, *cum să nu*! *Sunt sigur în privinţa asta.*

I-am zâmbit lui Dox, străduindu-mă să opresc rânjetul încântat pe care mi-l cerea în mod brusc starea de spirit.

— Bine, o să mai stau atunci. Măcar un cântec sau două.

— Aşa, bărbate, a zis el şi mi-a indicat scaunul din faţa lui. Ia loc! Tiara şi cu mine bem Stolichnaya. Tu vrei alt whisky de-al tău?

— De ce nu? am zis.

I-a făcut semn chelneriţei şi, mărinimos, a comandat încă un rând pentru toţi. El şi Tiara şi-au apropiat din nou capetele şi au reînceput să murmure.

Oho, avea să fie grozav! Nu ştiam ce anume făcusem pentru a merita un asemenea spectacol, dar iată-l! Şi nu putea decât să fie din ce în ce mai bine.

Băuturile ne-au fost aduse şi mi-am savurat whisky-ul în tăcere, alternându-mi focalizarea între bar, încăpere şi tovarăşii mei neatenţi de la masă. Braţul fetei dispăruse sub masă. Judecând după unghiul corpurilor lor, mi-am dat seama că mâna ei se afla, în caz minim, pe coapsa lui Dox. Posibil

să fi ajuns chiar mai sus.

Fata i-a şoptit ceva. Dox a încuviinţat din cap. Ea mi-a surâs, s-a ridicat, şi-a cerut scuze şi s-a îndreptat spre toaletă.

Dox şi-a terminat votca printr-un gât zdravăn şi s-a aplecat peste masă. Era învăpăiat la faţă.

— Partenere, mi-a spus, să ştii c-o să-ţi duc dorul, dar am o datorie de îndeplinit.

Am zâmbit.

— Înţeleg complet. Îmi dau seama c-o s-o faci foarte fericită.

— Bănuiesc că şi ea mă va face fericit. Ai văzut-o, nenică? Când a fost ultima oară c-ai văzut ceva aşa a-ntâia? I-adevărat că are pieptul cam plat, dar asta nu mă deranjează deloc. Sunt sigur că celelalte farmece vor compensa din plin.

— În mod clar. Sunt sigur că altfel este... foarte bine echipată.

Nu era uşor să-mi stăpânesc glasul. Un pufnet, un chicot, şi ştiam că aveam să mă pierd într-o explozie de râsete de forţa unui uragan.

— Mersi pentru-nţelegere, nenică. A sosit momentul ca tânăra domnişoară să aibă experienţa cea mai grozavă din viaţa ei. Tot ce va urma după noaptea asta va fi doar dezamăgire pentru ea, dar ăsta-i preţul unei nopţi de sex cu Dox.

Am aprobat din cap. Ştiam că dacă încercam să spun ceva, eram terminat.

Probabil că Dox mi-a interpretat greşit tăcerea.

— Ce dracu', nenică, nu-i neapărat nevoie să petreci noaptea singur. Nu eşti deloc un tip urât şi doamnele nu-ţi vor afla deficienţele decât după ce este oricum prea târziu. Ai putea găsi pe cineva, dacă ai vrea cu tot dinadinsul.

O parte din mine, o parte mai mare decât aş fi vrut să admit, dorea să-l lase să meargă până la capăt. Şi aş fi plătit aproape orice ca să fiu prezent în momentul adevărului. Totuşi îmi era prieten bun. La naiba, îmi salvase viaţa! Nu-i puteam face una ca asta, chiar dacă ar fi meritat din plin.

Am închis ochii şi am inspirat adânc.

— Dox, ea este un *katoey.*

Katoey, sau „lady-boy", este un termen cu o mulţime de înţelesuri – începând de la bărbaţii cărora le place să se travestească în femei, până la transsexualii care şi-au făcut operaţii chirurgicale şi sunt acum efectiv femei. Ei pot fi găsiţi peste tot în Thailanda şi sunt în general acceptaţi în societate, chiar dacă uneori sunt greu de detectat. Indiferent de deosebiri, mai mult ca probabil Dox n-ar fi vrut să se culce cu unul dintre ei.

El a pufnit uşor şi şi-a lăsat capul pe un umăr.

— Haide, nenică, ăsta nu-i tocmai stilul tău. Nu-ncerca să-mi strici seara

doar pentru că tu n-ai pus mâna pe nimic.

— Că veni vorba despre mâini, nu i-ai observat mâinile? Sunt niţel cam mari pentru statura ei, nu crezi? Şi i-ai văzut mărul lui Adam? La femei, mărul lui Adam nu-i vizibil, iar ea poartă gulerul acela înalt tocmai ca să-l camufleze.

O parte din culoare i s-a scurs din chip.

— Nu mă lua peste picior.

Am clătinat din cap şi mi-am înăbuşit râsul.

— Să ştii că n-o fac.

Fata a revenit de la toaletă, de parcă fusese anunţată s-o facă. Dox s-a ridicat şi s-a întors spre ea.

— Scumpete, amicul meu Dick crede... crede...

Am zâmbit blajin şi m-am adresat lui Tiara:

— Am vrut pur şi simplu să elimin orice neînţelegeri. Bob n-a ştiut că eşti un *katoey.*

Ea mi-a răspuns la zâmbet, apoi s-a uitat la Dox cu ochii mari.

— Tu nu place *katoey*?

Dox a pălit încă şi mai mult.

— Eu... eu..., a început să se bâlbâie.

— Eu crezut tu ştie, a zis ea. De aceea eu nu spus.

— Ba nu, n-am ştiut! a zis el cu glas chinuit.

— Pentru mulţi bărbaţi, nu problemă. Întuneric este...

— Eu nu-s aşa.

Ea a surâs.

— Te rog, scumpete? Eu place la tine.

Expresia lui Dox era la jumătatea drumului spre greaţă fizică.

— Uite care-i treaba, nu vreau să fiu bădăran, dar... ai putea pleca?

Ea a şovăit, după care a aprobat.

— Da. Mulţumesc, tu băut cu mine.

— Cu plăcere, a replicat Dox pe un ton ca o chintesenţă a nefericirii.

Ea s-a ridicat şi a părăsit clubul, dezamăgită fără îndoială de investiţia de timp care nu se soldase cu nimic. Dox părea împuşcat în abdomen.

S-a lăsat să cadă moale în scaun şi m-a privit.

— Când ai observat chestiile alea la mâinile şi gâtul ei? Ai lăsat gluma să se îngroaşe cam mult, partenere.

— Am crezut că ţi-ai dat seama. Era extrem de evident.

— Nu era evident. Nu era deloc evident, domnule.

— Eşti sigur că nu vrei s-o iei cu tine la hotel? Dacă te grăbeşti niţel...

— Ce dracu', sunt foarte sigur.

— Pentru că, hai să fim serioşi, trebuia să-ţi fi dat seama. La un nivel...

— Nu, nu mi-am dat seama la niciun nivel, până nu mi-ai spus tu.

— Serios? Păi chiar tu ai remarcat că avea pieptul cam plat. Şi nu ştiu cum n-ai putut observa mâinile şi mărul lui Adam. Dox, îi mai lipsea doar o etichetă pe care s-o afişeze.

— Nu, nenică, n-avea nicio etichetă, deşi cred c-ar fi trebuit s-o facă.

Am zâmbit.

— Poate că ţi-ar fi făcut plăcere.

— Termină!

— Vreau să zic că dacă doar ţi-ar fi supt-o, nici măcar n-ai fi ştiut. Ai fi crezut c-a fost cea mai bună felaţie de care-ai avut parte vreodată. Ar fi devenit una dintre amintirile tale cele mai preţuite. Am început să chicotesc; nu mă mai puteam abţine. Mi-ai fi povestit întruna despre ea.

— Mai vrei ceva de băut? Eu cred că am nevoie de încă o votcă.

— Dar de câte ori, Dox? Asta-i marea întrebare! De câte ori ţi s-a mai întâmplat până acum?

A făcut semn chelneriţei să mai aducă două pahare, apoi s-a cutremurat.

— La naiba, a fost cât pe-aici! Ţi-aş fi mulţumit dacă ai fi intervenit ceva mai devreme şi te-ai fi distrat mai puţin.

— „Distrat”?

— Da, da, foarte amuzant.

Şi-a băut Stolichnaya şi s-a cutremurat din nou.

M-am gândit să mai spun ceva despre felul cum, în ciuda vastei lui experienţe pe plan local, fusese cât pe ce să se culce, neintenţionat, cu un lady-boy. Sau cel puţin presupuneam că fusese neintenţionat. Arăta însă atât de posac, încât am decis să nu mai insist.

Formaţia a reînceput să cânte. După câteva minute, Dox s-a aplecat spre mine şi a zis:

— Dacă nu te superi, eu sunt gata să-ncerc ceva diferit. Eşti binevenit să mi te alături, dar nu ştiu dacă locul unde mă voi duce este chiar pe gustul tău.

— Fete fără sutiene, cu numere prinse de slipuri?

— Aş zice că probabil „da”.

— Perfect. Dacă sunt dezbrăcate, o să ai şanse mai multe să fii sigur că... ştii tu.

A făcut o grimasă.

— Vii sau nu?

— Nu, mai bine te las să te duci singur. Nu vreau să mă amestec în încercarea unui bărbat de a-şi recăpăta masculinitatea. Pe de altă parte, cine te va avertiza dacă se întâmplă să dai peste alt...

— O să mă descurc perfect singur, yankeu degenerat.

Am surâs şi i-am întins mâna.

— Perfect, atunci. Ne vedem dimineaţă?

— Da, pe dimineaţă, a încuviinţat şi ne-am strâns mâinile.

Dox s-a sculat, a aruncat câteva sute de bahţi pe masă şi a pornit spre uşă.

Am chicotit în barbă. Era minunat să am în arsenal ceva ce să pot scoate la iveală de câte ori avea să mă enerveze.

Am chicotit iarăşi, ceva mai încetişor. Curios totuşi că fata intrase aici. Părea că ieşise la agăţat, iar Brown Sugar nu era nici pe departe locul potrivit pentru asta. Sigur că da, era perfect posibil să fi intrat ca să se bucure de muzică, să facă o pauză, sau altceva, totuşi felul cum privise în jur imediat după ce se aşezase, felul cum îl descoperise imediat pe Dox...

Poate că era oportunistă.

Nu părea oportunism. Părea focalizare.

Am reflectat asupra ideii acelea. Apoi, într-un fel de revelaţie apărută mai degrabă brusc, în totalitatea ei, decât dedusă piesă cu piesă, am înţeles.

Dacă cineva ar dori să te aranjeze pe tine şi pe Dox, *ar încerca în primul rând să vă separe. Pentru asta*, *dacă e inteligent*, *ar folosi ceva care să-ţi distragă*, *cel puţin temporar*, *sensibilitatea faţă de anomaliile din jur. Ţi-ar băga sub nas ceva asupra căruia să te poţi concentra. De pildă*, *un* katoey. *În felul ăsta te-ar împinge să gândeşti – da*, asta *mă neliniştea*, *faptul că în realitate ea nu-i femeie*! *Iar dacă nu ţi-ai fi dat seama ce era şi unul dintre voi ar fi plecat cu ea... pac*! *asta a fost – un mod de a ne despărţi.*

Poate că ar fi fost mai uşor, mai direct, să utilizeze ca momeală o femeie adevărată. Însă un *katoey ar* fi prezentat unele avantaje – în primul rând se putea descurca mai bine într-o încăierare, iar în al doilea rând ar fi fost obişnuit să joace teatru, să treacă drept ceva ce nu era, să-i păcălească pe oameni, să le adoarmă vigilenţa.

Am simţit cum sângele mi-a părăsit faţa şi inima a început să-mi bubuie, când adrenalina mi-a năvălit prin vene. Dacă ar mai fi fost la masă, Dox ar fi râs de mine. Nu-mi păsa. Existau unele lucruri pe care trebuia să încerc să mi le schimb, pentru a fi pe placul partenerului, dar încrederea în instinctele proprii n-avea să se numere niciodată printre ele.

M-am ridicat şi am pornit cu pas iute spre uşă, pe cât de repede puteam merge fără să atrag atenţia. Speram să greşesc, dar ştiam că aveam dreptate.

Capitolul 14

Am ieşit din club şi pentru o secundă nu m-am concentrat asupra unui

lucru anume. Am lăsat totul din jur să se reverse peste mine: amplasamentul meselor de pe trotuar şi al clienţilor, maşinile parcate, pietonii.

O mişcare drept în faţa mea: un thailandez musculos în tricou negru, de douăzeci şi ceva de ani, rezemat de un taxi de lângă trotuar, care se scula în picioare.

— Vrei taxi? a întrebat cu accent thailandez accentuat şi a pornit spre mine. Am taxi. Are aparat. Foarte bun.

Mâinile îi erau goale şi se găsea deocamdată la mai bine de trei metri distanţă. Am privit rapid după Dox. Ieşise cu nici treizeci de secunde înaintea mea, aşa că era posibil să mai fie în zonă. Nu l-am zărit. N-am avut însă timp să mă uit mai departe, ori să mă îngrijorez despre ce i s-ar fi putut întâmpla.

Mi-am verificat flancurile.

Flancul stâng: bărbat alb, în jur de cincizeci de ani, singur la o masă de pe trotuar.

Flancul drept, doi thailandezi, în jur de douăzeci şi cinci de ani, la fel de musculoşi ca primul, care mă priveau cu o anumită intensitate şi se ridicau fără grabă de la masa lor.

Oare vreunul dintre detaliile acestea ar fi avut vreodată succes în faţa tribunalului? *Onorată instanţă*, *partenerul meu a plecat după o întâlnire cu un lady-boy. Eu am ieşit afară. Cineva m-a întrebat dacă vreau un taxi*, *iar bărbaţii din dreapta mea se uitau la mine cu privirea „aceea"*, *dacă înţelegeţi la ce mă refer. De aceea i-am omorât pe toţi.*

Bineînţeles că nu. Totuşi unul dintre lucrurile care-i deosebesc pe cei ca mine de civili vii şi agenţi morţi este capacitatea absolută şi dorinţa absolută de a acţiona decisiv pe baza unor dovezi care în societatea civilizată şi-ar atrage râsete şi care i-ar condamna prompt la închisoare în orice tribunal. Când ştii, atunci ştii. Nu aştepţi mai multe dovezi. Acţionezi. Dacă acţionezi greşit, trăieşti cu consecinţele. Dacă acţionezi greşit în direcţia opusă, nu mai trăieşti deloc.

Thailandezul din faţa mea ajunsese la numai doi metri distanţă.

— Vrei taxi? a repetat el.

A ridicat braţul drept, schiţând gestul „pe aici".

— Sigur că da, am zis eu.

Am păşit spre el, ca şi cum aş fi intenţionat să-i trec prin dreapta. Mi-a zâmbit, un zâmbet care ar fi trebuit să fie prietenos, dar care pentru mine era cel puţin pe jumătate de prădător.

Am zâmbit la rândul meu, într-o expresie de felul „Eşti drăguţ să mă ajuţi, fiindcă sunt complet pierdut pe-aici". Thailandezul a aprobat din cap, liniştit că va fi simplu.

Dar n-avea să fie simplu. N-avea să fie deloc simplu.

Cu o clipă înainte de a ajunge în dreptul lui, i-am înhăţat brusc încheietura dreaptă cu mâna mea stângă şi i-am smucit braţul spre dreapta mea, prinzându-i tricepsul şi trăgându-l cu totul pe lângă mine. Greutatea mea aplicată pe braţul lui l-a deplasat înainte şi, când l-am ocolit în sensul acelor de ceasornic, ajungându-i în spate, am văzut cum gura i s-a deschis de surprindere. Se părea că reacţia mea nu făcea parte din repetiţie.

Am întins mâna stângă în jurul taliei lui şi i-am prins încheietura dreaptă. L-am strâns apoi violent, trăgându-l spre mine şi a icnit, când o parte din aer i-a părăsit brusc plămânii. Acum amândoi eram cu feţele spre bar. Cei doi bărbaţi care se ridicaseră se aflau la doi metri în stânga noastră. Am văzut cum feţele li se înăspresc. Aveau mâinile goale şi am înţeles că aceasta ar fi trebuit să fie o răpire, nu un omor. Altfel ar fi avut arme şi le-ar fi utilizat deja.

Am tras aer adânc în piept şi am răcnit cât am putut de tare „Dox!", pe de o parte ca să-l avertizez dacă era pe acolo, pe de altă parte ca să-mi sară în ajutor.

Cei doi din stânga s-au năpustit înainte.

Thailandezul pe care-l ţineam şi-a depărtat picioarele şi a flexionat genunchii, pentru a-şi coborî centrul de greutate şi a crea o bază mai stabilă, iar din reacţia aceea mi-am dat seama că era antrenat. A încercat să-şi repeadă capul spre înapoi, pentru a mă pocni cu ceafa, dar ţineam faţa mult în dreapta şi lipită de umărul lui. Am coborât mâna la buzunarul drept din faţă al pantalonilor, unde era fixat cuţitul. Dintr-o singură mişcare fluidă l-am scos, l-am deschis şi am lovit spre înainte dinapoia picioarelor lui desfăcute, în perineu şi testicule.

Există o stridenţă a ţipătului omenesc care este imposibil de ignorat şi care sfredeleşte direct în părţile cele mai primitive ale creierului. Genul de răcnet care-ţi zbârleşte tot părul, îţi retrage scrotul şi-ţi încremeneşte picioarele. Acela a fost urletul slobozit de thailandez când cuţitul meu şi-a atins ţinta şi a fost exact urletul pe care-l dorisem. În mod involuntar, partenerii lui care se apropiau din stânga s-au oprit. Minţile lor conştiente se întrebau: *Ce dracu' a fost asta*? Minţile lor inconştiente ţipau: *Cui îi pasă ce-a fost*? *Fugi*! Ambii s-au oprit brusc la un metru de mine.

Nu i-am aşteptat să-şi restabilească circuitele mintale. L-am îmbrâncit pe înjunghiat în direcţia lor şi m-am răsucit spre dreapta, gata s-o şterg. Însă din direcţia aceea sosea alt thailandez, îndeajuns de rapid pentru ca aproape să fi acoperit deja distanţa până la mine. Probabil că ieşise de pe aleea din dreapta clubului. Urletul care-i încremenise camarazii nu avusese acelaşi efect asupra lui. Fie că era foarte curajos, fie că era foarte stupid, fie că avea

un defect de auz. Indiferent de explicaţie, se afla acum în calea mea.

Răsucisem deja cuţitul în mână într-o priză inversată, astfel că lama îi era ascunsă în lungul încheieturii şi părţii inferioare a antebraţului. Domnul Defect de Auz nu fusese însă atent, fiindcă altfel ar fi pus lucrurile cap la cap: eu ţineam în mână ceva ce tocmai îl făcuse pe partenerul lui să zbiere ca eunucul care devenise, iar acel ceva era probabil tăios şi ascuţit. Sau explicaţia pentru lipsa ezitării lui, aşa cum făcuseră camarazii, era într-adevăr stupiditatea, deoarece nu există nimic mai stupid decât să ataci neînarmat un ins care are un cuţit.

S-a oprit la un metru înaintea mea şi a ridicat pumnii, de parcă ne-am fi pregătit să boxăm. În mod automat i-am consemnat cicatricele din jurul sprâncenelor şi cocoaşa nasului care-i fusese rupt cândva şi am înţeles: *Muay Thai*, *tipii ăştia practică boxul thailandez*.

Am detectat o uşoară deplasare a centrului de greutate, o apăsare în piciorul stâng, după care tibia lui dreaptă a şfichiuit spre tibia mea stângă. Loviturile cu tibia din boxul thailandez au forţa unui baston de baseball şi dacă n-aş fi văzut-o sosind, şi n-aş fi beneficiat în felul acela de o fracţiune de secundă pentru a mă pregăti, mi-ar fi măturat piciorul de sub mine şi atunci m-aş fi luptat cu trei bărbaţi, sau poate chiar mai mulţi, de pe sol.

Am beneficiat însă de fracţiunea aceea de secundă. Am folosit-o pentru a mă apropia, astfel încât lovitura i-a ratat punctul sensibil, şi în acelaşi timp m-am lăsat puţin în jos, pentru ca impactul principal să fie în şold. Apoi am prins piciorul agresorului imediat cum m-a atins, cuprinzându-l cu braţul stâng în jurul gambei. A reacţionat instantaneu: m-a apucat de cap, s-a încordat pe piciorul capturat şi a sărit în sus şi spre mine, încercând să mă izbească în faţă cu genunchiul stâng, aşa cum făcuse fără îndoială de nenumărate ori în ring.

Însă în ring nu-i lasă cu cuţite. Sportul n-ar mai fi la fel, dacă s-ar întâmpla aşa.

Am ridicat braţul drept şi mi-am coborât capul între umeri. Genunchiul mi-a lovit antebraţul. M-a durut, mai ales că Delilah mă învineţise deja acolo, totuşi era preferabil unei fracturi de maxilar. Bărbatul a început să cadă înapoi spre pavaj. Am scos cuţitul pe care-l avusesem în lungul antebraţului, astfel că acum îl ţineam ca pe o daltă de spart gheaţă şi l-am izbit în interiorul coapsei drepte, la articulaţia cu pelvisul. În tumultul momentului şi clocotind de adrenalină, n-a părut să-şi dea seama ce se întâmplase. După aceea însă am spintecat în jos şi spre înapoi, tăindu-i artera femurală şi multe alte organe preţioase, iar asta a părut să-i atragă atenţia. A urlat şi s-a smucit convulsiv, îndepărtându-se de mine. I-am măturat celălalt picior de sub el cu o *ouchi-gari* modificată, un procedeu de judo, şi i-am dat drumul

când a căzut, nedorind să risc să mă tragă după el.

M-am întors către ceilalţi doi thailandezi şi am fost mulţumit să-i văd retrăgându-se. Era foarte clar că exista un cuţit şi era foarte clar că utilizatorul lui n-o făcea doar pentru spectacol. Se părea că pericolul era mai mare decât doreau ei sau decât li se spusese. S-au întors şi au luat-o la fugă.

Am întors capul în direcţia opusă. Albul care stătuse la masa de pe trotuar se ridicase în picioare.

— Ai păţit ceva? a întrebat el în engleză cu accent de New York.

M-am uitat împrejur. Clienţii de la celelalte mese de afară erau încremeniţi, şocaţi. Thailandezii de pe jos gemeau şi se zbăteau.

Judecând după răni şi după volumul de sânge care se revărsa pe trotuar, mă aşteptam să moară în cel mult câteva secunde.

— Am văzut totul, a spus albul şi a pornit spre mine. Ei te-au atacat. A fost auto-apărare. Sunt avocat şi te pot ajuta.

Un gând nebunesc mi-a apărut în minte, *Grozav*, *exact ce-mi trebuia – un avocat.*

Pentru ca apoi ceva să se focalizeze. Poate că a fost intuiţia. Poate că a fost subconştientul meu care cernea date invizibile pentru mintea mea conştientă, detalii de felul cum insul acesta stătuse la masă, cu tălpile ferm pe sol, de parcă ar fi fost gata să intre rapid în acţiune; sau plasarea lui, în una dintre petele mele oarbe la ieşirea din club; sau calmul lui şi expresia sinceră de îngrijorare din chiar acest moment, când ceilalţi spectatori încremeniseră sau fugeau de pe scenă.

El nu-mi trezise absolut niciun presentiment. Mai mult chiar, îl ignorasem aproape imediat. Poate că asta făcea parte din plan: eu căutam mai mulţi thailandezi, nu un alb. Sau poate pur şi simplu că, indiferent cine ar fi fost acest Perry Mason[5], era în tot cazul foarte, foarte bun.

Continua să vină spre mine. Mâinile îi erau goale... sau avea ceva în stânga? Nu eram sigur.

— Opreşte-te imediat! i-am strigat.

A clătinat din cap şi a rostit:

— Ce s-a-ntâmplat? Nu vreau decât să te ajut.

Şi a continuat să se apropie.

Când îi spui cuiva care avansează spre tine să se oprească, cu tonul cuvenit de gravitate şi comandă în glas, şi mai ales când tonul acela este amplificat de prezenţa unui cuţit cu care tocmai ai omorât doi oameni, dar insul continuă să se apropie, înseamnă că nu ai de-a face cu cineva care vrea

[5] Personaj fictiv, avocat, din romanele poliţiste ale autorului american Erle Stanley Gardner (1889-1970). (*n. trad.*).

să-şi aprindă ţigara sau să-ţi ceară indicaţii de orientare, sau să afle cât este ora, sau oricare altul ar fi fost pretextul aparent pentru a-ţi invada spaţiul. Ai de-a face cu cineva care intenţionează să-ţi ia ceva de care ai prefera să nu te desparţi, ajungând până la propria ta viaţă, iar faptul că nu-ţi ascultă ordinul este o dovadă mai mult decât clară în această privinţă şi în privinţa felului cum trebuie să-l abordezi acum.

Am verificat rapid perimetrul. Cu excepţia spectatorilor şocaţi, dintre care unii începeau să-şi recapete simţurile şi părăseau rapid locul, se părea că eram doar noi doi. Am pornit spre el.

Brusc, Perry Mason şi-a schimbat tactica. A început să dea înapoi. Nu era însă o retragere, ci doar o pauză tactică. Pentru că, în timp ce păşea lin îndărăt, mâna liberă i-a coborât la fel de lin spre buzunarul drept din faţă al pantalonilor şi a scos un cuţit pliat. Lama s-a desfăcut chiar când a ieşit din buzunar şi, din uşurinţa fluidă cu care o manipulase, am putut spune că nu era un cuţitar diletant, ci mai degrabă cineva care se antrenase mult, intens şi cu seriozitate pentru a ajunge la competenţa şi încrederea în sine pe care tocmai le văzusem.

M-am oprit. Nu eram sigur dacă scosese cuţitul pentru a mă avertiza s-o şterg sau dacă intenţiona să se apropie. Poate că uciderea mea era planul de rezervă, dacă răpirea eşua. Nu aveam cum să ştiu. Indiferent cum ar fi stat lucrurile însă, nu doream să mă lupt cu el. Nu doream decât să plec. Aş fi fost încântat să-l omor în acest scop, dar, în mod evident, dacă era înarmat, uciderea lui putea să nu mai fie modalitatea cea mai uşoară de plecare de aici.

El a început să descrie un cerc tot mai strâns. Jocul de picioare îi era uniform şi echilibrat. Ajunsese de acum la o distanţă mai mică decât cea pe care aş fi considerat-o sigură pentru a mă întoarce şi a fugi. M-am deplasat la unison cu el, foarte atent la flancuri, pentru cazul în care ar fi revenit cei doi thailandezi. Ţineam cuţitul cu mâna dreaptă, în priză de spadasin, foarte aproape de talie, cu mâna stângă deschisă şi parţial extinsă pentru a bloca şi prinde când ne apropiam suficient. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, nu ştiam dacă aş fi scăpat cu viaţă. Ştiam totuşi cu certitudine că el n-ar fi scăpat.

O voce a bubuit în spatele meu:

— Jos, partenere!

Era Dox. M-am lăsat fulgerător într-o genuflexiune, ţinând cuţitul tot aproape de corp, şi am privit în urmă atât cât să-l văd pe lunetistul gigantic apărând cu un scaun de lemn ridicat deasupra capului. M-am aplecat mult. El s-a repezit înainte şi a lansat scaunul de parcă ar fi fost un F-14 catapultat de pe puntea unui portavion.

Există multe locuri în care ţi-ai dori să fii când un bărbat de statura şi

forţa lui Dox aruncă un scaun, dar în niciun caz pe traiectoria scaunului. Din punctul acesta de vedere, Perry Mason n-a avut noroc. Scaunul l-a lovit drept în piept şi l-a trimis pe asfalt.

Dox şi cu mine am fost imediat călare pe el. Dox i-a prins cuţitul şi încă ceva, un obiect pe care mi se păruse că-l văd în mâna lui stângă, şi ambele au zăngănit pe trotuar. Eu am îngenuncheat pe pieptul lui şi aproape că i-am retezat beregata ca să-l termin, după care am văzut însă că era deja neajutorat. Icnea şi începuse să tuşească sânge.

Am scrutat încă o dată împrejurimile. Totul părea în regulă. Am revenit cu ochii la Perry Mason şi i-am zis lui Dox:

— Repede, ajută-mă.

Dox a îngenuncheat lângă mine. Scana strada şi trotuarul cu privirea şi am fost mulţumit să ştiu că, de data asta, comportamentul lui nu avea nimic de-a face cu sexul şi totul cu supravieţuirea.

— Ce vrei să faci? m-a întrebat.

Am arătat din cap spre aleea aflată la şase metri mai departe.

— Să-l tragem acolo. La întuneric.

L-am prins de subsuori şi l-am ridicat şi târât. A încercat să se împotrivească, dar impactul scaunului îi cauzase leziuni interne şi nu mai avea multă putere.

Pe porţiunea aceea de trotuar nu existau felinare stradale, ca de altfel pe majoritatea străzilor mai puţin importante din Bangkok, şi odată ce am ajuns în spatele lui Brown Sugar, am intrat în beznă. Pe alee, aproape imediat după trotuar, cineva parcase o dubă Toyota albă. Uşa glisantă din partea opusă şoferului era deschisă către barurile din stânga clubului de jazz. Din dispunerea aceea am înţeles că planul lor fusese să mă târască în dubă, după care să plece pentru a mă interoga pe îndelete.

L-am lipit pe Perry Mason de portiera din faţă dreapta a dubei şi l-am percheziţionat. Într-o teacă în jurul gâtului avea un Fred Perrin La Griffe cu vârful ascuţit ca de săgeată – evident, o rezervă pentru cuţitul cu lamă pliabilă. I-am tăiat şnurul de la gât, iar Dox a băgat cuţitaşul cu teacă în buzunar. În buzunarul din faţă al pantalonilor am găsit o cheie cu telecomandă pentru Toyota şi o cartelă magnetică de cameră din Holiday Inn Silom Bangkok. Am apăsat butonul *open* de pe telecomandă şi duba a piuit drept răspuns. Da, era clar că vehiculul îi aparţinea. Cu excepţia unui ceas Casio G-Shock, nu mai avea nimic asupra lui.

Am băgat cheile în buzunar şi l-am privit în ochi. Din colţurile gurii i se prelingea sânge. Continua totuşi să fie conştient. Asta era bine.

— Cum ne-ai găsit? l-am întrebat.

A clătinat din cap şi şi-a ferit privirea.

Dox l-a apucat de faţă şi l-a silit să se uite la mine.

— Cum ne-ai găsit? am repetat.

El a scrâşnit din dinţi şi a rămas tăcut.

Am coborât mâna şi am început să-i palpez abdomenul. Când am ajuns la coaste, a făcut o grimasă. Fie erau rupte, fie sub ele existau leziuni, fie ambele. Am apăsat puternic şi a icnit.

— Pentru tine poate să fie uşor sau poate să fie greu, i-am spus. Răspunde-ne la câteva întrebări şi am plecat. Asta-i tot.

Şi-a ferit iarăşi privirea. Încerca să se focuseze pe altceva, să-şi lase imaginaţia să-l poarte departe de prezent.

Cunoşteam tehnica. Există metode prin care să rezişti la interogatorii. Mi se predaseră şi simţeam că acelaşi lucru era valabil şi pentru el. Psihologii te învaţă să accepţi că te afli într-o situaţie în care nu poţi supravieţui. Viaţa ta s-a terminat. Este adevărat, la început vor exista câteva ore de durere, corpul îţi va fi vătămat şi abuzat, dar apoi moartea te va mântui. Concentrează-te asupra acelei mântuiri care va sosi, lasă-ţi imaginaţia să te conducă spre ea şi foloseşte anticiparea acelei iminenţe pentru a rezista cât mai mult. Dacă reuşeşti asta, te poţi detaşa de ceea ce se întâmplă cu corpul tău şi-ţi poţi face mintea mult mai greu accesibilă.

Trebuia să-i întrerup reveria. Să-i distrug încrederea că acceptarea morţii de către el îi adusese în mod paradoxal controlul asupra situaţiei. Să-i distrug presupunerea că noi jucam un joc binar de a trăi sau a muri, de viaţă sau moarte fără alte posibilităţi intermediare.

Cu mâna dreaptă mi-am scos propriul cuţit şi i-am desfăcut lama folosindu-mă de degetul mare. I-am prins faţa cu mâna stângă şi l-am silit să mă privească.

— Indiferent ce se va întâmpla aici, i-am spus, tu n-o să mori. Noi nu te vom ucide. Te vom lăsa să trăieşti.

Mi-am lipit cuţitul de obrazul lui, astfel încât vârful lamei se afla imediat sub ochiul lui stâng.

— Dar dacă nu-mi răspunzi la întrebări, te voi orbi. Întâi un ochi, apoi celălalt. Aşadar – cum ne-ai găsit?

Nu a răspuns, dar din răsuflarea care i se accelerase am înţeles că-i atrăsesem atenţia, că-l adusesem înapoi de la locul relativ sigur spre care încercase să fugă.

— Alegerea îţi aparţine, am rostit şi am început să împing încet cuţitul în sus.

A închis ochii strâns şi a încercat să se smucească. Dox i-a apăsat capul de peretele dubei şi eu am continuat mişcarea lentă în sus a vârfului cuţitului.

Respiraţia i s-a înteţit, apropiindu-se de cadenţa panicii. Globul ocular i se

ridica, apăsat de jos, dar peste încă un milimetru avea să ajungă la limita posibilităţii de mişcare şi să fie înţepat.

— Telefonul, a rostit brusc, gâfâit. Am urmărit telefonul mobil.

Am oprit cuţitul, dar nu l-am coborât.

— Al cui?

— Al lui. Al lui Dox.

La dracu', mi-am spus. *I-am zis să ţină-nchisă porcăria aia.* Apoi însă: *Nu acum. Ocupă-te de asta mai târziu.*

— Băi, găoază, a rostit Dox, de unde-mi ştii numele?

I-am aruncat o privire ucigaşă din categoria, *Taci naibii*, *ăsta-i spectacolul meu*, apoi am revenit spre Perry Mason.

— De unde ai avut numărul?

— Nu ştiu. Mi-a fost dat.

— Dacă mai trebuie să te întreb încă o dată, ţi-ai luat adio de la ochiul ăsta.

A tăcut câteva clipe, după care a spus:

— Nu ştiu sigur. Mi s-a spus c-a venit de la o sursă rusească.

Ştiam că Dox lucrase cu ruşii nu cu mult timp în urmă. M-am uitat la el şi am ridicat sprâncenele. Drept răspuns, a strâns din umeri în semn de *Mda*, *este posibil.*

Bun. Începusem în mod deliberat cu o întrebare despre instrumente şi tactici, ceva ce Perry Mason putea destăinui fără să simtă că-şi compromisese integritatea. Asta l-ar fi „încălzit", l-ar fi ajutat să-şi justifice răspunsurile la întrebările mai dure ce aveau să urmeze. Începuserăm prin *cum*, iar asta mersese bine. În realitate însă cu doream să discutăm despre *cine.* Simţeam totuşi că el nu era încă pregătit pentru asta, nici chiar cu preţul propriilor ochi. Ca o punte între ceea ce reuşisem şi ceea ce mai rămânea de făcut, am decis să folosesc *de ce.*

— De ce aţi venit după noi? l-am întrebat.

A făcut o pauză înainte de a răspunde.

— Aţi încercat să ne lichidaţi o sursă în Manila.

— Ce sursă?

Gâtul îi era încordat de întins în tentativa de a se feri de apăsarea cuţitului.

— Lavi, a rostit. Manheim Lavi.

— De ce? Ca represalii?

În privinţa asta ştiam deja răspunsul: vruseseră informaţii, nu represalii. Dacă ar fi căutat doar răzbunarea, atunci ar fi încercat să ne omoare pur şi simplu pe Dox şi pe mine. Nu s-ar fi obosit să angajeze nişte localnici, care să ne ia pe sus şi să ne înghesuie într-o dubă. Eu însă doream ca el să continue

să vorbească, înainte de a ajunge la obiectivul meu real.

— Doream informaţii, a zis el. Trebuia să ştim cine se afla înapoia atentatului, pentru a pune lucrurile la punct.

— Ce vrei să spui prin „a pune lucrurile la punct”?

— Noi trebuie să ne protejăm oamenii. Dacă există o ameninţare, atunci ne ocupăm de ameninţare.

Pierdeam timpul. Era posibil ca unii dintre clienţii din faţa clubului de jazz să-şi regăsească curajul pierdut şi să decidă să intervină. Şi cu siguranţă poliţia avea să apară în curând.

Bun, atunci, să-i dăm drumul.

— Cine sunt „noi”? am întrebat.

El a clătinat din cap. Am împins cuţitul în sus cu o fracţiune şi bărbatul a icnit.

— A fost chiar ultima dată, să ştii, i-am spus. Cine sunt „noi”?

A început să se hiperventileze. Stătuse în vârful picioarelor şi muşchii îi tremurau. Totuşi nu mi-a răspuns la întrebare.

Nu doream s-o fac – nu pentru că aş fi avut scrupule, ci pentru că odată ce începi să torturezi un subiect, începi să-ţi pierzi pârghiile de manipulare. Frica este elementul motivator suprem, dar prin definiţie te temi de ceea ce încă nu s-a întâmplat. Odată ce un lucru s-a întâmplat, nu-ţi mai este frică de el. Odată ce i-aş fi străpuns un ochi, pierderea ochiului acela n-ar mai fi fost o ameninţare. Lucrurile ce-i motivau frica aveau să fie pur şi simplu cu unul mai puţin.

Însă dacă ameninţi, iar apoi nu acţionezi, următoarele tale ameninţări îşi pierd credibilitatea. Poate că nu-i plăcut, dar aşa funcţionează un interogatoriu sub presiune intensă.

Mi-am dat seama că mai exista o problemă. Dacă individul acesta avea să fie găsit fără un ochi sau doi, cei care-l trimiseseră aveau să ştie că murise după ce fusese interogat. Ca atare putea fi de aşteptat din partea lor să-şi schimbe planurile şi securitatea, pentru a proteja ceea ce bărbatul dezvăluise sub constrângere. Şi cu toate că, de fapt, el dezvăluise foarte puţine, noi aveam cheia de la camera lui de hotel. Asta prezenta nişte posibilităţi interesante pe care aş fi preferat să nu le exclud.

La naiba, era o dilemă. Însă înainte de a fi avut şansa s-o rezolv, Perry Mason a început să strige. Nu atât de durere, şi nici chiar pentru a cere ajutor, ci de furie şi disperare.

Dox şi-a lipit imediat palma peste gura lui, dar ţipătul acela m-a decis. Eram expuşi şi trecuse prea mult de la începutul incidentului. Era timpul s-o ştergem.

L-am privit pe Dox. El a aprobat din cap şi am crezut c-a înţeles. Am făcut

o jumătate de pas înapoi şi l-am izbit cu genunchiul pe Perry Mason sub vintre. Ţipătul a fost înlocuit de un icnet şi corpul a încercat să i se îndoaie în faţă, însă Dox îl ţinea prea strâns. Mi-am schimbat priza pe cuţit, astfel că acum îl ţineam ca pe o daltă de spart gheaţa şi i l-am înfipt în pectoralul superior stâng, imediat sub claviculă. Am spintecat în jos şi în lateral, deschizându-i artera subclaviculară.

L-am tras pe Dox într-o parte. Perry Mason s-a lăsat în genunchi. A scos un geamăt lung, agonizator şi a căzut în faţă, totuşi a izbutit să întindă braţele şi să amortizeze înainte de a se lovi cu capul de pavaj. N-a curs mult sânge – artera fusese secţionată şi sângerarea avea să fie majoritar în piept şi plămâni –, dar nu exista nicio îndoială că avea să-şi piardă cunoştinţa în câteva secunde, iar la scurt timp după aceea avea să fie mort. M-am apropiat din nou şi l-am tăiat de două ori peste antebraţe, iar atunci a colapsat. A rămas gemând şi zbătându-se.

Am văzut că eram stropit de sânge pe mâini – nu ştiam dacă din gura sau din pieptul victimei. Am scos o batistă din buzunarul de la spate şi m-am curăţat cât am putut de bine. Am întins-o după aceea lui Dox şi i-am făcut semn să procedeze la fel. Ochii îi erau holbaţi şi părea cumva stupefiat, totuşi a utilizat-o. Ulterior aveam să ne curăţăm mai meticulos.

Încă ceva. Am privit în dubă şi am zărit ceea ce căutam: echipament pentru urmărirea telefoanelor mobile, fixat cu bandă adezivă de o bancheta din spate. Cu excepţia echipamentului acela, nu mai exista nimic. Utilizând batista, am deschis portiera din dreapta, apoi m-am uitat în torpedo, sperând să găsesc documente de înmatriculare sau alt indiciu despre identitatea lui Perry Mason. Am deschis trusa de prim-ajutor dinăuntru şi am văzut seringi şi fiole de atropină şi naloxon. Interesant... Dar niciun document de înmatriculare, nimic pentru a-i identifica pe cei care închiriaseră duba.

— Haide, i-am spus lui Dox, care fusese neobişnuit de tăcut în ultimul minut. Trebuie să plecăm de-aici.

Am traversat iute strada, pe partea dinspre Lumpini Park, unde era confortabil de întuneric. Am privit înapoi către trotuarul din faţa barurilor de pe care plecasem. Toţi clienţii intraseră. Cei doi thailandezi de pe jos nu se mişcau. Am trecut pe un sub-*soi* paralel cu Ratchadamri, după care am pornit spre sud uitându-ne după un taxi. Când am ajuns sub strălucirea reflectată a unei firme de magazin pe jumătate prăbuşită, m-am oprit şi l-am privit pe Dox, care nu rostise niciun cuvânt de atâta timp, încât părea un adevărat record personal.

— Hei, am rostit încetişor, ia uită-te la mine. Sunt bine? Sunt stropit de sânge pe undeva?

M-a examinat de sus până jos, apoi a clătinat din cap.

— Nu, n-ai nimic.

L-am examinat la rândul meu şi am încuviinţat.

— Nici tu n-ai nimic.

Nu mi-a răspuns. Nu crezusem niciodată că mă va îngrijora tăcerea lui Dox, dar nu aducea deloc cu comportamentul lui firesc.

— Eşti bine? l-am întrebat.

A închis ochii, a inspirat de două ori adânc, s-a aplecat în faţă şi a vomitat.

Am privit în jur. Pe secţiunea aceasta din stradă nu se zărea niciun pieton. Şi chiar dacă ar fi fost câţiva, mă îndoiesc că ar fi fost interesaţi peste măsură. N-ar fi fost prima dată când cineva vedea un *farang* care băuse prea mult.

După ce a terminat, Dox s-a şters la gură şi s-a îndreptat.

— La dracu', e jenant.

Am pornit împreună mai departe.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, i-am spus.

— Nenică, n-am mai păţit niciodată aşa ceva.

— Se poate întâmpla oricui.

— Ţie ţi s-a-ntâmplat vreodată?

Am făcut o pauză, după care am recunoscut:

— Nu, dar nu ştiu dacă asta-i ceva de care să fiu mândru.

— Pur şi simplu n-am ştiut ce-o să faci – c-o să-l înjunghii aşa. Dac-aş fi ştiut, m-aş fi putut pregăti.

— Scuze. Nu te-aş fi putut avertiza, fără să-l avertizez şi pe el.

— Şi de ce l-ai mai tăiat şi pe braţe, nenică? Am văzut că l-ai tăiat, dar era deja aproape mort.

— Am vrut să pară ca şi cum a fost omorât în urma unei lupte, nu că a fost interogat. Dacă ai lui cred că a fost interogat, vor presupune că a dat informaţii. Vreau să-i ţin în beznă.

— Aşadar, dacă s-ar fi luptat...

— Ar fi avut răni de apărare pe antebraţe.

— Aha. Bine. Mă bucur că n-ai făcut-o pur şi simplu din sadism. De-aia nu i-ai scos ochiul?

— Exact.

— Ai fi făcut-o?

Am tăcut câteva clipe, apoi am zis:

— Da.

— La naiba. M-am temut c-o vei face.

Puteam spune că Dox nu avea multă experienţă în interogarea ostililor. M-am gândit că ar fi trebuit să se considere norocos pentru asta.

Pe stradă a apărut un taxi şi i-am făcut semn să se oprească. I-am cerut taximetristului să ne ducă la staţia de metrou aerian Chong Nonsi.

După ce ne-am îndepărtat şi a început să pară că scăpaserăm neurmăriţi, am început să analizez enormitatea celor întâmplate. Era adevărat, Dox mă ajutase, totuşi stupiditatea lui cauzase de fapt problema. Îi atrăsesem atenţia asupra blestematului de telefon. Îi atrăsesem atenţia în mod specific. De ce nu mă ascultase? Ce era atât de greu să închizi un telefon? Am încercat să nu comentez nimic, considerând că era inutil în momentul acesta, însă gândul s-a întors prompt.

— Ce ţi-am spus despre idiotul ăla de telefon? am şuierat în şoaptă spre el. Ce ţi-am spus?

M-a privit şi s-a întunecat la faţă.

— Nenică, uite ce-i, n-am chef absolut deloc...

— Există echipamente ce pot triangula pe un telefon mobil. Ei aveau un asemenea echipament în dubă. Are o precizie de aproximativ şapte metri. Tiara, lady-boy, care te plăcea atât de mult pentru ceea ce eşti tu, avea probabil misiunea de a verifica barurile din raza respectivă, ca să te descopere.

— Şi de unde să fi ştiut eu asta? Nici tu n-ai ştiut-o, decât după aceea.

— Acum este deschis? Încă este deschis?

Dox a pălit şi s-a foit pe banchetă ca să poată strecura mâna în buzunar. Şi-a scos telefonul, i-a ridicat clapeta şi a apăsat un buton. Aparatul a emis melodia lui veselă de rămas-bun şi s-a dezactivat.

— De ce? am întrebat. Nu înţeleg de ce laşi chestia asta deschisă?

— Nenică, am clienţi, da? Sunt oameni care vor să ia legătura cu mine.

— Nu când suntem operaţionali! Am făcut o pauză, apoi am continuat: Clienţi, ce să zic! Era o fată, este? Sau fete.

Nările i s-au dilatat.

— Şi dacă ar fi fost aşa?

— Tocmai ai deschis o breşă cât un tunel în securitatea noastră în timp ce eram operaţionali, când ştiam că eram vânaţi... şi totul numai pentru sex!

— Auzi, partenere, nu tuturor le place pasiunea ta bine dezvoltată pentru solitudine. Mie-mi place ca la răstimpuri să mă bucur de niţică tovărăşie, da?

— Femeile alea pot folosi mesageria vocală!

— Bine, am înţeles ideea! Am comis o greşeală şi o recunosc, în regulă? Ce mai vrei de la mine?

Am dat să zic ceva, dar m-am stăpânit. Dox avea dreptate, incriminările de felul „ţi-am spus eu" erau inutile. Iar după aceea m-am simţit încercat de regrete. El tocmai îmi salvase pielea cu scaunul acela.

Am închis ochii şi am expirat prelung.

— Îmi cer scuze! Rahaturile de genul ăsta, care tocmai s-a întâmplat, mă scot din pepeni. De obicei nu există nimeni în jur pe care să mă descarc.

A urmat o pauză. Apoi Dox a zis:

— Şi eu îmi cer scuze. A fost o greşeală cretină. Ai avut dreptate.

— De fapt ce s-a-ntâmplat? Unde te-ai dus? Am crezut că ai păţit ceva.

El a rânjit larg, revenindu-şi în mod evident la starea normală.

— Ăsta-i felul prin care-mi zici că-ţi pasă de mine? Pentru că mă face să mă simt cu-adevărat iubit.

L-am privit fix.

— Cred că mi-a plăcut mai mult când ai vomitat.

Dox a chicotit.

— Traversasem strada până la Lumpini ca să urinez. Te-am auzit strigând, dar tot mi-a trebuit vreun minut să mă opresc din treabă şi să-l bag pe Nessie la locul lui.

Am întrebat în mod reflex, fără să mă gândesc bine:

— Nessie?

— Monstrul din Loch Ness, te-ai prins? Am avut odată o prietenă care mi-a botezat...

— Am înţeles, am înţeles.

— Oricum, am venit cât de repede am putut. Tu de fapt de ce ai ieşit după mine?

I-am povestit despre senzaţia pe care o avusesem că „Tiara" fusese o cursă.

— La naiba, fiule, a zis el, eşti bun. Trebuie să recunosc că nu mi-a trecut prin minte aşa ceva. Promit că de-acum încolo n-o să-ţi mai zic niciodată „paranoic".

Taxiul s-a oprit în faţa staţiei Chong Nonsi. Am coborât şi l-am privit îndepărtându-se.

— Vezi vreun canal? am întrebat, uitându-mă în jur. Trebuie să aruncăm cuţitele. Şi batista.

— Să le aruncăm?

— Da. Nu trebuie să avem asupra noastră nimic care să ne poată asocia cu nişte omoruri recente.

— Partenere, vreau să ştii că cuţitele despre care vorbeşti sunt un Benchmade AFCK şi un Fred Perrin La Griffe. Astea-s nişte instrumente de distrugere de înaltă calitate şi nu-s uşor de obţinut. Ar fi cu adevărat o risipă fără rost dacă le-am „arunca".

M-am uitat la el.

— Ar fi o „risipă fără rost" dacă am lăsa acuzarea să le folosească drept dovezi ale motivului pentru care ar trebui să ne petrecem restul vieţii într-o

închisoare thailandeză.

— Bun, bun, înţeleg ce vrei să spui. Fii atent, ce-ai zice dacă le-am steriliza? Alcool, clor, orice ar fi util. Spune-mi şi-o fac. În plus, îţi poţi opri pe oricare dintre ele vrei.

Am tăcut. Bănuiam că dacă le-am fi curăţat, riscul ar fi fost gestionabil. Ar fi fost mai sigur, mai lipsit de griji, să scăpăm complet de ele, dar poate că asta era una dintre multele bătălii cu Dox care nu merita să fie luptată.

— O să iau La Griffe, am rostit.

A părut dezamăgit.

— La naiba, nenică, vreau eu La Griffe. Este super-cool.

Am dat ochii peste cap.

— Bine, fie cum vrei. O să iau AFCK-ul.

Dox s-a luminat la faţă.

— Mersi, partenere. Eşti un om bun.

— Pentru că tot te simţi recunoscător, am replicat, haide să ne menţinem în mişcare o vreme. Vreau să mai facem câteva lucruri care să anuleze legătura dintre noi şi ceea ce tocmai s-a întâmplat în faţa clubului.

A clătinat din cap.

— N-am nimic împotrivă.

Vezi? mi-am spus. *Câştigi niţel*, *dacă oferi niţel*.

Am găsit un canal stradal care a fost excelent pentru batistă şi cuţitul pe care-l folosisem cu Perry Mason şi amicii lui. După ce le-am aruncat, Dox a zis:

— Stai aşa, mai e şi asta. A căutat într-un buzunar. Uite! Cred că-i un fel de seringă hipodermică.

Am privit-o şi am încuviinţat.

— Exact!

Instrumentul avea culoarea pielii şi semăna vag cu o zbârnâitoare din plastic dintre cele folosite pentru a curenta pe cineva când dai mâna cu el. Atât doar că în locul butonului de acţionare, avea un ac scurt şi gros, cu diametrul de 1,2-1,3 mm. Acul era acoperit cu o ceară îndeajuns de dură pentru a-l proteja pe utilizator împotriva unei înţepături accidentale, dar în acelaşi timp îndeajuns de moale pentru a ceda sub presiune. Partea opusă a instrumentului era lipicioasă şi mi-am dat seama că asta ţinuse Perry Mason în mână, când se apropiase de mine.

— Frumuşel, am rostit gânditor. Până acum n-am mai văzut aşa ceva. Trebuie să fie de comandă. L-am lipit de palmă, după care am ridicat mâna ca să-l vadă şi Dox. Crezusem că atacul din faţa lui Brown Sugar fusese făcut în scopul unei răpiri. Am avut dreptate. Cei patru thailandezi mă imobilizau, iar albul urma să se apropie şi să mă lovească în picior cu palma, sau pur şi

simplu să mă apuce şi să strângă. După care mă injecta cu ce se află în chestia asta – fac pariu că-i un anestezic de uz veterinar, ceva cu fentanil, droperidol sau altceva similar –, ca o muşcătură de şarpe. Probabil că doza dinăuntru poate adormi un cal. În câteva secunde mi-aş fi pierdut cunoştinţa şi ei m-ar fi târât în dubă. De aceea aveau atropină şi naloxonul în torpedo – pentru inversarea imediată a suprimării cardiace şi respiratorii, ca să se asigure că nu vor pierde pacientul din greşeală. Cel puţin ăsta era planul.

— Şi cu mine ce aveau de gând?

Am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur, dar bănuiesc că eu eram obiectivul principal. În primul rând doreau să ne separe. Dacă mă puteau răpi pe mine, de tine se puteau ocupa ulterior. Nu uita că-ţi urmăreau telefonul mobil.

— Mă-ndoiesc că mă vei lăsa s-o uit vreodată.

— Sau dacă ai fi mers realmente până la urmă cu Tiara, ar fi exploatat momentul. Probabil că ea ţi-ar fi propus să mergeţi în apartamentul ei, ţi-ar fi spus că are o colegă sexy şi că ele aveau o fantezie erotică despre un act sexual în trei cu un alb voinic şi puternic. Nu-nseamnă însă că tu ai fi fost interesat de aşa ceva.

— Nici vorbă, eu sunt imun la chestii de-astea.

— Dacă te-ai fi dus la apartamentul ei, ai fi căzut într-o ambuscadă. Pe de altă parte, dacă ai fi dus-o pe Tiara în camera ta de hotel, ea ar fi dat un telefon şi i-ar fi anunţat unde să vină şi cum să procedeze.

— Tu cine crezi că au fost?

M-am gândit pe îndelete.

— Nu ştiu. Thailandezii erau duri, însă nu profesionişti. Mai degrabă păreau nişte gorile de închiriat. Pe de altă parte, albul era foarte bun. Era profi şi-ţi garantez că nu era prima lui participare la o răpire.

— Crezi că era din Agenţie?

— Foarte posibil, dar atunci de ce să fi recurs la thailandezi?

Dox a ridicat din umeri.

— Poate că lucra din mers şi n-a avut timp să-şi formeze o echipă ca lumea.

— Mda, s-ar putea.

Am mai privit seringa o clipă, după care am strecurat-o în buzunarul cămăşii, cu acul spre exterior.

— Păstrăm cuţitele, am spus, dar şi asta poate fi utilă.

Am suit scara, am cumpărat bilete şi după aceea ne-am îndreptat spre peron.

— De fapt unde mergem? a întrebat Dox.

— La hotelul ăsta – Silom Holiday Inn. Albul avea la el cheia de la o

cameră. Am luat-o.

— Şi ce-o să facem, o să-ncercăm toate uşile din hotel? Eu ştiu locul ăla. Anterior a fost Crowne Plaza. Are probabil şapte sute de camere.

M-am gândit la Perry Mason. La lipsa oricăror elemente de identificare în buzunare şi în dubă. La modul subtil în care se apropiase de mine şi la siguranţa cu care abordase confruntarea.

Era un ins precaut, îmi puteam da seama. Un supravieţuitor. Da, era îndeajuns să vezi ce purta asupra lui în mod curent: cuţitele de calitate şi ceasul Casio G-Shock. Era un bun „cercetaş", atent la detalii şi în căutarea oricăror avantaje, cât de mărunte.

Genul de individ care ştia să parcheze o dubă astfel ca „marfa" să poată fi încărcată din partea de unde era adusă, fiindcă astfel ar fi câştigat câteva secunde dacă trebuia să plece urgent. Genul acela de individ.

Genul de individ care, din aceleaşi considerente, ar fi cerut o cameră la un nivel inferior al hotelului şi aproape de scară.

— Câte niveluri are hotelul? am întrebat.

— Nu ştiu exact. Are două turnuri. Unul are vreo cincisprezece etaje, iar celălalt vreo douăzeci şi cinci.

— Vrei să facem pariu că este o cameră la unul din primele cinci etaje şi aproape de scară? Să zicem că fiecare turn are două scări şi că în jurul lor sunt trei camere. Asta înseamnă că avem de verificat şaizeci de camere. Cu niţel noroc, mai puţine.

Dox a rânjit.

— Nu, nu vreau să fac cu tine pariul ăsta.

Am aprobat din cap.

— Nici eu nu l-aş face. Haidem!

Capitolul 15

Am mers cu metroul aerian două staţii şi am coborât la Surasak. Pe când parcurgeam distanţa scurtă până la hotel, am spus:

— Nu ştim sigur dacă camera este goală. Aşa că, atunci când ajungem la uşa ei, trebuie să intrăm rapid şi în forţă, ca să surprindem pe oricine s-ar putea afla înăuntru şi să-l imobilizăm. Ai înţeles?

— Da. Cine intră primul?

— Eu. Tu-mi asiguri spatele.

— Păi n-o fac mereu?

— Da, atunci când nu-ncerci s-o pui cu un *katoey.*

— Auzi, nenică...

— Stai aşa, uite o drogherie. Tu vorbeşti puţină thailandeză, nu?

— Da, nițel.

— Ne trebuie chestii ca să curăţăm cuţitele. Şi mâinile, bineînţeles. Clor şi alcool.

— Mă-ntorc imediat.

— Ia şi o periuţă de dinţi. Şi nişte mănuşi de cauciuc. Patru perechi.

— Patru perechi de mănuşi de cauciuc? Ce naiba, nenică, o să creadă că-s vreun pervers.

— Dacă descrierea se potriveşte...

— Mda, bine, mă duc.

A intrat în drogherie şi a apărut după câteva minute cu o pungă de plastic. Când am zărit hotelul, i-am spus:

— O iau înainte şi tu vii după un minut. Este mai bine să nu fim văzuţi împreună. Ne întâlnim la etajul întâi, deasupra recepţiei, lângă lifturi.

— În care turn?

— Cum se numesc?

— Nu mai ţin minte.

M-am gândit puţin.

— Cel mai apropiat de intrarea în recepţie. În cazul cel mai rău, dacă te duci în turnul greşit, n-o să mă vezi şi mergi în celălalt.

— În regulă, pare un plan bunicel.

Am intrat şi m-am dus direct spre lifturi, aidoma unui alt oaspete al hotelului obosit după o seară de zbenguială în apropiatul Patpong, care se duce spre camera lui ca să se prăbuşească în pat. În faţa ascensoarelor era un agent de pază, dar n-a făcut nimic mai mult decât să-mi întoarcă încuviinţarea scurtă din cap şi să mă lase să trec. Am observat o videocameră în faţa lifturilor şi am sperat că nu vor fi mai multe.

Am suit până la etajul şapte. Am coborât şi am privit în jur. Nu am văzut videocamere. Excelent! Dacă ar fi fost Four Seasons, sau The Oriental, sau altul dintre hotelurile de lux din oraş, am fi avut o problemă. Dacă pe coridoare există videocamere, poţi să încerci doar două-trei uşi înainte ca securitatea să înţeleagă ce se-ntâmplă şi să apară în fuga mare. Însă în Holiday Inn nu exista nivelul acesta de servicii.

Am coborât pe scări până la etajul întâi şi am aşteptat. Dox a apărut după un minut, ieşind direct din lift. Ar fi fost mai inteligent dacă s-ar fi dus la alt etaj şi ar fi coborât pe scară aşa cum făcusem eu, pentru eventualitatea în care cineva din recepţie ar fi fost atent unde suia liftul, dar mergea şi aşa, nu era cine ştie ce eroare. În tot cazul nu merita să-i atrag atenţia chiar acum.

Am început de la scara aflată cel mai aproape de ascensoare şi am suit.

Pentru fiecare etaj am avut nevoie de mai puţin de un minut. N-am avut noroc. Când am ajuns la etajul cinci, am trecut la a doua scară şi am pornit în jos. La etajul trei am găsit ceea ce căutam: în dreapta scării, camera 316. Am introdus cardul în fantă şi ledul s-a aprins verde. Am răsucit mânerul uşii, am împins-o şi am năvălit înăuntru.

Era o cameră simplă, nu un apartament. Luminile erau aprinse în camera propriu-zisă, drept în faţă; baia, aflată în dreapta, era întunecată. Dacă înăuntru se afla cineva, era improbabil să stea într-o baie cufundată în beznă, aşa că am verificat mai întâi camera. Nimeni. Desigur, fusese încurajator faptul în sine că uşa se deschisese – că nu era pus zăvorul interior. Dacă înăuntru s-ar fi aflat cineva preocupat de securitate, ar fi pus zăvorul. Şi nu se auzise de asemenea niciun sunet al cuiva surprins, nicio mişcare de reacţie nicăieri. Cu toate acestea trebuia să fiu sigur. Am verificat baia. Nimeni. Am controlat după aceea debaraua şi m-am uitat sub pat, ceva ce ar fi atras fără îndoială comentarii din partea lui Dox, dacă n-ar fi fost recenta lui dojenire. Nimic.

Ne-am pus mănuşile şi am început să privim în jur. Din păcate, camera era la fel de goală ca duba. În unul dintre sertarele comodei exista un schimb de lenjerie, iar lângă un perete se afla o valiză goală. Câteva obiecte de toaletă în baie. În rest... nimic.

Dox a examinat debaraua.

— Seiful este încuiat, a anunţat el.

M-am apropiat. Da, aşa era, un seif pentru valori tipic pentru hoteluri. Am încercat uşa – încuiată, într-adevăr.

— Ţi-am spus eu, a zis Dox. Perfect, ai avut o idee foarte bună să intrăm în cameră, sunt de acord, dar eu nu sunt spărgător de seifuri şi mă îndoiesc că tu ai fi. Cred c-am ajuns într-o fundătură.

— Poate că da, poate că nu, am replicat eu privind seiful.

M-am dus la birou, am ridicat receptorul telefonului şi am apelat room-service. Dox m-a privit întrebător, dar şi-a ţinut gura.

Telefonul a sunat o dată, după care cineva a răspuns.

— Da, domnule Winters, cum vă putem fi de folos? s-a auzit un glas.

— Poftim? am rostit, uitându-mă la Dox. Mă aveţi înregistrat ca domnul Winters?

— Ăăă, da, domnule. Domnul Mitchell William Winters scrie pe lista noastră. Nu sunteţi domnul Winters?

— Winters! Mi s-a părut că ai zis „Vintners". Cred că-ncep să-mi pierd auzul. Scuze!

— Nicio problemă, domnule Winters. Cu ce vă putem fi de folos?

— Aş fi vrut să ştiu ce echipamente pentru exerciţii aveţi în dotare?

— Echipamente pentru exerciţii, domnule?

— Da... bicicletă staţionară, haltere, saună – chestii de-astea.

— Ah, trebuie să sunaţi la centrul pentru fitness, domnule. Aici este room-service.

— Room-service? Dumnezeule, îmi pierd şi minţile, nu doar auzul. Scuze pentru deranj.

— Nicio problemă, domnule, dar să ştiţi că centrul pentru fitness este închis acum. Se va deschide mâine dimineaţă la ora şase şi cineva va fi acolo să vă asiste. Până atunci însă, dacă doriţi, îl puteţi accesa cu cheia de la camera dumneavoastră.

— Am înţeles. Mulţumesc pentru ajutor, mi-aţi fost de mare folos.

Am închis şi m-am întors către Dox.

— Mitchell William Winters, am repetat. Sau, cel puţin, acesta e numele sub care s-a cazat.

El a încuviinţat din cap.

— Bun... şi acum ce facem? îi zicem seifului „Sesam, deschide-te”?

— Nu, m-am gândit că ar fi mai bine să suni la recepţie şi să le spui că ai uitat PIN-ul cu care l-ai încuiat.

— Eu? Vrei ca *eu* să fac asta?

L-am privit fix în ochi.

— Ţi se pare că aş semăna cu un Mitchell William Winters?

Dox a strâns din umeri.

— Acum, dacă ai zis-o – nu, nu cred. Dar la urma urmelor, nu semeni nici cu un John Rain.

— Nu despre asta e vorba. Numele meu real *ar putea fi* Winters şi tot n-ar conta. Nu dorim pur şi simplu să stârnim întrebări sau să facem orice care ar părea anormal.

— Ştiu, ştiu, doar te ţineam în priză. Eşti sigur că nimeni din personal nu l-ar recunoaşte pe individ?

Am clătinat din cap.

— Nu mi-aş face griji în privinţa asta. Nu cred că era genul de om care să-şi dorească să fie remarcat.

Aş fi adăugat *Spre deosebire de altcineva pe care-l cunoaştem foarte bine*, dar mi s-a părut că ar fi fost contraproductiv.

Mi-am privit ceasul. Doream să terminăm cât mai repede şi s-o ştergem de aici.

— Nimeni nu-ţi va cere vreun act de identitate, i-am spus. Faptul în sine că telefonezi din cameră reprezintă pentru ei toată securitatea pe care o consideră necesară.

— După cum vorbeşti, se pare c-ai mai fi făcut asta, partenere.

— Şi chiar dacă ţi-ar cere vreun act de identitate, le vei spune că sunt toate în seif.

— Aha, şi după aceea?

M-am străduit să nu-mi ies din pepeni. Lucrul de unul singur are în mod clar câteva avantaje.

— Improvizezi, i-am răspuns. N-ai fost puşcaş marin?

Dox m-a ţintuit cu privirea.

— La dracu', fiule, aşa-i.

A dat să ridice receptorul telefonului.

— Stai, stai. Mai întâi dezbracă-te şi ia-ţi un halat de-al hotelului. Dă drumul la duş, ca şi cum te-ai fi pregătit de baie sau, chiar mai bine, ca şi cum ai avea un musafir – în felul ăsta îi vei determina să dorească să plece mai repede.

A rânjit larg.

— Partenere, în general cei care mă văd în pielea goală sunt ispitiţi să mai rămână în preajma mea.

— După ce terminăm, poţi să-l suni pe Tiara.

Rânjetul i s-a preschimbat într-o încruntătură.

— Trebuie să laşi impresia că ai deţine camera asta, i-am explicat. Este camera *ta* şi ei se află aici ca să te ajute, dar la invitaţia ta, ai înţeles?

— Da, da, am înţeles. Da' care-i chestia – ei au un fel de PIN universal sau aşa ceva?

Am aprobat din cap.

— Exact, aşa se procedează dacă un musafir îşi uită PIN-ul personal, dacă moare în cameră sau pentru orice alte motive. Teoretic vorbind, PIN-ul universal e cunoscut doar de manager.

— Bine, atunci.

— Şi indiferent pe cine ar trimite, nu-l lăsa să se uite în seif. Probabil că n-o va face oricum, probabil că va fi discret, însă fii pregătit şi nu-i lăsa nicio şansă. Este posibil ca Winters să fi avut o armă acolo, cine ştie, şi nu dorim genul ăsta de atenţie.

— Da, corect.

— Încă ceva. Întreabă-l dacă-ţi poate spune PIN-ul pe care l-ai folosit şi l-ai „uitat". De obicei seifurile sunt astfel configurate, încât cel care foloseşte „şperaclul" poate vedea ultimele douăsprezece PIN-uri care au fost introduse.

— Pentru ce – dacă am deschis deja seiful?

— Ar fi bine să-l închidem utilizând acelaşi PIN. Nu vrem ca dacă cineva o să verifice ulterior să vadă că s-a umblat prin seif.

— Eşti un tip atent la detalii, domnule Rain, asta-mi place la tine.

A început să se dezbrace. Eu am intrat în baie, am pornit duşul şi i-am adus un halat.

După ce l-a îmbrăcat, i-am întins telefonul şi am apăsat butonul pentru apelarea recepţiei. Dox a explicat problema, a zis „da" de două ori, le-a mulţumit şi a închis.

— Gata, a zis după aceea, au pornit încoace să deschidă seiful domnului Winters.

— Seiful *tău*.

El s-a încruntat.

— Auzi, nu sunt imbecil, da? Am priceput.

— Dox, ascultă-mă, eu nu-ţi spun nimic despre tirul de precizie, fiindcă tu eşti expertul în privinţa aceea şi n-am ce să te învăţ. Dar în chestiile astea îţi atrag atenţia că trebuie să intri în starea mintală corespunzătoare, pentru că altfel vor răzbate la suprafaţă mici indicii care te vor da de gol.

S-a înroşit uşor la faţă.

— Bine, bine, n-am vrut să fiu supărăcios. Dar termină şi tu cu chestia aia cu Tiara, da?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare rău, nu pot.

Pentru o secundă încruntătura lui a început să se accentueze. După aceea a izbucnit în râs.

— Da, cred că-ţi cer totuşi prea mult.

— Acum dă-mi mănuşile, iar când vin ei încearcă s-atingi cât mai puţine lucruri.

Şi-a scos mănuşile şi mi le-a dat.

Am întins mâna.

— Eşti un tip de treabă, domnule Winters.

Dox a zâmbit şi mi-a strâns mâna.

— Ah, dă-mi şi cuţitele. Până rezolvi cu seiful, o să le curăţ în baie.

A scos cuţitele din pantaloni şi mi le-a întins. Am intrat în baie şi am tras uşa după mine.

Mi-au trebuit numai câteva minute ca să mă ocup de cuţite. Le-am demontat şi am utilizat la început alcoolul. Frecare apăsată cu pastă de dinţi. Apoi apă cu săpun. Ştergere. Repetare cu clor. După ce am terminat, mi-am spălat mâinile cu grijă, am închis robinetul chiuvetei, mi-am pus altă pereche de mănuşi, am şters totul şi am reasamblat cuţitele.

Dinspre uşă s-a auzit un piuit. Dox s-a dus să deschidă.

— Mersi mult, l-am auzit spunând. Tocmai voiam să fac o baie şi, zău, nu m-aş fi putut relaxa acolo, dacă m-aş fi gândit întruna c-am uitat combinaţia de la seif.

Am dat ochii peste cap. Dox era unul dintre cei mai letali lunetişti pe care-i cunoscusem, dar mai avea de muncit pentru a netezi destule asperităţi.

I-am auzit trecând pe lângă uşa băii. Au răsunat sunete înăbuşite de conversaţie. După aceea au revenit spre uşă. Dox a spus:

— Mersi încă o dată, mersi mult.

Apoi am auzit uşa închizându-se.

După alte câteva secunde, el a ciocănit la uşa băii.

— Poţi să ieşi acum.

Am deschis.

— Au fost probleme?

— Nu. Cred că halatul a fost de ajutor, exact cum ai spus. Să ştii că eşti destul de priceput la chestiile astea. Ce-ai zice să facem curăţenie în minibar? Asta-i ocazia vieţii.

— Ţi-a dat şi PIN-ul utilizat de Winters?

Dox a încuviinţat din cap.

— Opt, opt, şapte, unu.

— Perfect. Bine lucrat. Ce ai atins?

— Doar trei obiecte. Mânerul uşii, broasca uşii şi seiful.

— Bun. I-am întins o pereche nouă de mănuşi. Alcoolul şi clorul sunt în baie. Spală-ţi mâinile cu unul dintre ele, clăteşte, şterge, apoi foloseşte-l pe celălalt. Ai fost stropit şi de sângele lui Winters. După aceea pune-ţi mănuşile. Eu o să şterg locurile pe care le-ai atins.

Am luat un prosop pentru mâini şi m-am ocupat de suprafeţele menţionate, apoi m-am alăturat lui în baie şi am curăţat chiuveta după ce terminase acolo. Dox şi-a pus mănuşile, iar eu am băgat substanţele pentru curăţat, inclusiv prosopul pentru mâini, în punga în care le adusesem. Am aşezat după aceea punga în faţa uşii, ca să fie imposibil să uit de ea.

Am mers apoi la seif, care era deschis. Înăuntru se aflau trei obiecte. Un portofel. Un paşaport. Şi un smartphone Treo.

Dox şi-a scos halatul de baie şi s-a îmbrăcat în hainele lui, în timp ce eu examinam obiectele. Mai întâi, paşaportul. Era american, într-adevăr pe numele lui Mitchell William Winters. Apoi portofelul, care conţinea carduri de credit şi un permis auto indonezian cu o adresă din Jakarta, de asemenea pe numele domnului Winters. În compartimentul pentru bancnote se aflau rupii indoneziene, dolari americani, bahţi thailandezi şi dolari Hong Kong.

Am revenit la paşaport. Domnul Winters călătorea mult. Avea ştampile din toată lumea, cea mai recentă fiind, bineînţeles, Thailanda.

Smartphone-ul era cel în care-mi puneam principalele speranţe. L-am ridicat şi l-am activat. Ecranul s-a aprins şi mi-a cerut o parolă.

— Rahat! a exclamat Dox.

Am reflectat puţin, apoi am tastat opt-opt-şapte-unu.

Ecranul s-a schimbat în meniul principal. Intrasem.

— Să fiu al dracu', ai fost tare, nenică! mi-a tras Dox o palmă pe spate. Ce fraier, moş Winters, să folosească aceeaşi parolă în locuri diferite!

L-am privit şi am arcuit sprâncenele.

— Tu foloseşti parole diferite pentru toate dispozitivele tale diferite? am întrebat.

— Păi, ăăă...

— Nimeni n-o face. În bătălia permanentă dintre securitate şi comoditate, comoditatea învinge întotdeauna.

— Cred că-i adevărat.

Am surâs.

— Acum însă ai învăţat o lecţie. Nu uita: securitatea este ca un lanţ. Lanţul poate fi doar atât de puternic pe cât este veriga lui cea mai slabă.

Am început să umblăm prin smartphone – contacte, întâlniri, notiţe. Conţinea o mulţime de chestii.

— Durează prea mult, am spus. Haide să punem paşaportul şi portofelul la loc în seif şi luăm Treo cu noi. Este posibil ca cineva să observe că a dispărut, totuşi cred că merită riscul ăsta.

— N-am nimic împotrivă.

— Ia-o tu înainte. Nu folosi acelaşi drum pe care ai venit – nu trebuie ca agentul de pază să te vadă la scurt timp după ce ai intrat. Ne întâlnim peste douăzeci de minute pe latura Surawong a lui Patpong Two.

Dox a rânjit larg.

— Sigur că da, cunosc Patpong.

— Ştiu asta. Însă noi ne vom duce acolo doar pentru a căuta o internet café. Nu ne lăsăm distraşi.

— Mă temeam că ai putea spune asta. De ce o internet café?

— Poate că va fi nevoie să mergem pe urmele unor chestii pe care le găsim în Treo. Putem face asta din laptopul de la hotel, dar îmi place să navighez anonim pe internet.

— Şi mie, a zâmbit Dox cu gura până la urechi. Nu poţi şti niciodată când statul vrea să pună mâna pe noi, consumatorii de porno.

A ieşit după aceea din cameră, luând sacoşa din faţa uşii. Am pus paşaportul şi portofelul în seif şi l-am încuiat. Am privit în jur pentru ultima oară, ca să mă asigur că niciunul dintre noi nu deranjase nimic. Totul părea în regulă.

M-am uitat prin vizor. Coridorul era pustiu. Am deschis uşa, folosindu-mă de poala cămăşii şi am coborât pe scară. Am folosit una dintre ieşirile laterale ale hotelului, după care am pornit pe *soi* paralel cu Silom, intrând

în Patpong.

Capitolul 16

După douăzeci de minute stăteam într-o internet café de lângă Surawong şi examinam conţinutul smartphone-ului. Calendarul-agendă era interesant. Avea o intrare pentru o întâlnire la orele 19: 00 în ziua următoare. Intrarea avea forma: *TD, J, VBM@CC*.

— E codificată, am comentat cu glas tare.

— Serios, aşa crezi? a făcut Dox.

L-am ignorat.

— Ia să vedem ce altceva mai avem aici...

Lista de contacte conţinea vreo douăzeci de nume. Cunoşteam doar unul dintre ele, Jim Hilger.

— Ia uite aici, l-am indicat.

— Hilger, a citit Dox. Tipul din Hong Kong? ANSA, agentul neoficial sub acoperire?

— Exact, domnul „neoficial acoperit". Cel care a ciugulit două milioane de dolari din ceea ce le plătea Belghazi tipilor din Transnistria despre care am crezut că sunt ruşi.

— Ăia trebuiau să fie bănişorii noştri, partenere. Sperasem să dau peste individul ăsta ca să putem purta o discuţie onestă, de la om la om, despre ce s-a-ntâmplat cu ei.

Am încuviinţat din cap şi am trecut la secţiunea de notiţe a telefonului. Acolo nu exista decât o singură intrare: numărul de confirmare pentru un bilet electronic pe durată nedeterminată de la Bangkok la Hong Kong.

— Se pare că amicul Winters plănuia o vizită la Hong Kong, am comentat arătând intrarea. Ăsta-i biletul, iar în portofel avea dolari Hong Kong.

— Hilger îşi are sediul în Hong Kong, nu? Sau îl avea când noi l-am lichidat pe Belghazi.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

Am revenit la intrarea din agendă, totuşi nu aveam nicio idee în privinţa codificării lui Winters. Am privit-o un minut întreg, însă inspiraţia mă ocolea cu desăvârşire.

— Cum merge? a întrebat Dox. Dacă te holbezi la ea timp destul, îşi dezvăluie brusc secretele?

Am suspinat.

— Nu, probabil că nu. Dar... „la CC"... şi el va fi în Hong Kong...

M-am rotit către tastatură şi am deschis Google. Am scris *Hong Kong CC.*

Am căpătat intrări pentru Hong Kong Correspondence Chess. Hong Kong Computer Center. Hong Kong Cricket Club. Hong Kong Cat Club.

— Aha, a exclamat Dox, vechiul punct de rendez-vous de la Cat Club. Afurisiţii naibii, ar fi trebuit să ne fi dat seama.

Îmi dădeam seama că dacă Dox şi cu mine urma să mai colaborăm, atunci ignorarea lui era o abilitate de supravieţuire pe care trebuia să mi-o dezvolt.

— Hong Kong Cricket Club, am repetat cu glas tare. Hong Kong Cat Club. Hong Kong... China Club!

— China Club?

Am încuviinţat din cap.

— Este un club privat cu restaurant de cinci stele, aflat la ultimele niveluri ale fostei clădiri Bank of China din Central. Acum mai au unul în Beijing, şi unul în Singapore.

— Dar pe ăsta nu ni l-a afişat printre rezultatele căutării.

— Aşa-i.

Am tastat *Hong Kong China Club* şi am apăsat Enter. Am căpătat vreo trei milioane de rezultate, însă niciunul pentru ceea ce căutam eu.

— Eşti sigur de locul ăsta? a întrebat Dox.

— Este exclusivist. Nu m-ar surprinde dacă n-au site Web şi mă-ndoiesc oricum că-şi fac publicitate.

Am tastat câteva variaţii a ceea ce căutam, până am căpătat un număr de telefon. Mi-am activat telefonul mobil şi am format numărul.

La capătul celălalt s-a auzit un ţârâit. Apoi încă unul. După aceea a răspuns un glas de femeie:

— Bună seara. China Club. Cu ce vă pot ajuta?

— Rezervările pentru restaurant, am spus.

— Cu plăcere.

Am aşteptat câteva secunde până a făcut legătura, după care am auzit o voce de bărbat:

— Restaurantul China Club. Cu ce vă pot ajuta?

— Confirmarea pentru o rezervare, am zis. Jim Hilger. Mâine.

A urmat o pauză, după care glasul a zis:

— Da, domnule, mâine seară, ora nouăsprezece, salon privat, masă pentru patru persoane.

— Mulţumesc, am spus şi am zâmbit.

Am închis şi m-am uitat la Dox.

— Cină mâine seară la China Club, masă pentru patru persoane, salon privat. Cred c-au uitat să ne invite.

Mi-a rânjit cu subînţeles.

— Păi poate c-ar trebui să ne alăturăm lor oricum.

— Încep să cred că ar trebui s-o facem.

— Ştim cumva cine va mai participa?

Am clătinat din cap.

— N-am putut întreba asta. Probabil că ei n-ar fi ştiut şi oricum întrebarea ar fi părut stranie.

— Ei bine, a zis Dox, acolo-n faţă la Brown Sugar a fost o situaţie a naibii de grea, însă acum, când mă gândesc mai bine, este posibil ca ea să ne fi uşurat situaţia, oferindu-ne şansa pe care o căutam. Accidentele astea norocoase te fac realmente să simţi că totu-i în regulă în univers.

Valul masiv de adrenalină care mă ajutase să supravieţuiesc la Brown Sugar şi în evenimentele ce-i urmaseră se disipa, dar tot îi puteam simţi efectele. În noaptea asta avea să-mi fie tare greu să adorm.

— Se pare aşadar că Hilger l-a trimis pe Winters după noi, am rostit. Pentru o vreme m-am temut că puteau fi israelienii.

— Crezi că Delilah ne-ar fi atras într-o capcană? Eu nu cred asta. În plus, nu-mi cunoştea numărul de telefon.

— Ce vrei să spui – că n-ai apucat să i-l dai?

— Termină! N-ar fi fost corect.

Mi-am frecat faţa cu palma şi am gândit cu glas tare:

— Mă îndoiam că ar fi fost israelienii chiar înainte să fi găsit notiţa asta din smartphone. Deşi dacă nişte ruşi au numărul tău, presupun că există destui alţi jucători care l-ar putea avea deja, inclusiv israelienii. Însă Delilah a aflat abia acum despre tine şi nu văd cum israelienii ţi-ar fi putut obţine numărul aşa repede. În plus, ei sunt relativ slabi în Asia, ceea ce este o parte din motivul pentru care au vrut să mă ocup eu de Manny. Nu cred că dispun de mijloacele tehnice pe care să le poată desfăşura imediat pe teren, pentru a urmări un telefon mobil în Bangkok.

Dox a încuviinţat.

— Perfect, deci îi putem elimina pe israelieni, sunt de acord.

— Să presupunem în continuare că Hilger ar fi colaborat cu Winters. În tot cazul, aşa se pare – avem notiţa din smartphone, legătura cu Hong Kong, rezervarea la cină. Credem de asemenea că Hilger este din CIA. Asta înseamnă că totul vine de la CIA?

— Nu neapărat. Poate că Hilger este asociat cu CIA, însă nu-i sinonim cu CIA.

— Corect. Totuşi Agenţia are numărul tău de telefon, nu?

— Aşa-i, s-a numărat printre clienţii mei. Până acum nu m-am gândit niciodată c-ar putea fi o problemă.

— Agenţia ştie că ai lucrat pentru ruşi?

— Nu, nu le-am spus niciodată. Când nu-mi las mobilul activ şi încerc să agăţ lady-boy, pot să fiu destul de discret.

Am chicotit.

— Ei bine, Agenţia poate să ştie oricum. La urma urmelor, ei sunt spioni. Poate că Winters ne-a spus că are numărul de la ruşi ca să ascundă implicarea CIA.

— Sau poate că l-a obţinut într-adevăr de la Ivan.

— Mda. N-avem cum să ştim asta, cel puţin nu deocamdată. Însă indiferent cu cine ar fi fost asociat Winters, respectivii au acces la echipamente destul de sofisticate. Trebuiau să-ţi poată urmări mobilul în Bangkok, iar asta însemna acces la operatorii de telefonie mobilă, care ar fi trebuit la rândul lor să ţi-l detecteze cu precizie la Brown Sugar, ceea ce necesita echipamente sofisticate şi know-how. De asemenea, s-au mişcat foarte repede. Noi am sosit în Bangkok din Manila doar acum două zile, aşa că au pus totul la punct în – mi-am privit ceasul – puţin peste şaizeci de ore. Destul de impresionant.

— Da, însă pe de altă parte, ai spus că thailandezii nu erau profesionişti.

— Nu, erau localnici angajaţi ca gorile – ce naiba, doi dintre ei au şters-o imediat cum a curs sânge.

— Probabil că riscurile nu erau pe măsura banilor.

— Exact. Dacă însă răpirea ar fi fost o operaţiune CIA, m-aş fi aşteptat la o echipă integrată din ramura paramilitară a Agenţiei. Ei aveau operatori şi se pot mişca foarte iute, dacă o doresc.

Dox s-a lăsat pe spate în scaun.

— Mai zi-mi o dată. De unde ştim noi că Hilger este din CIA?

— N-o ştim în mod cert, însă au sugerat-o două persoane: Kanezaki şi răposatul Charles Crawley al treilea.

Crawley era tipul din Agenţie care încercase să-l angajeze pe Dox să mă elimine. Dox mă avertizase însă şi de aceea purtasem o discuţie „completă şi sinceră", aşa cum îi place statului să spună, cu domnul Crawley în apartamentul lui din suburbiile Virginiei, dar fără să mă fi invitat în prealabil. El îmi povestise despre un ANSA din Hong Kong, însă nu-mi destăinuise numele. Felul cum apăruse după aceea Hilger nu-mi mai lăsase nicio îndoială.

— Bun, a zis Dox, dacă Hilger este din CIA şi a fost înapoia operaţiunii de la Brown Sugar, de ce a trimis nişte localnici şi nu echipa lui de elită?

— N-a trimis nişte localnici, ci pe Winters. Winters este cel care a format echipa din localnici.

— Înţeleg ce spui. Ăsta-i modul corect de a privi lucrurile.

M-am uitat la el.

— Aşa că întrebarea...

— ... este: „Cine-i Winters?”

— Exact! Era sau nu Winters din CIA? În clipa de faţă, aş zice că nu. Iar asta ne-ar spune destule despre planurile reale ale lui Hilger.

M-am întors spre monitor şi am căutat pe Google „Mitchell William Winters”. N-am căpătat nicio potrivire.

— Se pare că domnul Winters a dus o existenţă foarte discretă, a comentat Dox.

— Aşa-i. Stai un pic.

Am intrat pe avizierul electronic pe care-l utilizam cu Tatsu şi am găsit un mesaj de la el: cei doi morţi se numeau Scott Calver şi David Gibbons. Asta se potrivea cu ce-mi spusese Kanezaki. Ambii erau foşti militari, veterani din Grupul 3 Forţe Speciale în timpul Primului Război din Golf, lăsaţi la vatră cu onoruri. După aceea făcuseră parte din Serviciul Extern al Departamentului de Stat şi lucraseră succesiv în Amman, Karachi şi Riad.

Cu excepţia numelor în sine, mesajul era în japoneză. I l-am tradus lui Dox.

— Aşadar, a comentat el, au plecat din Forţele Speciale ca să devină diplomaţi. Asta chiar că-i o carieră profesională credibilă.

— Mda. La un moment dat au fost în Agenţie, dar potrivit mesajului au părăsit-o în 2003. Se pare că Kanezaki a avut dreptate în felul cum i-a descris.

M-am uitat din nou la ecran. Postarea lui Tatsu spunea că cei doi părăsiseră Departamentul de Stat pentru a se alătura lui „Gird Enterprises”. I-am citit-o lui Dox.

— Ce-nţelegi din asta? a întrebat el.

— Bănuiesc că este vorba despre o companie. Sursa mea spune că n-are şi alte informaţii despre ea, dar...

Am căutat pe Google „Gird Enterprises” şi „Gird Enterprise”. Zero.

Am revenit la postarea lui Tatsu. Ultimul paragraf suna astfel:

Când ai ocazia, aş dori să discut cu tine ceva de natură personală. Nu este asociat cu subiectul de faţă. Vii curând în Japonia? Poate că reuşim să ne întâlnim, să bem un ceai şi să flecărim puţin – mărturisesc că duc dorul acelor întâlniri. Sper că eşti bine. Ai grijă.

M-am întrebat care putea fi chestiunea de natură personală şi am sperat că Tatsu şi familia lui nu păţiseră nimic. I-am răspuns la mesaj:

Am nevoie de informaţii despre Jim Hilger, american rezident în Hong Kong, se pare ANSA din CIA. Există o legătură cu un anume Mitchell William Winters, probabil rezident în Jakarta, probabil cu trecut în operaţiunile speciale ale armatei americane, probabil cu experienţă în Thailanda. Posibilă

conexiune a ambilor cu „Gird Enterprises".

Şi mie mi-ar plăcea foarte mult să bem un ceai împreună şi să discutăm chestiunea de natură personală pe care ai menţionat-o. Sper că tu şi familia ta sunteţi bine. Mulţumesc pentru ajutor şi ai grijă.

— Ce ştii de la Kanezaki? a întrebat Dox.

M-am dus la celălalt avizier electronic. Mă aştepta un mesaj:

Încă culeg informaţii, dar întâmpin tot soiul de interferenţe şi trebuie să fiu atent. Orice îmi poţi oferi în plus mi-ar fi de mare ajutor.

I-am răspuns: *Ce-mi poţi spune despre „Gird Enterprises"? Se pare că acolo au plecat cei doi răposaţi după ce au ieşit din aparatul de stat.* Am închis ambele aviziere electronice, apoi am şters în mod reflex istoricul browserului.

— Ia să vedem dacă sunt ceva ştiri noi, am zis după aceea.

Am căutat pe Google câteva versiuni de „Focuri de armă în mall din Manila+CIA" şi am obţinut un titlu foarte interesant din *Washington Post.* „Doi americani împuşcaţi erau agenţi CIA".

— Ia fii atent aici! a exclamat Dox.

Am citit împreună articolul. Se părea că „surse" afirmaseră că morţii erau din CIA. Un purtător de cuvânt al Agenţiei, respectând politica CIA, refuza fie să confirme, fie să infirme afilierea respectivilor.

Am rămas tăcuţi o vreme, apoi Dox a zis:

— Kanezaki spunea că nu mai făceau parte din Agenţie.

Am aprobat din cap.

— Aşa este.

— Ei bine, va trebui să numesc asta „discrepanţă".

— Mda.

— Poate că doamna ta a găsit ceva ce ar putea arunca oarece lumină asupra situaţiei. De ce n-o suni?

Am căzut pe gânduri. Din toate motivele pe care tocmai le discutasem cu Dox, nu credeam că Delilah putea să fi fost implicată în evenimentele din Brown Sugar. Mă deranja însă faptul că *speram* ca ea să nu fi fost implicată. Îmi dădeam seama că era periculos: de obicei făceam pur şi simplu calculele şi acceptam rezultatele. Nu speram la un final sau altul şi nici nu aveam sentimente particulare pentru vreunul dintre ele. Pe de altă parte, acum investisem emoţional în rezultat. Asta mă făcea să mă întreb dacă puteam avea încredere în propria mea persoană că nu voi distorsiona datele.

Trebuia să aflu asta în timp ce desfăşuram operaţiunea. Dacă puteam...

Am sunat-o. Telefonul a ţârâit de trei ori, după care a răspuns:

— *Allô*?

— Eu sunt. Putem vorbi?

— Da. Tocmai mă pregăteam să-ţi postez ceva.

— Unde eşti?

— În Bangkok.

— Ca şi mine. Ne putem întâlni?

— Nu, Gil este aici. Trebuie să fiu prudentă. Şi tu la fel.

— El este aici?

Probabil că Delilah a simţit ceva în vocea mea. Sau poate că ajunsese să mă cunoască îndeajuns de bine pentru a şti ce gândeam. În tot cazul, a spus:

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva.

N-am răspuns. Nu-mi place senzaţia de a fi vânat. Tind s-o iau în nume personal.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva, a repetat Delilah. Dacă el va păţi ceva, îţi promit că vei avea un inamic în mine.

Era adevărat. Nu trebuia să uit că Gil făcea parte din echipa ei.

— Am înţeles, am rostit. O să mă comport cât mai discret.

— Perfect.

— Ceva informaţii noi?

— Da. Se pare că bărbaţii aceia făceau într-adevăr parte din CIA. Gil i-a cunoscut în timpul Primului Război din Golf. Au fost în aceeaşi unitate, condusă de un tip pe nume Jim Huxton, actualmente Jim Hilger.

Hilger, din nou. Bun aşa.

— Altceva?

— Hilger a fost observat în numeroase întâlniri cu Lavi. De asemenea, el foloseşte nume de cod CIA. Hilger este „Top Dog", iar Lavi este „Jidanu'".

— Asta nu-i prea corect din punct de vedere politic, nu?

Delilah a chicotit.

— Vorbesc serios. Crezi că poţi folosi un nume de cod ca ăsta într-o agenţie guvernamentală americană? Hristoase, Administraţia pentru Securitatea Transporturilor nu poate efectua verificări suplimentare pentru un saudit care recită versete din Coran şi mormăie „Allah Akbar" când suie într-un avion şi tu crezi că CIA poate numi o sursă „Jidanu"?

— Aici ai dreptate.

Am ridicat smartphone-ul Treo şi m-am uitat în agendă. Pe neaşteptate „TD" şi „J" au căpătat înţelesuri noi.

— Şi „VBM"? am întrebat.

— „VBM"?

— Da, probabil alt nume de cod.

— Pentru mine nu-nseamnă absolut nimic. Gil nu l-a menţionat. Doar pe cei doi despre care ţi-am spus. De ce?

— Nu sunt sigur. Oricum, ce mi-ai spus a fost de ajutor. Mulţumesc.

— De ajutor... în ce fel?

Am făcut o pauză şi am căzut pe gânduri. Impresia mea era că Delilah putea fi utilă, poate chiar necesară, însă doream să beneficiez de şansa de a mă gândi la asta înainte s-o întreb.

— Eşti sigură că nu ne putem întâlni? am spus.

— Nu-i o idee bună. Nu vreau ca Gil să devină mai suspicios decât este deja.

— Cât timp petreci cu el?

A urmat o tăcere. Ea a întrebat:

— Eşti gelos?

— Da, cred că sunt.

— Asta-i bine. Îmi place.

La naiba, mi-ar fi plăcut cu adevărat s-o văd. În sfârşit... Vestea bună era că opoziţia ei mă făcea să am încredere. Dacă ar fi spus „nu", iar după aceea mi-ar fi îngăduit s-o conving, aş fi mirosit o înscenare. Delilah nu era genul nehotărât.

— Potrivit informaţiilor mele, tipii ăia nu mai erau în CIA, am spus. Făcuseră parte din Agenţie, dar mai recent erau într-o organizaţie numită „Gird Enterprises". Îţi sună cunoscut?

— Nu. Ai căutat pe Google?

Pentru o clipă mi-a fost uşor să înţeleg de ce Dox se enerva uneori pe mine pentru că-i puneam întrebări ale căror răspunsuri i se păreau evidente.

— Bineînţeles, am zis. N-am găsit nimic.

— O să mă interesez, a spus Delilah. Eşti totuşi sigur în privinţa lor?

— Nu, nu sunt sigur. Dar am două surse independente, dintre care una chiar din Agenţie, iar informaţiile lor concordă. Bănuiala mea este că ai voştri au înţeles greşit lucrurile, deşi nu înţeleg de ce anume.

— Nu ştiu ce pot face mai multe în privinţa asta. M-am interesat deja. Dacă voi insista, ei vor şti că se-ntâmplă ceva.

A urmat o pauză.

— Cât timp vei fi în Bangkok? am întrebat.

— Nu ştiu. Am stabilit să postez pe un avizier electronic că sunt furioasă şi rănită că ai plecat, dar că vreau să te revăd. Probabil că mai pot aştepta vreo două zile sau cam aşa, ca să văd dacă mă vei contacta.

— Atunci lasă-mă să verific nişte lucruri, să folosesc informaţia pe care mi-ai dat-o. Ţinem legătura.

— Să nu mă ocoleşti cu ce vei afla. Sunt deja băgată prea adânc.

Avea antene bune.

— N-o să te ocolesc, i-am zis.

Mi-am imaginat-o gândind, *Pe dracu'.* Dar ce putea spune?

— Ţinem legătura, am repetat.

Altă pauză.

— Ar fi bine s-o faci, a zis Delilah.

Apoi a închis.

L-am informat pe Dox despre numele de cod şi toate celelalte.

— Hilger, Manny, răposatul domn Winters şi misteriosul domn VBM, a zis el. La dracu', partenere, se pare că trebuie să ne urnim spre Hong Kong.

— Mda, însă dacă mergem acolo, ne punem toată CIA în cap? Sau pe altcineva?

— Păi să ne gândim. Israelienii ne spun una, iar Kanezaki şi sursa ta japoneză ne spun ceva complet diferit. În ale cărui informaţii ne încredem mai mult?

Am strâns din umeri.

— Kanezaki se află în poziţia cea mai bună ca să ştie.

— Sunt de acord cu asta, atâta timp cât joacă corect.

— În plus, avem şi confirmarea independentă.

— Încă o dată – de acord. Atunci ce i-ar fi putut duce de nas pe israelieni?

Am căzut pe gânduri.

— Unu la mână, poate că a minţit cineva. Doi la mână – şi mai probabil, aş zice cineva a comis o greşeală. Ceea ce nu-i foarte greu de imaginat. Delilah a spus că Gil îi cunoştea pe Hilger şi pe ceilalţi doi tipi când s-au alăturat Agenţiei. Apoi, în timpul filajului, Gil l-a văzut pe Hilger cu Manny. În mod firesc el a presupus că Hilger este tot în CIA, iar Manny este o sursă. Când cei doi tipi au fost ucişi în timpul întâlnirii cu Manny, s-a consolidat ipoteza deja existentă că erau agenţi CIA activi. Nimeni nu s-a gândit să întrebe – dar dacă tipii ăia au plecat între timp din Agenţie? În plus, israelienii nici nu pot pune prea multe întrebări, pentru că totul este foarte delicat. La asta se adaugă „scurgerea" mass-media pe care tocmai am văzut-o în *Washington Post.* Este posibil ca ei să fi citit de asemenea articolul, iar asta înseamnă altă consolidare a unei premise eronate.

Dox a încuviinţat lent, parcă gândindu-se în acelaşi timp. După aceea a zis:

— Dar dacă noi suntem prea limitaţi în scenariul ăsta de tip „ori/ori" pe care l-am adoptat?

Am aşteptat, nedumerit.

— Uită-te la noi, a continuat el. Noi suntem CIA? Nu, nu tocmai, noi suntem contractori. Însă CIA ne foloseşte la răstimpuri. Şi nu-i vorba doar despre noi. Ce dracu', în ziua de azi există Halliburton, Blackwater, DynCorp, Vinnell şi Kroll-Crucible... organizaţiile astea apar peste tot şi e greu de spus unde se termină statul şi unde începe sectorul privat.

— Îmi place încotro te-ndrepţi.

— În plus, statul îi transformă pe toţi în vânători de recompense, oferind douăzeci şi cinci de milioane de dolari pentru fesele slăbănoage ale lui Osama.

— Ăsta-i capitalismul, am zâmbit eu. Cerere şi ofertă.

— Ştiu. Ce dracu', când am văzut pe CNN cum i-am şocat şi înmărmurit noi pe irakieni când am intrat prima dată peste ei, mă aşteptam întruna să-l aud pe crainic spunând: „Misiunea aceasta vă este prezentată de Kellogg's Rice Krispies" sau altceva de felul ăsta. Pur şi simplu nu mai este la fel de clar că pe timpuri.

— Ştii cine-i al treilea mare furnizor de soldaţi pentru coaliţia de acolo, după SUA şi britanici?

— Contractorii privaţi, fiule, fără-ndoială. Noi suntem valul viitorului. Ar trebui să ne-organizăm într-un sindicat.

Am aprobat din cap.

— Statele Unite nu fac mare publicitate, dar aşa-i.

— Ei bine, exact despre asta vorbesc şi eu.

Dox şi-a frecat bărbia de parcă s-ar fi gândit la ceva.

— Dar privind în ansamblu, nu cred că aici avem de-a face cu Unchiul Sam. Mai ales dacă ţinem seama de thailandezi şi de chestia aia cu „Jidanu'". Şi după cum bine ai spus, Creştinii În Acţiune[6] au un trecut de-a dreptul jalnic în privinţa controlării unor tipi realmente afurisiţi ca Manny. În plus, atât sursa ta japoneză, cât şi Kanezaki spun că cei din Manila fuseseră în CIA, dar nu mai erau. Din câte ştiu, asta se numeşte confirmare independentă.

— Şi articolul din *Washington Post*?

Dox a strâns din umeri.

— Un reporter care-ncerca marea cu degetul. Care făcea aceleaşi greşeli ca israelienii.

— Nu te-aş putea contrazice.

— Şi să nu uităm că Hilger a şters-o cu două milioane de dolari din Kwai Chung.

— Asta nu sunt sigur că poate fi o dovadă. El ar putea face la fel de bine parte din aparatul de stat, dar să fie necinstit.

— La asta voiam să ajung. Eu cred că Hilger *face parte* din Agenţie, dar că acum a acţionat pe cont propriu.

M-am încruntat gânditor.

— Ar fi o posibilitate foarte interesantă.

— Bineînţeles că-i interesantă. Dacă am dreptate şi dacă ştirea răsuflă,

[6] Denumire ironică pornind de la iniţialele CIA. (*n. trad.*).

Agenţia îl va repudia probabil pe Hilger ca pe oaia rătăcită care este. Am mai văzut întâmplându-se asta.

— Faţă de aşa ceva ar fi vulnerabil, este adevărat.

— Deci eşti de acord cu spusele mele?

— Da.

— Crezi c-ar trebui să mergem în Hong Kong?

M-am uitat la Dox.

— Cred că ar trebui să plecăm chiar mâine dimineaţă. Oricum atmosfera este cam încinsă în Bangkok după Brown Sugar.

Am intrat pe câteva site-uri şi am găsit o cursă Thai Air care pleca la 8 dimineaţa. Mi-am privit ceasul – asta însemna peste nici şapte ore. Perfect! Doream să părăsim ţara înainte ca Hilger să fi aflat ce se petrecuse cu Winters, sau cel puţin înainte de-a avea ocazia să reacţioneze. Am rezervat un loc pentru mine, apoi unul pentru Dox la o cursă Cathay Pacific care pleca la 8:25. Era mai sigur pentru noi să călătorim separat. Pentru a fi de două ori mai sigur, am utilizat una dintre identităţile false de rezervă sub care călătoream, pentru eventualitatea în care Hilger se gândise să pună un filtru vamal pe numele noastre. Am rezervat apoi camere pentru amândoi în două hoteluri mari şi anonime – InterContinental pe Kowloon, pentru Dox; Shangri-La pe insula Hong Kong, pentru mine.

— Mă bucur să văd că locuim şi noi în lux, a zis Dox când am făcut rezervările.

— Clubul China este doar pentru membri. Avem nevoie de hoteluri care-şi pot băga oaspeţii acolo.

— Hei, să ştii că nu mă plâng!

— Va trebui de asemenea să ne cumpărăm haine adecvate. Clubul este protocolar. În mallul din InterContinental ar trebui să existe magazine care să-ţi poată şi aranja pe loc un costum. Dacă nu, cere o recomandare la recepţie.

Dox a rânjit în felul lui specific.

— Îmi place în Hong Kong. Este locul cel mai rapid de pe suprafaţa Pământului.

— Spune-i croitorului că vrei un costum negru, conservator, şi lasă-l pe el să facă restul. El să-ţi aleagă şi cravata.

— Adică, ce, nenică, nu te-ncrezi în stilul meu vestimentar?

Am decis că era mai bine să nu răspund. Am terminat treaba la computer, apoi am şters din nou istoricul browserului.

— M-am gândit la o chestie, a zis Dox. Dacă Winters trebuie să apară la cina din Clubul China şi n-o va face, Hilger va fi îngrijorat. Sau poate că Winters trebuia să ia legătura cu el anterior, iar dacă n-o va face, Hilger şi-ar

putea schimba planurile. Dacă nu asta ţi-a fost grija anterioară, de ce ai fi încercat să nu pară că a murit interogat?

Am încuviinţat din cap.

— Va trebui să ţinem seama de asta. Este totuşi încurajator faptul că locul pentru întâlnire fusese deja decis. Ar fi fost mai sigur pentru Hilger să-i fi anunţat pe participanţi doar oraşul, după care să aştepte până în ultima clipă şi abia atunci să precizeze locul exact. Bănuiala mea este că nu-i chiar aşa uşor de ajuns la VBM, oricine ar fi el. Sau că există alte limitări privind capacitatea lor de a comunica în timp real. Şi trebuie să înţelegi că întâlnirea asta este asociată cu evenimentele din Manila. Ei au fost deja afectaţi acolo. Mă îndoiesc că ar fi dispuşi să anuleze altă întâlnire doar pentru că cineva n-a sosit sau pentru că n-a confirmat în prealabil. Poate că mă înşel, iar atunci o vom afla, dar am impresia că cina se va ţine oricum.

Dox s-a lăsat pe spate în scaun.

— Sunt de acord cu asta. Care-i planul general?

Am început să-mi imaginez lucruri, gândindu-mă ce altceva vom avea nevoie şi cum le vom obţine.

— Manny şi Hilger, am spus. Îi vom elimina pe amândoi. Manny respectă contractul israelian şi vom fi plătiţi pentru el. Cât despre Hilger, fie că nu este deloc din CIA, fie că este şi că acţionează pe cont propriu, dar oricum va fi repudiat post-mortem. Moment în care israelienii vor înţelege că nu au de fapt o problemă cu Agenţia. În felul ăsta scăpăm de toţi care ne stau în cârcă.

— Chiar dacă guvernul îl va repudia pe Hilger, cineva poate fi interesat să-l răzbune. Se mai cunosc cazuri.

Am ridicat din umeri.

— Sunt dispus să-mi asum riscul respectiv. Indiferent de situaţie, dinspre Hilger vine presiunea directă în clipa asta, ba chiar într-o măsură mai mare decât dinspre israelieni. Nu văd o modalitate mai bună de a destinde presiunea aceea decât prin eliminarea sursei ei.

— Mi se pare rezonabil.

O parte din mine se întreba cum de ajunsesem în punctul în care să pară într-adevăr rezonabilă propunerea calmă a uciderii a doi bărbaţi, dintre care unul putea fi agent CIA. Trebuia să examinez mai cu atenţie asta când urma să am puţin timp liber.

— Şi, am spus, deoarece, din câte îmi dau seama, motivul pentru care ei doreau cauze relativ „naturale” pentru Manny a fost în primul rând percepţia greşită că el era o sursă pentru CIA, nu mai trebuie să fim exagerat de restricţionaţi în privinţa metodelor pe care să le utilizăm.

Dox a aprobat din cap.

— Asta mă face să mă simt mai bine. Acolo unde am crescut eu,

gentlemenii se împuşcă pur şi simplu unii pe alţii. Pentru mine este mult mai confortabil.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, mi-am dat seama că în lume existau persoane care ar fi putut găsi bizar genul acesta de conversaţie, ba care ar fi putut chiar s-o dezaprobe. M-am întrebat de unde provenea perspectiva aceasta nouă. În mod clar trebuia să o examinez cu mai multă atenţie pe viitor.

— Problema, am rostit, este că nu cred că vom avea arme asupra noastră.

Chipul lui Dox s-a posomorât.

— Fără arme?

Am clătinat din cap.

— Cred că nici Kanezaki nu ne-ar putea face rost aşa rapid de ceea ce ne trebuie. Şi oricum nu cred că ar fi înţelept să le cerem. Sursa mea din Japonia ne-ar putea ajuta doar dacă am fi în Tokio. Pentru Hong Kong... în niciun caz, ţinând seama de restricţionările de natură temporală.

— Ce rahat! Începusem deja să mă visez pe un acoperiş cu temuta M-40A3 dotată cu obiectiv nocturn AN/PVS-10. Ar fi fost mult mai civilizat.

— Fie asta, fie aş fi putut năvăli cu un revolver calibrul 45 în salonul lor privat în timp ce se delectau cu raţa à la Peking. Dar poate că...

Dox m-a privit.

— Partenere, îmi dau seama imediat când te gândeşti la ceva diabolic.

I-am zâmbit.

— Mă gândeam la Hilger. Anul trecut era înarmat la Kwai Chung.

— Înarmat şi periculos, a încuviinţat el din cap. Băiatul ăla era o adevărată maşină de ucis. Avea arma principală într-un toc la şold sau poate chiar la brâu, dacă-mi amintesc bine, iar la gleznă purta una de rezervă.

— Crezi că atunci a fost o excepţie?

— Nici vorbă, ce dracu'! Pentru unul ca el, arma i-o necesitate. Fără ea, s-ar simţi în pielea goală.

— Şi chiar dacă n-ar fi o necesitate, ştim că este înarmat când operează.

— Ca de exemplu mâine seară?

— De exemplu...

Dox şi-a mângâiat bărbia şi a rânjit.

— S-ar putea să fie înarmat şi Manny. În locul lui, eu aş purta armă după cele păţite în Manila.

— Exact la asta mă gândeam şi eu.

— Frumos din partea lor să aducă armele pentru noi.

Am aprobat încetişor.

— Tot ce va trebui să facem este să-l surprindem pe unul dintre ei, singur, din spate. Cum ar fi într-o toaletă.

Dox şi-a dres vocea.

— Nu-ţi faci griji că... eu ştiu, când o să-l vezi pe Manny... aşa cum s-a-ntâmplat ultima dată...

Am clătinat din cap şi am simţit cum ceva în mine s-a mişcat ca un bloc de granit îngheţat.

— Nu, am răspuns, nu-mi fac absolut nicio grijă.

Partea a III-a

Capitolul 17

Deoarece era posibil ca Winters şi ceilalţi să fi urmărit telefonul mobil al lui Dox mai devreme în cursul zilei, Grand Hyatt nu mai era un loc sigur. Am avut foarte multă grijă când ne-am întors şi am stat doar strictul necesar pentru a ne recupera echipamentele. După aceea am mers la Sukhumvit, utilizând pe drum măsuri de contrafilaj corespunzătoare şi ne-am cazat la Westin. Dox, stingherit de felul cum Winters fusese cât pe aici să pună mâna pe noi, n-a comentat absolut nimic.

Am făcut duş şi m-am bărbierit, apoi am făcut o baie usturător de fierbinte în cadă, ceea ce, de obicei, mă ajută să dorm. Continuam să fiu însă surescitat după evenimentele de la Brown Sugar. Trebuia să plec spre aeroport la ora 6 şi dacă nu mă odihneam puţin până atunci, următoarea şansă în privinţa respectivă avea să fie doar în avion.

Mi-am tras un scaun în faţa ferestrei şi am stat pe întuneric, privind Sukhumvit Road şi masa urbană dinapoia sa. Panorama nu era grozavă – Westin nu-i destul de înalt, iar oraşul în sine este prea congestionat. Pentru o clipă mi-am dorit în mod absurd să fiu înapoi în apartamentul meu din Sengoku, partea liniştită din Tokio unde locuisem până când CIA şi Yamaoto izbutiseră să ajungă la mine. La momentul acela nu-mi dădusem seama cât de sigur mă simţeam acolo, cât de tihnit. Mi se părea că de atunci trecuse foarte mult şi se întâmplaseră foarte multe. Nu mă jelisem niciodată că fusesem silit să plec. Mai precis, n-o făcusem până acum. Iar acum nu-mi puteam îngădui să mă las distras.

M-am gândit la planul pe care-l pusesem la punct cu Dox. Părea solid... până la un punct. M-am întrebat apoi de ce soluţiile la care ajungeam implicau întotdeauna violenţa?

Violenţă, pe naiba. Vorbeşti despre omoruri.

Am rânjit sardonic. Când nu dispui decât de un ciocan, toate din jur încep să semene cu nişte cuie.

Poate că trăsăturile mele înnăscute erau pur şi simplu oribil de nedezvoltate. Sau deformate. Poate că existau alte căi, mai bune, căi pe care nu le puteam vedea din cauza obiceiului acela al meu, vechi şi nefericit.

Mda, poate. Însă, pentru moment, sentimentul pe care-l încercam acum,

stând pe întuneric într-o cameră de hotel şi rederulând cerinţele operaţiunii din ziua următoare, era atât de familiar, încât părea să poarte cu el povara oprimantă a sorţii.

Omorâsem încă de la şaptesprezece ani – pe vietnamezul acela de lângă râul Xe Kong. Pentru o vreme, ţinusem evidenţa celor ucişi, însă cu foarte mult timp în urmă le pierdusem complet numărul, ceva ce o oripilase pe Midori, pe bună dreptate, presupun, când mă întrebase despre asta. Era oare într-adevăr posibil ca doar circumstanţele să mă fi împins spre omoruri la o vârstă aşa fragedă şi să mă fi menţinut atâta timp în activitatea aceea, sau era altceva legat de fiinţa mea, ceva intrinsec?

Foarte mulţi păreau să accepte că eram un ucigaş. Tatsu... Dox... Psihologii din armată... Carlos Hathcock, legendarul lunetist pe care-l cunoscusem în Vietnam...

De ce te împotriveşti? m-am întrebat. *Acceptă pur şi simplu evidenţa.*

Mi-am amintit ceva din copilărie, când fusesem dus de mama la biserică. Cred că era Evanghelia după Matei, în care Iisus spunea:

Întoarce sabia ta la locul ei, *că toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.*

Am reflectat la asta pentru o clipă. Apoi:

Rahat! *Lui Dumnezeu nu-i pasă*! *Aşa cum a zis Dox*; *dacă i-ar fi păsat, ar fi făcut ceva până acum.*

Dar dacă el a făcut ceva într-adevăr, oare aş şti măcar ce a fost? Am fost cumva atent?

Păi, da, aş fi ştiut, dacă el m-ar fi trăsnit, sau aşa ceva. Pentru că eu aşa aş fi procedat.

Poate că asta era chiar şi ideea. Eu aşteptasem – ba, la naiba, chiar pretinsesem – ca Dumnezeu să mă trăsnească pentru isprăvile mele şi-n felul acela să-mi dovedească existenţa lui, dar dacă Dumnezeu nu se ocupa, de fapt, de trăsniri? Dacă trăsnirile erau opera oamenilor, iar Dumnezeu prefera să comunice în moduri mai subtile, moduri despre care unii ca mine optau să pretindă că de fapt nu există?

M-am aplecat înainte, cu coatele pe genunchi, şi mi-am privit mâinile de parcă ele mi-ar fi putut oferi vreun răspuns. Îmi doream să mă pot simţi istovit. Îmi doream tare mult să dorm pur şi simplu.

M-am gândit la *Go Rin No Sho* de Musashi, *Cartea celor cinci cercuri*[7], pe care o citisem de multe ori. În relatările a peste şaizeci de dueluri cu sabia şi a şase-şapte bătălii pe scară mare la care a participat, Musashi nu a exprimat niciodată îndoieli despre moralitatea acţiunilor sale. Pentru el părea să fie de la sine înţeles că oamenii se luptă, ucid şi mor şi mă îndoiam că el ar fi

[7] Ed. Herald, 2018 (*n. trad.*).

reflectat la toate acestea mai mult decât la faptul că oamenii respiră, mănâncă, fac dragoste şi dorm. Unele erau la fel de fireşti şi imutabile, ca şi celelalte. Conta doar competenţa personală.

Cumva Musashi găsise o cale prin care să lase sabia din mână după ce îmbătrânise. Când s-a apropiat de şaizeci de ani, a petrecut majoritatea timpului predând, pictând, meditând, practicând arta ceaiului şi scriind poezii. Şi, desigur, scriind cartea lui profundă. În cele din urmă a reuşit chiar să moară în propriul lui pat. Ideea respectivă nu mi se părea deloc neatrăgătoare. Atât doar că nu ştiam cum aveam să ajung acolo dacă nu găseam o cale de ieşire din activitatea mea curentă.

Oare cum procedează oamenii, m-am întrebat, când îşi estimează viaţa pe care au dus-o? De unde rezultă satisfacţia lor, sentimentul împlinirii în viaţă? Stând singur în odaia întunecată am încercat să găsesc o cale prin care să-mi sintetizez experienţa, să-mi justific caracterul. Dar n-am putut găsi decât:

Eşti un ucigaş.

Mi-am lăsat capul în palme. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Uciderea era singurul lucru la care fusesem cu adevărat priceput vreodată. Uciderea şi, bănuiesc, supravieţuirea.

Dar poate că... poate că scăpam din vedere esenţialul. Poate că natura mea era imutabilă, însă cauzele care vor fi servite de această natură urmau să fie decise de mine. Şi atunci mi-am amintit visul pe care-l avusesem, cel despre cele două săbii *katana.* Acela era înţelesul visului.

Indiferent de felurile în care poate fi utilizată, o sabie este în esenţă un instrument pentru ucidere. Sigur că da, o poţi folosi pentru a deschide plicuri sau ca bară de poartă la fotbal, totuşi nu pentru aşa ceva a fost ea concepută. Nu asta tânjeşte sabia, în adâncul sufletului ei, să facă. Însă nu natura ei inerentă face o sabie să fie bună sau rea, ci moralitatea îi este mai degrabă determinată de felul cum este utilizată. Există *katsujinken,* sabia care dă viaţă, sau arma justiţiei; şi *setsuninto*, sabia care ia viaţă, sau arma oprimării. În vis, nişte creaturi necunoscute şi nevăzute aproape că-mi veniseră de hac din cauza incapacităţii mele de a decide. Nu-mi puteam îngădui să continui să greşesc în felul acela în viaţă.

Puteam eu deveni o *katsujinken*? Acesta să fi fost răspunsul? Uciderea lui Belghazi în Hong Kong cu un an în urmă împiedicase vânzarea rachetelor cu focoase nucleare unor grupări care doreau să le detoneze în oraşe. Oare intervenţia mea acolo nu salvase nenumărate vieţi? Şi nu s-ar fi putut ca asta să fi... compensat celelalte fapte pe care le comisesem?

Ideea era simultan atrăgătoare şi înspăimântătoare: atrăgătoare pentru că insinua posibilitatea mântuirii, şi înspăimântătoare pentru că recunoştea

de asemenea certitudinea că, într-un fel sau altul, voi fi în cele din urmă judecat.

Am chicotit fără voioşie. *Katsujinken* şi mântuirea... Urma să continui să încerc să reconciliez Occidentul şi Orientul până ce tentativa aceea avea să mă ucidă finalmente.

M-am gândit la Manny. El era ca Belghazi, nu? De pe urma morţii lui aveau să rezulte multe lucruri bune.

Iar băieţaşul său avea să rămână abandonat în durere mulţi ani după aceea.

M-am gândit la modul delicat în care Dox mă întrebase dacă mă temeam că s-ar putea să încremenesc din nou şi la faptul că mă crezuse pe cuvânt, imediat, când îi spusesem că nu trebuia să-şi facă griji.

Pe neaşteptate senzaţia de încremenire, de împotmolire într-un purgatoriu fără nume între puncte de vedere diferite despre lume, a început să pară posibilitatea cea mai rea. Acesta era momentul cel mai nepotrivit pentru a filosofa, pentru a fi bântuit de îndoieli. Nu-mi păsa care era preţul. Nu-mi păsa dacă era corect sau nu. Eu aveam să termin ceea ce începusem.

Am simţit cum familiarii pereţi de etanşare mintali glisau închizându-se, izolându-mi emoţiile, pentru a mă focaliza exclusiv asupra faptelor esenţiale ce trebuiau făcute şi asupra felului cum trebuia să procedez. O parte insensibilă, deconectată, a mea răsucea întrerupătoare şi acţiona comutatoare, pentru a se asigura că totul se va întâmpla aşa cum trebuia. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, partea aceea mă slujise excelent de nenumărate ori de-a lungul vieţii. Nu ştiu dacă o au şi alţii, însă face parte din nucleul meu, din ceea ce sunt şi cine sunt. De data asta însă, când pereţii de etanşare şi-au ocupat locurile, partea din mine care era închisă înapoia lor s-a întrebat dacă nu era un alt păcat. Să fii atât de aproape de o epifanie dificilă, dar să-i întorci spatele în mod deliberat...

M-am lăsat pe spate în scaun şi i-am îngăduit privirii să defocalizeze. Am început să mă gândesc cum puteam noi să facem lucrurile aşa cum trebuiau făcute.

Mai fusesem o dată în Clubul China şi-i cunoşteam planul interior. Ocupa ultimele trei etaje ale fostei clădiri Bank of China din Central. Ascensoarele se opreau la etajul treisprezece şi următoarele două niveluri erau accesibile doar prin intermediul scărilor interioare.

Trebuia să ajung mai devreme şi să găsesc un pretext pentru a intra. De pildă că venisem în recunoaştere prealabilă pentru un titan al corporaţiilor japoneze, să verific interiorul pentru ca şeful să decidă dacă merita să arunce un purcoi de yeni pentru calitatea de membru. Pretextul era bun. Îl mai utilizasem în trecut şi de obicei stârnise dorinţa profundă a gazdelor de

a-mi arăta toate detaliile şi de a răspunde întrebărilor mele inocente.

Problema era că acum Manny îmi cunoştea faţa. Puteam ameliora cumva situaţia printr-o deghizare superficială, pe care bănuiam că va trebui s-o folosesc oricum din cauza probabilităţii ridicate a existenţei videocamerelor de securitate pe perimetrul clădirii şi poate la interior. Sunt de asemenea priceput să mă pierd pur şi simplu în fundal atunci când este nevoie. Dar Hilger, despre care simţeam că era o ţintă mult mai greu de atins decât Manny, mi-ar fi ştiut de asemenea faţa, ca şi pe a lui Dox. CIA avea fotografiile noastre, aşa cum aflasem cu un an în urmă în timpul operaţiunii Belghazi, iar Hilger le-ar fi studiat cu atenţie, aşa cum aş fi procedat şi eu. Intrarea în clădire n-ar fi fost prea dificilă, dar după ce ajungeam înăuntru capacitatea noastră de deplasare putea fi limitată.

M-am gândit mai departe. Puteam să ajung acolo mai devreme şi probabil să găsesc un loc unde să mă ascund. O baie, o debara, oriunde. Dox ar fi venit ulterior. Poate că izbuteam să folosim videocamere miniaturale, ca în Peninsula din Manila, iar Dox le-ar fi monitorizat şi m-ar fi anunţat prin intermediul echipamentului de comunicaţii când era momentul să mă pun în mişcare. Dar unde l-am fi putut poziţiona pe el astfel ca să nu fie observat? Mi l-am imaginat stând singur în celebrul Long March Bar din Clubul China, un loc menit pentru impresionarea clientelei. Oricine ar fi stat singur acolo mai mult de câteva minute ar fi sărit în ochi. Nu, nu era o soluţie bună.

Desigur, dacă el n-ar fi fost singur, şansele noastre ar fi crescut. Dacă ar fi fost însoţit, să zicem, de o atractivă directoare europeană.

Mi l-am imaginat pe Dox într-un costum conservator aranjat pe măsura lui, vizavi de Delilah, probabil într-un costum cu pantalon şic, de bun gust. Dox putea fi un corporatist expatriat local; Delilah ar fi fost isteaţa directoare de promovare europeană care încerca să semneze un contract cu el. Acesta era genul de întâlniri de afaceri care se derulează în fiecare seară în Clubul China. Ei doi ar fi părut absolut fireşti.

Ce dracu', oricum nu puteam să dorm. M-am sculat, am aprins o veioză şi i-am telefonat lui Delilah de pe unul dintre telefoanele cu cartelă pe care le cumpărasem anterior din Bangkok. Mi-a răspuns după primul ţârâit.

— Hei, am spus, sper că nu te-am trezit.

— Nu, sunt încă dată peste cap de schimbarea fusului orar.

— Poţi să vorbeşti?

— Nicio problemă. Sunt la mine în cameră.

M-am gândit s-o întreb din nou dacă nu voia să ne întâlnim. Era păcat să nu profităm de ocazia că ne găseam în acelaşi oraş. Ce dracu', din câte ştiam era posibil să ne aflăm în acelaşi hotel, ba poate chiar în camere vecine.

Bănuiam că ea avea totuşi dreptate. Ar fi fost o prostie să ne întâlnim

acum, când Gil o supraveghea. Era posibil ca Delilah să nu beneficieze decât de o singură şansă de a scăpa de sub ochii lui şi doream ca şansa aceea să fie Clubul China. De asemenea, o parte din mine, poate nu chiar cea mai matură, detesta ideea de a fi refuzat pentru a treia oară, chiar dacă refuzurile avuseseră motive întemeiate şi deloc personale.

— Cred că am o oportunitate să terminăm toată chestia mâine, am rostit. Mai exact, să termin ceea ce am început.

La celălalt capăt s-a lăsat tăcere. Apoi ea a spus:

— Bine.

— Dar mi-ar putea fi de folos ajutorul tău. Dacă asta-i o problemă, o să te-nţeleg. Nu-i treaba ta.

Delilah a chicotit încetişor.

— Ce grozav ar fi să fie adevărat!

— Bine. Dacă vrei să ajuţi la curăţenia finală, poţi să vii mâine în Hong Kong?

Altă tăcere.

— I-am spus deja lui Gil că voi rămâne în Bangkok câteva zile, pentru eventualitatea în care m-ai contacta. Nu ştiu cum să-i explic imboldul meu brusc pentru călătorii.

Am căzut pe gânduri.

— Spune-i că te-am contactat. Că mi-am cerut scuze că te sâcâi şi că te-am întrebat dacă ai putea să mi te alături în Hong Kong.

— Dacă o să-i spun asta, va veni şi el acolo, exact cum a venit în Bangkok. Ca să fie mai aproape de locul unde ieşi tu la suprafaţă. În plus, acum este suspicios faţă de mine. Va dori să stea în apropiere.

— Perfect, dar poţi gestiona situaţia asta, da?

Am putut-o simţi cântărind aspectele pro şi contra.

— Probabil că da, a spus după aceea.

— Poţi să iei un avion mâine la prima oră?

— Bineînţeles.

— În regulă atunci. Fă-o. După ce ajungi în Hong Kong, intră pe site-ul protejat. Sau poate c-o să-ţi telefonez din nou.

Delilah a tăcut câteva clipe şi eu am gândit: *Să ne întâlnim în noaptea asta. Ajunge să spui un cuvânt.*

N-a făcut-o însă. A zis:

— Bine, o să vin.

I-am mulţumit şi am închis.

Am dezactivat telefonul, am stins veioza şi m-am aşezat iarăşi pe scaunul de la fereastră. Mi-am strâns picioarele sub mine şi am privit luminile oraşului până ce, una câte una, aproape imperceptibil, au început să se

stingă.

M-am gândit la Delilah, care era atât de aproape şi totuşi atât de departe.

Speram să pot avea încredere în ea. Bănuiam că-mi trebuia încrederea în ea. Însă nu asta mă îngrijora.

Mă îngrijora cât de mult doream să am încredere în Delilah.

Capitolul 18

Hilger termină în cele din urmă activitatea financiară a zilei; unele dintre aspectele ei constituiau acoperirea lui în Hong Kong, iar altele aveau de-a face cu activitatea lui reală, cu misiunea lui reală. Din cauza celor petrecute în ultima vreme, nu fusese uşor să controleze toate detaliile.

Se ridică de la birou, se întinse, apoi se uită la ceas. Rahat, era 2 noaptea! Trebuia să se ducă acasă şi să se odihnească. Mâine îl aştepta o zi importantă.

Telefonul sună. Se aşeză din nou. Afişajul telefonului indica un număr ascuns, ceea ce, speră el, însemna că era Winters care-i dădea veşti bune. Chiar se întrebase de ce durase aşa mult.

Era însă Demeere, un belgian înalt şi blond din reţeaua lui, care pornise spre Thailanda pentru a-l ajuta pe Winters să-l interogheze pe Rain. Înainte ca Hilger să fi avut timp să se gândească de ce-l sunase Demeere, şi nu Winters care era şeful echipei, belgianul rosti:

— Veşti proaste.

— Ascult, zise Hilger cu glas calm.

— Winters şi thailandezii au încercat să-l răpească pe Rain lângă un club din Pathumwan. Winters şi doi thailandezi au fost omorâţi.

Pentru prima dată, Hilger îşi pierdu parţial calmul.

— Rahat! zise el. Încercă să se gândească la altceva ce să spună, dar zise doar: Rahat!

Winters era un profesionist şi Hilger presupusese că va evita orice riscuri inutile. În cazul cel mai rău se aşteptase să nu-l poată găsi pe Rain, sau ca Rain să-i scape când încerca să-l răpească. Nu se aşteptase la victime. În niciun caz la moartea lui Winters.

— Ce-i cu Dox? întrebă el, regăsindu-şi concentrarea.

— Şi el a scăpat. Pe mine m-au informat doi thailandezi.

— Ei reprezintă o sursă de pericol în momentul ăsta?

— Nu. Ei nu cunosc destule ca să conteze.

Hilger căzu pe gânduri, apoi întrebă:

— Cum s-a întâmplat?

— Se pare că Rain şi-a dat seama ce se intenţiona şi a reacţionat înainte ca ei să-şi fi ocupat poziţiile.

Dacă Rain izbutise să-i ghicească intenţiile lui Winters, însemna că era aproape supranatural. Fie asta, fie thailandezii comiseseră o eroare. Nu te puteai aştepta ca ei să se ridice la înălţimea unei astfel de acţiuni. La urma urmelor, erau nişte simple gorile locale. Mercenari. Întrucât Calver şi Gibbons muriseră în timpul porcăriei din Manila, Hilger nu avusese timp să formeze o echipă profesionistă, completă.

— Cum a murit Winters? întrebă el.

— Rain avea un cuţit.

Hilger se încruntă. Toate prostiile alea despre *kali*... Winters era expert în cuţite.

— L-a ucis pe Winters într-o luptă cu cuţitele? întrebă, gândindu-se că ceva nu era în regulă.

— Se pare că Dox l-a luat prin surprindere şi l-a doborât cu un scaun.

Aşa, *da*, *poate.*

— Şi apoi?

— Thailandezii au spus că Rain şi Dox au sărit pe el şi au început să-l înjunghie. Ei nu mai puteau face nimic, aşa că au şters-o.

Hilger era convins că o şterseseră, într-adevăr. Se întrebă numai când anume o făcuseră în cursul evenimentelor.

— Ai putut confirma ceva din toate astea? întrebă el.

— Da. Am o sursă în ambasadă, care a luat legătura cu poliţia thailandeză. Winters avea coastele rupte şi a fost ucis de o rană de cuţit în piept. Pe braţe prezenta tăieturi ce dovedeau că încercase să se apere.

Chiar şi copleşit de furie şi tristeţe faţă de soarta lui Winters, Hilger se simţi uşurat că murise în luptă. Insul cunoştea o mulţime de lucruri şi ar fi fost o problemă dacă Rain şi Dox ar fi izbutit să-l interogheze. Desigur, Winters nu era un papă-lapte – ar fi fost necesară o muncă serioasă pentru a-l determina să spună vreo informaţie pe care dorea s-o ţină ascunsă –, dar în felul acesta Hilger nu mai trebuia să ţină seama şi de posibilitatea unor îndoieli.

— Poliţia ce-a declarat? întrebă el.

— Că a fost vorba despre o tranzacţie de droguri care s-a terminat prost. Winters era „curat". În privinţa asta nu sunt probleme.

La naiba, Winters fusese un tip capabil. Meticulos. Pierderea lui însemna o lovitură reală.

Hilger se gândi că trebuia s-o sune pe sora bărbatului, Elizabeth Shannon. Winters nu fusese însurat, iar sora aceea era unica lui rudă. Hilger îi făcuse

curte pentru o vreme, după război. Acum era măritată şi avea familie, dar ei doi rămăseseră prieteni. La naiba, nu-i făcea deloc plăcere convorbirea aceea. Îl urî pe Rain, pentru că din cauza lui trebuia s-o sune acum pe Elizabeth.

— Ce facem în continuare? întrebă Demeere.

Pentru o clipă Hilger se gândi să-i ceară să vină în Hong Kong pentru întâlnirea cu VBM, dar apoi se răzgândi. Ar fi fost util să-l aibă pentru a-l înlocui pe Winters, însă aprecia că era mai important să ţină pe cineva pe urmele lui Rain şi Dox. Îi voia morţi pe amândoi.

— Încearcă să-i găseşti pe Rain şi Dox, zise el în cele din urmă. Fii discret, totuşi nu te-aş sfătui să încerci iarăşi să-i capturezi. Am pierdut deja prea mulţi oameni şi oricum nu văd cum am putea s-o facem fără o echipă întreagă. Dacă-i poţi găsi şi ai oportunitatea, lichidează-i fără să clipeşti.

— Perfect pentru mine, încuviinţă Demeere. Te ţin la curent.

Hilger închise telefonul. Iisuse, operaţiunea ameninţa să se dezintegreze. Trebuia neapărat să găsească un mod prin care s-o deruleze până la capăt. Avusese nevoie de doi ani ca să stabilească întâlnirea aceasta cu VBM şi nu era vorba doar despre timpul investit, ci şi despre faptele pe care fusese silit să le comită pentru ca totul să fie posibil. Faptele acelea aveau să-l urmărească de-a pururi şi dacă exista cu adevărat Dumnezeu, Hilger ştia că într-o bună zi va fi nevoit să dea nişte explicaţii.

Puse coatele pe birou, închise ochii şi-şi rezemă fruntea de vârful degetelor. Mda, de-a lungul drumului trebuise să ia unele decizii dure, dintre cele la care nimeni n-ar trebui să fie silit. Uciderea bărbatului din Amman, un american cu familie, nu fusese uşoară. Şi faptul că tăinuise informaţii despre care ştiuse că pot salva vieţi în Bali, în Jakarta şi în alte locuri... pe scurt, trebuia să se împace cu toate.

Din operaţiune rezultau însă multe lucruri bune şi el trebuia să se concentreze asupra lor. Trebuia să cunoşti tabloul general. Oare britanicii greşiseră când nu evacuaseră Coventry după ce aflaseră că naziştii îl vor bombarda? Dacă oraşul ar fi fost evacuat, naziştii ar fi înţeles că codul lor Enigma fusese descifrat şi întregul efort de război al Aliaţilor ar fi eşuat. Cetăţenii din Coventry trebuiau sacrificaţi pentru ca alţii să supravieţuiască. Nu suna deloc frumos când o spuneai, dar aşa se întâmplase. Deosebirea era că în prezent politicienii nu aveau curajul să ia astfel de decizii. De aceea munca realmente dură fusese lăsată în seama unora ca el.

În mod interesant, gândi Hilger, democraţia n-ar fi putut supravieţui dacă ar fi încercat să adere de sus până jos la propriile ei idealuri. Ea funcţiona graţie oamenilor ca el, care acţionau în culise, pe cont propriu, făcând ceea ce nimeni nu putea nici măcar înfrunta, salvând-o de la cunoaşterea propriei

ei ipocrizii inerente, datorită căreia putea dormi noaptea nestingherită.

Printr-o ironie a sorţii, Rain putea înţelege toate astea. Japonezii aveau chiar şi un termen pentru aşa ceva. *Honne* şi *tatemae* – „adevărul real", respectiv „faţada de societate". Englezei i-ar fi prins bine câţiva termeni similari. Absenţa lor din lexiconul Statelor Unite era relevantă: americanii nu numai că nu puteau aprecia necesitatea, ci nici măcar nu puteau pricepe conceptul.

Rain... Hilger îşi imaginã cât de bine se va simţi când i se va confirma moartea lui. Se simţi chiar surprins de intensitatea acelui sentiment. În mod obişnuit, asemenea acţiuni nu-l afectau personal, totuşi muriseră trei oameni buni şi acum el trebuia s-o sune pe Elizabeth Shannon... ca să nu mai amintească de presiunea la care era supusă operaţiunea lui.

Da, dorea să-l ştie mort, aşa era. Şi pe Dox, de asemenea. Se întrebă dacă nu cumva putea avea norocul să se ocupe personal de ambii.

Capitolul 19

A doua zi dimineaţă, călătoria spre Hong Kong a fost lipsită de evenimente. După noaptea în care nu mă odihnisem, am fost încântat că am putut dormi pe aproape toată durata zborului. Am sosit pe aeroportul Hong Kong International simţindu-mă relaxat şi împrospătat, şi am luat un taxi până la Shangri-La.

M-am prezentat la recepţie, apoi am suit în cameră şi l-am sunat pe Dox pe telefonul cu cartelă pe care-l avea. Se afla în taxi, în drum spre Kowloon.

— Ai grijă să te opreşti mai întâi la punctul de retragere, i-am spus. N-are rost să fim amândoi acolo în acelaşi timp. După aceea mergi la hotel şi fă rost de hainele necesare.

— Aşa o să fac.

Punctul de retragere era o cafenea de lângă templul Man Mo, pe Hollywood Road. Când intri într-o operaţiune sau ştii că vei comite ceva ce autorităţile ar putea privi cu încruntare dacă eşti prins, este înţelept să stabileşti un punct de rezervă pe care să-l foloseşti dacă devine riscant să mai revii la hotel. Acolo laşi unele lucruri necesare: în primul rând, bani, iar în al doilea rând, un paşaport de rezervă şi alte indicii ale unei identităţi diferite, dacă eşti atât de norocos sau ai relaţii suficient de bune pentru a şti cum să obţii astfel de articole. În general îţi doreşti un loc accesibil non-stop şi care să ofere multe posibilităţi de ascunzători: dedesubtul unei tejghele sau al unui raft pentru cărţi, spatele unui dulăpior pentru baie şi aşa mai

departe. Indiferent dacă operaţiunea merge bine sau prost, obiectele tale trebuie să aştepte acolo numai câteva ore. Dacă operaţiunea merge foarte prost, atunci ai probleme mai grave decât faptul că cineva ţi-a găsit din întâmplare banii pe care i-ai prins cu bandă adezivă, să zicem, înapoia unui vas de W.C. dintr-un local cu funcţionare non-stop.

— După ce termini, am continuat eu, ne întâlnim la mezaninul lui Grand Hyatt, la ora 16. Este departe de recepţie, aşa că-i un loc privat, iar tu vei arăta de-al locului în hainele noi.

— Sună bine. Ai echipamentele?

— Şi toate celelalte.

— Perfect, partenere, ne vedem atunci la ora 16.

Am dezactivat telefonul şi am pornit spre galeria comercială din hotel, unde m-am tuns şi m-am bărbierit. Am cerut ca părul să-mi fie dat cu gel şi pieptănat peste cap – deloc aspectul meu obişnuit, fără a fi totuşi o modificare radicală a înfăţişării, însă începeam să cumulez mai multe schimbări mărunte. Am cumpărat apoi o pereche de ochelari cu rame dreptunghiulare din sârmă, altă modificare incrementală. În mallul Pacific Place adiacent hotelului, m-am oprit în Dunhill, de unde am cumpărat un costum din gabardină bleumarin la un rând, cu şliţ dublu la spate, care a fost dotat în cincisprezece minute cu manşete late de patru centimetri, cămaşă de bumbac alb model Sea Island şi butoni plaţi din aur, pantofi maro-închis cu şiret şi ciorapi bleumarin, curea maro-închis din piele de crocodil şi servietă-diplomat maro-deschis. În Hong Kong nu era teribil de frig, dar poate fi îndeajuns de rece ca să justifice achiziţia unei perechi de mănuşi din piele de căprioară maro-închis, pe care le-am pus în servietă. Înainte de a ieşi din magazin m-am privit în oglindă şi mi-a plăcut ce am văzut: un înstărit businessman japonez, cu experienţă şi gust cosmopolit, angajat în mod discret de interese industriale puternice care căutau un cap de pod în Hong Kong prin intermediul uneia dintre faimoasele sale instituţii pentru derularea afacerilor: Clubul China. Cu niţel noroc, puteam chiar să păstrez hainele acestea după ce terminam operaţiunea. Cu niţel noroc, nu aveau să aibă găuri făcute de gloanţe.

Am revenit la hotel şi am pus în servietă echipamentele de comunicaţii şi celelalte aparate. Am luat apoi un taxi până la punctul de retragere, unde am prins cu bandă adezivă un paşaport de rezervă şi alte articole necesare înapoia dulăpiorului din toaleta pentru bărbaţi. De acolo am plecat pe jos, până am găsit o internet café, unde am verificat site-ul securizat. Nicio veste de la Kanezaki. Tatsu însă îmi trimisese nişte noutăţi interesante. Mesajul lui suna astfel:

Jim Hilger: *Consultant financiar în Hong Kong, pentru clienţi bogaţi. Nu se*

pot confirma posibile afilieri CIA, deşi unele surse cred că la un moment dat a existat o conexiune. Informaţiile cele mai recente îl consideră „murdar". Suspectat de implicare pe piaţa neagră a armelor; a vândut inclusiv arme israeliene unor grupări separatiste din regiune. Suspectat că operează o organizaţie care se ocupă de asasinate, folosindu-se de foşti militari şi posibil foşti agenţi de informaţii.

Mitchell William Winters: veteran al Primului Război din Golf Grupul 3 Forţe Speciale. Nu există alte informaţii.

Abia aştept să ne reîntâlnim. Ai grijă!

Bun, cu cât aflam mai multe, cu atât se părea mai mult că eu şi Dox avuseserăm dreptate. Hilger fie că avea propria lui organizaţie, fie că acţiona într-o asemenea măsură pe cont propriu, încât se putea spune că era independent.

Am căutat pe Google fraza *Doi americani împuşcaţi erau agenţi CIA*, pentru a porni pe urmele articolului citit ieri în *Washington Post.* De data asta căutarea mi-a oferit o mulţime de rezultate, deoarece şi alte servicii începuseră să se ocupe de subiect. Am mers pe site-ul lui *Post*, fiindcă fusese primul care difuzase ştirea. O postare nouă era intitulată *Americanii ucişi în Manila asociaţi unui individ misterios.*

Post aflase legătura cu Gird Enterprises şi o anunţa acum. Reporterii investigaseră şi se părea că adresa din actul de constituire a companiei era un apartament gol dintr-un parc de birouri din New Jersey. *Post* contactase firma de avocatură care întocmise actele; când aflase cine şi de ce le telefona, avocatul care le răspunsese întrerupsese legătura. Interesant...

Am luat un taxi spre Grand Hyatt şi i-am telefonat lui Delilah din holul recepţiei.

— Hei, a spus ea. Chiar mă-ntrebam când ai de gând să dai de veste.

— Scuze, am avut multe pregătiri de făcut. Cât de repede poţi să ajungi în recepţia din Grand Hyatt?

— În cincisprezece minute.

— Perfect. Ne vedem acolo.

Am închis.

Am suit scara din granit negru care se curba pe lângă perete, până la mezanin. Nivelul respectiv era deschis spre holul opulent al recepţiei de dedesubt şi avea să asigure un loc excelent din care să mă asigur că Delilah nu era urmărită.

Dox încă nu sosise. Am stat şi am privit recepţia de sus, explicând femeii care s-a oferit să mă conducă la un fotoliu că preferam să stau în picioare în aşteptarea cunoştinţelor mele care urmau să apară dintr-o clipă în alta.

Delilah a sosit după cincisprezece minute, aşa cum promisese. S-a uitat în

jur prin holul recepţiei, apoi a ridicat ochii spre mezanin. Am încuviinţat din cap când m-a zărit şi am privit-o traversând recepţia şi pornind pe scara lungă şi spiralată. N-a urmat-o nimeni. Dacă Gil o ţinea sub observaţie, o făcea din depărtare. Deocamdată...

I-am întins mâna când s-a apropiat, ca o cunoştinţă de afaceri. Ne-am strâns mâinile, apoi am rămas umăr la umăr, privind în jos către recepţie. Detectorul de microfoane al lui Harry tăcea în buzunarul meu.

— Dox va sosi în curând, i-am spus. Să vedem dacă nu i-a luat cineva urma.

— Bine.

De fapt doream să mai supraveghez puţin recepţia ca să mă asigur că femeia venise singură. Ea ştia desigur ce făceam, dar, ţinând seama de circumstanţe, nu putea să obiecteze.

— Unde-i Gil? am întrebat-o.

— Aici. I-am spus că m-ai contactat şi că ai vrut să ne-ntâlnim în Hong Kong. În clipa asta probabil că-i în camera lui de hotel şi aşteaptă să-l sun.

Mi-ar fi plăcut să-l fi atacat chiar eu. Nu obişnuiam să fug şi să mă ascund. Sigur că da, existau şi retrageri tactice, dar şi atunci laşi în urmă bombe-capcane. Sau descrii un ocol larg în jurul vânătorilor tăi, până îi vânezi tu însuţi pe ei. Aşa lucrez eu, aşa procedez întotdeauna.

M-am mulţumit să spun însă doar:

— Vom încerca să terminăm asta înainte să devină prea impacientat.

Dox a apărut după zece minute. La naiba, nu-l văzusem niciodată aşa: costum de culoarea cărbunelui, perfect croit, cămaşă albă cu gulerul larg desfăcut şi cravată albastră monocrom. Singurul detaliu deplasat era barbişonul – uitasem să-i menţionez asta. Era prea bătător la ochi şi oricum trebuia să-şi schimbe aspectul cât mai mult posibil. Ţăcălia trebuia să dispară.

Spre deosebire de Delilah, Dox a ridicat ochii înainte de a privi în jur. Pentru el, căutarea ascunzătorilor de lunetişti era un gest reflex şi ne-a văzut imediat. A traversat holul şi s-a îndreptat spre scară.

A venit spre noi şi i-a strâns mâna lui Delilah.

— Mă bucur să te revăd, i-a spus.

Mi-am dat seama că formalismul latent pe care părea să i-l trezească Delilah avea să fie perfect pentru rolul pe care urma să-l joace. Dox, ale cărui talente actoriceşti mai trebuiau încă cizelate, după părerea mea, avea să se comporte în mod reflex ca un perfect gentleman, businessman şi gazdă îndatoritoare, adică exact ce trebuia să fie azi.

Femeia i-a surâs cald şi a zis:

— Şi eu.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, dar au fost unele probleme cu aranjarea costumului. Pe aici nu sunt obişnuiţi cu bărbaţii voinici.

— Arăţi foarte bine, a comentat ea încuviinţând apreciativ din cap.

Dox s-a înroşit pur şi simplu la faţă. Într-o bună zi va trebui s-o întreb pe Delilah care era secretul ei.

— Mulţumesc, a spus el. Şi tu arăţi foarte bine.

Ea arăta într-adevăr superb. Purta costum-pantalon negru, cu jachetă la două rânduri mulată pe corp, scurtă până în talie cu nasturii jos pe piept. Dedesubt avea o bluză albă, scrobită, deschisă la gât. Pantalonii erau de asemenea mulaţi, cu o evazare foarte uşoară de la genunchi în jos. Purta balerini purpuriu-închis, mai puţin spectaculoşi decât nişte pantofi cu toc, dar net superiori pentru mers şi fugă. Ansamblul era completat cu o pereche de cercei mici cu diamante şi un lănţişor simplu din platină în jurul gâtului. Avea o servietă-diplomat şi o poşetă plic. Părul blond îi era lăsat pe umeri şi tapat – perfect ca să atragă privirile în Hong Kong şi, poate, să le îndepărteze de la Dox, pe care Hilger l-ar fi putut recunoaşte.

Ne-am aşezat şi am comandat ceai. I-am pus la curent cu cele tocmai aflate de la „sursa mea din Japonia" şi cu ştirile din *Washington Post.* Toţi am fost de acord că, deşi informaţia lui Gil susţinea contrariul, juraţii deciseseră în privinţa lui Jim Hilger. Mai rămânea doar să ducem sentinţa la îndeplinire. În privinţa lui şi a lui Manny.

Am petrecut o vreme, detaliind acţiunile. După ce mă cazasem, aranjasem o vizită la Clubul China pentru mai târziu în cursul după-amiezii, iar Dox şi Delilah trebuiau să facă la fel. Rezervările n-ar fi trebuit să fie o problemă; totul era să ajungă acolo suficient de devreme ca să găsească locuri la una dintre măsuţele din bar. Urma să ţinem legătura prin echipamentele de comunicaţii. Urma să folosim transmiţătoarele video wireless pe care le utilizasem cu Dox în Manila, dar suplimentate acum cu semnal audio, iar combinaţia aceea ne-ar fi anunţat când soseau ţintele din seara asta, unde erau poziţionate şi, cel mai important, când una dintre ele avea să se ridice de la masă pentru a da curs chemării naturii. Eram sigur că puteam găsi un loc în care să mă ascund în club; Dox şi Delilah aveau să monitorizeze totul din bar şi să mă informeze. În privinţa lui Manny şi Hilger, urma să-mi folosesc mâinile pentru cel dintâi care prezenta o ţintă oportună, după care să mă ocup imediat de celălalt. Cu puţin noroc, în momentul acela aveam să fiu înarmat. VBM, indiferent cine ar fi fost el, avea să fie eliminat numai dacă intervenea; în caz contrar, nu însemna nimic pentru mine.

Ca să folosesc termenii unei operaţiuni militare de eliminare de la distanţă, eu urma să fiu lunetistul propriu-zis, iar Dox şi Delilah erau cercetaşii. Diviziunea muncii nu-i întotdeauna necesară, dar este aproape

întotdeauna utilă. Existenţa unui partener care să detecteze, să evalueze şi să monitorizeze ţinta îi permite lunetistului să se focalizeze asupra unei singure sarcini: uciderea. În cazul acesta, pentru mine ar fi însemnat o distragere să fiu nevoit să încerc să apreciez dacă şi când Hilger sau Manny se puteau deplasa spre poziţia mea; să mă adaptez, dacă ei mergeau altundeva; să reacţionez, dacă făceau ceva ce nu anticipasem. Dox şi Delilah, care aveau să stea cu spatele la perete şi să monitorizeze totul pe laptop ca doi businessmeni care discută o prezentare PowerPoint, aveau să asigure o protecţie salutară faţă de orice neprevăzute. Şi, de asemenea, forţă de susţinere dacă ceva nu mergea bine.

Mi-am privit ceasul. Era aproape ora 17. Timpul să plec.

— Ia servieta, am rostit şi am aşezat-o pe masă, apoi am scos discret articolele de care urma să am nevoie. În Hong Kong, toţi oamenii de afaceri au aşa ceva şi trebuie să fii perfect credibil, înăuntru este laptopul, echipamentul de comunicaţii şi celelalte.

— Şi tu?

Mi-am împins uşor bazinul spre înainte şi am început să-mi îndes în buzunarele din faţă obiectele pe care le scosesem din servietă.

— O să găsesc ceva pe drum. Ceva de mărimea potrivită pentru transmiţătoarele audio-video wireless.

Dox a rânjit în stilul caracteristic.

— Înţeleg, da – cam ce poartă în ziua de azi asupra lor oamenii bine îmbrăcaţi.

L-am privit, am încercat să decid, apoi am rostit:

— Cred că va trebui să renunţi la barbişon. Este prea bătător la ochi.

S-a uitat la mine de parcă îi sugerasem vasectomie.

— Fiule, port barbişonul ăsta de peste un deceniu.

— Exact asta voiam să spun. Dacă Hilger are fotografiile noastre – ceea ce este mai mult ca sigur –, barbişonul va fi pur şi simplu brandul tău. Sigur că da, costumul de businessman şi doamna frumoasă de lângă tine sunt foarte utile, dar ar fi şi mai bine dacă ţi-ar dispărea podoaba facială.

— I-adevărat că hainele astea sunt un accesoriu nou pentru mine, a comentat Dox, dar se ştie că la răstimpuri sunt însoţit de doamne frumoase. Aşa că partea respectivă nu mă camuflează deloc. Şi-a frecat ţăcălia. La dracu', mă simt ca Samson pe eşafod. S-a întors către Delilah. Şi, de fapt, pe tine te cheamă Dalila.

Ea i-a zâmbit.

— Cred că ai arăta grozav fără barbişon.

— Serios?

Delilah a aprobat din cap.

— Ai osatura feţei frumoasă. De ce să ţi-o ascunzi?

Dox a rânjit şi s-a întors către mine.

— Să-mi aducă cineva briciul! A revenit apoi la femeie: Ştii, nu m-am considerat niciodată un tip interesat de căsătorie, dar dacă te plictiseşti vreodată de partenerul meu, aici de faţă, cred că mi-ar face plăcere să te cer de nevastă.

Ea a izbucnit în râs.

— Am zis ceva amuzant? a urmat Dox.

M-am ridicat în picioare.

— Trebuie să plec. Aş zice să vă duceţi acolo peste vreo patruzeci şi cinci de minute, înainte să se umple barul. Şi înainte să apară Hilger şi oamenii lui.

S-au ridicat şi ei, după care ne-am strâns toţi mâinile, jucându-ne rolurile până în ultima clipă. Am coborât la parter, am luat un taxi până la Mandarin Oriental, după care am traversat strada şi am intrat într-un magazin pentru articole de voiaj. Aveau o mulţime de serviete tip business de calitate, dar în esenţă banale... însă şi o servietă-diplomat Tanner Krolle de culoarea mahonului. *Scumpă*, m-am gândit jucându-mă cu încuietorile care s-au deschis cu un clic liniştitor pe care-l auzi la uşa unui seif de bancă sau la portiera unui Rolls-Royce, *dar viaţa-i scurtă*...

Peste cinci minute, dădeam ocol fostei clădiri Bank of China, cu servieta în mână. Vechi de peste o jumătate de secol, blocul cu influenţe Art Deco era antic potrivit standardelor din Hong Kong. Avea numai cincisprezece etaje, ceea ce însemna că era un pigmeu, iar din cauza sediului HSBC încorsetat în oţel, care se ridica impunător în dreapta sa, şi a spectacolului de lumini controlat prin fibră optică, care simula o fântână arteziană, şi a Cheung Kong Center, care se afla în spatele său, avea aerul unei structuri care beneficiase de o graţiere miraculoasă din partea locomotivelor progresului ce-i demolaseră contemporanii pentru a face loc giganţilor ce-l înconjurau acum. Un condamnat, încă demn, dar cu zilele numărate.

Am observat toate punctele de intrare şi de ieşire, direcţia traficului, prezenţa videocamerelor. Accesul oficial se făcea pe o singură uşă, aflată pe faţada vestică situată pe o străduţă scurtă cu sens unic, care separa clădirea de vecinii ei uriaşi. Pe partea opusă a străzii, exact vizavi de intrarea în clădire, se găsea un container mare de gunoi, de capacitate industrială, care ar fi fost un loc bun pentru acoperire sau ascundere, dacă s-ar fi ivit nevoia. Patru ascensoare şi două videocamere de securitate în centru. În dreapta, un paznic cu aspect plictisit înapoia unui pupitru. În stânga, o scară şi o ieşire în caz de incendiu. În timp ce mă apropiam, un funcţionar a apărut dinspre scară, iar când uşa de acces s-a închis în urma lui, am văzut că nu avea nici cheie, nici card magnetic. Asta însemna că uşile către scară erau accesibile

din interior, cel puţin la parter. Era, desigur, de aşteptat – nu poţi să încui oamenii înăuntru dacă izbucneşte un incendiu –, dar este bine să ai şi confirmarea.

Am intrat în cabina unui lift, trecându-mi în acelaşi timp o palmă peste părul dat cu gel, astfel ca să-mi acopăr faţa în timp ce priveam după alte videocamere. Mai era într-adevăr una, montată pe plafon. Am folosit încheietura degetului ca să apăs butonul şi am rămas cu capul plecat tot timpul cât am suit. Mi-am reamintit cine eram şi de ce mă aflam aici: mă numeam Watanabe şi examinam Clubul China în numele unor interese industriale japoneze.

Am coborât la etajul treisprezece şi am privit în jur. În stânga suia o scară spiralată din lemn; balustrada îi era susţinută de ornamente din fier forjat în stil chinezesc. Pereţii erau albi, iar podelele din lemn închis la culoare, care prezenta densitatea şi uşoara neregularitate dobândită numai prin generaţii de folosinţă. Pe display-ul plat de lângă scară se derulau cote de acţiuni de la Hang Seng Index. Locul era liniştit şi transmitea senzaţia de averi, vechi şi recente; statut, dobândit şi căutat; ambiţie, abia camuflată înapoia conversaţiilor politicoase şi a zâmbetelor de la party-uri. Poate că Bank of China îşi mutase sediul în turnul triunghiular de sticlă neagră proiectat de I.M. Pei, la câteva cvartale spre sud-est, dar spectrele motivaţiei şi bogăţiei reprezentate de noul sediu continuau să fie în largul lor aici.

În acelaşi timp clubul avea şi o doză de excentricitate. Zona comună era ticsită de fotolii şi canapele masive, acoperite cu huse roz-Barbie, verde-limetă şi bleu-deschis. Abajururile veiozelor de pe mesele din capătul îndepărtat aveau nuanţe la fel de strălucitoare, iar podelele grave din lemn dispăruseră sub covoare persane viu colorate. Părea ca şi cum proprietarul gândise locul ca pe un omagiu adus ambiţiilor titanice din Hong Kong şi în acelaşi timp ca pe o uşoară ironizare a lor.

O chinezoaică drăguţă în pantaloni negri şi jachetă albă stil Mao a apărut dintr-o garderobă din dreapta mea.

— Vă pot ajuta? a întrebat ea.

Am încuviinţat din cap şi am răspuns cu accent puternic japonez.

— Mă numesc Watanabe.

Ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Ea a ridicat un clipboard şi l-a privit.

— Ah, da, domnul Watanabe. Shangri-La ne-a anunţat că veţi sosi în vizită. Doriţi să vă prezint clubul?

— Da, am răspuns şi am făcut o plecăciune scurtă. Foarte bine.

Femeia se numea May şi era un ghid excelent, care mi-a răspuns în mod util la toate întrebările. Cum ar fi: Unde sunt saloanele private? La etajul

cincisprezece. Aveţi unele potrivite şi pentru grupuri mici... să zicem, de patru persoane? Bineînţeles, avem două asemenea saloane. Cum se face accesul la etajele superioare? Doar pe scările interioare.

Turul oferit de May a durat zece minute. Ţinând seama de ora timpurie, încă nu existau clienţi, iar personalul era ocupat să aşeze tacâmurile din argint şi paharele din cristal, să aranjeze feţele de masă şi să se pregătească în diverse alte moduri pentru o altă seară în care clubul avea să funcţioneze la capacitate maximă.

După ce am terminat, am întrebat-o pe May dacă puteam să mă plimb puţin prin club de unul singur. Mi-a răspuns că nu era nicio problemă, iar dacă aveam întrebări suplimentare, le puteam adresa pur şi simplu personalului.

Watanabe a examinat cu foarte multă atenţie locurile, începând cu salonul de mese principal de la etajul paisprezece şi cu încântătorul Long March Bar care-i era adiacent. A observat amplasările toaletelor de la etajele treisprezece şi paisprezece, şi a remarcat că la etajul cincisprezece nu existau grupuri sanitare, ceea ce însemna că mesenii care se bucurau de intimitatea saloanelor private de acolo trebuiau să coboare la etajul de dedesubt. Watanabe s-a plimbat prin biblioteca splendidă şi s-a bucurat pentru scurt timp de panorama lui Central de pe terasa de observaţii situată pe acoperiş. Şi, desigur, a avut grijă să tragă cu ochiul în toate saloanele private, fiind atent îndeosebi la cele două care fuseseră pregătite pentru grupuri de câte patru persoane. În acestea, a intrat şi a petrecut câteva secunde suplimentare pentru a admira mobilierul, ba chiar şi-a trecut dosul degetelor în lungul cadrelor interioare uimitor de groase ale uşilor, care, în ambele saloane, ofereau posibilităţi mai mult decât adecvate pentru amplasarea unui transmiţător audio-video miniatural.

Pentru a putea menţine semnalul slab şi astfel mai puţin susceptibil la detectoarele de microfoane, am plasat relee amplificatoare în diverse locuri din exteriorul saloanelor private şi pe scări în jos până la etajul paisprezece. Înainte de a mă îndrepta spre ascensoarele de la etajul treisprezece, am intrat în grupul sanitar de la etajul paisprezece. Era o toaletă cu adevărat impresionantă. Pardoseala era din marmură albă şi am notat cu satisfacţie că pantofii mei Dunhill nou-nouţi erau complet silenţioşi pe suprafaţa lustruită. În dreapta uşii se afla un şir de chiuvete din ceramică albă, solidă. Pe o poliţă imediat deasupra lor erau prosoape pluşate, ordonat împăturite, în locul obişnuitelor prosoape de hârtie, alături de o gamă de săpunuri speciale, loţiuni şi substanţe tonice. Drept în faţă, un rând de pisoare tot din ceramică albă, masivă. În stânga uşii se aflau cabinele, care puteau fi mai corect descrise ca incinte, fiind separate prin pereţi din marmură şi uşi din

mahon, din pardoseală până în tavan.

Cabinele păreau promiţătoare, deşi era posibil ca, după recenta lui experienţă din Manila, Manny să aibă o fobie dacă intra într-o toaletă şi vedea că uşa unei cabine era închisă. Apoi însă am văzut ceva ce putea fi încă şi mai bun.

Între chiuvete şi pisoare exista o uşă mare din mahon, pe care se afla o plăcuţă din alamă cu litere negre:

ORDONANŢA PENTRU CLĂDIRI
(CAPITOLUL 123)
ATENŢIE, PERICOL!
MECANISM ASCENSOR
INTERZIS ACCESUL NEAUTORIZAT
UŞA VA FI ŢINUTĂ ÎNCUIATĂ

Interesant, am gândit. Dacă lifturile pentru pasageri suiau doar până la etajul treisprezece, însemna că uşa aceasta de acces era pentru un lift de marfă. Uşa se deschidea spre exterior, iar în stânga ei se aflau trei seturi de ţâţâni masive din bronz. Am apăsat pe clanţă şi am descoperit că, potrivit ordonanţei, era într-adevăr încuiată. Broasca însă era din cele simple şi ieftine, ce pot fi găsite la birouri sau fişete vechi. Nu avea rolul de a proteja obiecte valoroase, ci doar de a se conforma ordonanţei de funcţionare internă a clădirii. La urma urmelor, cu excepţia mecanicilor de întreţinere, ce oameni normali la cap ar fi vrut să aibă acces la mecanismul liftului?

Nici măcar n-am avut nevoie de un şperaclu, ci am forţat pur şi simplu limba broaştei cu vârful cuţitului Benchmade. După aceea am introdus lama în interstiţiul dintre uşă şi cadru şi am deschis uşa. Ţâţânile au scârţâit prelung şi mi-am spus: *Rahat*, *la asta nu m-am gândit. Ar fi trebuit să fi luat un lubrifiant cu mine.*

Am privit înăuntru. După uşă urma un coridor scurt, care oferea, am bănuit, accesul propriu-zis pentru întreţinere la lifturi. Părea un loc bun. Existau unele variabile – Manny putea să aibă un bodyguard nou, sau să nu intre neînsoţit, sau chiar să nu vină deloc aici –, însă situaţia de pe teren arăta bine.

Ce să fac însă cu ţâţânile? Am revenit la chiuvete şi am luat o sticlă cu loţiune. Eticheta anunţa *Gardner's Hand Lotion*, *cu lavandă şi alte uleiuri esenţiale.* Nu era tocmai WD-40, dar puteam să încerc. Am turnat o cantitate zdravănă pe un prosop şi am frecat ţâţânile. Am deschis uşa larg şi am închis-o, repetând mişcarea de câteva ori, iar uleiurile esenţiale au funcţionat ca fermecate. Scârţâitul a încetat.

Am şters sticla, am pus-o înapoi pe poliţă şi am aruncat prosopul într-un coş pe care Clubul China îl prevăzuse grijuliu exact în acest scop. Am ieşit din toaletă şi am început să cobor scara în spirală. Un chelner care suia a trecut pe lângă mine, dar nu m-a băgat în seamă.

După ce am coborât două treimi din scară, am văzut clar lifturile şi garderoba din care ieşise May la sosirea mea. Zona era pustie. Probabil că May era altundeva, participând la altă sarcină de pregătire a restaurantului. Poate că se mira că nu mă văzuse plecând, dar simţeam că va presupune că nu-mi observase pur şi simplu plecarea. Speram că-l va ierta pe domnul Watanabe pentru grosolănia de a nu-i fi mulţumit şi luat rămas-bun aşa cum se cuvenea.

M-am întors şi am suit scara înapoi. De data asta am folosit cu adevărat toaleta, fiindcă nu ştiam cât timp voi rămâne fără acces la ea. După aceea am deschis uşa de acces la întreţinerea lifturilor şi am intrat. Am tras-o după mine şi am aşteptat ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul. Dinspre puţul liftului aflat înapoia mea răzbătea foarte puţină lumină, totuşi nu bezna era problema reală – eu trebuia să pot vedea în interiorul grupului sanitar, ceea ce era imposibil din cauza uşii groase din mahon.

Am pus jos servieta-diplomat şi i-am apăsat încuietorile. Capacul s-a deschis cu un dublu clic înăbuşit. Am scos minilantema SureFire E1e şi am aprins-o, apoi mi-am pus mănuşile din piele de căprioară. M-am uitat în jur, ca să văd ce puteam încropi.

În dreapta mea se afla un mop într-o găleată, rezemat de perete. Pe podea, o pompă pentru desfundat şi câteva scule de bază, printre care o şurubelniţă. Am deschis uşa, după care am băgat şurubelniţa între uşă şi cadru, în partea cu ţâţânile, la nivelul ochilor. Am tras uşa spre interior. Şurubelniţa din oţel crea o presiune uriaşă asupra suprafeţelor articulate prin ţâţâni şi ceva trebuia să cedeze. Nu însă ţâţânile acelea masive din bronz, ci lemnul în sine s-a dovedit calea minimei rezistenţe, iar muchia uşii şi cadrul s-au deformat în jurul şurubelniţei în timp ce am tras uşa nemilos spre mine. Am deschis-o şi închis-o de câteva ori, până am reuşit s-o închid cu uşurinţă, chiar cu şurubelniţa pe poziţie.

Am ieşit din incintă. Am închis uşa, după aceea am deschis-o fără probleme. Era bine să confirm că nimic nu se va bloca în urma acţiunii mele. Ar fi fost penibil să fiu nevoit să-l sun pe Dox să vină şi să mă elibereze. Am examinat deformarea pe care o cauzasem la îmbinarea uşii şi cadrului. Practic nici nu putea fi observată. Şi chiar dacă cineva ar fi lipit ochiul de ea, n-ar fi văzut decât întunericul dinăuntru.

M-am întors acolo, am închis uşa şi am privit prin fanta aceea.

Perfect. Vedeam clar zona din dreapta mea, care includea pisoarele şi

cabinele. De fiecare dată când auzeam pe cineva intrând, ar fi fost foarte simplu să-i confirm vizual identitatea.

Am repetat operaţiunea şi pe latura cu clanţa uşii. Când am terminat puteam vedea intrarea şi chiuvetele. Am verificat pe dinafară şi am confirmat o dată în plus că uşa se deschidea şi închidea fără greutate şi că nici a doua gaură nu se observa din toaletă.

Mi-am pus casca în ureche, am fixat microfonul pe rever şi am privit cadranul iluminat al ceasului. Aproape ora 18. Dox şi Delilah trebuiau să sosească. Nu puteam folosi echipamentul de comunicare până nu ajungeau în clădire, deoarece cincisprezece etaje de oţel şi beton ar fi blocat orice semnale.

Imediat după ora 18 am auzit accentul tărăgănat al lui Dox.

— Eu sunt, partenere. Eşti pe poziţie?

Am fost încântat să-l aud.

— Da, sunt aici. Toaleta pentru bărbaţi de la etajul paisprezece.

— Ce coincidenţă! Tocmai mă pregăteam să intru acolo. Mă poţi auzi? Sunt cu mâna pe clanţă.

După o clipă, am auzit uşa toaletei deschizându-se, apoi paşi pe marmură. Dox a trecut de poziţia mea. Barbişonul dispăruse şi am fost încântat de felul cum absenţa aceea îi schimba aspectul.

S-a apropiat de un pisoar şi a început să-l folosească. S-a uitat spre uşile deschise ale cabinelor, după aceea spre dreapta lui, după care a zis:

— Se pare că ţi-ai găsit un loc bun. Unde eşti?

— Uşa din dreapta, cea cu plăcuţa de avertizare.

— Aha, ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Auzi, nu cumva să tragi cu ochiul la scula mea!

— Nu-ţi face griji, am spus şi m-am surprins pe mine însumi continuând: De la distanţa asta văd numai obiectele mari.

El a chicotit.

— Asta a fost bună. Auzi, nu cumva ai obiceiul să te-nvârţi şi-n timpul liber prin toaletele bărbaţilor? Pari al naibii de priceput la chestia asta.

Mda, ar fi trebuit să fi ştiut mai bine decât să încerc să-l bat cu propriile lui arme.

— Unde-i Delilah?

— A făcut rost de o masă în temutul Long March Bar.

— Aglomeraţie?

— Nu încă, dar se umple. Deocamdată niciun semn al amicilor noştri. Sper s-apară, fiindcă altfel o să-ncep să-mi fac griji să nu li se fi întâmplat ceva.

— Da, n-ar fi deloc plăcut.

Dox şi-a ridicat fermoarul şi s-a îndreptat spre chiuvetă, făcându-mi cu

ochiul în trecere.

— Oh, da' ia uite ce săpunuri dichisite! Îmi place locul ăsta. De obicei nu sunt foarte meticulos să mă spăl pe mâini după ce urinez, dar cred că-n seara asta o să fac o excepţie.

Am privit prin cealaltă gaură. Dox se săpunea de zor pe mâini.

— La dracu', a comentat el, nu mă pot obişnui cum arăt în hainele astea şi fără credinciosul meu barbişon. Crezi că Delilah a vorbit serios când a zis că am osatura feţei frumoasă?

— Sunt sigur, am replicat simţindu-mă un pic iritat. Auzi, n-ar fi rău să te grăbeşti niţel. Dacă apar amicii noştri, n-ar fi tocmai bine să vă ciocniţi în hol. Chiar şi fără barbişonul care-ţi ascundea osatura frumoasă.

El a închis apa – am fost mulţumit să văd c-a atins robinetul cu încheieturile degetelor s-a şters pe mâini cu un prosop şi l-a aruncat în coş.

— Da, partenere, ai dreptate. Voi fi în bar, ţinându-i companie prietenei tale. Vorbesc serios acum, voi fi acolo şi-ţi voi vorbi întruna în ureche. Dacă ai nevoie de mine, o să vin în goana mare.

Chiar şi în toiul palavrelor acelea iritante, m-am simţit bine să-l aud spunând asta.

— Mersi, am zis. Ştiu c-o vei face.

Capitolul 20

După câteva minute am auzit-o pe Delilah.

— Salut, John. Doar verificam echipamentul.

— Te aud bine.

— Perfect. Suntem în bar. Avem o masă bună, în colţul îndepărtat. Poţi să vorbeşti cu noi oricând. O să monitorizăm transmiţătoarele şi-o să te anunţăm ce se-ntâmplă. Dacă ai probleme, ne zici imediat.

— Bine, am spus.

— O să-nchidem acum, a zis Dox, ca să nu te plictisim cu aşa-zisa noastră conversaţie despre oportunităţi de parteneriat strategic în Asia şi susţinerea necesară pentru schimbările de paradigmă şi punctele de inflexiune. Doar dacă nu cumva vrei s-asculţi ca să te asiguri că mă comport corespunzător cu prietena ta.

— Te rog să închizi, i-am zis.

A chicotit.

— Bine. Nu uita – noi te auzim în continuare, aşa că dacă ai nevoie de ceva, ajunge să vorbeşti.

— Bine.

A închis.

Am aşteptat aproape o oră în linişte. În cinci rânduri, cineva a intrat în toaletă ca să o folosească. De fiecare dată m-am uitat să nu fie Manny sau Hilger. Era posibil ca unul dintre ei, sau chiar amândoi, să treacă pe aici în drum spre salonul privat, iar în cazul acela Delilah şi Dox nu m-ar fi putut avertiza. În toate cazurile însă au fost bărbaţi necunoscuţi.

Spaţiul în care mă aflam era destul de mare, astfel că puteam să mă mişc înainte şi înapoi, să fac genuflexiuni şi stretching. Existase o vreme când puteam atinge viteza maximă de execuţie direct, fără nicio încălzire, dar aşa ceva era tot mai greu în ultima vreme şi doream să-mi păstrez flexibilitatea.

Tocmai făceam exerciţii izometrice pentru gât, când glasul lui Dox mi-a răsunat în ureche:

— Au sosit oaspeţii noştri, partenere, a zis el. Sunt conduşi chiar acum.

— Câţi sunt?

— Se pare că doi: Hilger şi Manny. Stai aşa, o să schimb frecvenţele ca să trag niţel cu urechea.

După niciun minut a revenit pe fir.

— Da, acum sunt numai ei doi. Hilger a rugat-o pe recepţioneră să-l aducă şi pe „domnul Eljub” când va sosi. Se pare aşadar că vor fi doar trei. Ai avut dreptate – Hilger n-a mai schimbat planul.

— Eljub, a repetat Delilah.

— Ce-i cu el? am întrebat eu.

— Nu... nu-s sigură. Mă întrebam pur şi simplu cine poate fi oaspetele-surpriză.

— Pe mine mă interesează mai mult unde stă aşezat. Şi dacă se va ridica de la masă.

— Bineînţeles, a zis ea.

— Dox, poţi comuta semnalul audio ca să aud şi eu?

— Pot, însă atunci nu ne vei putea auzi pe Delilah şi pe mine.

— E-n regulă. Voi puteţi interveni oricând apreciaţi că ar fi nevoie.

— Perfect. Te conectez, atunci.

S-a auzit un fâşâit, apoi vocile lui Hilger şi Manny. Glasul lui Hilger mi-l reaminteam, deoarece îl ascultasem printr-un microfon parabolic în faţa lui Kwai Chung. Avea un stil de vorbit remarcabil de lent, încrezător, liniştitor. Vocea lui Manny era mai ascuţită; tonul îi era mai încordat. Părea că se plângea lui Hilger despre măsurile de securitate, mai exact despre faptul că bodyguardul lui trebuise să rămână afară.

— Este mai util în monitorizarea intrării decât ar fi fost aici, i-a răspuns Hilger.

M-am întrebat dacă credea într-adevăr asta – din punctul meu de vedere, existau argumente pro şi contra – sau dacă încerca pur şi simplu să-l calmeze pe Manny, care mi se părea un tip plângăcios.

— Eu nu cred, a zis Manny. Oricum după ce s-a-ntâmplat în Manila, mă simt mai confortabil cu el în apropiere.

— Ţi-am spus, eu sunt cunoscut în clubul ăsta şi n-am bodyguard. Dacă vom posta pe cineva în faţa uşii, nu vom face altceva decât să trezim curiozitatea personalului despre invitaţii mei la cină. În seara asta curiozitatea este ultimul lucru de care avem nevoie.

— Ar fi putut sta cu noi la masă. Personalul n-ar fi ştiut ce rol are.

— Este adevărat, dar atunci noi n-am fi putut vorbi deschis. Linişteşte-te, ţi-am spus: Rain este în Bangkok. Aproape că l-am înhăţat ieri acolo. Acum este pe fugă şi oamenii mei îl urmăresc. N-ai niciun motiv să-ţi faci griji.

Pentru o clipă m-am întrebat din nou dacă nu cumva operaţiunea lui Hilger era într-adevăr pentru CIA. În tot cazul vorbea ca în numele statului, descriind „aproape că l-am înhăţat" ca fiind un liniştitor semn de succes. Am simţit că ar fi fost în largul lui să delireze despre „succese catastrofice" şi celelalte nonsensuri similare ale epocii.

— Eu vreau să ştiu când îl prindeţi, a spus Manny.

— Bineînţeles.

Ei bine, am gândit, *Hilger va trebui să-i dea nişte explicaţii lui Manny mai târziu diseară.* Pe de altă parte, dacă lucrurile mergeau aşa cum fuseseră planificate, Hilger n-ar mai fi putut explica nimic, la fel cum Manny n-ar mai fi putut asculta nimic.

Semnalul audio s-a întrerupt brusc. S-a auzit un fâşâit, după care Dox mi-a revenit în ureche.

— L-am văzut pe Hilger scoţând echipament de detectare a microfoanelor dintr-o servietă, a zis el. Noroc că avem şi video. O să întrerup totul pentru zece minute, pentru ca ei să nu detecteze niciun semnal.

— Bine, am spus.

Transmiţătoarele emit pe frecvenţe radio, care sunt prezente pe fundal în toate oraşele din lume, iar noi utilizam semnale foarte slabe, amplificate în exteriorul camerei de releele pe care le amplasasem. Ca atare, unica îngrijorare nu era prezenţa pe fundal a transmiţătoarelor, ci doar susceptibilitatea lor faţă de o scanare deliberată, care putea porni pe urma semnalelor emise de ele ca după o dâră de firimituri electronice. După terminarea scanării, puteam reveni în siguranţă online.

Peste zece minute l-am reauzit pe Dox.

— Bun, i-am dat drumul. Te cuplez din nou.

Alt fâşâit şi i-am ascultat iarăşi pe Hilger şi Manny. Cel din urmă spunea:

— El ştie că-i important. I se suie la cap.

Hilger a chicotit.

— Vorbesc serios, de-aia şi întârzie. Ne arată că ne poate face să-l aşteptăm şi că ştie c-o să ne supunem. Arabi, ce vrei! Ăsta-i stilul lor.

— Haide să ne reamintim că-n seara asta suntem toţi prieteni, da? a zis Hilger. Fără naţionalisme la masa asta. Fără loialităţi idioate.

Mi s-a părut că am auzit clinchet de pahare.

După aceea au tăcut. Au trecut zece minute, apoi am auzit o ciocănitură la uşa lor şi hârşâituri de scaune împinse îndărăt. Hilger a rostit:

— Bună seara, domnule Eljub. Bine aţi venit.

În sfârşit, mi-am spus. *Domnul VBM.*

— Salut, Ali, a zis Manny. Mă bucur că ai putut veni.

— Te rog să-mi spui Ali, a vorbit în engleză un glas nou, cu un accent pe care am avut greutăţi să-l recunosc.

Poate că era arab, totuşi exista şi ceva european în el. Indiferent cine ar fi fost, i se adresase probabil lui Hilger. Cu Manny se părea că se cunoştea deja.

— Bine ai venit, Ali, a spus Hilger. Ia loc, te rog.

Am auzit din nou hârşâituri de scaune, după care Hilger a întrebat:

— Cum a fost zborul? În regulă?

— Da, fără evenimente. Dar lent. În prezent sunt enorm de multe proceduri de securitate pentru avioane!

Cuvintele acelea au provocat râsete în jurul mesei.

— Şi hotelul? a continuat Hilger.

— Nu cred că mă pot plânge despre un apartament din Four Seasons. Mulţumesc că te-ai ocupat de asta.

— Plăcerea mea.

S-a auzit altă ciocănitură în uşă.

— Da, a zis Hilger.

Un glas de femeie a întrebat dacă doreau să comande de băut.

— Comandăm şi mâncarea? a întrebat Ali. Mor de foame.

— Păi, da, a comentat Manny, s-a făcut cam târziu pentru cină.

Nu doar plângăcios, mi-am spus, *ci şi pasiv-agresiv.* Desigur antipatia mea pentru el n-avea oricum să fie un factor care să încline balanţa într-o parte sau alta. În clipa aceasta nu simţeam absolut nimic în afara obişnuitei focusări totale din toiul unei operaţiuni. Şi aveam s-o păstrez aşa, până când avea să fie mult prea târziu ca să constituie vreo diferenţă.

— Bine, a spus Hilger, să comandăm atunci. Ali, dă-mi voie să-ţi sugerez...

S-a auzit un fâşâit şi a intervenit Dox.

— Avem ceva interesant aici, partenere. Ia ascult-o pe doamna ta.

— Nu este Eljub, s-a auzit glasul lui Delilah, ci al-Jib. Numele lui este Ali

al-Jib.

— Nu-l cunosc, am răspuns. Este cineva cunoscut?

— De A.Q. Khan ai auzit? a întrebat ea.

Din nou Khan.

— Da, ştiu despre Khan, i-am spus, gândindu-mă la conversaţia pe care o purtasem cu Boaz şi Gil în Nagoya. Savant pakistanez, kit de tehnologie nucleară etc. etc. Acum vreun an era cap de afiş pe toate mass-media, după care a dispărut. Directorul CIA aflat pe picior de plecare se lăuda în privinţa asta.

— Da, că Creştinii În Acţiune îl luaseră pe Khan de gât, ba chiar i se vârâseră în dos şi-n alte locuri greu de atins, a adăugat Dox.

— Cred că locurile acelea au fost mai degrabă „reşedinţa lui, laboratoarele lui şi altele la fel", a zis Delilah. Dar este adevărat, aşa a afirmat propaganda americană. A ovaţionat arestarea lui Khan ca pe o victorie de răsunet. Atunci, vă întreb eu, de ce continuă SUA să-i investigheze reţeaua? Şi de ce Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică procedează la fel?

— Păi, ştii cum e, a răspuns Dox. În privinţele astea, guvernul continuă de obicei investigaţiile doar pentru a determina dacă au reuşit o simplă „victorie de răsunet" sau dacă ar putea să o descrie ca pe „un triumf istoric". Sunt sigur că CIA nu crede că reţeaua mai este operaţională după toate acţiunile inteligente pe care le-a întreprins pentru a o stopa.

— Este operaţională, a spus Delilah. În ciuda arestărilor. Este la fel ca al-Qaeda – deşi conducătorii au fost eliminaţi, în locul lor încep să apară actori noi, mai puţin centralizaţi.

— Al-Jib? am întrebat eu.

— Exact. Ali al-Jib face parte din generaţia asta nouă. A fost educat în RDG, la Institutul Central de Cercetări Nucleare din Rossendorf. Mai sunt mulţi ca el, indivizi care au studiat înapoia Cortinei de Fier, după care au dispărut de pe radarele serviciilor de informaţii în haosul ce a urmat sfârşitului Războiului Rece. Pe noi ne-a îndreptat în direcţia corectă descoperirea norocoasă a unor documente din era sovietică.

— Poate c-ar trebui să revenim pe frecvenţa lui Hilger şi a tovarăşilor lui, am propus eu. Asta nu-nseamnă că subiectul ăsta n-ar fi interesant, dar n-ar fi bine să fim distraşi.

— Nu-nţelegi, a replicat Delilah. Al-Jib este un individ foarte periculos. El încearcă să facă cu arme nucleare ceea ce Lavi face cu explozibili convenţionali. Îl vânăm de mult timp şi este extrem de dificil de urmărit. Nu-l putem lăsa să iasă viu de aici în seara asta.

— Uite care-i treaba, am zis, el pare într-adevăr un copil-problemă, dar avem deja mâinile pline. Hilger şi Manny sunt ţintele primare. Va fi şi aşa

destul de greu. Haide să nu complicăm situaţia, rearanjându-ne priorităţile în toiul procedurilor.

— Nu-nţelegi..., a repetat ea.

— Ba înţeleg foarte bine. Nu eu iau deciziile astea. Oamenii tăi m-au angajat pentru un job şi eu voi face jobul acela. Dacă ei voiau să mă angajeze să mă ocup şi de al-Jib, ar fi trebuit să fi prezentat problema mai devreme şi aş fi stabilit un preţ. Şi în niciun caz ei n-ar fi trebuit să se fi întors împotriva mea după un mic accident în Manila.

— Despre asta-i vorba? a întrebat ea. Nu vrei s-o faci... din răzbunare?

— Nu vreau s-o fac pentru că nu este înţelept s-o fac. Avem deja două ţinte. Dacă îl pun pe al-Jib în fruntea listei, reduc şansele de a putea ajunge la ceilalţi doi. Aşa că haide să revenim la planul iniţial.

— Nu ştiu ce să zic, partenere..., a făcut Dox.

— La naiba, am spus eu, a dispărut tot rahatul ăla cu „judecătorul şi călăul sunt roluri diferite" pe care mi l-ai bolborosit ieri?

— Era mai mult o orientare, nu o regulă strictă, a replicat el. Iar situaţia de acum mi se pare mai degrabă o urgenţă.

Toţi am rămas tăcuţi o vreme. *Exact despre asta-i vorba*, am gândit eu, *ne certăm despre idiotul ăla de al-Jib, în loc să monitorizăm ce se-ntâmplă în salon. Distragerile pun în pericol toată operaţiunea.*

— Dacă va exista posibilitatea, am spus cu glas tare, o să mă ocup şi de el. Dar Hilger şi Manny continuă să fie priorităţile. De acord?

A urmat o pauză, după care Delilah a zis:

— De acord.

— Bine, acum comută frecvenţa. Te rog.

Am revenit la Hilger şi compania. Părea ca şi cum Hilger făcea o prezentare în vederea vânzării. Ceva despre investiţii diversificate, acţiuni pe pieţe asiatice emergente, randamente medii de peste douăzeci şi cinci la sută.

— Şi comisionul tău? a întrebat al-Jib.

— Randamentele de douăzeci şi cinci la sută sunt după scăderea comisionului meu, care este de douăzeci la sută.

— Douăzeci la sută, deci. Este în concordanţă cu reglementările Comisiei pentru bursă şi valori imobiliare americană?

— Absolut deloc. Pe de altă parte însă puţine dintre acţiunile mele ar fi probabil aprobate de comisia aceea.

Al-Jib a izbucnit în râs.

— Propunerea este interesantă şi cred că ai putea face foarte multe pentru ai mei, totuşi trebuie să-ţi mărturisesc că am ezitat să ne întâlnim. Asta în ciuda celor care au garantat pentru tine. Afilierile tale anterioare

sunt prea... suspecte. Există persoane care cred că tu continui să fii în slujba statului american.

— Impresia respectivă poate fi utilă în activitatea mea şi de aceea nu mă străduiesc în mod deosebit s-o distrug.

— Am înţeles. În acelaşi timp însă poate fi greu pentru doi oameni să se înţeleagă între ei chiar dacă sunt din acelaşi sat. Iar când sunt din sate diferite, cum este cazul pentru noi, suspiciunile dăinuie, nu crezi?

— Aşa este, dar sper că testul pe care l-ai conceput a fost adecvat pentru a-ţi alunga îndoielile.

— Mai mult decât adecvat. Asasinarea unui diplomat american în Amman... da, sunt unele lucruri pe care un agent al statului american nu poate pur şi simplu să le facă.

Hilger a râs.

— A fost o soluţie creativă şi mă bucur că a funcţionat.

— Nu mi-ai spus totuşi niciodată cum ai izbutit să-i determini pe iordanieni să acuze al-Qaeda pentru atentatul acela?

— Au fost pur şi simplu enumeraţi „suspecţii de serviciu", a răspuns Hilger. Cineva trebuie învinuit când este asasinat un membru senior al Agenţiei Statelor Unite pentru Dezvoltare Internaţională şi cine poate fi mai potrivit decât al-Qaeda?

— Da, a încuviinţat al-Jib, bănuiesc că aşa stau lucrurile.

Au păstrat tăcerea pentru o vreme. Apoi Hilger a zis:

— Un aspect util al relaţiei mele ambigue cu guvernul Statelor Unite este faptul că intru în contact cu foarte mulţi oameni aflaţi în poziţii din care-mi pot face diverse favoruri. Ei primesc acelaşi procentaj de douăzeci şi cinci la sută pe care-l vei primi şi tu şi sunt mereu în căutarea de oportunităţi pentru a investi mai mult. De aceea, în seara asta, pe lângă detaliile logistice privind deschiderea conturilor tale şi transferul de fonduri, aş dori foarte mult să discutăm despre ce ai avea tu nevoie, iar guvernul american ţi-ar putea asigura, fără să aibă habar. Aş dori să ofer un ajutor şi în privinţa asta.

— Pentru obişnuitul tău comision de douăzeci la sută?

— Bineînţeles. Tot ce fac implică risc personal.

— Nu te-am întrebat ca să mă târguiesc, ci doar am dorit o confirmare. Dacă poţi să oferi ceea ce-mi trebuie, cred că amândoi vom fi satisfăcuţi.

— Spune atunci, a zis Hilger. Mă interesează.

A urmat un moment de linişte, după care al-Jib a rostit:

— Aşa cum ştii, reţeaua doctorului Khan a fost în esenţă capabilă să asigure know-how şi aparatură pentru clienţii lui. Veriga lipsă a procesului nostru de producţie a fost întotdeauna materialul.

— Uraniu? Plutoniu?

— Ambele sunt la fel de atractive.

— Dacă aveţi nevoie de uraniu, cel mai bun este cel puternic îmbogăţit. Administraţia de Securitate Nucleară Naţională americană şi Agenţia Internaţională pentru Energie Atomică supervizează chiar acum repatrierea uraniului puternic îmbogăţit din toată lumea, iar eu am multe contacte în ambele organizaţii. Poate că ai auzit de program – Iniţiativa Globală de Reducere a Ameninţărilor, o operaţiune comună a Statelor Unite şi Rusiei pentru securizarea combustibilului nuclear din epoca sovietică.

— Da, am auzit de el.

— Atunci ştii probabil că şase kilograme de uraniu puternic îmbogăţit tocmai a fost repatriat din Republica Cehia în Rusia. Transferul a fost secret până după încheiere, însă eu am ştiut de el înainte de a se efectua. Chiar acum sunt puse la punct şi altele. Uraniul puternic îmbogăţit este mutat din Bulgaria, Libia, România, Serbia şi Uzbekistan. Ţinând seama de pregătirea ta, nu cred că trebuie să-ţi mai spun câte oportunităţi există pentru o diversiune în timpul transportului.

— Cât va costa? a întrebat al-Jib şi eu am gândit *Elegantă prezentare pentru vânzare. Tipul e gata să-şi scoată carnetul de cecuri.*

— Mult, a răspuns Hilger şi toţi au râs.

— Ce ţi-am zis, Ali? a intervenit Manny.

— Da, a spus al-Jib, se pare că putem face afaceri împreună.

— De când ţi-am zis-o, a continuat Manny, de trei ani? Eu am câştigat mulţi bani cu el şi mi-a făcut o mulţime de favoruri.

— Hai noroc! a zis Hilger şi am auzit clinchet de pahare.

— Mă scuzaţi un minut, a spus Manny.

Am auzit un scaun hârşâindu-se pe podea, apoi uşa salonului lor s-a deschis şi s-a închis.

Ritmul bătăilor inimii mele a început să se iuţească. S-a auzit un fâşâit, după care glasul lui Dox:

— Manny a ieşit, m-a anunţat el. Probabil că se duce la toaletă.

— L-am auzit, am zis. Sunt pregătit.

— Delilah şi cu mine vom rămâne pe frecvenţa asta, ca să te putem auzi dacă există vreo problemă. Eu însă n-o să mai vorbesc, decât dacă ai nevoie de mine.

— Bine, am spus.

Eram uşor surprins că Delilah nu menţionase discuţia pe care tocmai o auzisem ca modalitate de reafirmare a importanţei esenţiale de a-l lichida pe al-Jib. Ştiam că era încăpăţânată şi că nu accepta uşor refuzurile, dar am bănuit că o convinsese compromisul pe care-l oferisem.

Am rotit capul la stânga, apoi la dreapta, trosnindu-mi vertebrele. Am

făcut o genuflexiune pentru a mă asigura că genunchii îmi pocneau acum şi nu într-un moment de linişte esenţială. M-am răsucit cu tot trunchiul spre stânga, apoi spre dreapta, mi-am rotit şi braţele şi am inspirat de două ori, scurt şi rapid. Gata!

Am privit prin gaura spre uşa toaletei, gândind: *Haide*, *Manny*, *haide*...

Dar Manny n-a apărut. A trecut un minut, apoi două. Dacă el coborâse direct din salonul privat la toaletă, ar fi trebuit să fi ajuns de acum. Poate că nu voia de fapt să folosească grupul sanitar. Sau poate că se dusese la cel de la etajul treisprezece. Nu m-aş fi aşteptat să treacă pe lângă uşa toaletei, însă poate că nu ştia că exista una la etajul ăsta. Sau poate că se oprise să dea un telefon, ori să încerce să vrăjească o chelneriţă. Putea fi orice. Important era că nu venea aici.

Am şoptit în microfonul de la rever:

— Manny n-a sosit încă. Probabil că s-a dus altundeva.

— Rahat! a spus Delilah.

— Poţi s-arunci o privire? am întrebat-o. Dox trebuie să rămână locului. Este improbabil ca Manny să-l recunoască, dar nu-i nici imposibil.

— Nicio problemă, a zis ea.

Am auzit uşa deschizându-se şi cineva a intrat. Am privit prin gaură. Nu era Manny, dar era o persoană interesantă. Mi-am aplecat buzele spre rever şi i-am şoptit lui Delilah:

— Aşteaptă.

— Am înţeles, a răspuns ea imediat.

Bărbatul care intrase în toaletă avea părul negru şi tenul măsliniu al unui filipinez. Sub costumul lui ieftin se găsea un corp de dimensiunile aproximative ale unui frigider. După mărime, după felul cum era îmbrăcat şi după modul în care inspecta interiorul grupului sanitar, am bănuit că era un bodyguard. Bodyguardul lui Manny.

El era individul despre care Hilger insistase să aştepte în afara clădirii. Probabil că după ce ieşise din salonul privat, Manny îl chemase prin telefon. Apelul şi timpul cât suise cu ascensorul explica întârzierea lui Manny, care devenise realmente paranoic faţă de folosirea toaletelor publice.

Şi pe bună dreptate.

Bodyguardul venea drept spre mine, privind uşa în spatele căreia mă aflam. Avea s-o verifice.

Mi-am pus talpa stângă pe cadrul uşii, am prins clanţa şi m-am lăsat mult pe spate, astfel că uşa rezista la o tragere de vreo şaptezeci de kilograme. Peste o clipă am simţit o smucire uşoară din partea cealaltă. Dacă aş fi fost într-un concurs real de întrecere la trasul frânghiei, poate că bodyguardul ar fi fost în stare să mă clintească, totuşi el nu încerca să forţeze uşa, ci doar să

confirme că era încuiată, aşa cum anunţa plăcuţa. Nu s-a mişcat nici măcar un milimetru. L-am simţit dând drumul clanţei şi l-am auzit mergând spre intrare. Am auzit uşa toaletei deschizându-se, apoi bărbatul a rostit:

— Este curat.

Am rămas pe poziţie. Era posibil ca şi Manny să încerce uşa.

Am auzit alt set de paşi intrând. Apoi vocea lui Manny:

— Mersi. Acum aşteaptă afară, te rog.

— Bineînţeles, a răspuns bodyguardul.

Am auzit uşa închizându-se. Paşii lui Manny s-au apropiat. După aceea s-au oprit.

Văzuse uşa pentru întreţinerea lifturilor. Se întreba dacă bodyguardul o verificase. *Evident c-a verificat-o*, s-ar fi gândit. *Doar este bodyguard. Totuşi o confirmare nu strică*...

Firesc, paşii lui s-au apropiat, apoi s-au oprit iarăşi şi am simţit altă tragere uşoară de clanţă. După aceea presiunea respectivă a dispărut şi l-am auzit păşind către dreapta mea.

Am slăbit încetişor forţa cu care ţinusem clanţa şi m-am uitat prin cea dintâi gaură pe care o făcusem. Manny se găsea la pisoarul cel mai îndepărtat de mine. Era cu faţa la perete, totuşi vederea lui periferică ar fi detectat mişcare când aş fi deschis uşa. Trebuia să mă mişc foarte rapid.

M-am uitat scurt prin cealaltă gaură, pentru a verifica dacă bodyguardul ieşise într-adevăr. În toaletă ne aflam doar Manny şi cu mine, aşa cum trebuia.

Situaţia nu semăna deloc cu cea de data trecută. Nu exista nimic care să nu fie operaţional. Absolut nimic.

I-am mai acordat puţin timp, ca să termine ceea ce făcea. În caz contrar, ar fi sfârşit urinând pe pardoseală, şi poate şi pe mine.

A început mişcările de scuturare. Am inspirat de două ori, rapid, silenţios. *Dă-i drumul.*

Am deschis uşa, am făcut un pas lung pe lângă uşă, am pivotat şi m-am îndreptat direct spre Manny.

Capul i s-a întors către mine şi a căscat gura. Ochii i s-au holbat şi a început să ridice braţele.

Adrenalina contractă gâtul. De aceea o persoană care suferă o spaimă bruscă vorbeşte cu glas piţigăiat sau şopteşte, sau pur şi simplu nu poate emite niciun sunet. Manny, ale cărui anxietăţi recente asociate toaletelor publice tocmai se materializau, primise o doză masivă de adrenalină. De aceea rămăsese tăcut, deşi bodyguardul lui era imediat în exteriorul uşii.

A început să se răsucească în întâmpinarea mea, dar era deja prea târziu. Am păşit înapoia lui, l-am izbit cu genunchiul stâng în şale şi l-am tras

violent către mine, prinzându-l de umeri. Corpul i s-a îndoit spre îndărăt în jurul genunchiului meu. Am coborât talpa pe podea şi am dus braţul stâng în sens invers acelor de ceasornic în jurul gâtului său, astfel că faţa îi era presată de partea inferioară a cutiei mele toracice, iar antebraţul meu făcea pârghie pe ceafa lui. Mi-am prins încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă, i-am împins partea de jos a corpului spre înainte, lipind-o de pisoar, şi am ridicat brusc antebraţul. Şira spinării i s-a arcuit la limita elasticităţii naturale şi pentru o fracţiune de secundă deplasarea noastră spre înainte a încremenit. După aceea gâtul i s-a frânt. Pocnetul a fost sonor, dar nu chiar atât de tare încât să poată fi auzit de bodyguardul de afară prin uşa de mahon gros. Corpul lui Manny s-a înmuiat şi mi-am strecurat braţele sub ale lui ca să-l opresc să nu cadă pe pardoseală.

L-am târât în spaţiul pentru întreţinerea liftului şi am închis uşa înapoia noastră. L-am percheziţionat rapid, dar nu era înarmat. *Rahat*!

Am gândit rapid. Dacă bodyguardul se afla imediat în afara uşii, aşa cum mă aşteptam de altfel, nu puteam să ies pur şi simplu şi să trec pe lângă el. Verificase toaleta înainte de intrarea lui Manny şi fusese pustie. Ar fi fost în neregulă dacă acum ar fi ieşit cineva. Oricum, ideea nu era să trec pe lângă el, ci să-i iau arma. Dacă ar fi fost cu spatele la mine, aş fi reuşit s-o fac, în ciuda mărimii lui. Dar dacă mă vedea ieşind, lucrurile puteau căpăta o întorsătură urâtă. Dacă se isca agitaţie, chiar dacă l-aş fi dezarmat şi m-aş fi dus direct sus după Hilger şi al-Jib, era posibil să fi pierdut deja elementul-surpriză.

Am auzit uşa toaletei deschizându-se. M-am uitat prin gaură: un chinez de vârstă mijlocie, în costum de om de afaceri. Părea inofensiv şi probabil că bodyguardul decisese că-l putea lăsa să intre. Chinezul a intrat într-o cabină şi a închis uşa.

Peste cel mult un minut probabil că bodyguardul avea să controleze ce se întâmpla cu Manny. Intram în criză de timp.

Am ieşit din incintă, m-am apropiat silenţios de altă cabină şi i-am închis uşa, apoi am revenit în ascunzătoare. Uşa din mahon a cabinei era înaltă din pardoseală până în plafon, aşa că era imposibil de verificat dacă înăuntru se afla realmente cineva, iar dacă bodyguardul ar fi băgat capul în grupul sanitar, ar fi presupus acum că Manny folosea una dintre cabine. Mă îndoiam că şi-ar fi deranjat clientul într-un asemenea moment delicat, strigându-l, totuşi reticenţa lui ar fi avut nişte limite. Poate că-mi câştigasem un minut sau două, dar ceasul continua să ticăie.

Atunci mi-a venit o idee.

Capitolul 21

— Delilah, am şoptit.

Mi-a răspuns imediat.

— Sunt aici.

— Manny este rezolvat, dar în afara toaletei este un bodyguard. Nu pot să ies pe lângă el. Peste vreo două minute va intra probabil să vadă ce s-a-ntâmplat cu Manny. De asemenea, înăuntru mai este un chinez care foloseşte o cabină şi trebuie să mai câştig vreo două minute ca să poată termina şi pleca naibii de-aici.

— Zi-mi ce să fac.

— Dox, mai ai seringa pe care-am luat-o de la Winters?

— I-aici, partenere.

— Dă-i-o lui Delilah. Delilah, ţie nu-ţi va fi greu să te apropii de bodyguard. Prefă-te că eşti pe punctul de a intra în toaleta greşită. După aia, flirtează cu el şi distrage-i atenţia până iese chinezul din toaletă. Atunci, înţeapă-l cu seringa pe bodyguard.

— Ce-i în seringă? a întrebat ea.

— Dox, dă-i seringa. O să-ţi explic pe drum.

— I-am dat-o deja, partenere. Acum s-a ridicat de la masă.

— Este un anestezic de uz veterinar. Tot ce trebuie să faci este s-o ţii în palmă şi să-l loveşti scurt cu ea. Acţionează ca o muşcătură de şarpe.

— Asta-i „tot" ce trebuie să fac? Nu trebuie să ating o venă sau o arteră?

— Ba da, dacă vrem ca anestezicul să acţioneze foarte rapid.

— În general, venele şi arterele sunt ţinte în mişcare, destul de mici.

— Atunci doar flirtează cu bodyguardul, da? Întoarce-l în aşa fel încât să fie cu spatele spre uşa toaletei. Eu o să-l lovesc în cap cu orice pot găsi pe-aici. Dar e cât o gorilă şi nu ştiu dacă o lovitură-n cap va fi suficientă. Deşi ar trebui să-l ameţească îndeajuns pentru ca tu să-l injectezi în carotidă. Dacă ratezi, o să improvizez altceva.

— Bine.

— Probabil că-i înarmat şi are tocul sub umăr sau la şold. Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să-l dezarmăm. Asta-i şansa noastră cea mai bună în atacarea celorlalţi doi.

— Bine.

Am aprins lanterna şi am privit în jur. Niciuna dintre sculele pe care le-am văzut n-ar fi fost de folos. Niciun ciocan, nicio cheie fixă... Pentru o clipă m-am gândit la cuţit, apoi am respins ideea din cauza mizeriei pe care ar fi făcut-o. Urma să fiu nevoit să-mi folosesc mâinile. Am dat să bag lanterna

înapoi în buzunar, după care am privit-o. La naiba, aproape că trecusem cu vederea ceva atât de evident. Mă gândisem la ea ca fiind exclusiv o lanternă, dar de fapt, strânsă puternic în pumn, cu muchia dură ieşită doar puţin în afară, ar fi fost la fel de utilă ca un baston *yawara.*

Am auzit apa trăgându-se şi după o clipă chinezul a ieşit din cabină.

Am auzit-o apoi pe Delilah rostind:

— Începe.

Iar după aceea, pe un ton puţin cherchelit, ca de flirt:

— Nu te supăra, asta nu-i toaleta pentru doamne?

Microfonul pe care-l avea la rever a capturat cuvintele bodyguardului:

— Nu, doamnă, aceasta este toaleta pentru bărbaţi.

Probabil că Delilah stătea foarte aproape de el.

— Vai de mine, ce gafă aş fi făcut dac-aş fi intrat aici! Da' nu ştii cumva unde-i toaleta pentru doamne?

— Cred că este după colţ.

Chinezul s-a apropiat de chiuvete şi a început să examineze opţiunile de săpunuri şi loţiuni.

Nu te poţi spăla odată şi să ieşi dracului afară? am gândit. *Ba chiar mai bine*, *nu te mai spăla deloc. Promit că n-o să spun nimănui.*

— Tu eşti portarul, nu? a întrebat Delilah.

Bodyguardul a chicotit. Perfect, începea să cadă în plasă.

— Nu, eu doar aştept pe cineva.

Chinezul a ales un săpun şi a început să se spele meticulos pe mâini. Dura atât de mult, încât am fost pe jumătate ispitit să ies, să-i frâng şi lui gâtul şi să-l aduc lângă Manny.

A închis robinetul, a luat un prosop şi s-a şters pe îndelete.

— Ah, deci eşti cu cineva, a spus Delilah. Păcat...

— Păcat? a repetat bodyguardul.

— Păi, a zis ea, tipul cu care-am ieşit i-un lăbar şi... A izbucnit în râs. Scuză-mă, cred c-am băut niţel cam mult. De obicei nu-s aşa.

— E-n regulă, a spus bodyguardul. Nu mă deranjează.

Chinezul continua să se şteargă atent cu prosopul.

Haide, *prietene*, *nu cred c-a mai rămas pe tine nici măcar o moleculă de-apă*!

În cele din urmă, a aruncat prosopul în coşul de sub chiuvetă.

Dacă te apuci acum să te piepteni, m-am gândit, *sau să-ţi examinezi dinţii*, *sau să-ţi aranjezi cravata*, *te omor*!

Bărbatul a decis totuşi să nu se angajeze în niciuna dintre activităţile acelea care i-ar fi fost fatale. A ieşit pur şi simplu pe uşă.

— Ce drăguţ eşti, a zis Delilah. Acum îmi pare rău c-am fost aşa... dintr-o

bucată.

— Sunt obişnuit cu femeile dintr-o bucată, a răspuns bodyguardul. Îmi plac.

— Serios? De unde eşti?

— Vreau să fie cu spatele la mine, am rostit ieşind din incinta de acces la lifturi şi pornind spre uşă. Acum!

— Sunt filipinez, l-am auzit pe bodyguard.

— Aşa este, a spus Delilah fără să-şi schimbe deloc tonul.

Şi în timp ce bodyguardul se străduia să înţeleagă cuvintele ei, aparent lipsite de orice logică, am ieşit din toaletă înapoia lui şi l-am lovit în ceafă cu pumnul ţinut ca un ciocan, din care ieşea un capăt al lanternei. A icnit şi s-a cutremurat din tot corpul, dar n-a căzut. La naiba, ce ţeastă groasă avea! M-am pregătit să-l mai lovesc o dată, însă Delilah intrase deja în acţiune şi l-a pocnit cu palma în care ţinea seringa în partea laterală a gâtului, pe carotidă. El a icnit din nou şi a început să bâjbâie sub haină. I-am prins braţul ca să-l opresc. A încercat să se răsucească spre mine. Delilah a întins mâna rapid şi a scos ceea ce căutase: un pistol care semăna cu un Colt M1911, ţinut în toc la şold.

Bodyguardul a izbutit să se întoarcă cu totul, ajungând cu faţa la mine. A întins braţele ca şi cum ar fi vrut să mă prindă de revere, după care picioarele i-au cedat – nu ştiu dacă din cauza loviturii sau a injecţiei. A căzut peste mine şi l-am prins de sub braţe şi peste spate. M-am împleticit înapoi prin uşa toaletei, gâfâind de efort. Cred că avea vreo o sută cincisprezece kilograme. Delilah ne-a urmat şi a închis uşa după noi. A scos încărcătorul din pistol – am văzut că era de fapt un Kimber Pro CDP II –, a verificat dacă avea gloanţe, apoi l-a băgat la loc. A tras culisorul cam un centimetru, a încuviinţat din cap, parcă mulţumită de ceea ce văzuse şi i-a dat drumul înapoi.

— Propteşte uşa, am zis străduindu-mă să susţin greutatea inertă din braţele mele. Să nu intre cineva.

Delilah şi-a apăsat vârful drept al balerinului de uşă, cu călcâiul înfipt în podea, şi a făcut un pas lung înapoi cu celălalt picior. Am târât bodyguardul în incinta de întreţinere şi l-am lăsat să cadă peste fostul lui client. Am păşit după aceea peste amândoi şi am închis uşa după mine.

Cineva a încercat uşa toaletei. Când nu s-a deschis, persoana a ciocănit. Delilah nu s-a clintit şi a vorbit tare:

— Ne cerem scuze, dar se face curăţenie. Vă rog să folosiţi toaleta de la etajul treisprezece.

Curăţenie, m-am gândit. *E şi ăsta un fel de-a spune.*

Ciocăniturile au încetat.

M-am apropiat de ea.

— Dă-mi arma, i-am spus.

A clătinat din cap.

— Tu pleacă. Mă ocup eu de restul.

— Haide, asta nu-i o treabă pentru tine.

— Este ceea ce trebuie să fac.

— Lasă-mă să termin ce am început. Cu o armă, îi pot rezolva pe amândoi.

M-am gândit că asta dorise să audă, dar Delilah a clătinat iarăşi din cap.

— Ascultă-mă, am urmat, unde o să ascunzi ditamai tunul ăsta? Este mai mare decât poşetuţa ta.

A inspirat adânc şi a spus:

— Ţi-ai îndeplinit contractul cu Manny. Vei fi plătit. Acum pleacă!

— Vrei să-mi dai dracului pistolul? Nu ştiu de cât timp mai dispunem.

Delilah m-a privit şi, pentru o secundă, am crezut că o convinsesem. Apoi însă a deschis uşa şi a ieşit pe coridor, pornind spre scară. Am mers după ea. Ţinea pistolul coborât, în lungul piciorului drept.

Dox mi-a vorbit în ureche:

— Care-i situaţia acolo, doamnelor şi domnilor? Conversaţia voastră mă nelinişteşte.

— Mă ocup eu de restul, Dox, a spus Delilah în drum spre scară. Voi ar trebui să plecaţi. Acum ar fi o ocazie foarte potrivită.

— Haide, Delilah, am zis, n-o să te abandonăm pur şi simplu. Te poţi bizui pe partenerul meu. L-am văzut trăgând cu arma şi, crede-mă, ţintele pe care le loveşte nu se mai ridică.

Ne-am oprit pe palierul dintre scările ce urcau la etajul cincisprezece, respectiv coborau la treisprezece. De aici puteam doar să suim, să coborâm, ori să revenim pe coridorul spre toaletă. Pentru o clipă m-am gândit să-i smulg pur şi simplu arma din mână. Delilah o ţinea însă astfel încât o proteja cu corpul de mine – proceda aşa în mod deliberat. Mă îndoiam că aş putea s-o dezarmez fără s-o rănesc sau să fiu eu însumi împuşcat. Niciuna dintre posibilităţi nu mă atrăgea.

Am prins-o de braţ şi am început:

— La dracu', Delilah...

Pe scara de deasupra noastră s-a auzit un zgomot. Amândoi am ridicat ochii. Erau Hilger şi al-Jib, care coborau spre noi. Hilger ţinea o armă lipită de picior. M-a privit şi i-am citit în ochi că mă recunoscuse.

Rahat! Probabil că absenţa îndelungată a lui Manny le trezise suspiciunile şi ieşiseră ca să vadă ce se întâmpla.

— Dă-te la o parte, John, a zis Hilger. Noi vrem doar să plecăm. Nu-i nevoie să moară cineva aici.

Delilah avea Kimber-ul, dar îmi era clar că Hilger deţinea avantajul. În primul rând, arma lui era deja ridicată. În al doilea rând, se afla pe teren mai sus. De asemenea, probabil că arma pe care o ţinea îi era familiară, poate era chiar cea cu care se antrenase, pe când Delilah se bizuia pe pistolul altcuiva, cu ţeava lungă de zece centimetri şi calibrul 45, probabil prea greu. În mod cert ea înţelesese toate astea, fiindcă altfel ar fi încercat să tragă.

Pe de altă parte însă de ce nu trăsese deja Hilger în noi? Îi văzusem abilităţile de ţintaş în faţa lui Kwai Chung şi ştiam că erau formidabile. Apoi mi-am dat seama: *El este cunoscut aici. Asta face parte din acoperirea lui. Nu vrea să tragă.*

Al-Jib n-a spus nimic. Părea speriat. Acesta era spectacolul lui Hilger.

— Nicio problemă, am spus şi i-am arătat mâinile mele goale. N-am avut treabă cu voi. Noi am terminat.

În caz minim, trebuia să-i aduc la nivelul nostru. Şi mai bine ar fi fost să-i las să coboare pe scară mai departe. După aceea noi am fi fost pe teren mai sus. Ei aveau să se străduiască să ne ţină sub acoperire şi în acelaşi timp să coboare cu spatele.

Hilger s-a încruntat.

— Manny?

— S-a terminat cu Manny. Noi doi suntem chit.

A mijit ochii.

— Nu suntem deloc chit.

Se spulberase deci ideea de a-i adormi bănuielile.

— Tu poţi pleca, a rostit Delilah, dar nu şi prietenul tău.

— Îmi pare rău, a zis Hilger, dar vom pleca amândoi. Pe lângă voi sau prin voi – alegerea vă aparţine.

— Eu n-am nicio problemă cu „pe lângă”, am spus gândind: *La naiba*, *Delilah*, *urmează-mi exemplul.*

L-am auzit pe Dox în ureche.

— Ştiu ce se-ntâmplă, dar nu vă pot ajuta cât timp ei sunt deasupra voastră pe scară. Trebuie să-i lăsaţi să coboare mai jos de paisprezece.

— Să facem cum a spus el, m-am adresat lui Delilah, referindu-mă desigur la Dox.

A urmat o pauză lungă. Am bănuit că, instinctiv, ea nu dorea să se retragă dintre al-Jib şi o rută de evadare.

Era însă pricepută tactic şi trebuie să fi înţeles situaţia. Poziţia noastră relativ la Hilger şi al-Jib nu putea fi susţinută. Era ca şi cum ar fi încercat pur şi simplu să tărăgăneze lucrurile, să-l încetinească pe al-Jib. Dar de ce ar fi...

O treaptă a scârţâit. Nu ştiu dacă a fost intuiţia, al şaselea simţ sau altceva, dar m-am aplecat brusc. S-a auzit *pft*-ul unui pistol cu amortizor şi un glonţ

s-a înfipt în peretele dinapoia mea.

Am sărit în dreapta, pe coridorul ce ducea la toaletă. În clipa aceea l-am zărit pe Gil, venind spre noi de jos, cu arma scoasă.

— Nu! a ţipat Delilah.

După o secundă, focuri de armă au erupt de pe scara de deasupra noastră.

Am dat de perete uşa toaletei şi am năvălit înăuntru.

— Ieşi din bar! i-am spus lui Dox în microfonul din rever. Am alergat spre uşa spaţiului de întreţinere, am deschis-o şi am intrat. Gil i-aici. Probabil că l-a chemat Delilah. Ei sunt pe scări. Suntem deconspiraţi. Nu mai putem face nimic.

— Mda, a replicat el, pare a fi un poligon de tir acolo. Clienţii de-aici fac pe ei de frică, îi auzi?

Auzeam pe fundal ţipete şi alte sunete de panică. În mod caracteristic, Dox suna aproape soporific de calm. Am scos lanterna şi am aprins-o. Servieta-diplomat era în locul unde o lăsasem. Am luat-o şi am pornit spre liftul de marfă. Am apăsat butonul de apel şi am aşteptat.

— Dacă poţi să ajungi în incinta în care m-am ascuns, de acolo ai acces la liftul pentru marfă. Dacă nu, singura ta cale de coborâre este pe la treisprezece.

— M-am gândit deja la toate astea, dar nu pot ajunge la niciuna din cauza duelului de pistolari dintre ele.

La naiba, ce calm era sub presiune! Pentru o clipă, l-am iubit pentru asta.

— Ştiu, totuşi nu poţi nici să rămâi pur şi simplu în bar. Dacă îi scapă pe Hilger şi al-Jib, Gil şi Delilah s-ar putea să vină după tine.

— Nu cred că Delilah...

— Delilah l-a chemat pe Gil, ce dracu'! Ce crezi, că ea a zis „Promite-mi că n-o să le faci niciun rău", iar el a răspuns „Sigur că da, dulceaţă, orice spui tu"?

Liftul de marfă nu mai apărea. Delilah ar fi ştiut unde mersesem. Dacă Gil izbutea să-i doboare pe Hilger şi al-Jib, aceasta avea să fie următoarea lui oprire.

— Bine, a rostit Dox, înţeleg ce vrei să spui. Mă duc să caut un loc mai ospitalier unde s-aştept să se termine totul.

— La un moment dat, vor fi o mulţime de clienţi din saloanele private de la etajul cincisprezece şi restaurantul de la paisprezece, care se vor înghesui spre ieşiri. Lasă-te purtat de val.

— Cam la asta mă şi gândisem. Tu ce-o să faci?

— Aştept chiar acum liftul de marfă, dar după ce se vor închide uşile şi voi începe să cobor, vom pierde contactul. Raza echipamentelor astea este prea mică.

— Atunci ce dracu' mai aştepţi? Dă-i drumul! Ne-ntâlnim în punctul de retragere.

Ascensorul a sosit. Am intrat în cabină şi am ţinut apăsat butonul de menţinere deschisă a uşii. Am privit cu atenţie interiorul – nu existau videocamere de securitate. Acelea erau doar pentru lifturile de pasageri.

— Liftul a sosit, am rostit în microfon. Dacă vii încoace, pot ţine uşa deschisă pentru tine.

— Nu fi idiot, nenică. Coboară şi dup-aia trimite-l înapoi sus. Nu ştiu nici măcar dacă o să merg în direcţia aia. Probabil c-o să mă las purtat de mulţime după ce Hilger şi restul termină să se omoare între ei.

Nu doream să-l părăsesc, dar spusele lui erau logice.

— Baftă, am rostit şi am apăsat butonul pentru parter.

Uşile s-au închis şi cabina a început să coboare.

La dracu', detestam să-l las pe Hilger să scape. Fusesem foarte aproape de a pune capăt definitiv întregului caz. Am căzut pe gânduri.

Containerul pentru gunoi aflat vizavi de intrare. Dacă mă ascundeam înapoia lui şi Hilger ieşea, s-ar fi putut să beneficiez de o ocazie. Într-adevăr, era cu bătaie lungă, dar nu prea existau dezavantaje.

După treizeci de secunde, uşile s-au deschis la parter, în holul recepţiei. Drept în faţa lor se afla paznicul pe care-l văzusem mai devreme. Scosese pistolul din toc, un Smith & Wesson model Special, calibrul 38, pe care-l ţinea mult prea întins în faţa corpului. Abia dacă m-a privit când s-a năpustit înăuntru.

A zbierat ceva în chineză spre mine, probabil să ies imediat. Înainte să fi avut măcar posibilitatea de a se gândi ce se întâmpla, am dat drumul servietei, i-am prins cu ambele mâini arma întinsă, am pivotat şi am smuls-o. A răcnit de şoc şi frică. După aceea s-a retras cu spatele până a atins peretele cabinei şi a început să ţipe din nou în chineză. Am presupus că de data asta era ceva de felul: „Nu trage!" sau poate celebra: „Rahat!"

Am ridicat servieta, am ieşit din cabină şi am privit în jur. Nu am zărit niciun pericol. Am strecurat mâna înăuntru şi am apăsat butonul pentru etajul treisprezece. Uşile s-au închis şi paznicul cu ochi holbaţi a dispărut înapoia lor; scăpasem astfel de el şi nici nu putea să vadă ce făceam în continuare. Speram ca Dox să aştepte deja când liftul va ajunge la etajul treisprezece. L-ar fi putut smulge pe paznic din cabină, după care să coboare imediat.

Am traversat strada până la containerul pentru gunoi şi mi-am examinat opţiunile. Beneficiam de ascundere bună şi acoperire din ambele părţi. În acelaşi timp însă era cam departe de ascensoare pentru gustul meu. Dacă Hilger ajungea la parter în goana mare şi făcea imediat la dreapta sau la

stânga din lift, l-aş fi putut pierde. Dacă aş fi putut găsi un loc mai bun, ar fi fost preferabil să-l aştept acolo până apărea.

Am revenit în clădire. Pupitrul pazniculuiu... Da, era un loc bun. M-am pregătit să mă pitesc înapoia lui.

În stânga mea, uşa dinspre casa scării a zburat cât colo, deschizându-se şi ricoşând din perete. Dinăuntru a ţâşnit al-Jib. Am ridicat arma şi am încercat să-l ochesc, dar dispăruse deja după colţ.

Aceeaşi uşă s-a deschis din nou, la fel de violent. De data asta era Delilah. Ea a scos doar capul şi a privit în stânga şi în dreapta, cu Kimber-ul ţinut cu ambele mâini imediat sub bărbie. M-a văzut şi a întrebat:

— Unde s-a dus? Pe unde a luat-o?

— Unde-i Hilger? am întrebat eu.

— Sus! La dracu', unde-i al-Jib?

Am înclinat uşor din cap spre stânga şi ea s-a repezit într-acolo fără alt cuvânt.

M-am întors şi am mai făcut doi paşi către pupitrul pazniculuiu. M-am oprit. Am mai făcut un pas. Apoi am zis:

— Rahat!

M-am răsucit şi am pornit în fugă după Delilah, azvârlind pe drum servieta în direcţia containerului pentru gunoi.

Am văzut-o pe Delilah intrând în Statue Square Park şi am sprintat într-acolo. A trecut în goană pe lângă una dintre fântânile arteziene dinăuntru, iar perechile ce stăteau în jurul bazinului ei au întors capetele ca s-o privească. Mi-am continuat urmărirea, făcând slalom printre trecători. Am traversat Square, după care ne-am strecurat prin traficul dens de pe Chater Road. L-am zărit şi pe al-Jib la vreo cincisprezece metri în faţa lui Delilah. Alerga susţinut, totuşi ea reducea constant distanţa. La naiba, era foarte rapidă!

Arabul s-a repezit de-a curmezişul lui Connaught, fără să încetinească absolut deloc. Un taxi a oprit scârţâind din frâne înaintea lui, iar şoferul a apăsat cu toată puterea pe claxon. Al-Jib a izbit un pieton şi l-a trântit pe jos, însă a continuat. Cineva a răcnit ceva. Taxiul a dat să pornească şi Delilah a apărut în faţa lui. Şoferul a claxonat din nou, scos din minţi. Am trecut pe lângă el la câţiva paşi după Delilah.

Al-Jib a pornit pe Edinburgh, spre Star Ferry. Dacă avea ghinion, urma să ajungă într-o fundătură sub forma capătului sudic al lui Victoria Harbor. Dacă avea însă noroc, ar fi putut prinde un feribot care pleca. Ruta Star Ferry între Central şi Tsim Sha Tsui fusese o linie majoră de navetă între Hong Kong şi Kowloon pentru mai bine de un secol, iar feriboturile enorme cu două punţi deschise, dintre care unele păreau să aibă realmente vârsta

inaugurării liniei, plecau la fiecare şapte minute, ticsite de obicei cu sute de pasageri.

Al-Jib a intrat în goană în terminalul feribotului. Delilah l-a urmat. Peste alte câteva secunde am ajuns şi eu înăuntru. Mulţimea care aştepta să se îmbarce era impresionantă şi pentru o clipă am privit în jur frenetic, nezărindu-i. După aceea am sesizat o agitaţie la una dintre scări – da, Delilah era acolo şi suia pe trepte. O femeie se ridica de pe jos şi ţipa vehement. Probabil că Delilah îl pierduse pentru moment din vedere pe al-Jib, după care dedusese că acesta o trântise pe femeie. Am urmat-o, acum la numai câţiva metri în spatele ei. Un puhoi de pasageri cobora pe scara din stânga noastră. La naiba, un feribot sosise mai devreme cu un minut sau două – ceea ce însemna că va pleca foarte curând. Am ajuns la nivelul peronului principal şi l-am văzut pe al-Jib, mult mai departe. Părea să înţeleagă că beneficia de o oportunitate disperată. A accelerat şi a sărit peste turnichetele ce duceau spre cheiul de plecare. Din săritură a răsturnat o măsuţă şi monede s-au revărsat pe podeaua din ciment. Vânzătorul a strigat ceva în chineză.

Am sărit şi noi peste turnichete, luându-i urma. Cheiul era gol – pasagerii se îmbarcaseră deja pe feribot. Un marinar stătea lângă marginea bordului de pe puntea inferioară şi se folosea de o prăjină pentru a îndepărta de chei ambarcaţiunea greoaie. Al-Jib a sprintat într-acolo, a sărit şi a căzut peste balustradă, aproape dărâmându-l pe marinar. Delilah era la doi metri în urma lui. A sărit pe balustradă şi s-a tras peste ea. Marinarul a strigat ceva, dar nu a încercat să oprească ambarcaţiunea, care continua să înainteze. Pupa era aproape gata să se desprindă de chei.

Mi-am vârât sub cureaua pantalonilor, la spate, pistolul luat de la paznic şi am continuat să alerg cât puteam de susţinut. *Haide*, *haide*...

În clipa când m-am lansat prin aer, mi-am dat seama că nu voi reuşi. M-am izbit de una dintre anvelopele vechi ce erau înşiruite imediat sub nivelul punţii pentru a amortiza andocarea feribotului. Poate că anvelopa era adecvată pentru ambarcaţiunile maritime, dar oferea considerabil mai puţină protecţie pentru un trunchi omenesc şi am simţit cum plămânii mi se golesc aproape complet în urma şocului. Am reuşit totuşi să mă trag în sus până la balustradă şi s-o escaladez. Am căzut pe punte, apoi m-am ridicat.

Delilah şi al-Jib dispăruseră în masa de pasageri, totuşi exista un soi de potecă, ceva mai rarefiată decât zonele imediat învecinate, care mi-a spus încotro să mă uit. Am scos pistolul şi m-am avântat în mulţime. Din fericire la bord nu existau agenţi de pază care să complice lucrurile. Star Ferry este aproape la fel de sigură ca o plimbare pe trotuar în amiaza mare.

Însă după numai câţiva metri poteca pe care o urmasem s-a închis

complet. Aici se aflau zeci, poate sute de pasageri şi nu puteam detecta printre ei nimic care să indice încotro porniseră Delilah şi al-Jib. În mai puţin de şapte minute, urma să debarcăm la Kowloon, iar acolo avea să fie greu să-l opresc pe bărbat să sară pe chei după ce andocam şi să se piardă în gloată. Trebuia să-l izolăm aici.

Am continuat să înaintez, pe lângă şiruri de scaune din lemn, dar nu puteam distinge nimic prin masa de oameni care nu mai găsiseră locuri şi stăteau în picioare.

— Delilah? am strigat. Delilah!

— Aici, am auzit-o rostind undeva înaintea mea. Am...

Ceva i-a întrerupt vorbele. Am auzit detunătura unei arme de calibru mare. Apoi ţipete. Brusc, mulţimea s-a tălăzuit spre mine. Cei aflaţi în rândurile din faţă se străduiau să fugă dinaintea împuşcăturilor.

Mi-am croit drum printre oameni. Pe neaşteptate, puhoiul acela a ajuns îndărătul meu aidoma unui reflux care se retrăgea. Şi atunci am văzut.

Cumva, al-Jib ajunsese în spatele lui Delilah şi izbutise să-i smulgă Kimber-ul. Stătea acum înapoia ei şi o ţinea cu o mână după gât. Cealaltă mână lipise ţeava armei de tâmpla femeii.

M-am oprit şi am îndreptat spre el pistolul Smith & Wesson, pe care-l ţineam cu ambele mâini. Se aflau la opt metri depărtare. Eu continuam să gâfâi după alergare, iar puntea feribotului se legăna puternic din cauza curenţilor din port. Iar al-Jib o ţinea pe Delilah ca pe o pavăză vie, expunându-şi numai o porţiune mică a capului. Eram prea departe ca să risc un foc.

— Aruncă pistolul! a zbierat el. Aruncă-l sau, pe Allah, îi împroşc creierii peste tot!

— Să n-o faci, am rostit cât am putut de calm, fiindcă atunci va trebui să-ţi împroşc şi eu creierii peste tot.

— Aruncă-l! a urlat el iarăşi. Aruncă-l!

— Ascultă-mă, am spus străduindu-mă să acopăr vuietul vântului care sufla peste punte. Nu ştiu cine eşti şi nu-mi pasă. Treaba mea a fost cu Manny şi treaba aceea s-a terminat. Din partea mea, eşti liber să pleci. Dar dacă-i vei face ei vreun rău, va trebui să te omor, ai înţeles?

M-a privit cu ochi disperaţi, dar mi-am dat seama că se gândea. Nu putea s-o împuşte pe Delilah. Dacă o făcea, l-aş fi ciuruit în timpul necesar pentru a îndrepta după aceea arma spre mine.

— Să analizăm puţin situaţia, am urmat eu. Să găsim o cale prin care toţi să plecăm de aici pe picioarele noastre. Pentru început, coboară-ţi arma un pic, şi o să-mi cobor şi eu arma un pic. Iar după aceea putem continua în acelaşi fel.

A părut să se destindă, foarte, foarte puţin. *Este bine*, am gândit.

— Nu! a strigat Delilah. Omoară-l!

La dracu', asta şi intenţionez, dar nu strica lucrurile bune pe care le fac...

Strânsoarea lui al-Jib în jurul gâtului ei a sporit.

— Aruncă pistolul! a răcnit el din nou.

Delilah mă fulgera cu ochi clocotind de furie.

— Împuşcă-l! a şuierat ea. Împuşcă-l, lua-te-ar dracu'!

El o sugruma, dar nu-mi dădeam seama dacă o făcea sau nu cu intenţie. Am înţeles că pierdeam controlul situaţiei. Bărbatul era atât de tensionat, încât ar fi putut apăsa trăgaciul chiar fără s-o fi vrut. Sau putea s-o împuşte ca s-o reducă pur şi simplu la tăcere. Sau în urma unui calcul greşit.

— Aruncă dracului pistolul! a zbierat el iarăşi. Dacă nu, îţi jur...

Printr-o singură mişcare rapidă şi simultan fluidă, Delilah a lăsat capul în jos şi i-a lovit pistolul cu mâna dreaptă, ridicându-i ţeava. Arma s-a descărcat în tavan. Eram atât de plin de adrenalină, încât detunătura mi s-a părut un simplu pocnet de artificii.

Al-Jib a început să coboare înapoi pistolul. Delilah l-a prins cu ambele mâini. Arma s-a descărcat din nou.

Am intrat în acţiune. Delilah se afla între noi, în faţa trunchiului bărbatului, şi amândoi erau în mişcare. Eu mă găseam încă prea departe pentru a risca să trag.

El i-a dat drumul gâtului şi a folosit ambele mâini pentru a încerca să recâştige stăpânirea pistolului. N-a izbutit. A ridicat ochii, m-a văzut apropiindu-mă şi a înţeles că pierduse.

A abandonat pistolul şi s-a întors ca să fugă. Dar viteza glonţului la ieşirea din ţeava unui pistol calibrul 38 este de două sute şaizeci de metri pe secundă. Întrucât nu ne despărţeau nici şase metri, glonţul pe care l-am tras a ajuns la el cam în a patruzecea parte dintr-o secundă. Ceea ce s-a dovedit a fi ceva mai rapid decât se putea al-Jib îndepărta. Glonţul l-a lovit în faţă. Impactul l-a răsucit în loc şi s-a împleticit spre balustradă. L-am urmat, concentrându-mă asupra trunchiului său, pregătindu-mă să-i dau lovitura de graţie.

Alte două focuri au răsunat de lângă mine. Ambele l-au lovit pe bărbat în lateral. Am văzut-o cu coada ochiului pe Delilah, care a trecut pe lângă mine, ţinând Kimber-ul cu ambele mâini, implacabilă ca îngerul morţii.

Al-Jib a dat să se îndrepte. Delilah nu şi-a încetinit înaintarea. L-a împuşcat încă o dată în trunchi, apoi în cap. El a ridicat braţele şi a căzut peste balustradă în apa întunecată de dedesubt.

Am rămas privind-o un moment lung. Continuam să-mi ţin arma în postura de luptă.

Ea a stat locului o secundă, gâfâind, privindu-mă în ochi, însă defocalizată. A coborât Kimber-ul.

Am ezitat, luptându-mă cu ştiinţa faptului că-l chemase pe Gil. Ceva din ochii ei, din postura ei, a decis pentru mine. Am coborât pistolul şi l-am vârât sub cureaua pantalonilor.

M-am uitat spre prova. Luminile din Tsim Shua Tsui se aflau la mai puţin de un kilometru depărtare.

Au trecut câteva secunde de tăcere. Apoi Delilah mi-a întins Kimber-ul.

— Ia-l, a zis ea cu glas uşor tremurător. N-am unde să-l ascund, aşa cum bine ai spus. Şi s-ar putea să avem nevoie de el.

Am băgat şi al doilea pistol sub cureaua pantalonilor şi m-am uitat la ea, străduindu-mă să găsesc cuvinte.

— A trebuit s-o fac, a spus Delilah. Am făcut-o şi pentru tine.

— Cum adică „şi pentru mine”?

— Într-o bună zi al-Jib şi ai lui vor detona o armă nucleară în interiorul unui oraş. Vor muri o jumătate de milion de oameni. Oameni nevinovaţi – familii, copii, prunci. Când se va întâmpla asta, nu va fi din cauză că eu n-am oprit-o, deşi aş fi putut. Iar tu n-ai putea suporta povara acelei vinovăţii. De aceea am făcut-o şi pentru tine.

Abia atunci am auzit strigătele şi vacarmul dinspre bordul pe unde pasagerii aveau să debarce dintr-o clipă în alta. Fusesem atât de concentrat de încleştarea cu al-Jib, încât nu le sesizasem până atunci.

Delilah şi cu mine am înaintat în mulţime. Oamenii situaţi cel mai aproape de noi s-au tras în lături, ferindu-se, dar cu cât pătrundeam mai mult în gloată, cu atât întâmpinam mai puţin genul acela de „politeţe”. Pasagerii aflaţi chiar lângă balustrada bordului de acostare nu văzuseră cele întâmplate. Nu ştiau cine eram noi şi nici nu le păsa. Auziseră împuşcături şi hărmălaie, şi nu doreau decât să coboare cât mai rapid de pe feribot imediat ce andoca. Am ajuns într-un punct în care mulţimea era aşa de densă, că eram pierduţi în ea ca doi simpli pasageri. Nu mai puteam avansa. Pur şi simplu, trebuia să aşteptăm, alături de ceilalţi.

După câteva secunde, am andocat. În clipa în care ambarcaţiunea a atins cheiul, oamenii s-au revărsat ca un talaz de pe ea. Se auzeau multe strigăte în chineză şi nu eram sigur asupra înţelesului lor. Ştiam doar că trebuia să dispărem de aici înainte ca unul sau altul să înceapă să ne arate cu degetul.

Am ieşit din clădirea feribotului, pe lângă turnul cu ceas şi am pătruns în mulţimile de pietoni şi cumpărători din zonă. Am traversat pasajul subteran de sub Salisbury Road, apoi am mers către est, spre cartierele comerciale incredibil de aglomerate din jurul lui Nathan. Un bărbat asiatic şi o blondă superbă – am fi fost uşor de reperat dintr-o descriere a celor petrecute pe

feribot şi în Clubul China ceva mai devreme. Cu toate acestea, nu doream deocamdată să ne despărţim. Doream să închei complet cazul.

Am ajuns în colţul sudic al lui Kowloon Park şi am intrat. Parcul, aflat pe o colină întinsă deasupra străzilor de dedesubt, era întunecos şi, la ora aceasta, rezonabil de pustiu. Am trecut pe lângă voliera scheletică şi pe lângă siluetele grădinilor în stil chinezesc, către Sculpture Walk, unde ne-am aşezat pe treptele unui amfiteatru mic lângă una dintre statuile tăcute de pe Walk. Am scos telefonul cu cartelă, l-am activat şi l-am sunat pe Dox pe telefonul lui similar.

A răspuns imediat.

— Hei, partenere, sper că tu eşti.

Mi-a fost imposibil să nu surâd la auzul glasului său.

— Eu sunt. Eşti bine?

— Da. Sunt deja în punctul de retragere. Tu unde eşti?

— În Kowloon.

— Scuză-mă că te-ntreb, dar nu-i în direcţia greşită?

— Din păcate. Delilah şi cu mine l-am urmărit pe al-Jib pe Star Ferry.

— Şi cum s-a terminat treaba?

— A murit al-Jib.

— Ăsta-i un final fericit. Altă victorie pentru băieţii buni şi o lovitură dată forţelor răului. Şi Delilah?

— Este bine. E lângă mine acum.

— Aha, deci de-aia te-ai băgat în Kowloon. Eşti sigur c-avem timp pentru chestii de-astea acum?

— Sunt sigur că n-avem. Ce s-a-ntâmplat cu Hilger şi Gil?

— Dacă te referi la cel care trăgea în Hilger, e mort.

— De unde ştii?

— Hilger l-a-mpuşcat, iar când Delilah s-a dus să-l ajute, Ali aproape c-a sărit peste toţi şi-a fugit în jos pe scară. După aceea Gil s-a descurcat foarte bine să răspundă la focul lui Hilger, deşi era cu capu-n jos şi întins pe spate pe trepte, dar în cele din urmă Hilger a mai băgat un glonţ în el, după care a făcut şmecheria de levitaţie a lui Ali. S-a oprit doar atât cât să se-ntoarcă şi să-i tragă amărâtului un glonţ în cap din imediata apropiere.

— Păcat că n-am reuşit să-ţi facem rost de-o armă.

— Mda, mi-ar fi plăcut să-l împuşc şi am avut şi ocazia. Măcar am izbutit s-arunc un scaun după el, de pe palier. L-am trântit, dar s-a ridicat şi-a şters-o.

— Tu şi scaunele, am comentat. Ar trebui să brevetezi procedeul – „*scaune-fung-do*".

A râs.

— Da, am descoperit că mobilele pot fi utile uneori. Oricum, n-am putut ajunge la Hilger la timp cât era pe jos, fiindcă era înarmat şi periculos, pe când eu eram doar periculos. Joburile astea pot fi al naibii de păcătoase fără să ai la îndemână o puşcă aşa cum se cuvine. Nu ştiu cum reuşeşti tu să te descurci.

— Nu contează, am spus. Hilger era cunoscut în club – nu uita că făcuse rezervare pentru seara asta. Poliţia o să plece fără ezitare pe urmele lui. Iar atunci vom vedea dacă am avut dreptate că el desfăşoară operaţiuni independente de Agenţie.

— Crezi că-l vor repudia?

Am făcut o pauză, gândindu-mă.

— Am senzaţia că Hilger are... duşmani. Oameni cărora le-ar plăcea să vadă că i se întâmplă asta – da.

— De ce ai senzaţia asta?

— Nu sunt sigur. Trebuie mai întâi să verific ceva şi după aia o să-ţi spun.

— Bine. Termină-ţi numărul de sex rapid şi haide să ne-ntâlnim la aeroport. Hong Kong nu-mi mai pare la fel de primitor ca azi-dimineaţă.

— Lasă-mă o oră.

— Sigur că da, ia-ţi cât timp ai nevoie. Nu văd niciun motiv să te grăbeşti. Nu cred că jumătate din poliţia oraşului ar căuta pe cineva cu descrierea ta.

— Bine, am încuviinţat, am priceput aluzia.

I-am zis de unde putea recupera articolele pe care le ascunsesem în punctul de retragere. Dox a spus că le va lua şi va pleca spre aeroport.

Am închis telefonul, l-am dezactivat şi am privit-o pe Delilah.

— Gil e mort, i-am zis. Dox l-a văzut pe Hilger cum l-a împuşcat în cap din imediata apropiere.

Ea a încuviinţat, cu maxilarele încleştate, apoi a zis:

— Altceva?

Am informat-o despre ce-mi mai povestise Dox.

— Plec să mă-ntâlnesc cu el la aeroport, am încheiat. Vii şi tu?

A clătinat din cap.

— Nu încă. N-am paşaportul.

N-am rostit nimic. Eram încă furios pe faptul că-l chemase pe Gil. Încercam să nu mă mai gândesc la asta.

— Oricum, a urmat ea, trebuie să-i informez pe ai mei despre ce s-a întâmplat aici. Se vor pune multe întrebări.

— O să poţi ieşi basma curată?

— Nu sunt sigură. Eliminarea lui al-Jib va fi cu certitudine de folos. Asta e realmente o victorie majoră. Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat, dacă el ar fi scăpat.

Vorbea neobişnuit de repede şi am observat că-i tremurau mâinile.

— Eşti bine? am întrebat, privind-o cu atenţie.

A încuviinţat din cap, însă ochii i s-au umplut de lacrimi.

— N-ai mai..., am început să spun. Am făcut o pauză, apoi am continuat: A fost prima dată pentru tine, aşa-i?

Delilah a încuviinţat din nou, iar lacrimile i s-au prelins pe obraji. A început să tremure din tot corpul.

Furia mi s-a destrămat. Am cuprins-o cu braţul şi am tras-o spre mine.

— Ai făcut lucrul corect, i-am zis. Exact aşa cum ai fost antrenată. O să fii bine.

A scuturat din cap.

— Nu ştiu ce-i cu mine. Ar trebui să fiu fericită. Ar trebui să exult că el a murit. De fapt, am şi exultat, imediat după aceea. Dar acum...

Am sărutat-o pe creştetul capului.

— Mintea ta ştie adevărul. Va mai dura însă niţel până când va înţelege şi trupul. O să vezi.

Şi-a şters lacrimile şi m-a fixat cu privirea.

— Mi-a fost teribil de teamă că va scăpa. Voiam ca tu să-l împuşti. Când mi-a lipit arma de cap, m-am gândit că o să mor şi nu-mi mai păsa decât ca tu să-l împuşti primul, ca să pot muri ştiind că l-ai ucis.

Am aprobat încetişor.

— Când eşti sigur că vei muri, dar nu se întâmplă aşa, senzaţia aceea nu te părăseşte mult timp. Cândva o să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat anul trecut în faţa lui Kwai Chung.

— Nu mi-ai spus niciodată toate amănuntele.

— Păi... crezi c-o să-mi poţi oferi ocazia?

Delilah a râs încetişor şi mi-a atins obrazul.

— Haide să ne-ntâlnim undeva. Nu vreau să se termine aşa. Aş dori... aş dori să aştept o întâlnire viitoare.

Am strâns din umeri.

— Am numărul tău de telefon. Şi amândoi avem acces la site-ul securizat.

A zâmbit.

— Îl vom avea mereu.

Am râs.

— Ei bine, nu va fi Parisul, dar o să găsim noi un loc.

Mâna ei mi s-a strecurat spre ceafă şi m-a mângâiat cu blândeţe. Mi-a plăcut.

— Îţi mulţumesc că ai încredere în mine, a rostit Delilah. Am vrut să-ţi spun asta pe Phuket, dar n-am făcut-o. Am vrut să-ţi spun... cât de mult înseamnă pentru mine.

Cum putea să miroasă atât de seducător cineva care alergase o jumătate

de kilometru după un terorist, care fusese cât pe ce să moară în încleştarea lui şi care după aceea îl ucisese era un mister pe care ştiam că îl voi savura mereu.

— Se pare că încrederea pe care ţi-am acordat-o pe Phuket n-a fost mişcarea mea cea mai inteligentă, am comentat încet.

Delilah m-a privit cu ochii fulgerând.

— Ba da, a fost. Cât despre faptul că l-am chemat pe Gil în seara asta...

Am clătinat din cap.

— Înţeleg de ce ai făcut-o.

— A trebuit s-o fac. I-am zis că era vorba despre al-Jib, nu despre tine, că tu ne ajutai. Nu m-a crezut însă în privinţa ta. Şi când l-am văzut trăgând în tine...

Mi-am dat seama că-i atingeam piciorul cu degetele. Am dat să spun „Ştiu, te-am auzit", însă Delilah m-a tras spre ea şi m-a sărutat.

Am încetat să mai vorbesc. Sărutul a ajuns de la zero la o sută în vreo două nanosecunde. În locul unde stăteam noi era foarte întuneric.

Ce naiba, şi Dox mă mai lăsase să-l aştept uneori...

•••

Am luat trenul Airport Express din staţia Kowloon şi l-am sunat pe Dox după ce am ajuns. Era deja acolo. Ne-am întâlnit la nivelul „Plecări", în faţa ghişeului United Airlines. Continua să poarte costumul negru şi ţinea câte o servietă în fiecare mână.

A rânjit larg când m-a văzut apropiindu-mă.

— Cred că asta-i a ta, a rostit şi mi-a întins-o. Am văzut-o lângă un container pentru gunoi în faţa clădirii Bank of China, când am ieşit. Sau poate doreai s-o arunci definitiv?

— Nu, renunţasem doar la balast ca să-l urmăresc pe al-Jib. Mă bucur s-o am înapoi. Călătoria fără bagaje atrage atenţia.

— Şi noi toţi ştim cât de mult deteşti să atragi atenţia, a replicat el studiindu-mi cu atenţie ostentativă gâtul.

— Ce s-a-ntâmplat?

Rânjetul lui Dox a căpătat proporţii galactice.

— Partenere, cred că ăla de pe gulerul tău este ruj. Ai fost băieţel rău. Iar noi suntem în toiul unei operaţiuni şi aşa mai departe, da? Păi în ritmul ăsta, data viitoare o să-ţi laşi telefonul deschis şi-o să-ncerci să i-o tragi unui *katoey*, ori să comiţi cine ştie. Ce alte indiscreţii similare. Dacă vei continua aşa, lumea va-ncepe să suspecteze că eşti om, iar povara neplăcută a explicării contrariului va cădea complet pe umerii mei.

Am dus mâna spre guler.

— Doar am... am...

— Nu trebuie să explici nimic. Ştiu foarte bine că aşa păţesc bărbaţii după ce ies din lupte. Fac pariu că de data asta nici n-ai mai avut nevoie de Viagra, este?

— Nu, a fost suficient să mă gândesc la Tiara.

Dox a hohotit.

— Asta a fost bună, aici m-ai avut, nenică! Fir-ar al naibii, o să ai mereu atuul ăsta în privinţa mea. Auzi, crezi că israelienii ne vor mai plăti, după toată nebunia asta?

— Eu zic c-ar face bine să ne plătească. Şi nu puţin.

— Sunt convins că Delilah o să ne susţină cât poate. Este o doamnă cumsecade.

— Nu ştiu care va fi statutul ei acum. Îi vor pune o mulţime de întrebări.

— Păi, dacă lucrurile nu vor merge bine cu ai ei, din partea mea este oricând binevenită să se alăture grupului nostru vesel de liber-profesionişti. Cum am spus, noi suntem valul viitorului. Toate statele din lume îşi vor externaliza necesităţile defensive, pentru ca cetăţenii lor să se poată uita mai mult la televizor, ascultă-mă ce-ţi spun.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că Delilah se va simţi în largul ei ca liber-profesionistă. Nu-i genul.

— Atunci să sperăm că nu va fi pusă niciodată să ia decizia asta. Aşa cum bine ştii, în viaţa de soldat nu există momente fericite.

— Ai dreptate.

— Şi-acum? Încotro pornim de aici?

— Eu am o treabă în Tokio. În timp ce veneam încoace mi-am făcut rezervare la cursa Asiana cu escală la Seul. Pleacă la... Mi-am privit ceasul. Douăsprezece şi jumătate noaptea. Peste două ore.

— Şi cu Rio? Mai păstrezi hogeacul de-acolo?

— În general, da. Probabil că acolo o să mă duc după ce termin în Tokio.

— Poate c-o să trec să te vizitez. Braziliencele... nenică, să nu mă stârneşti.

— Nici nu-ncerc.

Dox a râs.

— Da, vino când vrei, i-am zis. O să mă bucur să te revăd. Putem merge la alt bar pentru adulţi.

A râs din nou.

— Mi-ar plăcea asta. Chiar că mi-ar plăcea.

Pentru o clipă am rămas amândoi tăcuţi. După aceea l-am întrebat:

— Şi tu? Încotro porneşti?

— Cred c-o să-i vizitez pe-ai mei, în State. A trecut destul de când nu i-am mai văzut şi le duc dorul.

Am aprobat din cap, străduindu-mă să-mi imaginez revederea aceea. Eu îmi pierdusem părinţii cu atâţia ani în urmă, încât simplul concept de vizitare a familiei, de fapt de vizitare a oricui, pare aproape de pe altă lume. Dar poate că reuşeam să găsesc o cale.

— Părinţii tăi au un fiu bun, am rostit.

Dox a radiat cu toată faţa.

— Aşa-i. Iar eu sunt norocos că-i am pe ei. Şi-a privit ceasul. Am un zbor Cathay Pacific, care pleacă spre Los Angeles la 23:35. Aşa c-ar fi bine s-o iau la picior.

Am întins mâna.

M-a privit şi a spus:

— Fiule, doar pentru că recent a fost cât pe-aici să fiu înrolat ca membru al Asociaţiei de Iubire Accidentală a *Katoey* nu-nseamnă că n-ai avea dreptul să-ţi arăţi sentimentele pentru mine.

Doamne Dumnezeule, am gândit. Apoi însă am făcut exact asta – l-am îmbrăţişat pe afurisitul de uriaş în mijlocul aeroportului.

Capitolul 22

Până la Seul am dormit buştean. A urmat o escală de cinci ore, apoi un zbor scurt până la Tokio.

M-am întrebat unde ar fi trebuit să trag. Când locuisem în metropolă, menţinusem o relaţie cu câteva hoteluri care-mi ţineau o valiză cât timp „lipseam din oraş", pentru orice eventualitate. Însă aranjamentele acelea expiraseră demult şi nu puteam fi sigur dacă hotelurile respective mai aveau lucrurile mele. Şi chiar dacă le-ar mai fi avut, era posibil ca relaţia să fi fost deconspirată între timp. Am decis că era mai sigur să procedez altfel.

Am aterizat pe aeroportul Narita puţin după amiază. Am luat trenul JR Express până la staţia Tokio, după care am mers pe jos, fără nicio altă greutate decât servieta-diplomat, până la Four Seasons din Marunouchi. Mi s-a răspuns că mai era liber doar un apartament. Da, am încuviinţat, un apartament ar fi fost foarte bun.

Din magazinul care avea concesiunea pentru recepţia hotelului, am cumpărat la un preţ cu totul exagerat o pereche de pantaloni kaki şi un pulover bleumarin din lână merinos. După ce am ajuns în cameră, mi-am făcut duş şi m-am bărbierit. Am sunat apoi la recepţie şi am anunţat că doream să beneficiez de serviciul de călcare rapidă. Costumul meu arăta de parcă dormisem în el.

Am mers apoi în Ginza ca să-mi cumpăr lenjerie intimă, o cămaşă şi alte câteva articole necesare fugarilor aflaţi în mişcare. Vremea era rece şi uscată – favorita mea în Tokio –, iar vântul aducea primele muşcături ale iernii. Revenirea aici mă făcea să mă simt bine. Mai mult chiar, în mod straniu simţeam că făcusem lucrul cuvenit.

Pe când mergeam, am privit în jur, mai degrabă pentru a lua contact cu împrejurimile decât pentru a verifica dacă nu eram filat. Topografia se schimbase puţin de la ultima mea vizită. Unele magazine arătau altfel, câteva dintre clădirile noi se înălţaseră şi mai mult, iar Starbucks îşi continuase infiltrarea ubicuă prin locurile cele mai frecventate. Totuşi senzaţia generală era aceeaşi: felul cum puteai trece de la bezna de Styx a unui pasaj subteran de pe linia de metrou Hibiya, la magazinele scânteietoare din Ginza, mergând numai câteva zeci de paşi; aerul de bani câştigaţi pentru a fi cheltuiţi, de visuri împlinite şi sfărâmate; oamenii frumoşi din magazine şi bătrânele cu coate ascuţite din staţiile de metrou; senzaţia că toţi cei pe care îi vezi în ferestrele restaurantelor scumpe, pe trotuarele cartierelor elegante şi în tăcerile solemne din micile altare ale oraşului îşi doresc să fie aici, aici în Tokio, aici şi nicăieri altundeva.

M-am gândit la Yamaoto şi m-am întrebat când ar putea fi sigur pentru mine să revin definitiv aici... sau dacă va fi sigur vreodată s-o fac. Oricât de mult mi-ar fi plăcut Rio, nu-l simţeam ca şi cum ar fi fost căminul meu, iar mergând prin Tokio am suspectat că nici nu va fi vreodată.

Am cumpărat cele necesare şi am revenit la hotel. Costumul meu, perfect călcat, atârna deja în dressingul vast al apartamentului. M-am schimbat, am părăsit hotelul şi m-am îndreptat spre un magazin de telefoane mobile, de unde am cumpărat unul cu cartelă. L-am sunat apoi pe Kanezaki.

— *Hai*, a răspuns el.

I-am răspuns prin obişnuitul meu „Salut”.

A urmat o pauză. După aceea, el a zis:

— Eşti în Tokio.

Oh, progresul neabătut al identificării apelantului şi alte asemenea tehnologii complicate!

— Da, am spus. Voiam să te actualizez cu ce am aflat despre Manila. Şi cred că şi tu-mi datorezi o mică actualizare.

— N-am izbutit să aflu chiar multe...

— Nu mă vrăji pe mine. Ştii că asta mă enervează.

Altă pauză.

— Unde eşti?

— Te privesc chiar acum.

— Mă priveşti... ce vrei să zici?

Am zâmbit, imaginându-mi-l cum se uită brusc peste umăr sau prin fereastra biroului.

— Glumeam. Sunt în staţia Tokio, ieşirea Marunouchi South.

— Eu sunt pe lângă ambasadă. Ne putem întâlni în zece minute – îţi convine?

— Bine. Sună-mă când ajungi aici.

Am închis.

Nu credeam că ar fi intenţionat să vină însoţit şi în tot cazul nu-i lăsasem timp pentru aşa ceva. Cu toate acestea, am traversat strada şi am privit intrarea în staţie de departe. Vechile obiceiuri dispar greu.

Kanezaki a sosit cu un taxi, după zece minute, singur. A coborât şi a aşteptat, ştiind că voi dori să-l verific înainte de a apărea.

L-am ocolit pe departe, adăpostindu-mă după taxiuri şi pietoni, apoi am venit către el dinspre unghiul lui mort. S-a întors însă înainte de a mă apropia destul ca să zic „bău!" Bravo lui!

— Salut, a rostit şi a zâmbit.

Mi-a întins mâna şi ne-am strâns-o.

— Haide să plecăm de aici, am zis eu. Mă îndoiesc că guvernul japonez iroseşte prea mult timp cu urmărirea celor din CIA, totuşi mai bine să fim prudenţi.

Am petrecut următoarea jumătate de oră asigurându-ne că nu eram filaţi, apoi am intrat în Tsuta, o cafenea pe care obişnuisem s-o frecventez în Minami Aoyama. Am fost încântat să văd că Tsuta făcea faţă furtunii Starbucks. Ultima dată când fusesem aici, o însoţisem pe Midori. Aceea fusese o după-amiază frumoasă, bizară ţinând seama de circumstanţe, însă plină de promisiuni stranii şi nebuneşti. Trecuse foarte mult de atunci.

Ne-am aşezat faţă în faţă la una dintre cele două mese şi am comandat espresso. L-am privit cu atenţie pe Kanezaki. Ne văzuserăm cu un an în urmă şi acum părea mai vârstnic, mai matur. Degaja o încredere ce-i lipsise anterior, un soi de greutate. Mi-am dat seama că nu mai era un puşti. Gestiona acum chestiuni serioase, care îl modelau la rândul lor. Aşa cum spusese filosoful favorit al lui Dox, când te uiţi într-un abis, abisul se uită şi el la tine.

Pentru o vreme, am flecărit generalităţi. Masa de alături era ocupată de două japoneze vârstnice. Mă îndoiam că ştiau engleza, limba în care discutam eu şi Kanezaki – ce naiba, mă îndoiam că bătrânele puteau chiar să audă –, totuşi am vorbit pe ton scăzut.

După ce ne-au fost aduse espresso, am spus:

— Cred că a sosit momentul să fii deschis cu mine.

El a sorbit din ceşcuţă, a încuviinţat apreciativ şi a replicat:

— Nu ştiu ce vrei să zici.

Ştiam că-mi va spune în cele din urmă. Ştiam de asemenea că mă va face să mă străduiesc să aflu, astfel încât să simt că câştigasem ceva, că informaţiile pe care i le extrăsesem meritaseră. Îmi doream să fi putut sări peste paşii aceia intermediari de dans, însă aşa proceda întotdeauna Kanezaki.

Poate că exista totuşi o cale prin care să accelerăm lucrurile.

— Probabil că nu-i decât o coincidenţă, am rostit, dar de fiecare dată când am stat de vorbă sau am corespondat în ultimele zile, informaţiile pe care ţi le-am dat au apărut la scurt timp după aceea în *Washington Post.*

N-a zis nimic, dar am detectat urma unui surâs satisfăcut.

— De aceea, am continuat, dacă vrei să-ţi spun ce s-a-ntâmplat în Manila şi ce *tocmai* s-a-ntâmplat în Hong Kong, de data asta va trebui să-ncepi tu primul.

Mi-am ridicat ceşcuţa şi m-am lăsat pe spate în scaun. Am îngăduit aromei cafelei să-mi mângâie o clipă întreaga faţă, apoi am sorbit puţintel. Ce bună era! Tare, însă nu prea mult; amară, însă nu exagerat; uşoară, dar cu densitate în jocul aromelor. Băusem cafea în Paris, Roma şi Rio. La naiba, băusem până şi în Seattle unde s-a transformat într-o religie locală. Totuşi în mintea mea nimic nu putea fi superior lui Tsuta.

Kanezaki a aşteptat mult timp, pentru a fi cât mai convingător că vorbea doar sub ameninţare. Băusem aproape jumătate din espresso, când el a zis:

— De unde ştii despre Hong Kong?

Ştiam că va ceda şi nu mi-am putut abţine un surâs.

— Pentru că tocmai am venit de acolo.

A rămas cu gura căscată, fără să vrea.

— Să-mi bag picioarele!

— Deci? De data asta, tu vorbeşti primul.

A suspinat.

— Bine. Hilger derula o operaţiune privată.

— Ce vrei să spui prin „privată”?

— Dă-mi voie să mă corectez. Ar fi trebuit să fi spus „semi-privată”. La fel ca serviciile poştale – sunt private, dar subvenţionate de stat.

A sorbit din ceşcuţă.

— Ce înseamnă pentru factorii de decizie politică informaţiile oferite de unii ca noi? Un simplu produs. De altfel, în comunitatea noastră chiar aşa le numim – „produse”. Factorilor decizionali le spunem „consumatori”. Şi ce doresc toţi consumatorii?

— Preţuri mici? am sugerat eu.

Kanezaki a chicotit.

— Preţul nu contează, dacă consumatorul este îndeajuns de bogat.

— Atunci posibilitatea de-a alege?

— Exact. Iar dacă nu-ţi place ce încearcă să-ţi vândă cineva, o să-ţi cheltuieşti banii altundeva. Cum a procedat Casa Albă în perioada pregătitoare pentru Irak? Nu i-a plăcut ce i-a spus CIA, aşa c-a înfiinţat o unitate a Pentagonului şi şi-a făcut cumpărăturile de acolo.

— Aşadar, Hilger...

— Fii atent, priveşte situaţia în felul următor: există baza pentru o piaţă liberă şi concurenţială a informaţiilor. Indiferent de structurile existente potrivit legii, factorii decizionali vor căuta întotdeauna alte facţiuni care să satisfacă cerinţele elaborării politicilor şi să le creeze, dacă facţiunile respective nu există deja.

Am sorbit din espresso.

— Hilger este una dintre facţiuni?

Kanezaki a încuviinţat din cap.

— De aproape un deceniu, el şi-a clădit propria reţea. Dintr-un punct de vedere se poate spune că a creat un serviciu de informaţii privat, care oferă produse de calitate. Mulţi factori decizionali au ajuns să se bizuie pe el.

— Şi ce s-a-ntâmplat – CIA a devenit geloasă?

— Nu despre asta vorbim. Sigur că da, el putea face lucruri inaccesibile pentru Agenţie – în primul rând, fiindcă nu are superiori. Pe de altă parte, exact asta e problema. Hilger este propria lui instituţie extraguvernamentală.

— Atunci ce cauţi tu aici, cu mine?

A tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Hilger era corupt. Şi nu mă refer doar la cele două milioane de dolari cu care a şters-o anul trecut de la Kwai Chung. Mă refer la lucruri mult mai rele. Îţi aminteşti de diplomatul american care a fost asasinat acum câţiva ani în Amman?

— Da.

— Acolo a acţionat Hilger, care-şi stabilea renumele.

Asta confirma conversaţia pe care o auzisem în Clubul China. L-am aşteptat să continue.

— De ce crezi tu, a urmat Kanezaki, că ne este atât de greu să pătrundem în celule teroriste? Deoarece pentru a fi admis în ele, există un test simplu: ucide un personaj american binecunoscut sau comite altă atrocitate. Dacă poţi să faci asta, ai intrat. Ei bine, CIA nu poate s-o facă.

— Pe când Hilger se pare că poate.

— Poate a şi făcut-o. Hilger şi-a creat acces la teroriştii, fiind el însuşi un terorist. Chestia din Iordania, afacerile cu Belghazi pe care l-ai eliminat tu

anul trecut, vânzări de arme pe piaţa neagră, spălări de bani... Am dovezi că el a ştiut din timp despre atentatul din Bali. Acolo au murit două sute de oameni. Şi despre cele două atentate cu bombe din Jakarta. După asemenea lucruri, tu crezi că el şi-a mai reamintit măcar cine era sau ce încerca să facă?

— Nu ştiu.

— Este ca „teoria nebunului" a lui Nixon. Dacă vrei ca oamenii să creadă că eşti nebun, trebuie să începi să faci lucruri nebuneşti. Dar în cazul acela poţi să fii într-adevăr nebun. Care-i deosebirea?

— Spune-mi de ce ai „scurs" informaţii spre *Post*?

— A trebuit să pun presiune pe reţeaua lui Hilger. Publicitatea înseamnă presiune.

— Primul lor articol afirma că cei din Manila erau agenţi CIA, nu foşti agenţi.

— Erau foşti agenţi, aşa cum ţi-am spus. Însă dacă articolul anunţa că erau agenţi, CIA s-ar fi confruntat cu mai multe întrebări şi presiunea asupra lui Hilger ar fi crescut.

— Atunci „sursa de la vârf" pe care o menţionau articolele...

— Vorbeşti chiar acum cu ea.

Am încuviinţat apreciativ din cap.

— Ce-i cu „Gird Enterprises?

— Cred că este una dintre companiile-paravan ale lui Hilger. Vom afla în curând. Mass-media scotocesc peste tot acum.

— Acum... după ce le-ai „scurs" tu informaţii.

— Bineînţeles, a aprobat Kanezaki sunând la glas, ba chiar, pentru o clipă, semănând mult cu Tatsu.

— Eşti sigur că eliminarea lui Hilger a fost lucrul cel mai bun care putea fi făcut? l-am întrebat. El se apropiase destul de mult de al-Jib...

— De Ali al-Jib? a holbat ochii Kanezaki.

— Mai cunoşti altul?

— Tu de unde ştii toate astea?

— Pentru că aseară s-au întâlnit în Clubul China din Hong Kong.

— S-au întâlnit... băga-mi-aş... unde-i al-Jib acum?

— Cred că va fi pescuit din portul Victoria. Asta dacă nu cumva a izbutit să înoate până la mal cu cinci gloanţe în el.

Kanezaki a clătinat încet din cap, cu gura tot deschisă.

— Deci tu ai fost în Clubul China?

Am strâns din umeri.

— Cineva ar trebui să-ţi decerneze o medalie.

— O să mă mulţumesc doar să fiu plătit. Oricum însă de unde ştii tu că

Hilger nu încerca să-l cultive pe al-Jib, să-l controleze cumva? Poate că al-Jib ar fi dus spre alte surse.

El a inspirat profund şi a expirat lent.

— Cine poate şti ce gânduri avea Hilger cu al-Jib? Tipul ăsta n-are pic de morală.

Am sorbit din ceşcuţă.

— Ce se va întâmpla cu el acum?

— Nu cred că are multe şanse, însă nici nu deţin deocamdată toate informaţiile. Ce s-a-ntâmplat în Clubul China?

I-am povestit totul, neamintind nimic despre implicarea lui Dox şi Delilah.

Kanezaki a tăcut pe toată durata informării mele, clătinând ocazional din cap, parcă nevenindu-i să creadă. După ce am terminat, a zis:

— L-ai eliminat şi pe Manny. Incredibil! Realmente ar trebui să primeşti o medalie.

— Îmi pare rău că nu m-am gândit să fi discutat cu tine acum o săptămână şi să te întreb cât ai fi dispus să plăteşti dacă i-aş elimina pe tipii ăştia. Probabil că după aceea aş fi putut ieşi la pensie.

— Ar fi fost o pierdere tragică. Bănuiesc că nu te pot întreba pentru cine ai lucrat de data asta, nu?

— Bănuiesc că ai dreptate.

— E-n regulă. Îmi pot imagina.

— Poţi să-ţi imaginezi orice doreşti.

— Ei bine, din câte mi-ai spus, nu cred că Hilger va putea supravieţui urmărilor. Toţi susţinătorii lui se vor ascunde ca-n gaură de şarpe.

— Nu ştiu, am clătinat din cap. Am senzaţia că-i un adevărat supravieţuitor. Uită-te cum a întors situaţia în favoarea lui anul trecut, la Kwai Chung, şi s-a ales şi cu două milioane de dolari. Nu l-aş subestima.

— Nici nu intenţionez.

Mi-am terminat espressoul şi am pus ceşcuţa pe masă.

— Mai ţii legătura cu Tatsu? l-am întrebat.

— Puţin, a răspuns Kanezaki pe un ton rezervat şi am ştiut că erau în legătură strânsă.

Am aprobat din cap.

— Ţine aproape de el. Tatsu merge de foarte mult timp pe poteca asta îngustă pe care se pare că te afli şi tu, şi, cumva, el a izbutit să nu cadă. Asta-i ceva rar. Ar trebui să-ncerci să-i înveţi secretul.

— Despre ce potecă vorbeşti?

— Cea pe care scopul justifică mijloacele.

Nu mi-a răspuns la cuvintele acelea.

— Ei bine, am urmat şi m-am ridicat de la masă, ţinând seama de faptul că

tocmai am eliminat două intrări de pe lista inexistentă a teroriştilor-ţintă a Unchiului Sam, cred că mă pot bizui pe tine să achiţi cafeaua, da?

Kanezaki s-a ridicat şi a zâmbit.

— Plăcerea este de partea mea.

— De partea ta, într-adevăr? Sau de partea guvernului?

— De partea mea.

Am încuviinţat încetişor.

— Aşa mă gândisem şi eu.

I-am întins mâna şi mi-a strâns-o.

— *Ki o tsukero yo*, am spus. „Ai grijă".

— *So shiyou*, mi-a răspuns. „Da, amândoi".

Capitolul 23

Hilger stătea în zona de decolări pentru Dragonair din aeroportul Hong Kong International şi-şi aştepta cursa spre Shanghai. Soarele era sus pe cer şi bărbatul se simţea epuizat.

Fusese o noapte lungă. Ştergerea fişierelor nu necesitase mult timp – la urma urmelor, erau electronice. Şi nici strângerea obiectelor lui importante nu fusese o problemă, întrucât majoritatea erau ţinute într-o geantă de voiaj care slujea ca echivalent civil al raniţelor pentru supravieţuire pe care fusese învăţat să le utilizeze în militărie. Mai mult duraseră convorbirile telefonice. În reţeaua lui existau persoane ce trebuiau avertizate, apoi membri de familie ce trebuiau pregătiţi. Iar lor li se adăugau politicienii, care trebuiau deranjaţi. Fiecare serie de telefoane fusese mai dificilă decât cea anterioară.

Hilger nu-şi făcea griji despre propria persoană. El fusese pregătit pentru o zi ca asta şi sistemele de rezervă îi funcţionaseră perfect. Şi chiar dacă n-ar fi funcţionat, şi el ar fi păţit ceva mai rău, tot ar fi făcut faţă. Mai greu de acceptat era completa dezintegrare a operaţiunii sale. Fusese extrem de aproape de a da o lovitură importantă. Statele Unite se aflau în pericol de moarte şi nu făceau destule pentru a se proteja. Deoarece operaţiunea îi fusese compromisă, el aprecia că dezastrul devenise acum inevitabil.

Cândva citise un articol despre incendiile forestiere ce afectau la fiecare câţiva ani California de Sud. Un specialist explicase că deoarece zonele împădurite fuseseră încercuite treptat de dezvoltările imobiliare ale suburbiilor, micile incendii de care Natura se folosea pentru a curăţa tufele nu mai erau tolerate. Drept urmare, an după an, tufele deveneau mai dese şi

mai uscate şi mai pregătite pentru a lua foc. Mai devreme sau mai târziu, spunea specialistul, ceva avea să declanşeze arderea lor. Era o certitudine aproape matematică.

Hilger privea aproape în aceiaşi termeni atacul armelor de distrugere în masă asupra Statelor Unite. În lume existau atât de multe materiale nucleare post-sovietice şi atât de mulţi fanatici care doreau să le utilizeze, încât de acum era doar o simplă chestiune de timp până la declanşarea flagelului. Totuşi nimeni nu dorea să accepte realitatea aceasta, tot aşa cum proprietarii de case din suburbiile Los Angelesului nu doreau să accepte că puţină funingine depusă în fiecare an pe pereţii din lemn ai locuinţelor lor putea fi un preţ mic pe care să-l plătească pentru a evita un holocaust copleşitor. Pur şi simplu aşa funcţionau minţile oamenilor. În privinţa asta nu puteai face mare lucru.

Clătină dezgustat din cap. Asta îi amintea mereu de felul cum municipalităţile instalau semafoare. După ce într-o intersecţie se petrec o mulţime de accidente, politicienii spun: „Hmmm, dar chiar ar trebui să punem acolo un semafor". Aveau să procedeze la fel şi când New York-ul va dispărea sub ciuperca norului unei explozii atomice. „Hmmm, dar chiar ar trebui să facem ceva în privinţa ameninţării armelor de distrugere în masă".

Sau poate că le dădea prea mult credit idioţilor. Ce dracu', pierderea New York-ului... poate că, de fapt, aveau să cadă pe gânduri un minut, după care să revină la schimbarea denumirii pentru cartofi-pai, la interzicerea căsătoriilor între homosexuali şi la celelalte priorităţi curente.

Da, politicienii fie că erau vrăjiţi de marile companii petroliere şi de Wall Street, fie că aveau creierele moarte – asta dacă nu cumva ambele erau valabile. Dacă cineva putea preveni un cataclism, acela avea să fie Hilger... şi echipa pe care o clădise.

Oftă încet. Al-Jib ar fi fost una dintre piesele lui esenţiale. Dacă ar fi putut afla doar puţin mai mult despre contactele lui şi despre locurile în care îşi diseminase cunoaşterea, ar fi putut cu adevărat să bage înapoi în clondir duhul distrugerii. Acum însă nu mai era posibil. Probabil că al-Jib nu avea să mai reia niciodată discuţiile cu Hilger. Asta presupunând, desigur, că arabul mai era în viaţă. Blonda din Clubul China, indiferent cine ar fi fost ea, pornise după al-Jib ca o leoaică flămândă pe urmele unei gazele.

Prin tot dezastrul acela mai răzbătea totuşi şi câte o rază de soare. Când contactul lui enervant din Consiliul Naţional de Securitate începuse să bată în retragere faţă de susţinerea lui Hilger de către Casa Albă în cazul altei catastrofe, Hilger îi spusese doar că n-ar fi fost recomandabil să fie făcută publică lista lui de clienţi, pe care figurau numele sursei şi ale altor câtorva politicieni importanţi. Tăcerea neajutorată ce urmase acelui avertisment

fusese una dintre cele mai satisfăcătoare din viaţa lui Hilger. Planul sursei de a declara pur şi simplu „Nu-mi amintesc nimic despre evenimentul acela, domnule senator" şi „Nu-mi amintesc întâlnirea aceea, domnule senator" şi „Nu-mi pot imagina ca eu să fi făcut aşa ceva, domnule senator, pentru că ar fi fost o ilegalitate" se destrămase brusc şi rahatul ăla cu ochi o ştia foarte bine.

Hilger îi explicase după aceea că el nu era un Edwin Wilson. Dacă avea să cadă, atunci avea să antreneze odată cu el foarte multe persoane, printre care domnul-sursă din Consiliul Naţional de Securitate. Mai trebuie să explic? întrebase el. Nu, răspunsese sursa cu glas încordat, emasculat. Fusese perfect clar.

Edwin Wilson fusese un agent despre care CIA afirmase că-l concediase în 1971, însă care continuase să se comporte ca un spion, ocupându-se de asasinate, spălări de bani şi vânzări de explozibili plastici către ţări ca Libia, până când fusese condamnat şi închis în 1983. Wilson afirmase că el nu părăsise niciodată Agenţia şi că toate operaţiunile lui fuseseră sancţionate oficial; în mod previzibil, guvernul declarase că erau născociri. Hilger nu ştia adevărul – informaţiile respective erau păstrate strict secret, la fel ca în propriul lui caz –, dar suspecta că fusese într-adevăr o operaţiune aprobată la cel mai înalt nivel. La urma urmelor, cum te poţi apropia de Gaddafi? Vânzându-i ceea ce-şi dorea. Pe atunci existau inşi care înţelegeau principiul acesta, tot aşa cum şi în prezent existau inşi, ca Hilger, care-l înţelegeau.

Greşeala lui Wilson fusese că nu strânsese dovezi care să-i implice pe cei care-l finanţaseră. Hilger era mult mai bine pregătit. Cei îndeajuns de lacomi pentru a investi bani în el fuseseră în acelaşi timp proşti. Membrii Consiliului Naţional de Securitate n-ar fi putut explica de ce figurau pe aceeaşi listă de clienţi cu persoane atât de rău-famate ca Manny. Ei ar fi trebuit fie să-l sprijine pe Hilger, fie să cadă odată cu el.

Cât despre CIA, Hilger ştia că alt scandal Wilson ar fi fost ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Chiar dacă Agenţia l-ar fi repudiat pe Hilger, mass-media ar fi fost cuprinse de frenezie faţă de un caz tras la indigo după cel anterior. Iar de aici ar fi rezultat înfiinţarea de comisii congresionale, anchete sub prestare de jurământ, examinări de conturi financiare, niveluri noi de supervizare... pe scurt, urmări pe care nimeni nu le dorea, întrucât în realitate existau lucruri mult mai importante de făcut. De asemenea, contactele lui Hilger începeau să răspândească zvonul că el ar fi fost înapoia morţii lui Manny. Iar dacă al-Jib era descoperit mort, isprava avea să-i fie de asemenea atribuită lui Hilger. Totul, desigur, cu înţelegerea că noul director CIA îşi putea asuma oricât credit ar fi dorit pentru operaţiunile respective. În general, politicienii respingeau astfel de oportunităţi cu aceeaşi fermitate

cu care drogaţii respingeau o doză gratuită. Poliţia din Hong Kong şi colaboratorii din Hong Kong puteau fi cumpăraţi în acelaşi fel. Cu combinaţia adecvată de raţiune şi motivaţie, totul putea fi muşamalizat destul de discret.

Evident, acoperirea „Jim Hilger" era definitiv deconspirată şi în cazul cel mai fericit autorităţile din Hong Kong aveau să-l declare *persona non grata* şi să-l expulzeze. Hilger decisese să le scutească de preocuparea aceea. El avusese grijă deja să-şi cultive altă identitate şi prezenţă în Shanghai. Când poliţiştii aveau să vină la apartamentul lui din Hong Kong, sau la birou, aşa cum poate şi făcuseră deja, el nu avea să fie acolo pentru a-i întâmpina.

Avea totuşi să ducă dorul panoramei din Two IFC. Pe de altă parte însă şi în Shanghai existau zgârie-nori. Oraşul creştea atât de rapid şi avea atât de mulţi străini, încât n-ar fi trebuit să aibă greutăţi în a se încadra în societate şi a reîncepe să clădească.

Se gândi pentru un moment la Rain şi-şi simţi trăsăturile feţei contorsionându-se realmente de furie. Rămase surprins de propria sa reacţie. La urma urmelor, Rain nu acţionase din convingeri personale, ci fusese angajat pentru un job şi-l executase. Hilger se folosea permanent de oameni ca el; nu era nimic personal. Atunci de ce reacţiona acum în felul acesta? De acord, Rain stricase absolut totul, ceea ce-l costase pe Hilger ani de eforturi, şi pusese în pericol fără să ştie vieţile a milioane de inocenţi. Totuşi n-o făcuse cu bună ştiinţă, nu avusese habar de amploarea operaţiunii din culise. Hilger ar fi trebuit să fie mai destins.

Sau ar fi trebuit să-l caute pe ticălos şi să-i tragă un glonţ în cap? Nu ar fi fost o acţiune justificată, nu ar fi fost nici măcar o reacţie matură, dar probabil că l-ar fi făcut să doarmă mai bine.

Apoi blestematul ăla de Dox. Cineva îl lovise violent cu un scaun pe când o ştergea pe scara din Clubul China şi avea o idee destul de bună despre cine fusese. Hilger avea pe spate o vânătaie de dimensiunea şi culoarea unei pătlăgele vinete.

Avea să acţioneze totuşi pas cu pas. Mai întâi, Shanghai. Apoi, probabil, controlul daunelor. Iar apoi salvarea celor ce mai puteau fi salvate din operaţiune.

După aceea, avea să fie timp şi pentru Rain şi Dox. Iar atunci ei trebuiau să se roage la Dumnezeu să-i aibă în pază.

Capitolul 24

După ce m-am despărţit de Kanezaki la Tsuta, l-am sunat pe Tatsu. L-am întrebat dacă era dispus pentru o cină mai timpurie. Mi-a răspuns afirmativ. I-am propus să ne întâlnim la Tsukumo Ramen, unul dintre cele mai bune localuri pentru tăiţei din oraş. Bucătăria din Rio este minunată, însă supele *ramen* sunt o mâncare reconfortantă şi în acelaşi timp nostalgică pentru mine, iar la Tsukumo se prepară unele dintre cele mai delicioase. Le dusesem dorul şi eram încântat că reapăruse ocazia.

În drum m-am oprit la o internet café în Aoyama. Mă aştepta un mesaj de la Delilah.

> *Dox a avut dreptate. Gil a murit. Nu mi-a plăcut niciodată, totuşi sunt tristă. Fără oameni ca el, nu ştiu ce se va întâmpla cu lumea asta. Bineînţeles, ai mei nu-i vor recunoaşte afilierea. Doar cetăţenia. Cel puţin însă familia lui îl va putea îngropa şi jeli potrivit tradiţiei. Într-o bună zi sper să le pot spune ce s-a întâmplat. Trebuie să ştie că a fost un erou.*
>
> *Ai mei ţi-au transferat onorariul în conformitate cu instrucţiunile pe care le-ai transmis. Ai fost plătit integral pentru Lavi. Ai primit aceeaşi sumă pentru al-Jib. În plus, există o bonificaţie.*
>
> *Nu ştiu ce va fi în continuare. În momentul ăsta se ţin o mulţime de şedinţe, cu mine ca subiect principal. În majoritate nu-mi pasă.*
>
> *Îmi doresc să te revăd. Sper că va fi în curând.*
>
> *– D*

Am intrat pe site-ul securizat pe care-l convenisem cu Boaz şi Gil. Mă aştepta un mesaj. Părea o factură şi corespundea cu ce-mi spusese Delilah. Lângă suma pe care ea o descrisese ca fiind „o bonificaţie”, scria:

Fără resentimente. 😊

Aproape că am izbucnit în râs. Probabil că mesajul îi aparţinea lui Boaz.

Am verificat contul pe care-l dădusem israelienilor. Toţi banii erau acolo. I-am transferat lui Dox jumătate din total, după care am plecat să mă întâlnesc cu Tatsu. Aveam să-i răspund lui Delilah după aceea.

Am luat un taxi până la Hiro şi de acolo m-am dus pe jos. Când am intrat, Tatsu stătea deja la tejghea. S-a ridicat, a venit spre mine şi mi-a strâns

mâna. Zâmbea larg şi m-am simţit bine să fiu cu cineva care să fie fericit la vederea mea. Apoi mi-am dat seama că şi eu îi zâmbeam în acelaşi fel.

Era destul de devreme, aşa că am putut găsi o masă liberă. Am comandat *marukyu ramen*, cu tăiţei proaspeţi, mozzarella Hokkaido de casă şi brânzeturi Tom rase peste o bază de *miso*, şi două beri Yebisu. Cât timp am mâncat, am flecărit despre nimicuri, aşa cum stabiliserăm, şi aproape că m-a alarmat plăcerea pe care mi-o făcea conversaţia aceea. Începusem să dezvolt o dependenţă faţă de mesele în tovărăşia cuiva.

După ce am terminat *ramen* şi am început a doua bere, l-am întrebat:

— Totul e-n regulă?

— „În regulă"?

— Ai spus că vrei să discutăm despre ceva de natură personală. Ceea ce, aşa cum ştie toată lumea, nu-ţi stă în obicei.

Tatsu a surâs.

— Totul e-n regulă, mulţumesc.

— Familia? Fetele?

— Totul e perfect, foarte bine. Ştii, acum sunt bunic. De la fata mai mare.

— Da, ultima dată când am stat de vorbă mi-ai spus că era însărcinată. Băiat, nu?

A încuviinţat din cap şi pentru o clipă n-am mai zărit nici urmă din tristeţea ce i se citea de obicei în ochi.

— Un băieţel foarte frumos, a spus el radiind de încântare.

Mi-am plecat fruntea.

— Felicitări, prietene. Mă bucur pentru tine.

El a încuviinţat din nou.

— Oricum, „natura personală" nu se referea la mine, ci la tine.

Am clătinat din cap, neînţelegând.

Tatsu a căutat printr-o servietă ponosită, a scos un plic mare şi mi l-a întins. Am băgat mâna în plic şi am scos un teanc micuţ de fotografii alb-negru. Chiar înainte ca mintea mea să asimileze conţinutul lor, am observat circumstanţele: judecând după fundalul uşor înceţoşat, perspectiva comprimată şi lipsa de adâncime a câmpului, am ştiut că fotografiile fuseseră făcute de la depărtare cu teleobiectivul.

În ele, Midori stătea la o masă pe terasa unui restaurant, aparent în Statele Unite, poate New York. Lângă ea se afla un cărucior pentru copii. Un copil japonez, un prunc, îi stătea în poală, cu faţa spre ea. Midori se strâmba – ţuguia buzele şi-şi umfla obrajii –, iar copilul râdea şi întindea mânuţele către nasul ei.

Inima a început să-mi bubuie. Întotdeauna se întâmplă aşa când mă opresc şi încerc să mi-o imaginez cu adevărat, să îngădui să revăd amintirile

limpezi precum cristalul ale timpului pe care l-am petrecut împreună. Însă vederea unei fotografii, a unui instantaneu real din viaţa pe care ea o trăia de cealaltă parte a lumii, mi-a amplificat reacţia. Am încercat să nu mă trădez.

— S-a... măritat? am întrebat şi înăuntrul meu s-au rostogolit emoţii conflictuale.

— Nu, nu este măritată.

— Atunci...

L-am privit pe Tatsu. El a încuviinţat din cap şi a zâmbit, iar în ochi i-a apărut o înţelegere profundă şi straniu de blândă.

Instinctele mele, atât de perfect şlefuite pentru luptă, pot fi aproape ridicol de inutile în chestiunile inimii. Bubuiturile din piept s-au intensificat, iar corpul meu a înţeles pe deplin chiar în timp ce mintea se străduia să priceapă. Mi-am ferit privirea, nedorind ca Tatsu să-mi vadă chipul.

Mi-am amintit ultima noapte pe care am petrecut-o cu Midori, într-o cameră din Park Hyatt din Tokio, cu aproape doi ani în urmă. Făcuserăm dragoste frenetic, deşi Midori tocmai aflase cine eram eu de fapt şi ce-i făcusem tatălui ei; deşi amândoi înţelegeam că va fi ultima oară; deşi cunoşteam preţul.

N-am ştiut ce să spun. Cred că am articulat:

— Oh, Doamne...

Am încercat să mă adun laolaltă, însă n-am putut realmente s-o fac. Până la urmă însă am izbutit să-mi revin atât cât să fiu funcţional. M-am pomenit întrebând:

— Cine a făcut fotografiile? Voi?

A urmat o pauză, după care Tatsu a zis:

— Nu. Au fost făcute de oamenii lui Yamaoto.

L-am privit. Expresia feţei mi-a redevenit neutră. Gândirea la Yamaoto m-a ajutat să mă focusez. M-a readus pe teren familiar.

— De ce?

— Midori este singurul civil despre care se ştie că-ţi este apropiat. La răstimpuri, Yamaoto pune să fie filată din depărtare, pentru eventualitatea că reapari în viaţa ei.

— Nemernicul ăla ar trebui să urmeze un curs de managementul furiei.

— L-ai înfrânt de două ori. Prima dată prin obţinerea CD-ROM-ului şi a doua oară prin lichidarea locotenentului său Murakami. Yamaoto este un om mândru, care nu uită.

— Ea... ei doi sunt în pericol?

— Nu cred. Pe Yamaoto îl interesează Midori doar ca modalitate de a ajunge la tine.

— Cum ai făcut rost de fotografii?

— În urma unei percheziţii la unul dintre afiliaţii lui.

— Oficială?

Tatsu a clătinat din cap.

— Nu tocmai.

— Atunci există posibilitatea ca afiliatul să nu ştie că fotografiile lipsesc.

— Te pot asigura că nu ştie. Oamenii mei i-au descărcat conţinutul camerei digitale, însă doar atât. El nu ştie că obiectele i-au fost examinate. Yamaoto nu ştie că tu ai descoperit existenţa... fiului tău.

Ultimele două cuvinte aveau o materialitate stranie. Au părut să dăinuie în aer.

Un fiu, mi-am spus. Nu era logic. Tatăl meu avusese un fiu, da. Nu însă şi eu.

— Este... este băiat? am întrebat.

Tatsu a încuviinţat.

— Am întreprins nişte investigaţii discrete. Ea îi spune Koichiro. Ko-chan.

— Şi de unde ştii că... cum poţi să fii sigur că este băiatul meu?

A înălţat din umeri.

— Seamănă cu tine, nu ţi se pare?

Nici măcar nu puteam gândi în direcţia respectivă. Mă simţeam zăpăcit şi mi-am dat seama că suferisem o formă uşoară de şoc.

— De ce mi-ai arătat fotografiile astea? am întrebat, simţind că bâjbâiam, că încercam să mă prind de ceva.

Mă gândeam: *Eu mă adaptasem deja*, *mă reglasem şi totul se terminase*, *Midori putea la fel de bine să fie moartă sau dispărută definitiv. Mă consolam de acum cu amintirile.*

Vrei să zici, *de fapt*, *că te torturai cu ele.*

— Ai fi preferat să n-o fi făcut? a întrebat Tatsu.

— Care-i diferenţa? Chiar dacă aş vrea, ba chiar dacă ea ar vrea, tot n-o pot contacta cât timp Yamaoto o supraveghează.

Am făcut o pauză şi m-am simţit încercat de un val de furie. M-am uitat la Tatsu şi am rostit:

— De asta mi-ai spus...

A strâns din umeri.

— Evident unele dintre motivele mele au fost egoiste. Dar nu toate. Ştii la fel de bine ca mine că ai nevoie de o conexiune, de ceva care să te smulgă de pe poteca nihilistă pe care înaintezi. Se pare că destinul s-a implicat.

— Exact. Ca să ies din lumea asasinatelor, nu trebuie decât să mai asasinez câţiva oameni.

— Când o pui sub forma asta, pare într-adevăr un paradox. În acelaşi timp

însă, da, cred că ai descris cu exactitate esenţa cazului.

Am scuturat din cap, străduindu-mă să pricep.

— Nu mă pot întâlni cu ei, decât dacă-l lichidez mai întâi pe Yamaoto.

— Da.

— Iar Yamaoto este inteligent. El înţelege perfect dinamica asta. Ceea ce înseamnă că şi-a consolidat probabil securitatea.

— În mod aproape sigur.

M-am uitat fix la Tatsu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-l arestezi pur şi simplu pe nenorocitul ăsta? Pentru ce eşti plătit?

— Yamaoto este un politician proeminent şi are mulţi protectori, aşa cum bine ştii. Dacă aş încerca să-l arestez, mi-aş pierde pur şi simplu slujba. El este inaccesibil prin mijloace obişnuite.

— Nu ştiu nici măcar dacă Midori ar fi dispusă să mă vadă. De ce nu m-a contactat?

— Are adresa ta?

— Nu, dar te-ar fi putut contacta pe tine.

Tatsu a ridicat din umeri.

— Poate că-i ambivalentă. Cine n-ar fi în locul ei? Este adevărat, nu te-a contactat. Pe de altă parte, are copilul tău. Este mama fiului tău.

— Doamne Dumnezeule, am repetat.

Eram complet ameţit.

— Ciudat lucru să ai un copil, a zis Tatsu. El îţi alterează complet priorităţile fundamentale. Când s-a născut fata mea cea mare, mi-am dat seama că aş fi în stare să fac orice – orice! – ca s-o protejez. Dacă ar fi trebuit să-mi dau foc mie însumi pentru a o salva pe ea de ceva, aş fi făcut-o cu uşurare şi recunoştinţă. Este ceva cu totul aparte, chiar un privilegiu, să ţii la cineva atât de mult, încât iubirea aceea să-ţi schimbe propria percepţie asupra valorii vieţii tale.

— Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru asta, am replicat.

Mă simţeam ca şi cum aş fi fost în exteriorul propriului meu corp, ca şi cum aş fi ascultat pe altcineva care rostea cuvintele ce-mi ieşeau pe gură.

— Bineînţeles că nu eşti. Nimeni nu este pregătit, niciodată. Pentru că privilegiul acesta este însoţit de o responsabilitate. Şi-a umezit buzele cu vârful limbii. Când a murit fiul meu, în pruncie, n-am putut face nimic ca să-l salvez. Toate lucrurile pe care le-aş fi putut face, pe care aş fi fost dispus, doritor şi bucuros să le fac, erau inutile. Nu poţi să-ţi imaginezi impactul înţelegerii că lucrul cel mai valoros asupra căruia deţii control complet – propria ta viaţă – este inutil pentru troc sau mită ca să salvezi viaţa copilului tău.

A sorbit prelung din halba de bere.

— Înţelegi? Ai crezut toată viaţa că Soarele se roteşte în jurul Pământului, iar acum descoperi altceva. Cu tot ce atrage după sine descoperirea aceea.

N-am ştiut ce să spun. Capul mi se învârtea, totuşi am mai comandat două beri.

După aceea, am băut amândoi în tăcere pentru o vreme. La un moment dat Tatsu m-a întrebat dacă voiam să rămân singur. I-am spus că nu, ci dimpotrivă, doream ca el să fie acolo, îi doream tovărăşia. Aveam nevoie pur şi simplu de timp să gândesc.

După alte trei rânduri de beri, i-am spus:

— Nu pot să pun lucrurile cap la cap. În niciun caz în seara asta. Însă trebuie să fac ceva şi pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

Capitolul 25

Tatsu a avut nevoie de câteva zile, dar până la urmă a reuşit să afle unde era soţia filipineză a lui Manny. Mă aşteptasem ca, după evenimentele din Manila, Manny să o fi trimis la familia ei în afara oraşului şi s-a dovedit că avusesem dreptate.

Pe timpul cât am aşteptat informaţia respectivă, am stat în apartamentul meu din Four Seasons. Era un hotel frumos şi o bază bună din care să revizitez multe zone din oraş cărora le dusesem dorul în decursul recentului meu exil. Le-am evitat pe cele pe care, cândva, le frecventasem îndeajuns de des pentru a fi recunoscut dacă reapăream, întrucât nu doream să fac absolut nimic care să mă aducă în atenţia lui Yamaoto. Pe de altă parte existau multe pe care le frecventasem anonim înainte şi pe care puteam aşadar să le vizitez din nou: baruri ca Teize şi Bo Sono Ni în Nishi Azabu; altare la Tomioka Hachimangu, unde glicina avea să înflorească în curând; bulevarde luminoase precum Chuo-dori în Ginza, dar şi alei şi străduţe lăturalnice întunecoase, prea obscure ca să poarte vreun nume.

Mi-am dat seama că Tatsu avusese dreptate în privinţa Soarelui şi Pământului. Tot ce vedeam corespundea cu şablonul din memoria mea, totuşi contururile erau subtil şi indescriptibil diferite. Gândul că devenisem tată era copleşitor. Nu-mi văzusem niciodată copilul cu excepţia celor câtorva fotografii realizate de o operaţiune de filaj şi nici măcar nu-i suspectasem existenţa până acum câteva zile, totuşi mă simţeam în mod brusc conectat la un posibil viitor într-un mod pe care nu mi-l imaginasem vreodată. Şi nu era vorba doar despre faptul că aveam un fiu şi că părinţii

mei aveau, post-mortem, un nepot. Era şi conexiunea pe care copilul mi-o oferea cu Midori şi despre care simţeam în mod intuitiv că nu putea fi negată, nici chiar după ce-i făcusem tatălui ei. Nu ştiam dacă o viaţă viitoare putea anula o moarte anterioară, totuşi m-am întrebat asupra posibilităţii. Mă umplea cu o speranţă care mă înfiora.

Am răspuns postării lui Delilah, spunându-i că simţeam nevoia unei vacanţe aşa cum nu mai simţisem niciodată până acum.

În următoarele zile trebuia să rezolv câteva lucruri, însă după aceea ne puteam întâlni oriunde. M-a întrebat dacă fusesem vreodată la Barcelona. I-am spus că nu fusesem, dar că dorisem mereu să merg. Am convenit să ţinem legătura până se lămurea situaţia ei şi îmi rezolvam eu problemele personale.

În fiecare zi parcurgeam diverse site-uri de ştiri, în primul rând cel al lui *Washington Post.* Speram să văd numele lui Hilger în mass-media. Publicitatea, aşa cum Kanezaki ştia prea bine, l-ar fi scos pe Hilger din afaceri, ba poate chiar i-ar fi determinat pe protectorii lui să-l abandoneze. Deocamdată însă nu apăruse nimic şi aveam impresia că nici nu va apărea. Hilger era prea inteligent.

Incidentele soldate cu focuri de armă din Clubul China şi de pe Star Ferry căpătaseră spaţiu amplu în *South China Morning Post* şi alte publicaţii de limbă engleză. Martorii oferiseră descrieri a diverse persoane implicate, dar deocamdată unica „arestare" fusese a unui bărbat european – Gil –, care murise din cauza rănilor suferite prin împuşcare înainte de a putea fi chestionat. Corpul lui Manny fusese identificat. Bodyguardul lui îşi revenise fără alte urmări decât o stare de mahmureală post-tranchilizare şi un cucui enorm pe ceafă, şi îl identificase pentru poliţie pe fostul lui client. De asemenea, un cadavru fusese pescuit din apele tulburi ale portului Victoria. Poliţia verifica înregistrări dentale şi ADN-ul, dar încă nu fusese stabilită identitatea mortului.

Mă aflam într-o internet café din Minami Azabu, una dintre zonele mele favorite din oraş, la începutul serii, când a sosit mesajul lui Tatsu. Era concis: o adresă în Batangas, la două ore de mers cu maşina spre sud din Manila. În mod caracteristic, Tatsu nu întrebase de ce doream informaţia aceea, dar o însemnare scurtă, la sfârşitul postării lui, arăta că era posibil să fi înţeles deja:

> *M-am bucurat să te revăd alaltăieri. Cred că ar trebui să încercăm să ne întâlnim mai des. Niciunul dintre noi nu devine mai tânăr.*
>
> *Înştiinţează-mă cum doreşti să procedăm în chestiunea*

despre care am discutat. Evident vei beneficia de toate resursele mele pentru a te ajuta.

Mult noroc cu ceea ce ai de făcut mai întâi.

Vei beneficia de toate resursele mele. Asta spunea foarte multe. Nu era vorba doar despre postul lui Tatsu din Keisatsucho, echivalentul japonez al FBI-ului. Acela avea să fie detaliul cel mai neînsemnat. Tatsu avea propriul său cadru de oameni ce-i erau loiali, alături de alte surse ce ar fi făcut un maestru veteran al spionajului să cerşească umil. În privinţa aceea trebuia să mă gândesc cu multă atenţie. Până atunci însă aveam altă prioritate.

Utilizând internetul am efectuat aranjamentele necesare de călătorie, am transferat bani dintr-un cont offshore în altul, apoi m-am oprit la Citibank ca să retrag o sumă mare de bani-gheaţă – exact cât fusesem plătit pentru a-l lichida pe Manny. Toată suma era în bancnote de câte zece mii de yeni, ceea ce însemna patru cărămizi groase, fiecare din câte cinci sute de bancnote, pe care le-am pus în servieta-diplomat.

Am ieşit din hotel şi am cumpărat flecuşteţe din zonă: dulciuri japoneze tradiţionale, ca *daifuku*, *sakuramochi* şi *kashiwamochi*; un chimonou şi papuci *geta*; câteva topuri de hârtie pentru caligrafiat de cea mai bună calitate. Toate magazinele au ambalat obiectele cât mai spectaculos – la urma urmelor, erau în mod evident cadouri – şi le-au pus în sacoşe elegante.

După ce am terminat cumpărăturile, m-am oprit într-o sucursală FedEx, cunoscut în Japonia drept Kinko's, unde am scos conţinutul unui top de hârtie pentru caligrafiat şi am băgat în locul lui „cărămizile" de yeni. Am resigilat apoi cu grijă pachetul şi l-am pus în sacoşa lui.

A doua zi am plecat dimineaţa devreme din hotel şi am luat avionul spre Manila. Am ajuns acolo la 9:30 şi n-am avut nicio problemă să trec prin vamă, alături de alte zeci de businessmeni care veneau în vizită din Tokio, toţi cu cadouri tradiţionale din Japonia exotică. Am luat un taxi până la Mandarin Oriental din Makati. Le-am explicat că, deşi nu locuiam la hotel, aveam afaceri în oraş şi doream să închiriez o maşină cu şofer pentru o jumătate de zi. Aveam să achit cash. Mi-au spus că nu era nicio problemă şi am căpătat imediat un Mercedes E230 cu şofer. I-am dat adresa şi am pornit.

Vremea era toridă şi umedă, aşa cum este de obicei în regiune, iar văzduhul abunda în genul de poluare care aproape că imploră să fie spălată într-o furtună violentă. În timpul călătoriei, am înlocuit conţinutul banal al servietei cu cele patru „cărămizi" de yeni.

Aglomerarea urbană a Manilei metropolitane s-a rarefiat pe măsură ce mergeam şi în scurt timp am trecut pe lângă orezării şi livezi de arbori de cocos. Văzusem acelaşi peisaj rural cu numai câteva zile în urmă, dar azi mi

se părea diferit. Neprimitor, poate. Poate neiertător.

M-am uitat pe geam la ogoare şi animale de fermă, şi m-am întrebat dacă femeia aflase de moartea lui Manny. Trecuseră doar câteva zile şi bănuiam că n-ar fi fost imposibil ca ştirea să nu fi ajuns încă la ea.

Drumurile pe care mergeam au devenit tot mai înguste, cu gropi tot mai frecvente şi mai adânci. În două rânduri, şoferul a fost nevoit să se oprească şi să ceară indicaţii. În cele din urmă însă am ajuns în faţa unei case mici şi dărăpănate aflate la capătul unui drum de pământ înconjurat de orezării. Câteva vaci costelive fluturau din cozi, alungând muştele, iar găini şi câini mici se alergau de colo-colo. În faţa casei, pe scaune din plastic stăteau zece – douăsprezece persoane. Am simţit că era o familie extinsă, totuşi în căscioara aceasta nu puteau locui aşa mulţi oameni. Părea ca şi cum s-ar fi petrecut ceva, poate o tragedie, şi musafirii sosiseră pentru a oferi susţinere, pentru a fi alături de cei încercaţi de durere.

Am văzut-o pe soţia lui Manny, aşezată vizavi de două tinere care-i puteau fi surori. Băieţelul se foia în poala unei femei vârstnice, poate bunica sa. Cunoşteam bine scena şi, pentru o clipă, hotărârea cu care venisem aici a şovăit. Apoi însă, ca o ironie a sorţii, aceiaşi ochelari de cal ce acţionaseră pentru a-mi îngădui să-l lichidez pe Manny mi-au coborât din nou pe ochi şi mi-au permis să înaintez.

Am coborât din maşină. Conversaţiile au încetat brusc. Filipinezii mă priveau curioşi. Am luat servieta şi am pornit cu pas ferm către soţia lui Manny. Mi-am plecat scurt capul înaintea ei, apoi am spus:

— Bună ziua. Sunt avocat şi mă ocup de moştenirea lui Manheim Lavi.

Îmbrăcat în costum şi cu servietă, simţeam că mă potriveam în rolul acela. Iar dacă avocaţii obişnuiţi se poartă rigid în asemenea momente, atunci şi partea aceea din rol se potrivea, deoarece îmi venea greu până şi s-o privesc.

Femeia s-a ridicat. Era minionă şi foarte drăguţă şi, ca multe filipineze, arăta mai tânără decât era în realitate.

— Da? a rostit în engleză cu accent uşor.

— Domnul Lavi a lăsat instrucţiuni clare firmei pe care o reprezint, pentru a fi aplicate în eventualitatea decesului său. Este vorba despre transferul anumitor fonduri către dumneavoastră, în beneficiul... fiului dumneavoastră.

Ştiam că era posibil ca Manny să le fi lăsat deja ceva bani. Deşi, ţinând seama de faptul că familia lui primară se afla în Johannesburg, se putea să n-o fi făcut. Nu-mi păsa câtuşi de puţin. Nu acesta era scopul.

Băieţaşul a sărit din poala bunicii şi a venit în fugă spre noi. Probabil că se speriase văzându-şi mama vorbind cu un necunoscut. A întins braţele spre

ea şi a strigat:

— Mama! Mama!

Femeia l-a ridicat cu ceva efort, iar el a strâns-o cu putere. Părea să-şi fi revenit de pe urma traumei veştii pe care tocmai o primise. *Este normal*, mi-am spus. *Este normal.*

Femeia a clătinat din cap.

— Fonduri?

Mi-am dres glasul.

— Da, doamnă. Din moştenirea domnului Lavi. Poftiţi!

I-am întins servieta, însă n-a putut s-o ia, deoarece îşi ţinea fiul în braţe.

Am simţit o ameţeală neaşteptată. Poate că de vină era căldura, sau umiditatea.

— Sunt ai dumneavoastră, am zis şi am aşezat servieta pe pământ în faţa ei. Mi-am dres din nou glasul. Sper... firma mea speră să vă fie de folos. Condoleanţele noastre.

Băieţelul a început să plângă stins. Femeia l-a mângâiat pe spate. Am înghiţit un nod, mi-am plecat din nou scurt capul şi m-am întors la automobil.

Hristoase, aproape că-mi venea să vomit. Da, de vină trebuie să fi fost căldura. Am intrat în maşină. Când am pornit, am privit în urmă. Toţi se uitau după mine.

Am trecut pe lângă orezării şi pe lângă animale domestice indiferente. Am stat ca năruit pe banchetă. În mintea mea, băieţaşul striga *Mama*, *mama*, din nou şi din nou, şi m-am gândit că s-ar putea să nu mai scap niciodată de auzul acelor ţipete.

Am mers mai departe. Gropile de pe drum îmi păreau nişte cratere.

— Opreşte, i-am cerut şoferului. Opreşte maşina.

A tras pe dreapta drumului din pământ. Am deschis portiera şi m-am împleticit afară, abia reuşind să ies la timp. Am strâns puternic marginea portierei, m-am aplecat şi totul din mine a răbufnit afară, absolut totul. Lacrimi îmi şiroiau pe obraji, mucozităţi îmi curgeau din nas şi simţeam ca şi cum stomacul în sine s-ar putea rupe din abdomenul meu şi revărsa pe drumul presărat cu gropi pe care stăteam.

În cele din urmă s-a potolit. Am rămas nemişcat pentru un moment, trăgând adânc aer în piept, apoi mi-am şters faţa, am scuipat şi am revenit în Mercedes. Şoferul m-a întrebat dacă mă simţeam bine. Am încuviinţat din cap. Clima era de vină, i-am zis. Crezusem că mă obişnuisem cu ea, dar mă înşelasem.

I-am cerut să mă ducă la aeroport. Nu ştiam încotro aveam să plec de acolo. Indiferent care avea să-mi fie destinaţia, ştiam că tot ce făcusem urma

să mă însoţească peste tot.

Nota autorului

Locurile din Manila, Bangkok, Phuket, Hong Kong, Kowloon, Tokio şi Batangas care apar în această carte sunt descrise, ca întotdeauna, aşa cum le-am văzut eu. Povestea despre A.Q. Khan şi CIA este adevărată.

virtual-project.eu